

© Α' Έκδοση: Οκτώβρης 2018

ΣΩΚΡΑΤΗΣ Β. ΣΙΣΚΟΣ
Κοσμοπούλου αρ.14
Τηλ. 2310. 827.131
Κιν.6932989168

ISBN 978-960-9763-25-7

**«La démocratie est, en profondeur,
l'organisation de la diversité»**

Edgar Morin

(Η Δημοκρατία είναι κατά βάθος η οργάνωση
της διαφορετικότητας) Εντγκάρ Μορέν

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Οι υποσημειώσεις βρίσκονται στο τέλος
των κειμένων, από τη σελ.133 ως την 148

Εικόνα Εξώφυλλου

«Η Καταιγίδα»

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

-ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ	5
-Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΝΤΙΜΟΙ» ΕΠΙΚΡΙΤΕΣ ΤΟΥ	7
-ΟΙ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ	12
-ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ	15
-ΚΑΠΟΙΟΙ ΠΡΩΗΝ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ	19
-ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΠΡΩΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ	22
-ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	25
-ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ 1999 ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ EUROSTAT	29
-ΖΟΖΕ ΜΑΝΟΥΕΛ ΜΠΑΡΟΖΟ: Ο ΟΜΦΑΛΙΟΣ ΛΩΡΟΣ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΣ GOLDMAN SACHS.....	31
-ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΕΝΤΙΜΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΗΓΕΤΕΣ.....	34
-ΖΙΣΚΑΡ ΝΤ' ΕΣΤΕΝ & ΜΙΤΕΡΑΝ.....	37
-ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΙΤΕΡΑΝ: ΟΙ ΚΡΥΦΕΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΣΚΙΕΣ.....	41
-ΦΡ. ΜΙΤΕΡΑΝ: Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΟΙΣΤΡΟΣ.....	44
-ΖΑΚ ΣΙΡΑΚ: ΑΠΟ ΤΟ Κ.Κ.ΓΑΛΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ.....	47
-ΖΑΚ ΣΙΡΑΚ: ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ.....	50
-ΝΙΚΟΛΑ ΣΑΡΚΟΖΙ: Ο ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΠΛΟΚΟΣ.....	53
-ΝΙΚΟΛΑ ΣΑΡΚΟΖΙ: Ο ΔΥΣΟΣΜΟΣ ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ	57
-ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΟΛΑΝΤ: ΈΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΩΝ ΗΛΥΣΙΩΝ.....	61
-ΟΙ ΕΡΩΤΟΔΙΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ.....	64
-ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ FLICK ΚΑΙ THYSSEN.....	67
-ΧΕΛΜΟΥΤ ΚΟΛ: Η ΑΔΟΞΗ ΠΤΩΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΟΙ ΕΠΙΓΟΝΟΙ.....	70

-ΕΝΑΣ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ.....	73
-ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΥ	77
-ΜΕΡΚΕΛ ΚΑΙ ΣΟΙΜΠΛΕ: ΟΙ «ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ» ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.....	80
-ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ.....	84
-Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ.....	87
-ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ: ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ.....	90
-ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΟΣ-ΚΑΝ.....	94
-Ο ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΠΛΟΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ.....	98
-Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΓΙΔΕΥΣΗΣ.....	100
-ΚΡΙΣΤΙΝ ΛΑΓΚΑΡΝΤ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ.....	103
-ΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΝ-ΜΠΕΝΤΙΤ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΓΙΟΣΚΑ ΦΙΣΕΡ.....	107
-Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.....	110
-Ο ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΤΑΟΥΝΙΝΓΚ ΣΤΡΙΤ.....	113
-Η ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ ΝΟΜΠΕΛΙΣΤΑ.....	116
-ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (Μέρος Α').....	118
-ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (Μέρος Β').....	122
-ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (Μέρος Γ').....	125
-ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ	129
-ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ	133

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τα βασικά κείμενα των άρθρων αυτού του τόμου περιλαμβάνονται στο βιβλίο μου «Το Πελαταιακό Κράτος», αλλά έχουν υποστεί προσθήκες, βελτιώσεις και διαχωρισμό τους με τίτλους για να γίνουν ευκολότερα προσεγγίσιμα από την πλειονότητα των ελλήνων αναγνώστων, οι οποίοι αποφεύγουν την ανάγνωση βιβλίων που διαπραγματεύονται σοβαρά θέματα που τους προβληματίζουν. Το προαναφερόμενο βιβλίο μου βρίσκεται σε ιστοσελίδα δωρεάν βιβλίων, αλλά σε διάστημα δυο ετών μόνο τρεις αναγνώστες το διάβασαν ή το εκτύπωσαν. Αυτό το γεγονός με οδήγησε στην απόφαση να επαναδιατυπώσω τις ίδιες απόψεις σε άρθρα. Το αποτέλεσμα με ξάφνιασε. Τα ίδια κείμενα διαβάστηκαν, από τις έντυπες ή ηλεκτρονικές εφημερίδες οι οποίες τα δημοσίευσαν ή τα αναδημοσίευσαν, από πολύ μεγάλο αριθμό ελλήνων αναγνώστων αλλά και εκτός Ελλάδας από χιλιάδες αναγνώστες της ομογένειας σε όλον τον κόσμο..

Στον δεύτερο αυτό τόμο των δημοσιευμένων άρθρων μου εξετάζεται μια εφαρμοζόμενη στις μεγάλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης διαφορετική και εκλεπτυσμένη πελατοκρατία, σε σύγκριση με την πρωτόγονη, οθωμανικής νοοτροπίας και ψηφοθηρική ελληνική πελατοκρατία. Όσοι διεφθαρμένοι ευρωπαίοι πολιτικοί καταλαμβάνουν πόστα εξουσίας, δεν ασχολούνται με ασήμαντες δωροδοκίες από μικροεπιχειρηματίες ή με μικροαπατεωνίες και μικροσυναλλαγές όπως οι έλληνες πολιτικοί με τους ψηφοφόρους τους. Στην ΕΕ η διαφθορά έχει άμεση σχέση των πολιτικών με επιχειρήσεις/κολοσσούς και οι παράνομες αμοιβές ανέρχονται σε τεράστια ποσά εκατομμυρίων ή δισεκατομμυρίων. Παρά ταύτα, αυτό το είδος των πελαταιακών σχέσεων θεωρείται «έντιμη προσφορά υπηρεσιών» και οι αυτού του είδους πολιτικοί της Ευρώπης υπήρξαν αμείλικτοι κατήγοροι των διεφθαρμένων Ελλήνων. Το θράσος κάποιων ανήθικων πολιτικών δεν έχει θεμιτά και λογικά όρια αυτοπροβολής και ασύδοτης προπαγάνδας. Το εύρος αυτού του θράσους και της ατιμίας που διέπραξαν κάποιοι (π.χ. ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο εναντίον των ευρωπαίων πολιτών ή ο Γκέρχαρντ Σρέντερ εναντίον του γερμανικού λαού) από αρρωστημένη και άπληστη φιλοχρηματία, είναι πρωτόγνωρο για τα δεδομένα της ευρωπαϊκής πολιτικής ιστορίας.

Στην έρευνα για τη συγγραφή της σειράς 37 άρθρων με τίτλο: «Οι "έντιμοι" συκοφάντες της Ελλάδας» περιλήφθηκαν μόνον οι πολιτικοί των μεγάλων χωρών της ΕΕ, διότι η επέκτασή της σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες απαιτούσε αμέτρητους τόμους βιβλίων αλλά και τεράστιο χρόνο για την ολοκλήρωσή της. Για το λόγο αυτό έγιναν παραλείψεις πολλών γνωστών διεφθαρμένων ευρωπαίων πολιτικών, όπως π.χ. είναι ο Ιταλός Τζούλιο Αντρεότι, ο συνεργάτης της Μαφίας και της διεθνούς παρακρατικής οργάνωσης «Οργαζιόνε Γλαδίο», ο οποίος κατείχε βασικά κυβερνητικά πόστα γύρω στις επτά περίπου δεκαετίες.

Αλλά και σε χώρες, όπως οι ΗΠΑ ή η Ελβετία των μυστικών τραπεζικών λογαριασμών και καταφύγιο κάθε κλέφτη και απατεώνα, στις οποίες εμφανίζεται από τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ/Κολοσσούς η ασαφής εικόνα της ευνομίας και της ηθικής τάξης, η διαφθορά και η πελατοκρατία έχει χαρακτηριστικά τελείως διαφορετικά από την ψηφοθηρία των ελλήνων πολιτικών. Για παράδειγμα: Αυτή την περίοδο επιχειρείται από τα μεγάλα ΜΜΕ των ΗΠΑ, όπως το CNN και τη New York Times, η ανατροπή από τον προεδρικό θώκο του Ντόναλντ Τράμπ, με αιχμή του δόρατος τις ερωμένες του προέδρου και το παραμύθι για νήπια της δήθεν επικράτησής του στις εκλογές λόγω της ενίσχυσης του εκλογικού του ρεύματος από Ρώσους χάκερς. Οι παραγγελίες πολεμικού υλικού και άλλων βιομηχανικών προϊόντων των μεγάλων αμερικανικών βιομηχανιών, κρύβουν διαφθορά και κατασπατάληση μπροστά στα οποία τα μεγάλα ελληνικά σκάνδαλα προμήθειας στρατιωτικού υλικού θα έμοιαζαν με φιλοδώρημα σε γκαρσόνι. Ο Τραμπ, αυτός ο γνήσιος άξεστος Αμερικάνος, ενεργεί με μια πρωτόγονη, αθυρόστομη, αυθόρμητη, πολλές φορές παράλογη αλλά αυθεντική εντιμότητα. Άρχισε μια έρευνα κατά της διαφθοράς. Γνωρίζουμε π.χ. ότι οι τουαλέτες στο Ναυτικό των ΗΠΑ χρεώνονταν από τις εταιρείες 900 δολάρια ενώ η πραγματική αξία τους στην Αγορά

δεν ξεπερνούσε τα 100 δολάρια. Αν φαντασθούμε τι γίνεται με τους πυραύλους, τα πολεμικά αεροπλάνα ή τα πλοία του Ναυτικού που αγοράζει το αμερικανικό κράτος από τις ιδιωτικές πολεμικές βιομηχανίες, καταλαβαίνουμε γιατί με κάθε θυσία πρέπει να απομακρυνθεί το ταχύτερο «αυτός ο επικίνδυνος πρόεδρος». Η βασική πρόφαση της απόμακρυνσής του θα είναι τα ερωτικά του σκάνδαλα, διότι η επιχειρηματολογία για ρωσική ανάμειξη στις αμερικανικές εκλογές είναι μόνο για κρετίνους. Αλλά, όπως θα διαπιστώσει ο αναγνώστης διαβάζοντας αυτό τον τόμο, ο γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Μιτεράν είχε ίσως δέκα φορές περισσότερες ερωμένες από τον Τραμπ και κυβέρνησε τη Γαλλία δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια.

Τα επιχειρήματα των διεφθαρμένων βασίζονται στην αυτοδιαφήμιση της εντιμότητάς τους (χάρη στα ελεγχόμενα ΜΜΕ) και στην ανάδειξη και μεγιστοποίηση της διαφθοράς των άλλων, σε μια προσπάθεια να κερδίσουν περισσότερα ή τουλάχιστον να μην υποστούν ζημία. Το ίδιο έγινε με την ελληνική οικονομική κρίση, αλλά το παιχνίδι αυτή τη φορά παίχτηκε αλλιώς με σκοπό τη μεγιστοποίηση του κέρδους. Αντί να κατηγορηθούν οι πραγματικοί ένοχοι που οδήγησαν την Ελλάδα στην πτώχευση με δωροδοκίες, με σπατάλες σε δημόσια έργα και απάτες στα χρηματιστήρια ή με το ψεύτικο swap της Goldman Sachs για να μπούμε στην Ευρωζώνη από το παράθυρο, έδειξαν ως ένοχο τον ελληνικό λαό ξευτελίζοντάς τον σε μια παγκόσμια εκστρατεία λάσπης για να χάσει κάθε αυτοεκτίμηση. Οι ψυχολόγοι γνωρίζουν πως τα άτομα χωρίς αυτοσεβασμό είναι άβουλα όντα και πειθήνια όργανα του κάθε αφέντη. Οι πραγματικοί έλληνες απατεώνες δεν θα μπορούσαν να προσφέρουν κέρδη στους διεθνείς απατεώνες. Εκείνος που, ως γαλακτοφόρα αγελάδα, μπορούσε να «αρμεχθεί» ήταν ο τρομοκρατημένος, ο άβουλος, ο αποσβολωμένος και μοιρολάτρης Έλληνας πολίτης.

Μετά την αριστοτεχνικά οργανωμένη πλύση εγκεφάλων, ένα είδος ομαδικού ηλεκτροσόκ, ο Έλληνας έβλεπε πλέον τους τοκογλύφους ως φιλάνθρωπους και άξιους ευγνωμοσύνης για το θεάρεστο έργο τους, αφού έχαναν (όπως τον διαβεβαίωναν) τα λεφτά τους για να τον σώσουν από την καταστροφή. Ο φόβος, οι ταπεινώσεις και οι εξευτελιστικές κατηγορίες τον οδήγησαν σε ανελέητο αυτομαστίγωμα και στην αποδοχή της ενοχής του. Είναι ένα καλά μελετημένο σύστημα οικονομικής υποταγής των λαών από ειδικές υπηρεσίες που διερευνούν τις συμπεριφορές των λαϊκών μαζών. Το αποτέλεσμα είναι προβλεπόμενο και αναπόφευκτο, σε έναν ταξικό οικονομικό πόλεμο ο οποίος αντικατέστησε την παλιά δικτατορία των τανκς και της αστυνομοκρατίας. Αυτό τον πόλεμο τον περιγράφει λεπτομερέστερα η Ναόμι Κλάιν στο «The Shock Doctrine» (Το Δόγμα του Σοκ). Ο Έλληνας προσβλήθηκε από το Σύνδρομο της Στοκχόλμης και θεωρούσε τους βιαστές του συμπαραστάτες και σωτήρες. Υπάκουε και πλήρωνε πουλώντας ταυτόχρονα και τη δημόσια περιουσία του, αλλά και σιγομουρμούριζε βρίζοντας χαμηλόφωνα για να μην τον ακούσουν οι «σωτήρες» και θυμώσουν. Ο φόβος του αφέντη και ο ραγιαδισμός σε εξευρωπαϊσμένη μορφή!

Σ' αυτούς τους «έντιμους» πολιτικούς και οικονομικούς δικτάτορες του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης είναι αφιερωμένος αυτός ο 2^{ος} τόμος των 37 άρθρων μου, τα οποία δημοσιεύτηκαν στη «ΝΕΑ ΠΡΩΙΝΗ» της Νέας Υόρκης και στην «ΠΡΟΟΔΟ» των Σερρών από τις αρχές του Νοεμβρίου 2017 και ως το Φεβρουάριο του 2018.

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΝΤΙΜΟΙ» ΕΠΙΚΡΙΤΕΣ ΤΟΥ

Άρθρο Νο 1

Μετά την κατάρρευση της σκληρής κι' απάνθρωπης σταλινικής δικτατορίας της Σοβιετικής Ένωσης, ο κόσμος είχε την ελπίδα ν' αντικρύσει έναν δίκαιο κόσμο ειρήνης και ευημερίας. Η διάψευση ήρθε πολύ γρήγορα. Τη δικτατορία την αντικατέστησε και στην υπόλοιπη Ευρώπη ένα καθεστώς παλιανθρωπιάς, ανισότητας, μανιακής κερδοσκοπίας και καταναλωτισμού, χωρίς ίχνος πολιτιστικών στόχων.

Εμείς οι μεσήλικες ή οι γεροντότεροι που, από αρπακτικότητα, αναληψία ή απληστία, δημιουργήσαμε σοβαρά προβλήματα επιβίωσης στις νέες γενιές, θα πρέπει να απολογηθούμε που στη δύση του 20^{ου} και στην ανατολή του 21^{ου} αιώνα, «κατασκευάσαμε» και τους παραδίνουμε μια κοινωνία απάτης και διαφθοράς. Μια κοινωνία χωρίς ιδανικά και αξίες. Γι' αυτό, είτε ως ένοχοι πολιτικοί ή διανοούμενοι, είτε ως αθώοι αλλά άβουλοι απλοί πολίτες που ανεχθήκαμε σιωπηλοί τα αισχρά έργα των ενόχων, θα πρέπει να κατεβάσουμε ντροπιασμένοι τα κεφάλια μας μπροστά στα παιδιά μας, στα εγγόνια μας, αλλά και στις γενιές που θ' ακολουθήσουν. Επαναλαμβάνοντας τις γεμάτες ενοχή απόψεις του γάλλου πολιτικού Μισέλ Ροκάρ, «ελπίζουμε οι μέλλουσες γενιές να μας συγχωρήσουν» για τον διεφθαρμένο και σκοτεινό κόσμο που τους αφήνουμε ως κληρονομιά. Αλλά και να τους βοηθήσουμε ώστε, στο μέλλον, να μάθουν να ξεχωρίζουν, μέσα σε μια παγκόσμια κοινωνία ψευτιάς και προπαγάνδας, τους διεφθαρμένους πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες. Να τους μάθουμε να αμφιβάλλουν, να ερευνούν, να συγκρίνουν και να έχουν την ικανότητα να εντοπίζουν τους δημαγωγούς και τους διεφθαρμένους. Εμείς οι γεροντότεροι, δεν καταφέραμε στα νιάτα μας να αποκτήσουμε τέτοιου είδους ικανότητες, διότι οι τσαρλατάνοι της πολιτικής μας κοίμιζαν φορτώνοντάς μας με ενοχές. Γεννηθήκαμε, μας έλεγαν, σε μια «ψωροκώσταινα» και γι' αυτό αιωνίως θα ήμασταν φτωχοί, πως η τεμπελιά και η προδιάθεση για απάτες βρίσκονταν στο «ντι εν έι» του Νεοέλληνα, πως απ' την κοιλιά της μάνας μας είμαστε αναξιόπιστοι και ανεύθυνοι, πως είμαστε ρατσιστές κι' απολίτιστοι και γενικά πως θα έπρεπε να ντρεπόμαστε και να «είμαστε δυστυχημένοι που γεννηθήκαμε Έλληνες».

Θα το θεωρούσα ως επιτυχία αν κατάφερα να εκφράσω τις σκέψεις και τις απόψεις μου, όσο πιο αντικειμενικά το επιτρέπουν οι ανθρώπινες αδυναμίες, σε μια εκ βαθέων προσωπική επικοινωνία μ' αυτούς που θα έχουν την υπομονή να διαβάσουν ως το τέλος τα κείμενα που θα ακολουθήσουν σε μια σειρά άρθρων της ίδιας θεματολογίας. Δεν έχω καμιά πρόθεση, όπως πάντα, να πείσω με προπαγανδιστικά επιχειρήματα, αλλά να προβληματίσω και να δώσω τα κίνητρα στον αναγνώστη για να προβεί σε συστηματικότερες έρευνες, αν του δημιουργηθούν οποιεσδήποτε αμφιβολίες για όσα θα διαβάσει. Θα πρέπει να ψάξει, να ερευνήσει, να συσχετίσει, πριν αποδεχθεί κάτι ως βέβαιο και αληθινό. Γιατί σε αυτή την εποχή της κατακρήμνισης όλων των πολιτιστικών αξιών και της σταλινογκεμπελικής προπαγάνδας, η έρευνα της αλήθειας θα πρέπει να είναι συστηματική και επίπονη. Τίποτα δεν είναι αυταπόδεικτο ως αξίωμα, ακόμα κι' αυτά τα κείμενα που θα ακολουθήσουν, αν δεν επιβεβαιωθούν με την εμπειρία και τη συγκριτική έρευνα του δύσπιστου αλλά σώφρονα αναγνώστη. Διότι, το μεγαλύτερο έγκλημα που προξένησαν στον ελληνικό λαό οι πολιτικοί και πνευματικοί του φραγκολεβαντίνοι, ήταν η εμμονή σε στερεότυπα που, με αγαθή ευπιστία, έγιναν γενικώς αποδεκτά, ώστε να σκιαγραφηθεί ένα στραπατσαρισμένο προφίλ του νεοέλληνα και η απώλεια του αυτοσεβασμού του. Με το ζύμωμα κάποιας αλήθειας και κάποιου ψεύδους, δημιούργησαν ένα μείγμα από μεγαλύτερα ψέματα και απατηλά συμπεράσματα. Με αυτά αποδυνάμωσαν κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης

στην πλειοψηφία των ελλήνων πολιτών, για να επιβεβαιωθεί η ρήση του Πολ Βαλερύ για το «μεγαλύτερο ψέμα»¹.

Η παρούσα ερευνητική αρθρογραφία θα μπορούσε να θεωρηθεί, κατά κάποιο λόγο, ως συμπληρωματική εργασία της πραγματείας μου για «Το θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού», η οποία δημοσιεύτηκε το καλοκαίρι του 2016. Σ' αυτή την πολιτιστική πραγματεία αναλύονται τα αίτια και οι σκοποί, όσων επιχειρούν να αποσυνδέσουν την πολιτιστική ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας από οποιαδήποτε σχέση με το ιστορικό παρελθόν του ελληνισμού. Επιδιώκεται μια αποσύνδεση ακόμα και σε ολοφάνερα ιστορικά γεγονότα, όπως είναι η εξελικτική πορεία μιας ενιαίας γλώσσας, της οποίας οι ρίζες απλώνονται από την ομηρική εποχή και την κλασική αρχαιότητα, για να φτάσουν ως τις μέρες μας περνώντας, κατά τον χαρακτηρισμό του ρώσου βυζαντινολόγου Γ. Οστρογκόρσκι, από την «ελληνική βυζαντινή αυτοκρατορία». Τα επίκαιρα, λόγω της μεγάλης οικονομικής κρίσης, στερεότυπα των δυτικοευρωπαϊκών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης (ΜΜΕ) για το σύγχρονο Έλληνα, έχουν τον ίδιο αντικειμενικό στόχο. Αυτό το μοτίβο επαναλαμβάνεται παπαγαλιστί και από μεγάλη μερίδα της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας, αλλά και από τα ελληνικά ΜΜΕ. Τίτλοι εφημερίδων ή παντογνώστες πολιτικοί αναλυτές των τηλεοπτικών σταθμών αποφαινόμενοι πως, η Ελλάδα είναι «η πρωταθλήτρια της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη διαφθορά» ή πως τίθεται «σε αυστηρή ευρωπαϊκή επιτήρηση για τη διαφθορά» ή ακόμα πως ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα (όπως το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο) δημοσιεύουν «εκθέσεις/κόλαφους για τη χώρα μας».

Είναι όμως η Ελλάδα πραγματικά το πιο διεφθαρμένο κράτος του κόσμου και ο Έλληνας ο μεγαλύτερος απατεώνας όπως θέλησαν, από το 2009 που άρχισε η μεγάλη ευρωπαϊκή οικονομική κρίση, να τον εμφανίσουν οι ντόπιοι και οι αλλοδαποί προπαγανδιστές; Όσοι αναγνώστες δεν έχουν μέχρι σήμερα ασχοληθεί συστηματικά με θέματα διαφθοράς και πελατειακού κράτους, θα τρίβουν από έκπληξη τα μάτια τους, μπροστά στο θέαμα των «δυτικοευρωπαϊών έντιμων απατεώνων» που θα αντικρύσουν στις σελίδες των άρθρων που θα ακολουθήσουν. Δεν θα το πράξουμε από συναισθήματα μιας αναξιόπρεπούς εκδικητικής συμπεριφοράς, ούτε γιατί θέλουμε να μειώσουμε τις πολιτιστικές αξίες άλλων λαών. Μοναδική μας επιδίωξη θα είναι η προσπάθεια για να αποδείξουμε πως οι λαοί, όλοι οι λαοί έχουν τους έντιμους και τους ανέντιμους πολίτες τους και πως κανένας λαός, στο σύνολό του δεν είναι διεφθαρμένος. Αυτό το ολοκληρωτικής αντίληψης γενικό αξίωμα του μεσοπολέμου για διαχωρισμό των λαών «σε καλή και κακή ράτσα», το οποίο αποτέλεσε τον θεμέλιο λίθο της ναζιστικής ιδεολογίας και εφαρμόστηκε με κανόνες ζούγκλας για «τελική λύση» στους Εβραίους, στους Τσιγγάνους κλπ, ξεφύτρωσε σαν υβρίδιο δυστυχώς και πάλι από μια δημοκρατική, αυτή τη φορά, Γερμανία και αφορούσε στους Έλληνες. Είναι φανερό πως αναθάρρησαν κάποιοι κρυφοί νοσταλγοί της ναζιστικής ιδεολογίας, οι οποίοι επιβίωσαν στη Δυτική Γερμανία και στην Αυστρία μετά την ήττα του ναζισμού και κατέλαβαν πόστα εξουσίας στον μεταπολεμικό κρατικό μηχανισμό αυτών των κρατών, για να μεταλαμπαδεύσουν τις ιδέες τους σε επόμενες γενιές. Δεν θα πρέπει να ξεχνούμε πως ο μεταπολεμικά εκλεγμένος καγκελάριος της Δυτικής Γερμανίας Κουρτ Γκέοργκ Κίζινγκερ και ο πρώην γενικός γραμματέας του ΟΗΕ Κουρτ Βαλντχάιμ, υπήρξαν επιφανή ανώτατα στελέχη του ναζιστικού καθεστώτος. Σε μια έρευνα που πραγματοποιήθηκε από το γερμανικό Κέντρο Ερευνών της Σύγχρονης Ιστορίας (Zentrum für Zeithistorische Forschung), διαπιστώθηκε πως, μετά τον πόλεμο, το 54% των υπαλλήλων του γερμανικού υπουργείου εσωτερικών αποτελούνταν από παλιούς Ναζί. Κυρίως έμειναν άθικτες όλες οι δομές της ναζιστικής γραφειοκρατίας με τους επονομασθέντες «Schreibtischmörder» (δολοφόνους του γραφείου), οι οποίοι θεωρήθηκαν αθώοι και ανεύθυνοι διότι έδιναν οδηγίες, από τα γραφεία τους, για διάπραξη μαζικών εγκλημάτων «μετά από εντολές των ανωτέρων τους οι οποίοι ήταν δήθεν και οι μοναδικοί υπεύθυνοι». Με αυτή την

απλουστευμένη παράλογη αιτιολογία θα έπρεπε ο Γκαίρινγκ ή ο Γκέμπελς να θεωρηθούν αθώοι, αφού κι' αυτοί έπαιρναν εντολές (διαταγές) από τον Χίτλερ.

Αυτοί οι κρυφοναζιστές που παριστάνουν τους δημοκράτες (όπως αργότερα και τα σταλινικά στελέχη των πρώην κομμουνιστικών χωρών σαν τον Σαλί Μπερίσα της Αλβανίας ή τον Κίρο Γκλιγκόρωφ της FYROM), μεταμορφώθηκαν σε μια νύχτα σε φιλοευρωπαϊούς λιμπεραλιστές, αλλά και θυμήθηκαν τις πολιτικές συμπεριφορές των χιτλερικών προτύπων τους σε μια προσπάθεια να μετατρέψουν την Ευρωπαϊκή Ένωση των λαών σε μια Παγγερμανική Ένωση. Η μεγάλη οικονομική κρίση που ξεκίνησε από την απληστία και την κερδοσκοπική μανία των Τραπεζών, τους έδωσε την ευκαιρία να αλώσουν την Ε.Ε. φορώντας δημοκρατικοφανή φιλοευρωπαϊκό μανδύα και κατευθύνοντας με μαεστρία την προπαγάνδα των ελεγχόμενων από το «σύστημα» ΜΜΕ.

Σε όλους τους λαούς του κόσμου υπάρχει η πλειονότητα των έντιμων πολιτών και πολιτικών και μια ηγετική και «πρωτοπόμη» μειοψηφία διεφθαρμένων και απατεώνων. Μόνο μια οργανωμένη, από συγκεκριμένες πολιτικοοικονομικές κομματικές ομάδες, εθνικοφασιστική προπαγάνδα από ελεγχόμενα ιδιωτικά ή κρατικά ΜΜΕ, αποδίδει γενικευμένους χαρακτηρισμούς σε έναν ολόκληρο λαό, όπως έκανε για τους Έλληνες και την Ελλάδα το γερμανικό ειδησεογραφικό συγκρότημα Springer (με τις εφημερίδες Bild και Die Welt). Για το Springer δεν είναι διεφθαρμένοι μόνον οι έλληνες πολιτικοί που δωροδοκήθηκαν από τις γερμανικές, γαλλικές και ρωσικές εταιρείες ή που «μαγείρεψαν» το swar με την Γκόλντμαν Σακς για την είσοδο στην Ευρωζώνη. Απατεώνες και διεφθαρμένοι είναι λένε, γενικά, χωρίς καμιά εξαίρεση, όλοι οι Έλληνες, όλος ο ελληνικός λαός. Οι βρισιές και τα υποτιμητικά στερεότυπα των γερμανικών ΜΜΕ έγιναν ομόφωνα αποδεκτά και από τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά ΜΜΕ και έδωσαν την ευκαιρία σε κάποιους λίγους έντιμους ιστορικούς και πολιτικούς, να χαρακτηρίσουν τους «δυστυχημένους Έλληνες ως τους νέους Εβραίους του 21^{ου} αιώνα». Όμως, αυτή τη φορά, αντί για κρεματόρια, οι «τελικές λύσεις» δίνονται σήμερα από τους μονεταριστές με την πολιτισμένη μέθοδο της οικονομικής ασφυξίας των κρατών.

Για το γερμανικό λαό οι χαρακτηρισμοί από τα ελληνικά αλλά και τα υπόλοιπα ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης είναι διαφορετικοί. Οι γερμανοί πολίτες δεν είναι υπεύθυνοι για τις κτηνωδίες που διέπραξαν τα στρατεύματά τους κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αυτοί που εγκλημάτησαν εναντίον της ανθρωπότητας είναι οι «ναζιστές»! Μια φυλή Γερμανών που ήρθε από τον πλανήτη Άρη! Με τέτοιες προπαγανδιστικές σοφιστείες, δημιουργείται σιγά σιγά, σε μια υποτίθεται Ευρώπη των λαών και της αλληλεγγύης, ένα πνεύμα αντιπαράθεσης και εθνικού φανατισμού μεταξύ των «εταίρων», όπως και στην εποχή που, δήθεν, μόνο οι ναζιστές και τα SS είχαν την ευθύνη για το πιο άγριο αιματοκύλισμα που υπήρξε στην Ευρώπη σε όλη τη μακραίωνη ιστορική της πορεία.

Οι λαοί φανατίζονται και συμπεριφέρονται πολιτικά και κοινωνικά σύμφωνα με τις αρχές και τις ιδεολογικές κατευθύνσεις που τους υποδεικνύουν οι ηγέτες τους. Αλλά ακόμα και στην πλέον σκληρή περίοδο του ναζισμού, όταν με την τυφλή γκεμπελική προπαγάνδα η πλειονότητα των πολιτών είχε μετατραπεί σε μια απάνθρωπη μάζα αχαλίνωτης βαρβαρότητας, υπήρχαν πάρα πολλοί στη Γερμανία που πλήρωσαν με τη ζωή τους τις δημοκρατικές ευαισθησίες τους. Κάποιο κείμενο του Άγγλου ιστορικού Ίαν Κέρσοου για τον υπερφίαλο εθνικισμό και την αγριότητα των γεγονότων εκείνης της εποχής, αποκαλύπτει τη συμμετοχή της πλειοψηφίας ενός ολόκληρου λαού σε μια ιδεολογία που υποβίβαζε την ανθρώπινη κοινωνία σε ζούγκλα. Ο Κέρσοου, αναφερόμενος στο τραγικό τέλος του γερμανού φοιτητή της Θεολογίας **Ρόμπερτ Λίμπερτ²**, δείχνει πως με την προπαγάνδα και την καθημερινή πλύση εγκεφάλου (όπως άλλωστε γίνεται και σήμερα με πιο «πολιτισμένο τρόπο»), ο γερμανικός λαός είχε μετατραπεί σε μια αγέλη άγριων θηρίων. Η πλειονότητα των Γερμανών είχε αφιονιστεί από ένα είδος παρανοϊκού φανατισμού για την ανωτερότητα

και καθαρότητα της φυλής τους, ώστε αρνούσαν οποιαδήποτε λογική αποδοχή των γεγονότων από την δυσμενή, γι' αυτούς, εξέλιξη των πολεμικών συγκρούσεων το 1944/45.

Ο Ρ. Λίμπερτ υπήρξε θύμα αυτής της παράνοιας. Εκτελέστηκε με απαγχονισμό για προδοσία στη γενέτειρά του, στο Ansbach, με απόφαση ενός πρόχειρου στρατοδικείου που συγκροτήθηκε με εντολή του συνταγματάρχη Ernst Meyer. Την ίδια ώρα τα αμερικανικά τανκς είχαν φτάσει αμαχητί στις γραμμές άμυνας της μικρής πόλης και σε λιγότερο από τέσσερις ώρες είχαν καταλάβει την κεντρική της πλατεία και το δημαρχείο της, όπου είχε απαγχονιστεί ο φοιτητής της Θεολογίας. Η εκτέλεση του Λίμπερτ πραγματοποιήθηκε τις μεταμεσημβρινές ώρες, ενώ οι Αμερικάνοι κατέλαβαν το Ansbach στις πεντέμισι το απόγευμα της ίδιας μέρας. Και πιο ήταν το έγκλημά του! Συνειδητός, από τα παιδικά του χρόνια, φιλειρηνιστής, όταν διαπίστωσε πως οι αμερικανικές προφυλακές είχαν φτάσει στα περίχωρα της πόλης, έκοψε κάποια τηλεφωνικά καλώδια και σκόρπισε προκηρύξεις για να αναγκαστούν οι λίγοι γερμανοί στρατιώτες να παραδοθούν «χωρίς να χυθεί άλλο αίμα αθώων πολιτών».

Ακατανόητος είναι και ο φανατισμός των ίδιων των συμπολιτών του. Όταν κάποια στιγμή κατόρθωσε να ξεφύγει από τον τόπο της εκτέλεσης τρέχοντας, πολλοί «έντιμοι πολίτες από το πλήθος» (όπως χαρακτηρίστηκαν) ή μερικοί που βγήκαν από τα σπίτια τους στις πόρτες, του έκλεισαν το δρόμο για να τον ξαναπιάσουν οι στρατιώτες. Αυτός ήταν και ένας από τους πολλούς λόγους που οι δημοτικές αρχές του Ansbach αρνούσαν, για τέσσερις και πλέον δεκαετίες, να αποδώσουν μεταθανάτια δικαιοσύνη σε ένα δακαεννιάχρονο παλικάρι, που πλήρωσε με τη ζωή του τον αγώνα του για να σταματήσει η άσκοπη αιματοχυσία. Θα πρέπει να σημειωθεί πως την ώρα που απαγχονιζόταν ο Λίμπερτ έξω από το δημαρχείο, οι προφυλακές του στρατάρχη Ζούκωφ και του Κόνιεφ προχωρούσαν προς το κέντρο του Βερολίνου και προς τα κτήρια της Καγκελαρίας, σκορπίζοντας τον όλεθρο με εκατοντάδες πυροβόλα και εκτοξευτές ρουκετών «Κατιούσα». Η τύχη του Γ' Ράιχ είχε πλέον κριθεί, αλλά οι υπεύθυνοι εγκληματίες ηγέτες θυσίαζαν άσκοπα και τα τελευταία αθώα αλλά και πολλές φορές τα αμετανόητα (λόγω πολυετούς προπαγάνδας) φανατικά απομεινάρια του αποδεκατισμένου γερμανικού λαού.

Οι λαοί, όλοι οι λαοί και φυσικά ο γερμανικός και ο ελληνικός, θα μπορούσαν να ζήσουν έντιμα και ειρηνικά, αν «εκπαιδεύονταν»³ κατάλληλα από την πολιτική και πνευματική τους ηγεσία, χωρίς φανατισμούς, χωρίς ιμπεριαλιστικούς στόχους και χωρίς τη «λύσσα» της απληστίας για πλούτο και απόλυτη εξουσία. Αυτή η αιτία της πολιτικής και κοινωνικής διαφθοράς ενός κράτους, η οποία βρίσκεται στην αλλοίωση των στόχων μιας πραγματικής δημοκρατικής κοινωνίας είχε, πριν από εικοσιτέσσερις αιώνες, επισημανθεί από τον Ισοκράτη. Οι ηγέτες καθοδηγούν «το υπάκουο ποίμνιο» σε ανώμαλες ατραπούς ή σε ίσιες κι' ακίνδυνες λεωφόρους. Αυτοί μπορούν να οδηγήσουν τους πολίτες είτε σε δρόμους ειρηνικούς, με την ελπίδα να δημιουργήσουν ένα κράτος ισότητας, ελευθερίας, ευημερίας και αληθινής Δημοκρατίας, είτε σε μια ζούγκλα φανατισμού, αίματος, λεηλασιών ή υποτίμησης της αξίας μιας ανθρώπινης ζωής.

Από την εποχή της συνθήκης του Μάαστριχτ, που η ΕΟΚ παραχώρησε τη θέση της σε μια νεοφιλελεύθερη κι' ασύδοτη ΕΕ, όλοι οι ευρωπαίοι πολίτες και μαζί και οι Έλληνες, μετατράπηκαν σταδιακά, αλλά γρήγορα, από κοινωνικοποιημένους πολίτες σε άπληστους καταναλωτές και κερδοσκόπους. Το χρήμα, ο νέος Θεός των Ευρωπαίων «φетиχιστών» (κατά το χαρακτηρισμό του πάπα Φραγκίσκου), αντικατέστησε την κοινωνία του πολιτισμού και του κοινωνικού κράτους. Η «εκπαίδευση» των μονεταριστών τους μετέτρεψε από Ανθρώπους, από κοινωνικά όντα, σε Θηρία μιας οικονομικοκοινωνικής ζούγκλας, χωρίς πολιτιστικές αξίες και πανανθρώπινα οράματα.

Όλοι όσοι πονέσαμε όταν διαπιστώσαμε πως, ένα από τα ευγενικότερα οράματα των ευρωπαϊκών πολιτών, η πολιτική, οικονομική και πολιτιστική ένωση των ευρωπαϊκών κρατών, ρίχτηκε στο βούρκο από τους τραπεζίτες και τους κερδοσκόπους, οι οποίοι σήμερα

αποτελούν τους πραγματικούς ασύδοτους ηγέτες των ευρωπαϊκών λαών, νιώσαμε όπως ο Ιησούς, όταν είδε «τας τραπέζας των κολλυβιστών και τας καθέδρας των πωλούντων τας περισσότεράς» να έχουν μεταβάλει το ιερόν του ναού, τον οίκον του πατρός μας (την ΕΕ) σε «σπήλαιον ληστών». Νιώσαμε, όπως οι καταδιωγμένοι σκλάβοι στο θαυμάσιο χορικό *Va Pensiero* της όπερας «Ναμπούκο» του Βέρντι, που κλαίει για μια χώρα «sì bella e perduta»⁴. Για το λόγο αυτό θα είμαστε ασυμβίβαστοι και ανεπιεικείς στις κρίσεις και στους χαρακτηρισμούς μας, όσον αφορά στα πολιτικά πρόσωπα ή στους πνευματικούς ανθρώπους που συμμετείχαν σ' αυτή την κατακρήμνιση των ευρωπαϊκών πολιτιστικών αξιών.

Δεν έχουμε καμιά προσωπική διαφορά με κανέναν και ούτε θα προβούμε σε αναλύσεις και εκτιμήσεις που θίγουν, γενικότερα, την προσωπικότητα των κρινόμενων. Οι χαρακτηρισμοί εννοιολογικά θα περιορίζονται σε στενό πολιτικό πλαίσιο. Οι απόψεις και οι κρίσεις θα αφορούν ιδεολογικές αγκυλώσεις ή πράξεις και παραλείψεις που επηρεάζουν και θίγουν τα εθνικά, πολιτιστικά και οικονομικά συμφέροντα των ευρωπαϊκών λαών. Από την άποψη αυτή, για τους υπηρέτες ενός διεφθαρμένου πελατειακού συστήματος, οι τυχόν σκληροί χαρακτηρισμοί θα έχουν καθαρά πολιτική σημασία και όχι ιδιότητες της προσωπικότητάς τους για άλλες δραστηριότητες της καθημερινής τους ζωής. Πάρα πολλοί ευρωπαίοι ηγέτες, από αυτούς που κατηγορούσαν ή που ανέχτηκαν τους εμποθείς και ρατσιστικούς χαρακτηρισμούς, από τις αρχές του 2010, για τους Έλληνες, είναι αναίσχυντα και προκλητικά βουτηγμένοι στη διαφθορά και στην απάτη. Οι αναγνώστες θα έχουν την ευκαιρία, στα κείμενα που θα ακολουθήσουν, να αξιολογήσουν την πολιτική πορεία πολλών επώνυμων ευρωπαίων πολιτικών, τους οποίους οι διαμορφωτές της κοινής γνώμης τους διαφημίζουν φορώντας τους φωτοστέφανα αγίων και προβάλλοντάς τους ως τέλεια πρότυπα εντιμότητας και πολιτικού ήθους. Ας ρίξουμε λοιπόν μια γρήγορη αλλά διερευνητική ματιά σε κάποιους γνωστούς ευρωπαίους πολιτικούς που διαχειρίστηκαν εν λευκώ τις τύχες της Ευρώπης και των ευρωπαϊκών λαών. Ας συγκρίνουμε και ας δούμε πόσο πιο έντιμοι είναι από τους Έλληνες, όπως διατυμπάνιζαν εν χορδαίς και οργάνοις, αυτοί οι πολιτικοί και τα φερέφωνά τους στα ευρωπαϊκά ΜΜΕ.

ΟΙ ΔΙΑΒΑΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΘΟΡΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Άρθρο Νο 2

Τι είναι το πελατειακό κράτος; Ο γνωστός καθηγητής και φιλόσοφος Χρήστος Γιανναράς μας δίνει έναν απλό και εύκολα κατανοητό ορισμό, ο οποίος βασίζεται σε δεδομένα της ελληνικής πολιτικής πραγματικότητας. Είναι «η εμπορευματοποίηση των σχέσεων της εξουσίας με τον πολίτη και η άσκηση της πολιτικής με τους όρους της αγοράς και τους κανόνες του μάρκετινγκ». Με λίγα λόγια, η εξουσία «πουλάει» τους διορισμούς (και όχι μόνο) στον κρατικό μηχανισμό και οι πολίτες/πελάτες τους αγοράζουν με την ψήφο τους και με την, χωρίς όρους, αφοσιωμένη στράτευσή τους στο κόμμα που τους διορίζει. Με τον τρόπο αυτό ο ανίκανος, ο τεμπέλης ή ο ανέντιμος και διεφθαρμένος, εκτοπίζει τον έντιμο κι' εργατικό και αποτελεί εξουσιαστικό κρίκο του κρατικού μηχανισμού. Η κομματική προστασία τον προφυλάσσει από κάθε έντιμη κι' αντικειμενική αξιολόγηση των ικανοτήτων του. Κανένας δεν ελέγχει την ποιότητα της εργασίας του, τα προσόντα του, την ανεντιμότητά του ή τις γνωστές σε όλους φαυλοκρατικές πρακτικές του. Είναι ένας κηφήνας που θα ζει σ' όλο τον επαγγελματικό βίο του εις βάρος του κοινωνικού συνόλου, που όμως θα έχει τη δύναμη της εξουσίας ώστε αυτό το σύνολο να το καταδυναστεύει.

Αυτή την ποιοτική διαφορά ανάμεσα στον ανίκανο και διεφθαρμένο, που το πελατειακό σύστημα εντάσσει στον εξουσιαστικό κρατικό μηχανισμό και στον παραγκωνισμένο εργατικό κι' έντιμο πολίτη, αναδεικνύει ο επίσης γνωστός φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος. Ανατρέπεται ο φυσικός, ηθικός και δημοκρατικός κανόνας της κοινωνίας των πολιτικά ίσων πολιτών, με την υπεροχή και ανάδειξη των ανάξιων, από πλευράς προσόντων και φυσικών ικανοτήτων. Διότι όλοι οι πολιτικά ίσοι δεν σημαίνει πως είναι ίσοι και από πλευράς φυσικών προσόντων. Και ο φιλόσοφος, με ένα προσωπικό παράδειγμα που τονίζει αυτή τη διαφορά μεταξύ πολιτικής και φυσικής ισότητας, αναγνωρίζει πως (παρά τα πνευματικά του προσόντα) είναι ακατάλληλος για να επιλεγεί ως παίκτης «στην εθνική ομάδα μπάσκετ». Αυτή η εξίσωση πολιτικών και φυσικών ικανοτήτων, στο πελατειακό κράτος, δημιούργησε μια τερατογονία.

Πελατειακές, όμως, σχέσεις ανάμεσα σε πολιτικούς και πολίτες υπάρχουν σε όλες της χώρες του κόσμου αλλά και στην ΕΕ, όπου οι πολιτικοί άρχοντες εκλέγονται με την ελεύθερη ψήφο του λαού. Είναι ένα από τα συμπτώματα των ασθενειών που χαρακτηρίζουν τις σύγχρονες κοινοβουλευτικές δημοκρατίες, αν και η μορφή και ο βαθμός έντασης διαφοροποιείται από χώρα σε χώρα, ανάλογα με την αυστηρότητα της νομοθεσίας, τη νοοτροπία που έχει διαμορφωθεί στις ευρύτερες λαϊκές μάζες, την εντιμότητα των κατασταλτικών μηχανισμών και του δικαστικού σώματος και από άλλους παράγοντες που εντάσσονται στο σύστημα της κρατικής οργάνωσης. Εντούτοις, η διαφορά αυτού του πελατειακού συστήματος, σε σύγκριση με τα «ελληνικά μικρομάγαζα» ρουσφετιών μεταξύ πολιτικών και ψηφοφόρων, βρίσκεται στο γεγονός πως, η διατιμημένη προσφορά υπηρεσιών από ευρωπαίους πολιτικούς δεν αφορά σε δυστυχημένους και φτωχούς πελάτες/ψηφοφόρους, αλλά μεγιστάνες του πλούτου, τεράστιες πολυεθνικές επιχειρήσεις ή διευκολύνσεις σε ξένα κράτη.

Αυτό το είδος των πελατειακών σχέσεων, δεν υπήρχε σε γενικευμένη μορφή στην ελληνική πολιτική σκηνή, ως τη μέρα που αποκαλύφθηκαν τα μεγάλα σκάνδαλα των εξοπλιστικών προγραμμάτων από ανώτατα στελέχη των κυβερνήσεων, από το 1996 ως το 2004 και τα «δωράκια» σε κόμματα και πολιτικούς από μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες (π.χ. Ζήμενς). Αυτές οι μεταλλαγμένες πελατειακές σχέσεις, περισσότερο «ευρωπαϊκές και

αποδοτικές για τους πολιτικούς», μεταφυτεύτηκαν στην Ελλάδα από μια χώρα που οι κάτοικοί της θεωρούνται, σ' όλη την Ευρώπη, ως οι εντιμότεροι και οι εργατικότεροι της υφηλίου. Η τέχνη της διάχυσης μύθων αυτοπροβολής και αυτοδιαφήμισης, είναι χαρακτηριστικό πολλών χωρών και κυρίως των μεγάλων δυνάμεων, εκτός από την Ελλάδα την οποία, όπως ήδη αναφέραμε, η γενική αντίληψη και πεποίθηση του ίδιου του ελληνικού λαού την κατατάσσει, σε ποσοστό 99%, ως την πλέον διεφθαρμένη χώρα του κόσμου. Οι πλύσεις εγκεφάλου, από εντόπια και ξένα κέντρα παραπληροφόρησης, μετατρέπουν τους ανενημέρωτους πολίτες κάποιων μικρών λαών σε εχθρούς της ίδιας τους της πατρίδας. Γιατί όταν ο λαός μιας χώρας αισθάνεται αηδία και απέχθεια για την ίδια του την πατρίδα, είναι πλέον απρόθυμος ν' αγωνιστεί για να διορθώσει τα κακώς κείμενα και να σεβασθεί τους βασικούς νόμους κρατικής και κοινωνικής οργάνωσης. Ο ανέντιμος πολίτης, με βάση τέτοιου είδους στατιστικές, βρίσκει π.χ. την «ηθική δικαιολογία» να μην πληρώνει φόρους ή να μην εκδίδει αποδείξεις «αφού όλοι κλέβουν και προοδεύουν με ρουσφέτια και κομπίνες».

Είναι όμως αληθινές αυτές οι στατιστικές μετά την οικονομική κρίση, η οποία άλλαξε άρδην τη νοοτροπία των πολιτών αλλά και τα ιδανικά και τις αξίες, πάνω στις οποίες θεμελιώθηκε το υπέροχο όραμα της πολιτιστικής και οικονομικής ένωσης όλων των ευρωπαϊκών λαών; Όπως θα δούμε στη συνέχεια, οι κάποιοι Έλληνες «μικροαπατεωνίσκοι πολιτικοί», προσπαθώντας να διατηρήσουν ένα ψηφοθηρικό πολιτικό σύστημα που κληρονόμησαν από την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους, απόκτησαν οι ίδιοι αλλά και ο ελληνικός λαός δυσανάλογο, με βάση το ύψος και το μέγεθος των «πωλούμενων υπηρεσιών», δυσφημιστικό πορτρέτο μέσα στη διεφθαρμένη ζούγκλα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Αυτό θα το διαπιστώσουμε στα επόμενα κείμενα. Φυσικά, υπάρχουν στην Ελλάδα και ειδικές περιπτώσεις, κατά τις οποίες τα ανταλλάγματα είναι σημαντικά, όπως στην περίπτωση μεγαλοεργολάβων του κομματικού περιγυρού που λυμαίνονται τα κρατικά έργα, εφοπλιστών που συλλαμβάνονται για λαθρεμπόριο καυσίμων και δεν κάθονται στη φυλακή ούτε μια μέρα ή επιχειρηματιών του τηλεοπτικού χώρου που δεν πληρώνουν στο δημόσιο ούτε δεκάρα και προβαίνουν, ως όργανα ξένων συμφερόντων, σε σταλινογκεμπελική πλύση εγκεφάλων των τηλεθεατών.

Παρά τις ειδικές αυτές εξαιρέσεις, το μεταλλαγμένο ευρωπαϊκό πελατειακό σύστημα, είναι ένας γιγάντιος Λεβιάθαν, σε σύγκριση με το μικρό, λαίμαργο και ηλίθιο τερατάκι του ελληνικού ψηφοθηρικού πελατειακού κράτους. Όμως, η οργανωμένη και συστηματική αποσιώπηση, από τα δυτικοευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης, πολλών γεγονότων που αμαυρώνουν την καλή φήμη της χώρας ή των ηγετών τους, επιτρέπει στους πολίτες τους να κρίνουν με αυστηρότητα «τους άλλους». Εντυπωσιακό παράδειγμα για σύγκριση είναι ένα γεγονός από την ιδιωτική ζωή δυο πολιτικών ηγετών της ίδιας κομματικής ιδεολογίας: του Ανδρέα Παπανδρέου και του Φρανσουά Μιτεράν. Η ερωτική ζωή του πρώτου αποτέλεσε αφορμή για καθημερινές συζητήσεις και δυσμενή σχόλια, για τον ίδιο και τη χώρα μας, στα ελληνικά και διεθνή μέσα ενημέρωσης. Για τον δεύτερο και ως το θάνατό του, κανένας δεν ενημερώθηκε για τις θυελλώδεις ερωτικές του περιπέτειες και την εξώγαμη κόρη του, ενώ στους δημοσιογραφικούς κύκλους όλων των κομματικών αποχρώσεων ήταν γνωστές και οι παραμικρότερες λεπτομέρειες.

Άλλη περίπτωση αποσιώπησης σοβαρών γεγονότων για την προστασία του κύρους και των συμφερόντων των ΗΠΑ, αποκάλυψε η γνωστή δημοσιογράφος του CNN Κριστιάν Αμανπούρ, λίγα χρόνια μετά την επέμβαση της υπερδύναμης στο Ιράκ. Οι Αμερικάνοι γύριζαν ψεύτικα προπαγανδιστικά ντοκιμαντέρ και οι δημοσιογράφοι τους, οι οποίοι γνώριζαν τα πάντα, δεν μίλησαν ποτέ γι' αυτή την απατηλή ενημέρωση και εξαπάτηση της παγκόσμιας κοινής γνώμης, για αρκετό χρονικό διάστημα μετά τη λήξη του πολέμου. Μόνο μετά την παρέλευση αρκετού χρόνου «άρχισαν να ανοίγουν τα στόματα».

Για τους διεφθαρμένους ευρωπαϊούς πολιτικούς, πολλές δυσμορφες πτυχές της επαγγελματικής ή προσωπικής τους ζωής γίνονται γνωστές, σε περιορισμένο βαθμό, μόνον

όταν η έκταση ενός σκανδάλου δεν επιτρέπει την απόκρυψη των γεγονότων. Γι' αυτό σε επίσημες ιστοσελίδες των ΜΜΕ ή των ίδιων των πολιτικών και των κρατικών αξιωματούχων, ποτέ δεν αναφέρονται πληροφορίες ή περιστατικά που θα μπορούσαν να αμαυρώσουν το «έντιμο» προφίλ τους. Τέτοιες πληροφορίες μπορούν να βρεθούν σε ανεξάρτητα blogs ή σε αντιπολιτευόμενα έντυπα και για το λόγο αυτό θα πρέπει να ελέγχεται η αξιοπιστία τους με συσχετίσεις ή διασταυρούμενα στοιχεία. Παρά ταύτα, πάντα υπάρχει ο κίνδυνος σε μια ερευνητική εργασία και παρά τον αυστηρό έλεγχο των στοιχείων, να εμφανιστούν αμφισβητούμενες πληροφορίες. Πάντως, στην παρούσα έρευνα, οποιαδήποτε αξιόπιστη μαρτυρία, μετά από διασταυρώσεις πληροφοριών, θα παρατίθεται χωρίς να λαμβάνονται υπόψη οι ιδεολογικές απόψεις του προσώπου που τις διατυπώνει. Μας είναι αδιάφορο αν ανήκει στη Δεξιά, στην Αριστερά, αν είναι δημοκράτης ή αναρχικός, αν είναι θρησκευόμενος ή άθεος, αν είναι σοσιαλιστής, εθνικοσοσιαλιστής ή κομμουνιστής. Μας ενδιαφέρει η αληθινή μαρτυρία από όπου κι' αν προέρχεται. Μας ενδιαφέρει αποκλειστικά η εξακριβωμένη, κατά το δυνατόν, «Αλήθεια».

Αν οι αναγνώστες έχουν κάποιες αμφιβολίες ή δικές τους πρόσθετες αξιόπιστες πληροφορίες για τα πολιτικά πρόσωπα που θα αξιολογηθούν στα άρθρα που ακολουθούν, θα έχουν τη δυνατότητα, ξεπερνώντας τη συσκότιση των πραγματικών γεγονότων από τη συστηματική και, για να ακριβολογούμε, την επιστημονική προπαγάνδα των μεγάλων πολυεθνικών ΜΜΕ, να προβαίνουν, με δική τους έρευνα, σε πληρέστερη και αληθοφανέστερη απεικόνιση της προσωπικότητας των κρινόμενων πολιτικών.

Θα πρέπει να τονίσουμε πως λόγω της περιορισμένης παρούσας έρευνας, είναι αδύνατον να αναφερθούν όλες οι περιπτώσεις των πολιτικών στελεχών που αποτελούν φορείς κρατικής εξουσίας και αναπτύσσουν πελατειακές σχέσεις με φυσικά ή νομικά πρόσωπα μέσα στην ΕΕ ή στα κράτη/μέλη της Ένωσης. Για το λόγο αυτό η έρευνα θα περιοριστεί μόνο στα ανώτατα κρατικά όργανα των δυο μεγάλων κρατών και στα ανώτερα στελέχη των θεσμικών οργάνων της ΕΕ, αλλά και σε πρόσωπα που συνδέονται με παράνομες πράξεις ή παραλείψεις τους. Και φυσικά αυτές οι παρανομίες τους δεν θα αφορούν μόνο συγκεκριμένα οικονομικά σκάνδαλα, αλλά θα επεκτείνονται και σε πολιτικές πράξεις ή παραλείψεις που έχουν αρνητικές επιπτώσεις στα συμφέροντα των ευρωπαϊκών λαών.

Μια άλλη κατηγορία σκανδάλων είναι τα ερωτικά. Πολλοί θεωρούν πως αυτά τα σκάνδαλα είναι προσωπικές υποθέσεις των πολιτικών ηγετών και πως η δημοσιοποίησή τους αποτελεί παραβίαση προσωπικών δεδομένων. Είναι μια μονομερής άποψη, η οποία αποσιωπά τις επιδράσεις που έχουν στις πολιτικές αποφάσεις των πολιτικών ηγετών, οι τυχόν πολιτικές απόψεις ή οι πολιτικές φιλοδοξίες και οι οικονομικές επιδιώξεις των ερωτικών τους συντρόφων. Για παράδειγμα, λίγοι γνωρίζουν πως ο πρώην γάλλος πρόεδρος Ζακ Σιράκ είχε αποφασίσει να καταργήσει τη θανατική ποινή, διότι τον έπεισε η ερωμένη του Ζακλίν Σαμπριντόν. Επίσης, πως η Κριστίν Ντεβιέ-Ζονκούρ, ερωμένη του τέως γάλλου υπουργού Ρολάν Ντιμάς, κατόρθωσε να εξασφαλίσει «προμήθειες» από την πετρελαϊκή εταιρεία «Ελφ Ακιτέν», ώστε ο υπουργός να μπορέσει να επιτύχει την αναγκαία εξουσιοδότηση για να πουλήσει πολεμικά πλοία (φρεγάτες) στο ναυτικό της Ταϊβάν. Και για να τριτώσουμε με τις μοιραίες ξελογιάστρες, ας θυμηθούμε το ερωτικό κατασκοπευτικό σκάνδαλο ανάμεσα στο βρετανό υπουργό πολέμου Τζον Προφιούμο της κυβέρνησης Χάρολντ Μακμίλαν (1961) και στη δεκαεννιάχρονη χορεύτρια, ηθοποιό και πόρνη πολυτελείας Κριστίν Κίλερ. Ποτέ δεν έγινε γνωστό ποιες και πόσες απόρρητες πληροφορίες είχε εκμαιεύσει η Κίλερ από τον Προφιούμο, για να τις γνωστοποιήσει στο δεύτερο κρυφό εραστή της Γιεβγκένι Ιβανόφ, ο οποίος ήταν αξιωματικός του σοβιετικού ναυτικού και στρατιωτικός ακόλουθος της σοβιετικής πρεσβείας στο Λονδίνο.

ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΑΓΜΕΝΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΠΕΛΑΤΕΙΑΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Άρθρο Νο 3

Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, θα πρέπει να υπήρχε ένα πρωτόγονο είδος πελατειακών σχέσεων ανάμεσα στον απλό λαό και στους φορείς εξουσίας, δηλαδή μιας ομάδας ηγετικών στελεχών η οποία δημιουργήθηκε από τους σωματικά και πνευματικά ισχυρούς που καθοδηγούσαν και προστάτευαν την οικογένεια, τη φυλή ή την πρωτόγονη ευρύτερη κοινωνία. Πάντα ο αδύναμος χρειαζόταν προστασία για να επιβιώσει. Και η προστασία αυτή δινόταν με διάφορα ανταλλάγματα. Να λοιπόν πως φτάσαμε στο τέλεια διαρθρωμένο και «δημοκρατικά οργανωμένο» πελατειακό κράτος, όταν στην πολιτισμένη και οργανωμένη κοινωνία η ψήφος είχε καταστεί βασικό ανταλλακτικό στοιχείο ανάδειξης των ισχυρών, οι οποίοι θα μπορούσαν να καταστούν φορείς κρατικής εξουσίας.

Αυτές οι πελατειακές σχέσεις αναπτύχθηκαν και στη Δυτική και Κεντρική Ευρώπη, τον 18^ο και 19^ο αιώνα, με διαφορετικά όμως χαρακτηριστικά. Εκεί, οι διαπλεκόμενοι φορείς κρατικής εξουσίας δεν ήταν οι εκλεγμένοι πολιτικοί, αλλά η ισχυρή κάστα των ευγενών και ο ανώτερος κλήρος. Όπως ακριβώς συνέβαινε και στην οθωμανοκρατούμενη Νοτιοανατολική Ευρώπη, όπου «οι διευκολύνσεις» προς τους απλούς κι' αδύναμους πολίτες επιτυγχάνονταν από τους βεζίρηδες, τους πασάδες, τους κατήδες και τους άλλους ποικιλώνυμους φορείς της σουλτανικής εξουσίας με το γνωστό «μπαξίσι». Από αυτή την προαιώνια μορφή των πελατειακών σχέσεων ανάμεσα στους προνομιούχους και στην ανώνυμη μάζα των λαϊκών στρωμάτων, αναπτύχθηκε η τελειοποιημένη μορφή του σύγχρονου πελατειακού κράτους, όταν η λαϊκή ψήφος αποτέλεσε το μοναδικό «δημοκρατικό εργαλείο» ανάδειξης της πολιτικής κάστας μιας χώρας. Στην Ελλάδα, η αναβάθμιση αυτή του πελατειακού συστήματος ήταν εντυπωσιακή, γιατί έγινε ηθικά και πολιτικά αποδεκτή από την ελληνική κοινωνία, ως μια αναπότρεπτη πολιτική πρακτική, η οποία είχε βαθιές ρίζες που έφθαναν ως τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους, μετά την επανάσταση του 1821.

Η διαφορετική μορφή της εξέλιξης του πελατειακού συστήματος στην Ελλάδα, σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, δίνει εσφαλμένα την εντύπωση σε μη αμερόληπτους παρατηρητές, για έντονες επικρίσεις επιχειρώντας, με έναν υποβόσκοντα υπερεθνικισμό (στα όρια του φασισμού), να αντιπαραβάλουν την «έντιμότητα του δικού τους λαού». Αυτή η αντιευρωπαϊκή τάση στιγματισμού και ταπείνωσης των Ελλήνων από «εταίρους» σε μια υποτίθεται πολιτιστικά και οικονομικά ενιαία ευρωπαϊκή οικογένεια, είχε επισημανθεί από τον Romaric Godin, αρχισυντάκτη της γαλλικής εφημερίδας «La Tribune». Στις 15 του Ιούνη του 2015, έγγραψε για το ανθελληνικό και ρατσιστικό μένος του εκδοτικού συγκροτήματος Springer, το οποίο με τις φιλοκυβερνητικές εφημερίδες Bild και Die Welt εξαπέλυε καθημερινά και επί χρόνια πύρινα άρθρα εναντίον «των απατεώνων Ελλήνων», οι οποίοι θα έπρεπε να αποπεμφθούν από την «έντιμη ευρωπαϊκή οικογένεια», αφού και από βιολογική άποψη «δεν έχουν ούτε σταγόνα αρχαίου ελληνικού αίματος».

Με τέτοιες νοσηρές ιδέες που θα τις ζήλευε και ο «έντιμος πρόγονός τους, ο Γκέμπελς» στην περίοδο της παντοδυναμίας του ναζισμού και άλλα γερμανικά έντυπα (π.χ. το περιοδικό «Focus», με το ανασηκωμένο δάχτυλο στο άγαλμα της Αφροδίτης), διαμόρφωσαν μια ανθελληνική ατμόσφαιρα σ' όλη την Ευρώπη. Στα πρώτα χρόνια της οικονομικής κρίσης (που τη βάφτισαν ελληνική ενώ ήταν ευρωπαϊκή και παγκόσμια), όλες οι ευρωπαϊκές εφημερίδες και οι τηλεοπτικοί σταθμοί, σε συγχορδία με τις γερμανικές, αλλά και οι αναγνώστες αυτών των εφημερίδων που διατύπωναν με σχόλια τις απόψεις τους, χαρακτήριζαν με τις χειρότερες εκφράσεις την Ελλάδα και τους Έλληνες. Σκόπιμα, οι

κερδοσκόποι της μεταλλαγμένης Ευρωπαϊκής Ένωσης, με τον απόλυτο έλεγχο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης δημιούργησαν, με μια σταλινοχιτλερική πλύση εγκεφάλου, ένα γενικευμένο κλίμα μισελληνισμού σε ολόκληρη την Ευρώπη. Όπως ο R. Godin, έτσι και ο Guillaume Duval, αρχισυντάκτης του μηνιαίου εντύπου «Alternatives économiques», μετά από έναν μήνα, στις 13 Ιουλίου του 2015, διερωτάται: «Allemagne: pourquoi tant de haine contre la Grèce?» (Γερμανία: γιατί τόσο μίσος εναντίον της Ελλάδας;).

Το γιατί δεν είναι τόσο δυσνόητο και πολύπλοκο όσο αρχικά φαίνεται. Η Ελλάδα, εξαιτίας της ανευθυνότητας και απληστίας πολλών διεφθαρμένων ηγετών της, που την υπερχρέωσαν στα γεράκια μιας μονεταριστικής Ευρώπης, ήταν το ιδανικό πειραματόζωο για τις κερδοσκοπικές πρακτικές που προετοίμαζε η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση για όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αποδόμηση του ελληνικού κοινωνικού κράτους ήταν η αρχή. Σε λίγο φάνηκε πως, σταδιακά, θα ακολουθούσε μια γενική εφαρμογή σε όλη την Ευρώπη, με αποτέλεσμα την εκπληκτική άνοδο των αντιευρωπαϊκών ακροδεξιών κομμάτων και των άγριων κοινωνικών εκρήξεων, όπως τα γεγονότα στη Γαλλία το 2016, με αφορμή την απόπειρα τροποποίησης του εργατικού νόμου από τη (δήθεν) σοσιαλιστική κυβέρνηση του Φρανσουά Ολάντ. Η Γερμανία, η μόνη ωφελημένη από την οικονομική κρίση μεγάλη χώρα της Ευρωζώνης, επέβαλε (με κάποιους από τους βόρειους δορυφόρους της) την οικονομική πολιτική που εξυπηρετούσε αποκλειστικά τα δικά της συμφέροντα. Είναι η ισχυρότερη, οικονομικά, χώρα και έχει μετατρέψει την Ευρωζώνη, με εργαλείο το Γιουρογκρούπ (κατά την έκφραση κάποιων Βρετανών και Σκανδιναβών οικονομολόγων), σε «Holy German empire» (σε Αγία Γερμανική Αυτοκρατορία).

Οι Έλληνες της διασποράς ένιωσαν εντονότερα αυτό το κλίμα εξευτελισμού και έσχατης ταπείνωσης της χώρας μας. Για να κατανοήσει κάποιος την έκταση και την επίδραση αυτής της συντονισμένης προπαγάνδας ταπείνωσης και εξευτελισμού του ελληνικού λαού, είναι αρκετό να θυμηθεί το κλίμα που είχε δημιουργηθεί στην αίθουσα των εκδηλώσεων κατά την παρουσίαση των τραγουδιών της Eurovision το Μάη του 2011 στο Ντίσελντορφ. Κάθε φορά που, κατά την παρουσίαση του ελληνικού τραγουδιού (που σημείωσε καλή σειρά επιτυχίας), ή κατά την ώρα εκφώνησης των βαθμών επιτυχίας, ακουγόταν το όνομα Greece, το πλήθος ξεσπούσε σε γιουχαΐσματα εναντίον «των απατεώνων και διεφθαρμένων Ελλήνων». Από τις πολιτικές συμπεριφορές ανεγκέφαλων οπαδών τέτοιων δήθεν πολιτιστικών πανευρωπαϊκών καλλιτεχνικών ή αθλητικών (κυρίως κρετινοποδοσφαιρικών) εκδηλώσεων, μπορεί κάποιος να κατανοήσει τους μηχανισμούς και την έκταση επίδρασης της συστηματικής προπαγάνδας στις ανώνυμες και πολιτιστικά ανώριμες λαϊκές μάζες.

Μόλις τα τελευταία χρόνια της οικονομικής κρίσης, άρχισαν να ακούγονται οι πρώτες δειλές και διστακτικές φωνές συμπαράστασης για τους «Έλληνες, τους νέους καταδιωγμένους Εβραίους» και για τη μικρή και φτωχή Ελλάδα, η οποία αποτελούσε «το μαύρο πρόβατο και τον αποδιοπομπαίο τράγο της Ευρώπης». Όσο αποκαλύπτονταν τα πραγματικά αίτια της οικονομικής κρίσης και η μαφιόζικη μεταβίβαση του βάρους των ελληνικών ομολόγων από τις μεγάλες γερμανικές και γαλλικές τράπεζες προς τους ευρωπαϊούς πολίτες, με την εξαγορά τους με τα τοκογλυφικά δάνεια του πρώτου μνημονίου, τόσο και περισσότερο άρχισαν να δυναμώνουν κάποιες έντιμες φωνές. Άρχισαν να αποκαλύπτονται οι κρυφοί στόχοι μιας, δήθεν, ευρωπαϊκής οικονομικής «βοήθειας σωτηρίας και εταιρικής αλληλεγγύης», η οποία στην πραγματικότητα ήταν ένας τοκογλυφικός δανεισμός με «τιμωρητικό επιτόκιο 5-7%» και με αποικιακούς όρους, για τη διατήρηση της χώρας σε καθεστώς υποτέλειας (ένα νέο είδος οικονομικού προτεκτοράτου). Ο απώτερος στόχος ήταν «να βγει στο σφυρί» ο δημόσιος ελληνικός πλούτος και να γίνουν υποχωρήσεις σε εθνικά θέματα. Τα ευρωπαϊκά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης μιλούσαν συνέχεια για τη «βοήθεια που πρόσφεραν από τις οικονομίες τους οι ευρωπαίοι πολίτες στους τεμπέληδες Έλληνες», ενώ κανένας πολίτης της Ευρώπης δεν επιβαρύνθηκε με ούτε ένα

ευρώ. Κανένας δεν μιλούσε για έντοκα δάνεια, ούτε για την απάτη της μεταβίβασης των ελληνικών ομολόγων από τις τράπεζες στους ευρωπαίους πολίτες, αλλά αποκλειστικά για «βοήθεια και ακατανόητη αλληλεγγύη προς έναν διεφθαρμένο λαό, ο οποίος γαλουχήθηκε για να ζει εις βάρος των άλλων λαών σε ένα σύστημα πελατειακής κρατικής οργάνωσης (clientelisme)». Για πρώτη φορά είδα πρόσφατα σε ευρωπαϊκή εφημερίδα (στη Le Monde της 26-10-2017) να τοποθετεί τη λέξη «βοήθεια» προς την Ελλάδα μέσα σε εισαγωγικά, σε άρθρο που αναφέρεται στα μεγάλα κέρδη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (7,8 δισεκατομμύρια ευρώ) αλλά και των κρατών/δανειστών, από τα κερδοσκοπικά παιχνίδια με τα ελληνικά ομόλογα. Αυτά τα κέρδη των «σωτήρων» τα πλήρωσε με το αίμα του ο ελληνικός λαός, για να ξεπληρώνει τις βδέλλες που του το ροφούν με ηδονική απληστία.

Πέρασαν πολλά χρόνια για να ομολογήσουν την αλήθεια έγκυροι ευρωπαϊκοί οργανισμοί και διακεκριμένοι οικονομολόγοι. Από την αρχή της οικονομικής κρίσης, η προπαγάνδα και η παραπληροφόρηση οργιάζαν. Στην πραγματικότητα αυτοί που, κυριολεκτικά, ληστεύθηκαν, ήταν οι φτωχοί Έλληνες εργαζόμενοι, οι μικροεπαγγελματίες και οι μικροεπενδυτές, που έχασαν μεγάλο μέρος των εισοδημάτων τους, αλλά και διαλύθηκαν τα ασφαλιστικά ταμεία τους με το «σωτήριο κούρεμα των ομολόγων τους». Από την αρχή της κρίσης η Ελλάδα γινόταν φτωχότερη, ενώ το δημόσιο χρέος, λόγω δανεισμού, σκαρφάλωνε στα ύψη και οι ευρωπαίοι κεφαλαιούχοι γίνονταν πλουσιότεροι. Η φτώχεια των Ελλήνων ήταν γι' αυτούς ευκαιρία πλουτισμού. Οι τιμές των κρατικών επιχειρήσεων και των ακινήτων του δημοσίου κατακυλούσαν. Αν, για παράδειγμα, συγκρίνει κάποιος τις τιμές που πωλήθηκε το 5% του μετοχικού κεφαλαίου του ΟΤΕ το 2009 και το 10% το 2011 (πριν και μετά την οικονομική κρίση), θα διαπιστώσει πως είχαμε μια νομιμοποιημένη αλλά εκβιαστική κλοπή της περιουσίας του ελληνικού δημοσίου. Αναλογικά, το 10% του ΟΤΕ, το 2009, αντιστοιχούσε σε 1,35 δισεκατομμύρια ευρώ, ενώ στην πώληση του 2011 σε περίπου 0,40 δισεκατομμύρια (μικρότερο κατά τρεις και παραπάνω, φορές). Αν ληφθεί υπόψη πως το εναπομείναν τελευταίο 5% του ΟΤΕ, μαζί με τα 14 ελληνικά περιφερειακά αεροδρόμια έχουν υπαχθεί, με τον εκβιαστικό τρόπο των «προαπαιτούμενων του τρίτου μνημονίου», στο καθεστώς των αναγκαστικών ιδιωτικοποιήσεων για την εξαγορά τους από γερμανικές πολυεθνικές (Telecom/ΟΤΕ και Fraport), εύκολα μπορεί να γίνει αντιληπτό γιατί αυτές και οι άλλες παρόμοιες πωλήσεις, σε μια περίοδο τεχνητά επιμηκυνόμενης οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα, ήταν στην πραγματικότητα ένα είδος προσφοράς/δωρεάς σε δανειστές, με την καταβολή οικειοθελούς τιμήματος από την πλευρά του δωρεοδόχου.

Η προπαγάνδα, μέσα και έξω από την Ελλάδα, για τον «απατεώνα και τεμπέλη Έλληνα ενός πελατειακού κράτους», δεν άφησε περιθώρια για να μετρήσουμε τους επώνυμους απατεώνες των μεγάλων χωρών της Ευρώπης. Οι πολίτες της Ευρώπης είχαν πεισθεί πως, το μοναδικό διεφθαρμένο σύστημα πελατειακών σχέσεων υπήρχε αποκλειστικά στην Ελλάδα και πως τα δάνεια των κρατών τους ήταν μια φιλανθρωπική «βοήθεια σωτηρίας», η οποία επιβάρυνε το πορτοφόλι του ευρωπαίου πολίτη. Αλλά και οι Έλληνες πολίτες, με μια συστηματική πλύση εγκεφάλου άρχισαν να πιστεύουν σύμφωνα με δημοσιευμένες δημοσκοπήσεις, όπως έχουμε ήδη αναφέρει, πως είναι ο πλέον διεφθαρμένος λαός του κόσμου. Η ρήση ενός πολιτικού χαμαιλέοντα (που αλλάζοντας συνεχώς χρώματα, ξεκίνησε ως επαναστάτης κομμουνιστής για να μεταμορφωθεί σταδιακά σε δεξιόστροφο συντηρητικό) πως «όλοι μαζί τα φάγαμε», έτυχε μιας γενικευμένης αποδοχής από τον ελληνικό λαό μέσα σ' αυτό το κλίμα έλλειψης αυτοεκτίμησης. Κι' όμως, το πελατειακό ευρωπαϊκό κράτος με την εξελιγμένη μορφή προπαγάνδας και διαφθοράς των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων και τραπεζών, από την οποία επωφελούνται «αφανώς χρηματιζόμενοι» και οι ευρωπαίοι πολιτικοί είναι, από πλευράς σύγκρισης με το ελληνικό πελατειακό κράτος, ένας ελέφαντας μπροστά σε ποντίκι. Οι διεφθαρμένοι Έλληνες πολιτικοί (με εξαίρεση τις μίζες στα εξοπλιστικά προγράμματα) που έχουν εντοπισθεί μέχρι τώρα, είναι «μικροαπατεωνίσκοι ψιλικατζήδες της δεκάρας», συγκρινόμενοι με τα ευρωπαϊκά

μεγαθήρια της επιστημονικής απάτης και διαφθοράς. Αν η «έντιμη» Ευρωπαϊκή Ένωση ανάγκαζε (και είχε αυτή τη δυνατότητα) την Ελβετία να ανοίξει τα μυστικά αρχεία των τραπεζών της, οι ευρωπαίοι πολίτες θα ενημερώνονταν για τους πραγματικά διεφθαρμένους μεγάλους ηγέτες της Ευρώπης αλλά και της υπόλοιπης υφελούς. Οι λαοί δεν είναι διεφθαρμένοι. Σύμφωνα με τον διαχρονικής αλήθειας και αποδοχής ορισμό του Ισοκράτη, όπως ήδη έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενο άρθρο μας, οι πολίτες «εκπαιδεύονται» από τους πολιτικούς και πνευματικούς ηγέτες τους. Αυτοί οι «εκπαιδευτές» έχουν την ευθύνη για τον αν ο λαός τους θα μετατραπεί σε φανατισμένο κοπάδι δολοφόνων (όπως στην περίοδο του ναζισμού), σε αχόρταγους κι' άπληστους κυνηγούς πλούτου, σε άτομα και ομάδες ατόμων με αντικοινωνική συμπεριφορά ή σε τυχάρπαστους, ανεύθυνους και κομματικά αφιονισμένους πολίτες.

Οι γενικεύσεις και τα στερεότυπα με τα οποία τα δυτικοευρωπαϊκά μέσα της κατευθυνόμενης ενημέρωσης χαρακτηρίζουν τους Έλληνες στην αρχή της οικονομικής κρίσης, δείχνουν τις βαθιές μεταβολές που έχει υποστεί το σύστημα εξουσίας της ΕΕ. Δεν επιδεικνύεται κανένας σεβασμός στις ιδιαιτερότητες και στα βασικά πολιτιστικά στοιχεία που χαρακτηρίζουν έναν λαό. Επιχειρείται μια ισοπέδωση με πρότυπα τους λαούς των μεγάλων και ισχυρών κρατών. Θα πρέπει να «μεταπλαστούμε» και να γίνουμε «οι τέλειοι πολίτες» όπως π.χ. οι Αμερικάνοι ή οι Γερμανοί. Αυτοί οι πλούσιοι λαοί, μας λένε, πως είναι οι πολιτισμένοι και με ασύγκριτες αρετές και γι' αυτό θα πρέπει να απεμπολήσουμε όλα τα ιδιαίτερα πολιτιστικά μας στοιχεία για να τους μοιάσουμε.

Αυτή η ισοπέδωση φανερώνει και τη μηχανιστική αντίληψη στην οργάνωση της σύγχρονης ευρωπαϊκής κοινωνίας. Ένας Γερμανός θα πρέπει να κατανοήσει το βάθος και τη σημασία που έχει για τους Έλληνες, η άγνωστη σ' αυτόν έννοια του «φιλότιμου» («να **διδασθεί**⁵ από τους γείτονές του», όπως γράφει και ο Νίτσε). Και ο Έλληνας θα πρέπει να αναγνωρίσει τις οργανωτικές ικανότητες του Γερμανού, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα παραμείνουν τα στερεότυπα για τεμπέληδες και απατεώνες από τη μια μεριά και για αιματοβαμμένους φονιάδες των λαών από την άλλη. Η κατανόηση της διαφορετικότητας των πολιτιστικών στοιχείων των λαών, είναι ο δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στις συναινέσεις και στη δημιουργική συνεργασία. Δυστυχώς, στη σύγχρονη ευρωπαϊκή οικογένεια δημιουργήθηκαν και ριζώθηκαν αντιλήψεις οι οποίες, μπροστά στα οικονομικά συμφέροντα και στους σοβινισμούς, αγνοούν τις αξίες και τα ιδανικά στα οποία βασίστηκε η ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η Ευρώπη μεταμορφώθηκε σε ένα απέραντο χρηματιστήριο, όπου γρυλίζουν δείχνοντας τα δόντια τους άγρια θηρία. Τα πάντα αγοράζονται και πωλούνται. Οι πωλήσεις «υπηρεσιών κρατικής εξουσίας» ή, κατά την έκφραση του καθηγητή Χρ. Γιανναρά «η εμπορευματοποίηση των σχέσεων της εξουσίας» είναι θεσμοθετημένες πρακτικές στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ηγέτιδας της Ευρωζώνης, της **Γερμανίας**⁶. Το μέγεθος της αδιαφάνειας και των παράνομων χρηματικών συναλλαγών προκαλεί ίλιγγο. Ας δούμε λοιπόν στο επόμενο άρθρο μας, κάποιες περιπτώσεις που να δικαιολογούν τις προαναφερόμενες εκτιμήσεις μας, αρχίζοντας από την Επιτροπή (Commission) της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και την ως τότε έντιμη προεδρία του Ζακ Ντελόρ, μεταβλήθηκε σε ελάχιστο χρόνο σε «χρηματιστήριο ανεντιμότητας και ατιμίας».

Θα πρέπει να τονίσουμε με έμφαση πως οι αυστηροί αυτοί χαρακτηρισμοί δεν περιλαμβάνουν την πλειονότητα των έντιμων Επιτρόπων και των άλλων στελεχών της ΕΕ, αλλά αναφέρονται στα διαφοροποιημένα ποιοτικά χαρακτηριστικά ενός θεσμικού οργάνου της Ένωσης και στα «χωρίς ίχνος ντροπής και αξιοπρέπειας» συγκεκριμένα στελέχη του, τα οποία διαπλέκονται με τους τραπεζίτες και τα πολυεθνικά επιχειρηματικά μεγαθήρια εις βάρος των ευρωπαίων πολιτών.

ΚΑΠΟΙΟΙ ΠΡΩΗΝ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ

Άρθρο Νο 4

Όπως σε όλους τους νόμους και τα συντάγματα των κρατών, έτσι και στο Μητρώο Διαφάνειας και στον Κώδικα Δεοντολογίας των αξιωματούχων της Ε.Ε. υπάρχουν αυστηροί νομικοί και ηθικοί κανόνες προστασίας των πολιτών και των κρατών της Ένωσης, οι οποίοι όμως ερμηνεύονται διασταλτικά ανάλογα με τις περιστάσεις και τις περιπτώσεις. Άλλωστε, όσοι έχουν παρακολουθήσει τις διάφορες έγγραφες οικονομικές ή άλλες συμφωνίες των θεσμικών ή άτυπων οργάνων της Ένωσης, γνωρίζουν πως ακολουθούν ποικίλες και αντικρουόμενες ερμηνείες των κειμένων από πληθώρα αξιωματούχων, με διαστρέβλωση του πραγματικού πνεύματος των συμφωνιών. Η γραφειοκρατία των Βρυξελλών είναι ακαταμάχητη σε τέτοιου είδους πρακτικές.

Ο Κώδικας Δεοντολογίας των Επιτρόπων επιτάσσει όπως οι διάφοροι Επίτροποι, κατά τη διάρκεια της θητείας τους στην Κομισιόν, δεν θα πρέπει να προσφέρουν τις υπηρεσίες του σε ιδιωτικές επιχειρήσεις με δραστηριότητες οι οποίες ταυτίζονται με το αντικείμενο των αρμοδιοτήτων τους, ενώ για τους αποχωρούντες η απαγόρευση ισχύει επί δεκαοχτώ μήνες μετά τη λήξη των καθηκόντων τους. Οι απαγορεύσεις αυτές δεν σημαίνει πως εφαρμόζονται με απόλυτη αυστηρότητα, αφού π.χ. τον Ιούλιο του 2000 ο γερμανός επίτροπος Βιομηχανίας, Πληροφόρησης και Τηλεπικοινωνιών Μάρτιν Μπάνγκεμαν, προσλήφθηκε αμέσως, μετά τη λήξη της θητείας του, από τον ισπανικό Τηλεπικοινωνιακό Όμιλο Telefonica. Μάλιστα, η ανακοίνωση του διορισμού του στο Διοικητικό Συμβούλιο της εταιρείας είχε προαναγγελθεί τον Οκτώβρη του 1999, όταν ο Μπάνγκεμαν ασκούσε ακόμα τα καθήκοντα του επιτρόπου σε θέματα τηλεπικοινωνιών. Ήταν ο εξειδικευμένος «πληροφοριοδότης» που θα ήταν ένας πραγματικός θησαυρός για τη μεγάλη πολυεθνική εταιρεία.

Εξυπακούεται πως, όταν η ιδιωτική επιχείρηση έχει διαφορετικό αντικείμενο δραστηριοτήτων από τις επίσημες αρμοδιότητες του επιτρόπου στην Κομισιόν, οι διαδικασίες πρόσληψής τους θα πρέπει να είναι απλούστερες. Για τα άλλα ανώτατα στελέχη των θεσμικών οργάνων (π.χ. τον πρόεδρο της ΕΕ, τον πρόεδρο του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κλπ) δεν υπάρχουν αντίστοιχες προβλέψεις και απαγορεύσεις. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η περίπτωση του Ιρλανδού προέδρου του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, από τον Ιανουάριο του 2002 και ως τον Ιούνιο του 2004, Πατ Κοξ, ο οποίος εκτός από τη συνέχιση των συμβουλευτικών δραστηριοτήτων του στην ΕΕ, πρόσφερε τις εξειδικευμένες γνώσεις του συμβούλου (προφανώς ως λομππίστας) στα πολυεθνικά μεγαθήρια Microsoft, Michelin και Pfizer.

Δεν θα πρέπει να ξεχνούμε πως, οι πολλοί πρώην επίτροποι της ΕΕ προσλαμβάνονται από τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, είτε ως μεμονωμένοι σύμβουλοι, είτε για να ενταχθούν σε μια ευρύτερη «ομάδα Λόμπι», αφού τέτοιες ομάδες εταιρειών προσπαθούν να επωφεληθούν από τις ευρωπαϊκές ρυθμίσεις στα θέματα των επαγγελματικών δραστηριοτήτων των πελατών τους σε ολόκληρη την υφήλιο. Αλλά αυτή η πρόθεση κάποιων για να προσφέρουν υπηρεσίες «λομππίστα» δεν αφορά μόνον πρώην επιτρόπους αλλά και εν ενεργεία ευρωβουλευτές. Η άποψη για γενικευμένη διαφθορά στην ΕΕ φάνηκε και από την προσπάθεια της αγγλικής εφημερίδας «Sunday Times» να πραγματοποιήσει, με κατακριτέα και παράνομη μέθοδο, μια έρευνα για να εντοπίσει το ποσοστό των ευρωβουλευτών οι οποίοι θα ήταν πρόθυμοι, έναντι αμοιβής, να παρέμβουν στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ως λομππίστες για να καταθέσουν τροπολογία που θα διευκόλυνε τους υποτιθέμενους τραπεζίτες να μειώσουν τις υποχρεωτικές εγγυήσεις των καταθέσεων των πελατών τους. Οι άγγλοι δημοσιογράφοι που παρουσιάστηκαν ως τραπεζίτες, με τη δημιουργία και ψεύτικης ιστοσελίδας στο internet, έκαναν προτάσεις δωροδοκίας σε 60 ευρωβουλευτές

από τους οποίους οι 15 (το 25%) φάνηκαν πρόθυμοι να συνεργαστούν με αμοιβή από δώδεκα ως εκατό χιλιάδες ευρώ. Όμως, από τους δεκαπέντε μόνο τρεις παγιδεύτηκαν με συγκεκριμένα και αναμφισβήτητα από τις δικαστικές αρχές στοιχεία και αναγκάστηκαν να υποβάλουν παραιτήσεις. Ήταν ο πρώην υπουργός εσωτερικών της Αυστρίας Έρνστ Στράσερ, ο άλλοτε υπουργός εξωτερικών της Σλοβενίας Ζόραν Τάλερ και ο τέως αντιπρόεδρος της ρουμανικής κυβέρνησης Άντριαν Σέβεριν.

Ας δούμε όμως τον τρόπο με τον οποίο αμείβονται, με μυθικά ποσά, κάποιοι από τους πρώην επιτρόπους «πουλώντας» τις εξειδικευμένες γνώσεις και τις γνωριμίες τους, στα πανίσχυρα κέντρα εξουσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Στην περίπτωση αυτή δεν έχουμε εμπορευματοποίηση των σχέσεων της εξουσίας με τον απλό, συνήθως, πολίτη, όπως βλέπουμε στα κομματικά μικρομάγαζα της ελληνικής πολιτικής σκηνής, αλλά σχέσεις διαφθοράς και αθέμιτων συναλλαγών με πανίσχυρες πολυεθνικές εταιρείες, οι οποίες επιβάλλουν στην ΕΕ τους όρους της αγοράς για να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους.

Υπάρχουν δεκάδες αλλά άγνωστοι στο ευρύ κοινό επίτροποι και ευρωβουλευτές, στους οποίους δεν είναι δυνατόν να αναφερθούμε λεπτομερέστερα στα πλαίσια μιας σύντομης έρευνας, παρά το γεγονός ότι οι περισσότεροι, σαν το Βέλγο Κάρελ Ντε Γκουχτ, χρυσοπληρώνονται κι αυτοί από μεγάλες εταιρείες, όπως οι περισσότερο γνωστοί που θήτευσαν για πολλές τετραετίες, στο προσοδοφόρο μεταλλείο των Βρυξελλών και έχουν ευρύτερο κύκλο γνωριμιών. Ο προαναφερόμενος, ως βασικός διαπραγματευτής της πολυσυζητημένης εμπορικής συμφωνίας ΤΤΙΡ μεταξύ των ΗΠΑ και της ΕΕ, επιβραβεύτηκε προσφέροντας συμβουλές σε μεγάλες αμερικανικές εταιρείες, όπως η Proximus, η Merit Capital και η CVC Partners. Για να αποκτήσουν οι αναγνώστες μια μικρή εικόνα της διαπλεκόμενης ευρωπαϊκής εξουσίας ή ορθότερα του ευρωπαϊκού νεοπελατειακού συστήματος, θα παρουσιάσουμε, με συντομία, τα πορτρέτα κάποιων γνωστών στους Έλληνες επιτρόπων.

Ένας από τους πλέον πολυσυζητημένους πολυθεσίτες που υπηρέτησε για χρόνια στην ΕΕ και έπληξε αποτελεσματικά τα συμφέροντα του ελληνισμού σε Ελλάδα και Κύπρο, είναι ο Γκίντερ Φερχόιγκεν. Ο Γερμανός πρώην επίτροπος ανταμείφθηκε γι' αυτές τις υπηρεσίες του ως υπεύθυνος των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, με το διορισμό του ως συμβούλου στην Ένωση Εμπορικών Επιμελητηρίων της Τουρκίας. Και δεν ήταν μόνον αυτή η ανταμοιβή του, ως λομππίστα, όταν στην περίοδο της προεδρίας του Χ. Μ. Μπαρόζο (του πιο ανασίχυντου προέδρου της Κομισιόν για μια δεκαετία) ήταν αρμόδιος για θέματα επιχειρήσεων και βιομηχανίας. Δεν πρόλαβε, μετά τη λήξη της θητείας του, να παραδώσει τη θέση του επιτρόπου και ανέλαβε περίοπτες θέσεις σε πολυεθνικά τραπεζικά και συμβουλευτικά (λόμπι) συγκροτήματα, όπως η Ένωση Γερμανικών Τραπεζών, η Royal Bank of Scotland, η Fleishman Hillard κ.ά.

Ο φιλοτουρκισμός του Φερχόιγκεν, όπως και άλλων δεκάδων ευρωπαϊών αξιωματούχων (όπως του διαβόητου Ολλανδού Χανς Βαν Ντεν Μπρουκ), δεν είχε ιδεολογικά ή άλλα εξιδανικευμένα κίνητρα. Η Τουρκία ανέκαθεν εξαγόραζε σημαντικά πολιτικά πρόσωπα στην Ευρώπη και στην Αμερική. Μάλιστα, για να πετύχει ευνοϊκές εισηγήσεις σε θέματα της ενταξιακής της προοπτικής στην ΕΕ και στα θέματα του Κυπριακού προβλήματος, οι παροχές της σε χρήμα, σε δώρα ή ακίνητα ήταν εντυπωσιακές. Οι αποκαλύψεις για τις βίλες και τα ακίνητα που απέκτησαν, με δωρεές, στο κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου δυτικοευρωπαίοι αξιωματούχοι, ώστε να δημιουργηθεί στην καρδιά της ΕΕ ένα φιλοτουρκικό λόμπι που θα πρόβαλε τις τουρκικές αξιώσεις, δεν προκάλεσαν αξιόλογες αντιδράσεις στην ευρωπαϊκή πολιτική ηγεσία και στα ΜΜΕ. Μάλιστα, σ' αυτό το πολιτικό παιχνίδι αγοραπωλησιών συνειδήσεων και ηθικών αξιών, δεν δίστασε να συμμετάσχει και η πρώτη κυρία της Μεγάλης Βρετανίας, η Σέρι, η σύζυγος του πρωθυπουργού Τόνι Μπλερ, η οποία, ως δικηγόρος των Τουρκοκυπρίων και των τούρκων εποίκων, ανέλαβε να «νομιμοποιήσει» τις καταλήψεις και τις ανεγέρσεις κατοικιών σε οικοπέδα ελληνοκυπρίων, με τη σύνταξη συμβολαίων αγοράς κατοικιών σε βρετανούς πολίτες.

Ας απαριθμήσουμε όμως και κάποιους άλλους γνωστούς ή ελάχιστα γνωστούς πρώην επίτροπους, πριν φτάσουμε στην κορυφή της πυραμίδας, στους προέδρους της ευρωπαϊκής επιτροπής, για να επιβεβαιωθεί η λαϊκή ρήση πως «το ψάρι βρωμάει από το κεφάλι».

Μια ξεχωριστή μορφή της σύγχρονης διεφθαρμένης ευρωπαϊκής ηγεσίας αποτελεί και ο γάλλος Ζακ Μπαρό, αντιπρόεδρος της Κομισιόν κατά την αμαρτωλή προεδρία του πορτογάλου Ζ. Μ. Μπαρόζο. Το Φεβρουάριο του 2000 είχε καταδικαστεί από γαλλικό δικαστήριο με ποινή φυλάκισης οχτώ μηνών, με αναστολή και διετή στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων για «*recel d'abus de confiance*» (κατάχρηση εμπιστοσύνης). Η αιτία ήταν πως βρέθηκε ένας λογαριασμός του σε ελβετική τράπεζα με σχεδόν 25 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. Τα χρήματα αυτά προέρχονταν από εταιρείες κατασκευών και άλλες εταιρείες (π. χ. πλαστικών) στις οποίες ήταν μέτοχος και προορίζονταν και για την ενίσχυση του κόμματος του Ζακ Σιράκ. Παρά την καταδίκη του διορίστηκε το 2004 αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, αν και πολλοί ευρωβουλευτές κατάγγειλαν και αποκάλυψαν το σκοτεινό παρελθόν του. Πέθανε πάμπλουτος το 2014, με μετοχές στην Arverne Development Holding και στην Union Plastic, αλλά και με τεράστια ακίνητη περιουσία.

Ο Πορτογάλος Ζ. Πινέιρο, γνωστός στην Ελλάδα για το «πακέτο Πινέιρο» και τις δολοπλοκίες του για φαλκίδευση των αποφάσεων του Συμβουλίου Κορυφής του 1992 για τη **Βαρντάρσκα Μπανόβνια (FYROM)**⁷ είχε επιλεγεί ως διευθύνων σύμβουλος της πετρελαϊκής GALP. Η Αυστριακή πρώην επίτροπος για τις Εξωτερικές Σχέσεις Μπενίτα Φερέρο Βάλντερ, τοποθετήθηκε σε θέσεις συμβούλου σε τρεις μεγάλες πολυεθνικές τριών ευρωπαϊκών κρατών (σε Γερμανία, Ισπανία και Βρετανία). Η Λουξεμβούργια επίτροπος Δικαιοσύνης Βίβιαν Ρέντινγκ αμείφθηκε για τις επί ενάμισι δεκαετίες γνώσεις της στα «παραθυράκια» της νομοθεσίας του Ευρωκοινοβουλίου, με τον διορισμό της ως συμβούλου στα πολυεθνικά μεγαθήρια Nyrstar, Agfa Gevaert και Bertelsmann.

Ο Βρετανός επίτροπος Λέον Μπρίταν «βολεύτηκε», ως αντιπρόεδρος, σε ελβετική τράπεζα και ως πρόεδρος στο ολλανδο-βρετανικό μεγαθήριο τροφίμων, ποτών, οικιακού καθαρισμού κλπ Unilever, τα προϊόντα του οποίου κυκλοφορούν σε διακόσιες περίπου χώρες. Ο Ισπανός πρώην επίτροπος Ανταγωνισμού **Χοακίν Αλμούνια** προσλήφθηκε από τον ιταλικό όμιλο Ambrosetti, στον οποίο ανήκουν ο ενεργειακός κολοσσός Enel και οι συνεργαζόμενες τράπεζες ING και JP Morgan.

Θα συνεχίσουμε όμως για τους επίτροπους στο επόμενο άρθρο μας.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ ΠΡΩΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ

Άρθρο Νο 5

Αλλά και άλλοι πρώην επίτροποι, όπως π.χ. ο Γάλλος Ιβ ντε Σιλγκί, ο Βέλγος Κάρελ βαν Μιρτ, ο Ισπανός Μ. Ορτέγκα, ο Ολλανδός Φριτς Μπολκενστάιν, ο Ιρλανδός Τσάρλι Μακ Κρίβι, η Βουλγάρα Μεγκλένα Κούνεβα, ο Μαλτέζος Τζο Μπορτζ, ο Βέλγος Λουί Μισέλ, η Δανέζα Μαριάν Φίσερ Μπελ, η Ολλανδέζα Νίλι Κρους κ.ά., κατέλαβαν αμειβόμενες με αστρονομικά ποσά θέσεις σε μεγάλες εταιρείες. Σε τέτοιες πολυεθνικές, όπως η Λιονέζ Ντεζ Ο, η Φίλιπς, η Σουίσερ, η Σελ, η Ριανέρ, η τράπεζα BNP, η Κρεντίμο, η Nortal, η γνωστή τράπεζα Merryll Lynch που ευθύνεται κι' αυτή, μαζί με τη Lehman Brothers, για τη σημερινή μεγάλη οικονομική κρίση κ.ά., τοποθετούνται ως πρόεδροι, ως διευθύνοντες σύμβουλοι ή μέλη διοικητικών συμβουλίων. Όμως οι περισσότεροι προσλαμβάνονται από εταιρείες/λόμπι παροχής συμβουλών, διότι η εμπειρία τους στην Κομισιόν τους καθιστά χρήσιμους στην παροχή πληροφοριών, σε μια προσπάθεια καταστρατήγησης της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Μόνο στις Βρυξέλλες υπάρχουν γύρω στις τριάντα χιλιάδες⁸⁾ τέτοιες εταιρείες συμβούλων για να επεμβαίνουν «πελατειακά» στο νομοθετικό έργο του Ευρωκοινοβουλίου και στις αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Φυσικά, από αυτό το παζάρι των πελατειακών σχέσεων θα ήταν αδύνατον να απουσιάζει και η πρώτη διδάξασα Goldman Sachs, η οποία και πρόσφατα έδειξε, με την πρόσληψη και τοποθέτηση του Z. M. Μπαρόζο (με τον οποίο θα ασχοληθούμε εκτενέστερα σε άλλο σημείο της έρευνάς μας) σε ανώτατη διευθυντική θέση, ό,τι γνωρίζει την τέχνη να απλώνει με μαεστρία τα πλοκάμια της. Εκτός από τις ΗΠΑ, όπου η ηγετική της θέση στον τομέα των τραπεζικών συναλλαγών είναι αναμφισβήτητη, έχει διεισδύσει και στα ευρωπαϊκά κέντρα πολιτικής εξουσίας, είτε με την τοποθέτηση πρώην διευθυντικών στελεχών της σε ηγετικές θέσεις της ΕΕ, είτε με στελέχωση των υπηρεσιών της από ανώτερους ευρωπαϊούς αξιωματούχους και πρώην επιτρόπους. Ένας τέτοιος ήταν και ο άλλοτε (1985–89) Ιρλανδός επίτροπος ανταγωνισμού Πίτερ Σάδερλαντ, ο οποίος διεύθυνε τον ευρωπαϊκό τομέα της εταιρείας, με έδρα το Λονδίνο, από το 1995 και ως το 2015. Ταυτόχρονα όμως είχε και άλλες υψηλά αμειβόμενες δραστηριότητες. Υπήρξε ανώτατο στέλεχος της βρετανικής πετρελαϊκής εταιρείας BP, της Βασιλικής Τράπεζας της Σκωτίας, κάποιων διευθυντικών τομέων των Ηνωμένων Εθνών και όπως ήταν επόμενο (ως γνωστός με το προσωνύμιο «ο πατέρας της παγκοσμιοποίησης»), είναι βασικό στέλεχος της Λέσχης Bilderberg και από το 2010 επίτιμος πρόεδρος της Trilateral Commission⁹⁾, στην οποία υπήρξε εκτελεστικός πρόεδρος του ευρωπαϊκού τομέα της από το 2001 και ως το 2010.

Θα ήταν παράλειψη να μην ασχοληθούμε και με τη δική μας πρώην επίτροπο Θαλάσσιας Πολιτικής (Ναυτιλίας) και Αλιείας Μαρία Δαμανάκη. Το «Εδώ Πολυτεχνείο» την ανάδειξε ως ακατάβλητη κι' άφοβη ηρωίδα της κομμουνιστικής Αριστεράς, που αντιμετώπισε τα τανκς της δικτατορίας εμψυχώνοντας το λαό. Ήταν η μοναδική που, ως εκφωνήτρια του μικρού και παράνομου φοιτητικού ραδιοφωνικού σταθμού, έγινε γνωστή στο πανελλήνιο και έδρεψε τις δάφνες μιας προπαγανδιστικής μιντιακής προβολής, όπως γίνεται σήμερα με τις όμορφες τηλεοπτικές παρουσιάστριες. Από την πολυπληθή ομάδα των φοιτητών που «έστησε» το σταθμό, πολλοί από τους οποίους υπέστησαν ταπεινώσεις και ανελέητους ξυλοδαρμούς και βασανιστήρια στα κρατητήρια της Ασφάλειας, ήταν η μοναδική «ηρωίδα» που αναδείχτηκε σε τόσο προβεβλημένο και διακεκριμένο στέλεχος της κομμουνιστικής Αριστεράς, για να μεταπηδήσει αργότερα και να χρηματίσει πρόεδρος του Συνασπισμού. Μεταγενέστερα, η «επαναστατική της ιδεολογία» την οδήγησε στο ΠΑΣΟΚ και στο τέλος, το 2009, επιλέχθηκε ως επίτροπος σε μια μεταλλαγμένη Ευρωπαϊκή Ένωση

των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων. Ήταν πλέον επόμενο, με τέτοια «προοδευτική» ιδεολογική και πολιτική εξέλιξη, να βρεθεί σε μια από τις λυκοφωλιές του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Μετά τη λήξη της θητείας της στην Κομισιόν, προσλήφθηκε και διορίστηκε γενική διευθύντρια του παγκόσμιου περιβαλλοντικού οργανισμού The Nature Conservancy (TNC) με έδρα το Λονδίνο. Ο πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του TNC Mark Tercek δήλωσε πως οι εργασίες του Οργανισμού θα επωφεληθούν από την «πλούσια εμπειρία της Μαρίας» στη Ναυτιλία και την Αλιεία. Θα έπρεπε να συμπληρώσει πως θα υπήρχαν, κυρίως, ωφέλειες από τις γνωριμίες και τις εμπειρίες της στην ΕΕ και τις νομοθετικές διαδικασίες του Ευρωκοινοβουλίου.

Όμως, ποιος είναι ο TNC;

Στα χαρτιά, επίσημα και νομότυπα, ο Οργανισμός έχει ως στόχο την προστασία του περιβάλλοντος, κυρίως στις ΗΠΑ όπου και ιδρύθηκε το 1951, αλλά οι δραστηριότητές του επεκτάθηκαν σε περισσότερες από τριάντα χώρες. Βασική του επιδίωξη, λένε, πως είναι η προστασία των φυτών, των ζώων, της βιοποικιλότητας, των υδάτων, του αέρα και της ατμόσφαιρας, των άγριων και φυσικών τοπίων, του υποθαλάσσιου φυσικού πλούτου (π.χ. κοράλλια, στρείδια κλπ) κ.ά. Με μια πρώτη ματιά και ο πλέον δύσπιστος θα πρέπει να αναγνωρίσει πως οι στόχοι του TNC είναι μη κερδοσκοπικοί κι' αποβλέπουν στη σωτηρία του πλανήτη μας από την ανθρώπινη ανευθυνότητα, την προστασία της φύσης από την απληστία κάποιων πολυεθνικών εταιρειών ή κρατών και γενικά την προστασία των ανθρώπων από την καταστροφή του περιβάλλοντος. Με λίγα λόγια πως πρόκειται για έναν Οργανισμό φιλανθρωπίας, δικαιοσύνης, αγαθοεργίας και αγάπης για τον άνθρωπο και τη φύση, σύμφωνα με τους κανόνες της ηθικής και των αξιών που βρίσκουμε στα ιερά κείμενα των Ευαγγελίων. Από την άποψη αυτή η Μαρία Δαμανάκη θα πρέπει να έχει ήσυχη τη συνείδησή της, αφού αυτές οι ηθικές αξίες συμπίπτουν απόλυτα με τα «σοσιαλιστικά της οράματα». Όμως ας δούμε τι λένε και κάποιοι που δεν συμφωνούν με την τόσο ανθρώπινη και φιλανθρωπική εικόνα του TNC.

Σε πολλά διαφημιστικά ή ενημερωτικά κείμενα βρίσκει κάποιος γενικής φύσεως πληροφορίες για τις δραστηριότητες του Οργανισμού. Σε ορισμένα γίνεται, με ασαφείς υπαινιγμούς, αναφορά στις συγκαλυμμένες εμπορικές επιδιώξεις του και σε άλλα εμποθείς χαρακτηρισμοί και προσωπικές λεκτικές επιθέσεις στα ανώτατα και ανώτερα στελέχη του. Ο αμερόληπτος αναγνώστης ή ερευνητής, θα πρέπει με υπομονή να ψάξει προς όλες τις κατευθύνσεις, να συγκρίνει κείμενα και να συσχετίσει γεγονότα, για να μπορέσει να οδηγηθεί σε ασφαλή συμπεράσματα. Σε ένα τέτοιο κείμενο, στο οποίο γίνεται παράθεση των δραστηριοτήτων του TNC, σύμφωνα με τα λεγόμενα των στελεχών του, υπάρχει και ένας υπαινιγμός που δίνει το κίνητρο για λεπτομερέστερη έρευνα. Παρά τις διατυμπανιζόμενες καλές προθέσεις και τα πετυχημένα σλόγκαν σαν το «*Protecting Nature, Preserving Life*» (*προστατεύοντας τη φύση, προστατεύεις τη ζωή*), υπάρχουν και δραστηριότητες για εμπορική εκμετάλλευση αυτών των «φυσικών αγαθών», με αποτέλεσμα την **καταστροφή**¹⁰ του φυσικού περιβάλλοντος κάποιων ειδών αλλά και των αυτόχθονων (ιθαγενών) προς τους οποίους δεν επιδεικνύεται ανάλογος σεβασμός. Ας δούμε λοιπόν ποιες είναι αυτές οι εμπορικές δραστηριότητες από ανθρώπους που έχουν, ως μοναδικό σκοπό στη ζωή τους, να «προστατεύουν τη φύση».

Ο Μαρκ Τέρκελ, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος του TNC από το 2008, ήταν επί 24 χρόνια διευθυντής και εμπορικός συνεργάτης (partner) της Γκόλντμαν Σακς, μιας εταιρείας «**που κυβερνά τον κόσμο**»¹¹. Άλλο ανώτατο στέλεχος του TNC, το οποίο κατηγορήθηκε για τις ανύπαρκτες φιλοπεριβαλλοντικές απόψεις του, ήταν ο απόστρατος στρατηγός Νόρμαν Σβάρτσκοπφ. Ως επικεφαλής της εκστρατείας της διεθνούς συμμαχίας στην έρημο του Κουβέιτ και του Ιράκ κατά του Σαντάμ Χουσεΐν, στον πρώτο πόλεμο του Περσικού Κόλπου επί προεδρίας του Τζορτζ Μπους (του πρεσβύτερου), θα μπορούσε

χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία να επιβεβαιώσει τη ρήση του Τάκιτου **«όπου δημιουργούν έρημο, το αποκαλούν ειρήνη»¹²**.

Πάντως, σε καμιά περίπτωση οι πολλοί εμπορικοί συνεργάτες (partners) της εταιρείας Nature Conservancy, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθούν ως προστάτες της φύσης και της ανθρώπινης ζωής. Ανάμεσά τους διακρίνουμε την περιβόητη Duke Energy Corporation (για την οποία ο οικολόγος και ακτιβιστής J. T. Taber κάνει ειδική αναφορά στις καταστροφικές για τους αυτόχθονες δραστηριότητές της στη Νότια Αμερική), τις πετρελαϊκές Exxon Mobil, BP και Chevron, την Barrick Gold Corporation (η οποία «ρήμαξε» χρυσοφόρες περιοχές στο Περού, στη Ζάμπια, στους Παπούα της Νέας Γουίνεας, στους αυτόχθονες της Αυστραλίας κλπ), την Boeing, την Coca-Cola, την Johnson & Son, την Bank of America, την Delta Air Lines, την Xerox, τον χημικοβιομηχανικό γίγαντα Dow Chemical Company (με κατασκευαστικές και πληροφοριακές δραστηριότητες και στην Ελλάδα), την Monsanto Company (πασίγνωστη για τις εγκληματικές δραστηριότητές της στο περιβάλλον με τα μεταλλαγμένα γεωργικά προϊόντα και τα **τοξικά**¹³ φάρμακα) κ.ά.

Σε έναν τέτοιο παραδεισένιο κήπο με πολυεθνικά αρωματικά λουλούδια, θα κάνει τον περίπατό της η γενική διευθύντρια της «The Nature Conservancy (TNC)» Μαρία Δαμανάκη, περήφανη που, πιστή στη **σοσιαλιστική της ιδεολογία**¹⁴, είχε την τύχη (σύμφωνα με το σλόγκαν της TNC), «προστατεύοντας τη φύση, να προστατεύσει και τη ζωή».

ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Άρθρο Νο 6

Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος σκόρπισε στην Ευρώπη ερείπια, θανάτους, ερήμωση, φτώχεια και δυστυχία. Το όραμα της ένωσης των ευρωπαϊκών λαών σε μια συνομοσπονδία κρατών με κοινούς πολιτικούς, πολιτιστικούς, κοινωνικούς και οικονομικούς κανόνες, μια ελπίδα που το σπόρο της έσπειραν με κάπως πιο συστηματική επιμονή διανοούμενοι και πολιτικοί από τον δέκατο ένατο αιώνα, αποτελούσε πλέον αδήριτη ανάγκη για μια μακροχρόνια ειρηνική συνύπαρξη των ευρωπαϊκών πολιτών. Αυτοί οι διανοούμενοι και πολιτικοί, όπως ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Αριστίντ Μπριάν, ο Ιωάννης Καποδίστριας (ο οποίος εκπόνησε το ομοσπονδιακό σύνταγμα της Ελβετίας) κ.ά., πρότειναν μια Ένωση με, κατά βάση, τα ίδια οργανωτικά χαρακτηριστικά με την ομοσπονδία των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, αν και ο μακροχρόνιος ανταγωνιστικός χαρακτήρας των ευρωπαϊκών κρατών και κοινωνιών, δεν θα ήταν δυνατόν να ευνοήσει ένα εγχείρημα για τη δημιουργία ομοσπονδιακού συστήματος διακυβέρνησης. Μόνο με την ισχύ του χρήματος ή των όπλων, όπως στο θεωρητικό και αποτυχημένο μοντέλο «Ένωσης» του Καρλομάγνου (που πολλοί δυτικοευρωπαίοι «σοβινιστές» τον θεωρούν ως «πατέρα της Ευρώπης»), θα μπορούσε να επιτευχθεί μια ομοσπονδοποίηση της Ευρώπης. Σε αυτή τη λύση επικυριαρχίας «των δυνατών» φαίνεται πως επιχειρείται τελικά να οδηγηθεί η Ευρώπη τα τελευταία χρόνια (από την πανίσχυρη γερμανική μηχανή), μετά τη μετάλλαξη της από ένωση «ισότιμων εταίρων» σε ένωση «κυρίαρχων και υποτελών εταίρων». Τα οράματα, οι στόχοι και οι πολιτιστικές αξίες των πολιτικών που ίδρυσαν το 1957, με τη Συνθήκη της Ρώμης την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα (ΕΟΚ), δεν έχουν πλέον καμιά σχέση με τη μεταμορφωμένη μονεταριστική Ευρωπαϊκή Ένωση που δημιουργήθηκε, το 1993, με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ¹⁵. Αυτή είναι η αιτία που, ο ευρωσκεπτικισμός και οι εκπληκτική άνοδος ακροδεξιών πολιτικών κομμάτων, τείνει να οδηγήσει στη διάλυσή της και απομακρύνει έτσι κάθε ελπίδα για τη δημιουργία έστω και μιας ισχυρής και χαλαρής συνομοσπονδίας. Η αντικατάσταση αυτών των ιδρυτικών οραμάτων της ΕΕ με τη φετιχιστική απληστία ενός ασύδοτου κεφαλαίου και την προσπάθεια σοβινιστικής εθνικής υπεροχής και κυριαρχίας του «ενός παντοδύναμου», οδηγεί το ευρωπαϊκό πείραμα στην άβυσσο και σε ανταγωνιστικές και παρανοϊκές νοοτροπίες του μεσοπολέμου.

Οι ΗΠΑ διευκόλυναν τη δημιουργία της ΕΕ, αλλά σε μια έκταση που η οικονομική, πολιτική και στρατιωτική της δύναμη δεν θα ήταν σε θέση να ανταγωνισθεί την παγκόσμια ηγεμονία της υπερδύναμης. Τα γεγονότα που ακολούθησαν, προφανώς και από λάθη και αλαζονικές εκτιμήσεις των Αμερικάνων, έπληξαν την ομαλή πορεία της ενοποίησης, σύμφωνα με τις οικονομικές ανάγκες και τις πολιτιστικές αξίες των Ευρωπαίων. Οι ΗΠΑ θέλησαν να επιβάλουν (και το κατάφεραν) το δικό τους κοινωνικοοικονομικό μοντέλο του νεοφιλελευθερισμού που είχε σχεδιάσει ο Μίλτον Φρίντμαν στη Chicago's School (Σχολή του Σικάγου), κατεδαφίζοντας το ευρωπαϊκό κοινωνικό κράτος, αλλά και τροχοπέδησαν την πορεία της Ευρώπης για ενοποίηση (π.χ. στην κοινή εξωτερική πολιτική, στη δημιουργία ευρωπαϊκού στρατού για κοινή άμυνα, στον καθορισμό και στη φύλαξη των εξωτερικών συνόρων της ΕΕ κλπ), προσπαθώντας να διατηρήσουν ένα ισχυρό ΝΑΤΟ παρά τη διάλυση του κομμουνιστικού Συμφώνου της Βαρσοβίας. Η ΕΕ θα μπορούσε να αρχίσει μια δειλή πορεία προς τη συνομοσπονδία, όταν τα κράτη/μέλη, λόγω του περιορισμένου αριθμού τους, ήταν σε θέση να πάρουν τις σωστές αποφάσεις. Όταν το 2004, μετά τις αφόρητες πιέσεις των ΗΠΑ¹⁶ πραγματοποιήθηκε η διεύρυνση με δέκα χώρες και προετοιμαζόταν η

είσοδος και της Τουρκίας για να ενδυναμωθεί το NATO στο υπογάστριο της Ρωσίας, οι αρχικοί σκοποί ίδρυσης της ΕΟΚ είχαν εντελώς αποδομηθεί μπροστά σε επικίνδυνα γεωπολιτικά παιχνίδια. Αυτά τα παιχνίδια, η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, η γιγάντωση της παγκοσμιοποίησης και των μεταναστευτικών ρευμάτων και η μεταβίβαση της πολιτικής εξουσίας σε τραπεζίτες και κερδοσκόπους (που τους ονόμασαν κατ' ευφημισμὸν «τεχνοκράτες»), ήταν οι βασικές αιτίες που το ευρωπαϊκό όραμα άρχισε να ξεφτίζει. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η μη εκλεγμένη από τους λαούς κυβέρνηση της Ευρώπης, μετατράπηκε σε ένα παθητικό και αντιδημοκρατικό ὄργανο μεγάλων οικονομικών συμφερόντων, με απόλυτη εξουσία και ανύπαρκτη λογοδοσία στους ευρωπαίους πολίτες, αφού το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι στην ουσία ένα χωρίς πραγματική εξουσία ὄργανο, στους κόλπους του οποίου γίνονται κάθε είδους κομματικοί συμβιβασμοί. Δίνονται δισεκατομμύρια από κερδοσκοπικές ομάδες πίεσης για εξωθεσμικές παρεμβάσεις (για λόμπινγκ). Η γραφειοκρατική ζούγκλα της άτυπης «ευρωπαϊκής κυβέρνησης», έχει μετατραπεί σε ένα εκτεταμένο χρηματιστήριο παράνομων συναλλαγών. Η νοοτροπία και ο πειρασμός της απόκτησης εύκολου και παράνομου πακτωλού χρημάτων κάτω από το τραπέζι, εξαπλώθηκε σε ὅλο τον κόσμο, για να επαληθευθεί η ρήση του αμερικανού δημοσιογράφου και συγγραφέα Μάικλ Λιούις: «Τα φώτα έσβησαν. Μπορείτε να κάνετε ότι θέλετε. Κανένας δεν θα το μάθει ποτέ».

Σε ένα τέτοιο φυτώριο ανομίας «πρώην επιτρόπων» ξεφύτρωσαν πολλά δύσσομα λουλούδια, τα βρομερότερα από τα οποία ήταν τρεις πρώην πρόεδροι της επιτροπής: Ο Ζακ Σαντέρ, ο Ρομάνο Πρόντι και ο Ζ. Μ. Μπαρόζο. Όλοι τους ανήκουν στα νεοφιλελεύθερα «παιδιά του Σικάγου»^{17}, με τα οποία «κατελώθηκαν», σταδιακά και μεθοδικά, οι ευρωπαϊκοί θεσμοί μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ.

Πρώτος πρόεδρος της ευρωπαϊκής επιτροπής (Commission) της ΕΟΚ, είχε διοριστεί το 1958 ο Γερμανός Βάλτερ Χάλσταϊν. Ως το 1993 που δημιουργήθηκε η ΕΕ, διορίστηκαν άλλοι επτά πρόεδροι, με τελευταίο τον Ζακ Ντελόρ, ο οποίος είχε προεδρεύσει για δεκατέσσερις μήνες και στην ΕΕ, που άρχισε να λειτουργεί από το Νοέμβρη αυτού του χρόνου. Όλα αυτά τα χρόνια δεν υπήρξε καμιά σοβαρή καταγγελία για διαφθορά εναντίον προέδρου ή επιτρόπου. Όμως, λίγα χρόνια μετά, στη σοβαρή υπόθεση διαφθοράς της Επιτροπής Σαντέρ, οι ανακριτικές έρευνες έδειξαν πως ένας επίτροπος της ομάδας Ντελόρ, ο Ιταλός Ρανιέρο Βάνι ντ' Αρκιράφι, που το 1994 είχε τιμηθεί με το μετάλλιο Ρομπέρ Σουμάν, ήταν αναμειγμένος σε ύποπτες και παράνομες συναλλαγές. Γι' αυτές τις παρανομίες είχε άδικα, αρχικά, κατηγορηθεί ο επόμενος έλληνας επίτροπος Χρήστος Παπουτσή. Κατά γενική εκτίμηση όμως όλα έδειχναν, έστω και τυπικά, πως μέχρι και την περίοδο Ντελόρ, υπήρχε ένα σύστημα ηθικής τάξης και έντιμης διαχείρισης που βασιζόταν στις ιδρυτικές αρχές της Ένωσης, με στόχο την πολιτική, κοινωνική και πολιτιστική ολοκλήρωση.

Αμέσως μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ άρχισαν οι διαβουλεύσεις για τη «βελτίωσή» της και το Μάη του 1999 τέθηκε σε ισχύ η συμπληρωματική συνθήκη του Άμστερνταμ. Το κουτί της Πανδώρας είχε ανοίξει, καθώς οι διευρυμένες αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, παρά το γεγονός πως ήταν ένα μη εκλεγμένο^{18} από τους λαούς εκτελεστικό ὄργανο (μια διορισμένη, μετά από συμφεροντολογικούς συμβιβασμούς των ισχυρών, οιονεί Ευρωπαϊκή Κυβέρνηση), την καθιστούσαν στην πράξη μια ανεξέλεγκτη και αντιδημοκρατική αρχή. Από εδώ και πέρα οι πολυεθνικές και οι ποικιλώνυμοι άρχοντες του χρήματος άρχισαν «να αλωνίζουν» με τους λομπίστες και τα εξαγοραζόμενα μέλη της Επιτροπής. Με τις νέες δυνατότητες για τροποποίηση της ευρωπαϊκής νομοθεσίας (και συνεπώς της νομοθεσίας και των κρατών/μελών), της επιβολής εξοντωτικών οικονομικών ποινών, την επιλεκτική επέμβαση με «υποδείξεις» στο συνταγματικό νομοθετικό πλαίσιο των αδύναμων, κυρίως, «εταίρων» κ.ά., κατέστησαν την Επιτροπή ένα παντοδύναμο κι' αυταρχικό θεσμικό ὄργανο. Όμως, μετά τα αρνητικά δημοψηφίσματα για το ευρωπαϊκό σύνταγμα στη Γαλλία και στην Ολλανδία το 2005 και τη Συνθήκη της Λισαβόνας του 2007, που με μακιαβελική πονηριά παρέκαμψε την ανάγκη έκφρασης της λαϊκής εντολής με δημοψηφίσματα, οι

γραφειοκράτες των Βρυξελλών δημιούργησαν με πρωτόκολλο ένα άτυπο (και συνεπώς αντιδημοκρατικό) όργανο.

Είναι το Γιούρογκρουπ (Ευρωομάδα), το πανίσχυρο συμβούλιο των υπουργών οικονομικών της Ευρωζώνης, το οποίο ξεπέρασε σε ισχύ, εκτός από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Commission), κι' αυτό ακόμα το **Ευρωπαϊκό Συμβούλιο**¹⁹. Ιδίως, κατά την περίοδο της μεγάλης οικονομικής κρίσης, φάνηκε να αυτονομείται από τα υπόλοιπα ανώτατα όργανα της ΕΕ και να μετασχηματίζεται σε θεματοφύλακα και σε προπύργιο του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη. Το Γιούρογκρουπ συνεργάζεται στενά με την **Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα**²⁰, ένα όργανο των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων, κατά τα πρότυπα της (ιδιωτικής) κεντρικής αμερικανικής τράπεζας η οποία αποτελείται από ένα ομοσπονδιακό σύστημα 12 τραπεζών και είναι γνωστή ως FED (Federal Reserve Bank). Όμως, για το Γιούρογκρουπ και τα αφεντικά της Ευρωπαϊκής Επιτροπής θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο μας.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ 1999 ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΠΛΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ EUROSTAT

Άρθρο Νο 7

Η ευρωμάδα (ή Γιούρογκρουπ), αποτελεί τον πραγματικό κι' ανάλγητο κυβερνήτη των ευρωπαϊκών λαών. Επιβάλλει τις αποφάσεις του, μετά από υποδείξεις των ισχυρών της Ευρωζώνης, όχι με αποτελεσματικά μέσα άλλων εποχών (τανκς ή πολεμικό στόλο), αλλά με την παντοδύναμη οικονομική ασφυξία των «ατίθασων» λαών της ΕΕ που εναντιώνονται στις αποφάσεις των κερδοσκόπων. Τα συνεχώς επαναλαμβανόμενα φληναφήματα περί δημοκρατίας, αλληλεγγύης, ισονομίας, ευρωπαϊκών οραμάτων και πολιτιστικών αξιών, είναι από εδώ και πέρα για τους αφελείς. Η καρδιά του ευρωπαϊκού οικοδομήματος, η πανίσχυρη κι' ανεξέλεγκτη Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Γιούρογκρουπ, άρχισαν να μετατρέπονται σε άντρα διαπλοκής και διαφθοράς. Οι επίτροποι και οι οικονομικοί υπουργοί (ενταγμένοι στο γκρουπ των ισχυρών) περιμένουν υπάκουα το νεύμα από το «αφεντικό»^{21} για να αποφασίσουν, αν και όλοι κραυγάζουν πανηγυρικά πως «είναι ισότιμοι εταίροι». Το Ευρωκοινοβούλιο, μετά από ατέρμονες φιλολογικές συζητήσεις, καταλήγει πάντα να εγκρίνει όλες σχεδόν τις αποφάσεις των δυο αυτών οργάνων, αφού αυτές λαμβάνονται πρώτα πίσω από τα παρασκήνια, μετά από διαβουλεύσεις και συμφωνίες των ισχυρότερων χωρών της Ένωσης, έστω κι' αν πλήττουν ζωτικά συμφέροντα των μικρών χωρών. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επεμβαίνει δυναμικά μόνον όταν ένα σοβαρό ηθικό γεγονός, μπορεί να προκαλέσει αναστατώσεις και διαμαρτυρίες σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες. Όπως έγινε με το σκάνδαλο της Επιτροπής το 1999, πριν καλά καλά αρχίσει η εφαρμογή της Συνθήκης του Άμστερνταμ, όταν πρόεδρος της ήταν ο Λουξεμβούργιος Ζακ Σαντέρ. Το κλίμα της διαφθοράς είχε αρχίσει να φουντώνει φανερά και ξεδιάντροπα αρκετά χρόνια πριν, όταν οι διαπλεκόμενοι διατυμπάνιζαν πως «κι' αυτοί δεν έκαναν τίποτε περισσότερο από ό,τι έκαναν όλοι οι άλλοι».

Η Επιτροπή του Ζακ Σαντέρ διορίστηκε στις 25 Ιανουαρίου 1995 και παραιτήθηκε ομαδικά στις 15 του Μάρτη 1999, μετά το μεγάλο σκάνδαλο που ξέσπασε, από τον παράνομο διορισμό ενός οδοντιάτρου ως συμβούλου της πρώην γαλλίδας πρωθυπουργού και μετέπειτα διορισμένης επιτρόπου στην Κομισιόν Εντίτ Κρεσόν. Η καταγγελία έγινε από τον ολλανδό ευρωβουλευτή Πολ βαν Μπουιτένεν, ο οποίος παρά τις απειλές και τις συκοφαντικές κατηγορίες εναντίον του, επέμενε στη διερεύνηση των αποκαλύψεών του. Ακολούθησαν έρευνες στις οποίες διαπιστώθηκαν συστηματικές παράνομες ενέργειες και άλλων επιτρόπων (π.χ. του Ζ. Πινέιρο που ήδη έχουμε μνημονεύσει για το ρόλο του στο «πακέτο/πεπτονόφλουδα» για την ονομασία της Βαρντάρσκα Μπανόβινα), αλλά και του Ισπανού αντιπροέδρου της Επιτροπής Μανουέλ Μαρίν, ο οποίος όμως, παρά τις καταγγελίες, διορίστηκε προσωρινός πρόεδρος της ως την οριστική επιλογή του Ρομάνο Πρόντι. Η όλη υπόθεση αποκάλυψε, εντελώς ξαφνικά, πως μια ως τότε αξιοσέβαστη ΕΕ, είχε σε ηγετικά πόστα άτομα που διαπλέκονταν ασύστολα, αμειβόμενα με «τεράστια ξεπλυμένα μαύρα ποσά» από τράπεζες, από χρηματιστηριακούς κολοσσούς και πολυεθνικές επιχειρήσεις. Για πρώτη φορά οι ευρωπαίοι πολίτες οσμίστηκαν τις δυσώδεις αναθυμιάσεις από έναν πελώριο βόρβορο καταχωνιασμένο στα άδυτα του ευρωπαϊκού οικοδομήματος.

Η προσωρινή εξαμηνιαία προεδρία του Μ. Μαρίν, θα πρέπει να έπαιξε κάποιο ρόλο στην απόφαση της εξεταστικής επιτροπής, η οποία με πόρισμα «ήξεις αφίξεις» απάλλαξε τον Ζακ Σαντέρ από τις κατηγορίες. Το Σεπτέμβρη του 1999 παρέδωσε την προεδρία της Κομισιόν στο νέο της πρόεδρο, τον Ιταλό Ρομάνο Πρόντι.

Ο Ρ. Πρόντι ανέκαθεν ήταν γνωστός ως «παιδί της Chicago School», λόγω των σπουδών του στην Αμερική και στη Βρετανία αλλά και για τις διασυνδέσεις^{22} του με τη Γκόλντμαν Σακς, τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ και την Τριμερή Επιτροπή των Ροκφέλερ, Μπρεζίνσκι και Κίσινγκερ. Εντούτοις, στην πολιτική σκηνή της Ιταλίας, αν και θρησκευόμενος συντηρητικός (απόφοιτος του καθολικού πανεπιστημίου του Μιλάνου), νεοφιλελεύθερος ως το κόκαλο και συνεργάτης του «μαφιόζου» πρωθυπουργού Τζούλιο Αντρεότι^{23}, μεταπήδησε (για την παραπλάνηση των Ιταλών ψηφοφόρων) σε κεντροαριστερή ιδεολογία κομματικούς σχηματισμούς, με τη συμμετοχή και του κόμματος της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης. Αυτό δεν είναι τυχαίο. Ο Ροκφέλερ, ο ιδρυτής της Τριμερούς Επιτροπής, είχε διατυπώσει με σαφήνεια πως, για να επιτευχθούν οι στόχοι της παγκοσμιοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού, θα ήταν δυνατόν να χρησιμοποιηθούν και αριστερές θεωρητικές ιδεολογικές θέσεις. Στην πράξη οι στόχοι ήταν προκαθορισμένοι και καθαρά οικονομικοί.

Παρά την ολιγόμηνη παραμονή του, το 1978, στο αξίωμα του υπουργού βιομηχανίας στην κυβέρνηση Αντρεότι, τοποθετήθηκε δυο φορές και για έξι, συνολικά, χρόνια, ως πρόεδρος, στην κρατική εταιρεία χαρτοφυλακίου IRI (Istituto per la Ricostruzione Industriale) η οποία επόπτευε και έλεγχε τις μεγαλύτερες ιταλικές κρατικές εταιρείες. Στη θέση αυτή αναδείχτηκε ο νεοφιλελεύθερος οίστρος του. Στην κυριολεξία οργιάσε^{24} πουλώντας και οικονομικά υγιείς επιχειρήσεις στα μεγάλα πολυεθνικά μεγαθήρια σαν την Unilever, τη Nestlé ή σε πελάτες της Goldman Sachs. Για τις εκδουλεύσεις του προς την τελευταία αυτή αμαρτωλή τράπεζα, κατηγορήθηκε, από τις εφημερίδες «Daily Telegraph» και «The Economist», πως έλαβε ως αμοιβή τρία δισεκατομμύρια λιρέτες.

Όταν ο Ρ. Πρόντι εκλέχτηκε πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκκρεμούσε η υπόθεση της Nestlé. Όλοι όμως γνώριζαν πως με τους πανίσχυρους προστάτες που είχε, όλες οι κατηγορίες θα έμεναν στα χαρτιά. Αυτό φάνηκε όταν η Επιτροπή και ο υπεύθυνος πρόεδρος της κατηγορήθηκαν, από το γερμανό δημοσιογράφο του «Stern» και ανταποκριτή του περιοδικού στις Βρυξέλλες Hans-Martin Tillack ότι, εν γνώσει τους, η Eurostat κρατούσε παράνομα διπλά βιβλία και έδινε, κατά την περίπτωση, ψεύτικα στοιχεία. Η πρακτική των παραποιημένων στοιχείων ήταν μια γενικευμένη πρακτική πολλών κυβερνήσεων (π.χ. Ισπανία, Γερμανία κατά την ενοποίηση κ.ά.). Υπήρχαν πολλοί ψευτομάγειροι. Η μεθοδευμένη όμως προπαγάνδα του ευρωπαϊκού και κυρίως του γερμανικού τύπου με τα greek statistics^{25} του 1999, για την αντικανονική είσοδο της Ελλάδας στην Ευρωζώνη και τους «απατεώνες Έλληνες» και για το δημοσιονομικό έλλειμμα του 2009, συντέλεσαν στην αμνησία όλων των «έντιμων» ευρωπαϊκών πολιτών για τις στατιστικές απάτες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με τη συνδρομή της «έντιμης Eurostat».

Μετά την καταγγελία του Tillack, το Ελεγκτικό Συνέδριο της ΕΕ, το οποίο δεν είχε την αρμοδιότητα διενέργειας οικονομικού ελέγχου σε θέματα διαφθοράς, παρέπεμψε την υπόθεση στην «Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης» (OLAF), η οποία ιδρύθηκε μετά την ομαδική παραίτηση της Επιτροπής Σαντέρ, το 1999.

Η έρευνα από την OLAF εξελίχθηκε σε φαρσοκωμωδία. Αντί να προβεί σε εκτεταμένες έρευνες για να εντοπίσει τις παρανομίες της Κομισιόν και της Eurostat, στράφηκε εναντίον του δημοσιογράφου για να τον αναγκάσει να αποκαλύψει «την πηγή των πληροφοριών του μέσα στους κόλπους της Επιτροπής». Ο Tillack αρνήθηκε. Για να τον εκφοβίσουν, με αίτημα της OLAF προς τη βελγική κυβέρνηση το Μάρτη του 2004, ερευνήθηκαν από την αστυνομία το σπίτι και το γραφείο του δημοσιογράφου στις Βρυξέλλες και κατασχέθηκαν έγγραφα, ηλεκτρονικοί υπολογιστές και κινητά τηλέφωνα, σε μια προσπάθεια να εντοπισθεί ο πληροφοριοδότης. Ο ίδιος κρατήθηκε για πολλές ώρες σε αστυνομικό τμήμα και αργότερα διατάχθηκε να εγκαταλείψει τη βελγική πρωτεύουσα. Ο Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής και το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (CEDH) τον δικαίωσαν. Με την απόφαση του Δικαστηρίου ο Tillack αποζημιώθηκε με δέκα χιλιάδες ευρώ για ηθική βλάβη

και παραβίαση (violation) της ελευθερίας του τύπου και με τριάντα χιλιάδες για δικαστικά έξοδα. Επίσης, αναγνωρίστηκε το δικαίωμά του να εργάζεται ως ανταποκριτής στις Βρυξέλλες. Η μεγάλη δικαίωσή του όμως αφορούσε το δικαίωμά του, ως δημοσιογράφου, να μην αποκαλύψει την πηγή των πληροφοριών του. Ήταν μια δικαστική απόφαση που αφορούσε, γενικά, την ελευθερία του τύπου, διότι το δικαστήριο έκρινε πως «l' UE a besoin d'une **couverture critique**»^{26}.

Μετά τη δικαστική απόφαση η Κομισιόν και η OLAF αναμάσησαν τα στερεότυπα περί ελευθερίας, δημοκρατίας ή «του σεβασμού των αποφάσεων της Δικαιοσύνης», ενώ η δεύτερη (η OLAF), διαπιστώνοντας πως «η σιωπή είναι χρυσός», δικαιολογήθηκε στα δημοσιεύματα για τον κόλαφο της δικαστικής ετυμηγορίας ανακοινώνοντας πως, «ποτέ δεν σχολιάζει δικαστικές αποφάσεις». Κατά τα λοιπά η έρευνα, κουτσή και κολοβή, έφερε στο φως κάποιες μικροαποκαλύψεις, έριξε στάχτες σε σοβαρά παραπτώματα, έκανε τις συνηθισμένες ηθικοπλαστικές συστάσεις και κάποια μαθήματα περί δημοκρατίας και όλα κύλησαν ομαλά όπως πρώτα. Με μια διαφορά. Τα πολλά ή λίγα διεφθαρμένα στελέχη της ΕΕ, ενθαρρυμένα από την απραξία των ελεγκτικών οργάνων και την ανοχή της Κομισιόν στην ολοένα εντεινόμενη διαφθορά, αυξήθηκαν και πολλαπλασιάστηκαν σαν τις μύγες σε κάδο απορριμμάτων. Τα απίστευτα γεγονότα επί προεδρίας (και μετά από αυτήν) του Ζ. Μ. Μπαρόζο, ο οποίος αντικατέστησε τον professore, δείχνουν πως η Ευρώπη ολισθαίνει καθημερινά όλο και περισσότερο προς το βάραθρο και το χάος. Το ευρωπαϊκό πελατειακό κράτος αποβάλλει σιγά σιγά κάθε ίχνος εντιμότητας και αξιοπρέπειας, ενώ οι ηγέτες του, αθώοι και ένοχοι, φαίνονται ως σύνολο στα μάτια των ευρωπαίων πολιτών, πως είναι πρόθυμοι από την απληστία της φιλοχρηματίας τους, κατά τη γνωστή ρήση που αποδίδεται στο Λένιν, «να πουλήσουν και το σχοινί με το οποίο θα τους κρεμάσουν».

ΖΟΖΕ ΜΑΝΟΥΕΛ ΜΠΑΡΟΖΟ: Ο ΟΜΦΑΛΙΟΣ ΛΩΡΟΣ ΤΗΣ ΕΕ ΚΑΙ ΤΗΣ GOLDMAN SACHS

Άρθρο Νο 8

Ο Μπαρόζο διετέλεσε για δυο θητείες (2004-2014) πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Για δέκα χρόνια ήταν το αφεντικό της Κομισιόν, ένας οιονεί πρωθυπουργός όλων των πολιτών της Ευρώπης με, σχεδόν, ανεξέλεγκτες εξουσίες. Από «μαοϊστής» στην «επανάσταση των γαρίφαλων» του 1974 και στέλεχος της «Επαναστατικής Κίνησης του Πορτογαλικού Προλεταριάτου» (Movimento Revolucionário do Proletariado Português), μεταβλήθηκε σταδιακά σε φιλοπόλεμο νατοϊκό γεράκι και ανώτατο στέλεχος «της τράπεζας που κυβερνά τον κόσμο». Για να ξαναθυμηθούμε το Λένιν, επαληθεύεται η αλληγορική ρήση του πως κάποιος «δεν πρέπει να φοβάται τον πλούσιο, αλλά το γιο της πλύστρας».

Όταν ξεκίνησα αυτή την έρευνα, με έκπληξη διαπίστωση πως σ' αυτές τις ιδεολογικές και κομματικές μεταλλάξεις των ευρωπαίων ηγετών, οι γιοί της πλύστρας ήταν σε αφάνταστο βαθμό περισσότεροι από τα πλουσιόπαιδα, με την έννοια πως οι δήθεν Αριστεροί ήταν αμέτρητοι σε σύγκριση με του Δεξιούς. Κάποιοι κομματικά φανατισμένοι θα θεωρήσουν πως μια τέτοια διαπίστωση αποτελεί «προπαγάνδα υπέρ της κεφαλαιοκρατίας». Σε μια τέτοια περίπτωση, θα πρέπει πρώτα να ερευνηθούν για να φτάσουν στην αλήθεια. Κοντά π.χ. στους Δεξιούς Χέλμουτ Κολ ή Νικολά Σαρκοζί (υποθέσεις διαφθοράς Flick και Karachi), αναδεικνύεται μια δυσανάλογη, μια αμέτρητη στρατιά «προοδευτικών» που, από τα πανανθρώπινα σοσιαλιστικά οράματά τους έφτασαν, από τη φιλοχρηματία, τη δίψα για εξουσία και την επαγγελματική πολιτική άνοδο ή την κατάληψη μιας πανεπιστημιακής έδρας, «να πουλήσουν και τα κόκαλα της μάνας τους». Ένα από τα κυνικά αποφθέγματα που αποδίδονται στη CIA είναι πως όλες οι συνειδήσεις, χωρίς καμιά εξαίρεση, εξαγοράζονται. Γιατί λένε πως οι αντιρρήσεις και οι φαινομενικές αντιστάσεις δεν έχουν ηθικά ελατήρια, αλλά αφορούν «στο ποσό της εξαγοράς». Και τα ποσά ή οι άλλου είδους επαγγελματικές ωφέλειες που αποκομίζουν οι διεφθαρμένοι ευρωπαίοι αξιωματούχοι είναι τόσο εντυπωσιακές, ώστε λίγοι έχουν την ηθική και ιδεολογική δύναμη για ν' αντισταθούν. Και μάλιστα, χωρίς καμιά απολύτως συνέπεια.

Η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης βασίστηκε στο άφθονο χρήμα και σε ένα τέλειο σύστημα των αλληλοσυνδεδεμένων οικονομικών και πολιτικοκοινωνικών θεωριών των Φρίντμαν, Χάντιγκτον και Φουκουγιάμα, ώστε δικαιολογημένα θεωρείται από πολλούς ως αμετάκλητο, ως μη αναστρέψιμο²⁷ γεγονός. Δεν πρόκειται για ένα απλό νέο οικονομικό σύστημα. Είναι μια πολύπλοκη, μελετημένη, αδιαφανής και πρωτότυπη σε ιδρυτικές αρχές και παραπαιστικό λόγο προπαγανδιστική κοσμοθεωρία, με την οποία ιδρύθηκε μια παγκόσμια αυτοκρατορία και «ένα νέο καθεστώς». Είναι ένα νέο πολιτικοκοινωνικό δημιούργημα που δεν έχει καμιά σχέση, ούτε με τον παλιό και υγιή καπιταλισμό, ούτε με τη δημοκρατία, ούτε με το φασισμό, ούτε με τον εθνικοσοσιαλισμό ή τον κομμουνισμό και σταλινισμό. Είναι λίγο απ' όλα. Δικαιολογημένα κάποιος θα πει πως καμιά αυτοκρατορία δεν επέζησε αιώνια. Μερικοί, μάλιστα, όπως ο εκ των συνιδρυτών της Τριμερούς Επιτροπής (Trilateral Commission) Σμπίγκνιου Μπρεζίνσκι, προβλέπει «κατάρρευση» της μονοκρατορίας των ΗΠΑ ως υπερδύναμης και φυσικά και της παγκοσμιοποίησης σε δυο ή τρεις περίπου γενιές. Ο χρόνος, το μέλλον, θα δείξει τη διάρκεια της «μη αναστρεψιμότητας» του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης.

Στον ευρωπαϊκό τομέα μιας τέτοιας αυτοκρατορίας, ο Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο ήταν το αφεντικό που κατεύθυνε τις τύχες των ευρωπαϊκών λαών. Είχε απόλυτα ταυτιστεί με τα γεράκια της «συμμαχίας των προθύμων». Μάλιστα, υποδέχτηκε τον αμερικανό πρόεδρο Τζ.

Μπους (το γιο) και το βρετανό πρωθυπουργό Τ. Μπλέρ στις Αζόρες, όπου σχεδιάστηκε η εισβολή στο Ιράκ με το πρόσχημα της, δήθεν, ύπαρξης πυρηνικών όπλων και του φόβου της χρήσης τους από το Σαντάμ Χουσεΐν εναντίον του Ισραήλ. Φανατικός νεοφιλελεύθερος και υπηρέτης των πολυεθνικών, αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια για να επιβάλει τη συμφωνία ΤΤΙΡ ή ΤΑΡΤΑ των ελεύθερων συναλλαγών με τις ΗΠΑ. Η συμφωνία αυτή που θα είναι καταστροφική για τη γεωργική, κυρίως, παραγωγή της Ευρώπης αλλά και που προβλέπει την απόλυτη άρση των απαγορεύσεων της κυκλοφορίας των μεταλλαγμένων, ευθύνεται εν μέρει (πριν ακόμα υπογραφεί) και για την αύξηση του ευρωσκεπτικισμού. Ο τέως γάλλος πρόεδρος Φρανσουά Ολάντ αρνήθηκε να υπογράψει την ΤΤΙΡ, ενώ η καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, υπέρμαχος κι' αυτή της αμφισβητούμενης πλέον συμφωνίας, όπως ο Μπαρόζο, άρχισε να μεταστρέφεται μετά την αύξηση της δύναμης των ακροδεξιών και άλλων αντιευρωπαϊκών κομμάτων στη Γερμανία.

Ο Ζ. Μ. Μπαρόζο κυκλοφορούσε παντού με μια μεγάλη συνοδεία πορτογάλων αστυνομικών και ξόδευε για τις μετακινήσεις του τεράστια ποσά, σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης σε όλη την Ευρώπη. Αρκετοί επίτροποι που ήταν μέλη της Κομισιόν, κατά τη διάρκεια της δεκαετούς θητείας του στη προεδρία, εντάχθηκαν σιωπηρά και ανεπίσημα στα λόμπι των Βρυξελλών ή πρόσφεραν σιωπηρώς, στην αρχή, τις υπηρεσίες τους σε πολυεθνικές, πολύ πριν από το επιτρεπόμενο δεκαοκτάμηνο από τη λήξη της θητείας τους και χωρίς την άδεια της Επιτροπής Δεοντολογίας της ΕΕ. Όμως, το κερασάκι στην τούρτα ήταν η απόφασή του να διοριστεί, ως μη εκτελεστικός πρόεδρος και σύμβουλος του διεθνούς τομέα της Γκόλντμαν Σακς, με έδρα το Λονδίνο. Όσο ασκούσε τα καθήκοντα του προέδρου της Κομισιόν, είναι ολοφάνερο πως αποτελούσε τον συνδετικό κρίκο επικοινωνίας και συμφωνιών, ένα είδος ομφάλιου λώρου, μεταξύ ΕΕ και αυτού του τραπεζικού κολοσσού «που κυβερνά τον κόσμο». Οι διασυνδέσεις του με το «χταπόδι» (ή «φίρμα») ήταν γνωστές και φυσικά κανένας λογικός άνθρωπος, όσο αφελής κι' αν είναι, δεν θα πίστευε πως ο οιονεί πρωθυπουργός των ευρωπαίων πολιτών τους προστάτευε, μια ολόκληρη δεκαετία, από μια βδέλλα που τους ρουφούσε το αίμα.

Ξεσηκώθηκε θύελλα διαμαρτυριών και δυσμενών σχολίων για το ελεεινό κατόντημα μιας, οφθαλμοφανώς, διεφθαρμένης ευρωπαϊκής ηγεσίας. Οι πρόεδροι και οι πρωθυπουργοί της ΕΕ, με ελάχιστες εξαιρέσεις, κατάπιαν τη γλώσσα τους με εξοργιστική απάθεια, ενώ ο νέος πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ζαν Κλοντ Γιούγκερ αναμάσησε («επιτέλους», μετά από πολλές μέρες, όπως έγραψε η εφημερίδα *Libération*) κάποιες ήπιες αντιρρήσεις με διπλωματική αβρότητα, λέγοντας πως «αυτός δεν θα το είχε κάνει» (**je ne l'aurais pas fait**).

Κάποιοι, όμως, ευρωβουλευτές και κομματικές παρατάξεις ευρωσκεπτικιστών ή φιλοευρωπαϊών, καυτηρίασαν με απέχθεια αυτό το σκανδαλώδες γεγονός. Η πρόεδρος της ακροδεξιάς γαλλικής παράταξης **Μαρίν Λε Πεν**²⁸ έγραψε ότι, αυτή η ενέργεια του Μπαρόζο δεν εκπλήσσει όσους γνωρίζουν πως, η ΕΕ δεν εξυπηρετεί τους λαούς αλλά το μεγάλο κεφάλαιο, ενώ ο πορτογάλος (και συμπατριώτης του) εκπρόσωπος της κοινοβουλευτικής ομάδας της Αριστεράς (σοσιαλιστές και ριζοσπαστική αριστερά) Πέντρο Φελίπε **Σουάρες**²⁹, δήλωσε πως αυτός ο διορισμός δείχνει πως η ευρωπαϊκή ελίτ, μέρος της οποίας αποτελεί και ο Μπαρόζο, «δεν έχει ίχνος ντροπής».

Οι γενικοί συνδιευθυντές της Γκόλντμαν Σακς Ιντερνασιοναλ, ο Michael Sherwood και ο Richard Gnodde, δήλωσαν πως «ο Ζοζέ Μανουέλ θα μεταφέρει (στην εταιρεία) μια ανάλυση και μια πελώρια εμπειρία, αλλά προπαντός μια βαθιά κατανόηση της Ευρώπης». Γι' αυτή την εμπειρία και την κατανόηση των ευρωπαϊκών μηχανισμών, η Γκόλντμαν Σακς «αγόρασε» έναν ελεεινό πρώην πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, όπως αγοράζονται οι κατάσκοποι που διαθέτουν πολύτιμα μυστικά της χώρας τους (της Ευρώπης μας) και είναι πρόθυμοι να τα πουλήσουν, ως σιχαμεροί προδότες για «τριάντα αργύρια».

Για τον Ζαν Κλοντ Γιούγκερ, νέο πρόεδρο της Κομισιόν ο οποίος ανέλαβε τα καθήκοντά του την 1 Νοεμβρίου 2014, είναι ακόμα πρόωρη κάθε κριτική. Το μέλλον θα δείξει αν οι πράξεις του ως ανώτατου στελέχους της ΕΕ θα βασίζονται, με έντιμα κριτήρια, στις γνωστές του συντηρητικές ιδεολογικές αρχές ή αν θα αποκαλυφθούν κάποιες ύποπτες διασυνδέσεις του με τα πολυεθνικά μεγαθήρια που οριοθετούν την πολιτική, κοινωνική και οικονομική πορεία της σημερινής Ευρώπης. Πάντως, η συνολική πολιτική του πορεία για πολλά χρόνια και η κατά καιρούς συμμετοχή του στα θεσμικά ευρωπαϊκά όργανα, είτε ως πρωθυπουργός του Λουξεμβούργου και επικεφαλής πολλών υπουργείων, είτε ως πρόεδρος του Συμβουλίου Οικονομικών Υποθέσεων (ECOFIN), του γνωστού και πανίσχυρου σήμερα Γιούρογκρουπ, τον έχουν καταστήσει μια ευρωπαϊκή προσωπικότητα διεθνούς κύρους. Ίσως αυτή η δημοφιλία του και ο κάπως ανεξάρτητος τρόπος των απόψεων και των ενεργειών του, είναι η αιτία που η Γερμανία, παρά το γεγονός πως «με μισή καρδιά» υποστήριξε την υποψηφιότητά του ως πρόεδρο της Κομισιόν, εντούτοις σιωπηρά υποσκάπτει το κύρος του και αγωνίζεται να μεταφέρει αρμοδιότητές του στο απολύτως ελεγχόμενο απ' αυτή Γιούρογκρουπ.

Η σημερινή Ευρώπη κλυδωνίζεται από την αντικατάσταση των βασικών πολιτιστικών της αρχών, με τη θεοποιημένη ιδεολογία του χρήματος και του αθέμιτου πλουτισμού. Οι ηγέτες της, κατά την έκφραση του Πέντρο Φ. Σουάρες, έπαψαν να έχουν «και ίχνη ντροπής» για τις ατιμίες που διαπράττουν εναντίον των λαών τους. Τα μεγάλα θύματα είναι οι νέοι. Να δούμε αν κάποτε αυτοί οι ηγέτες θα αφυπνιστούν και θα ζητήσουν, όπως ο **Μισέλ Ροκάφ**³⁰ τον οποίο μνημονεύσαμε σε προηγούμενο άρθρο, «να τους συγχωρήσουν οι μέλλουσες γενιές».

Χωρίς αυτά τα ασυγχώρητα λάθη ή τις εγκληματικές ενέργειες των περισσότερων ευρωπαϊκών ηγετών, από συνειδητή ιδεολογική σκοπιμότητα, από φιλοχρηματία και δίψα για εξουσία ή από μη πρόβλεψη των σοβαρών μελλοντικών δεινών στην ευρωπαϊκή κοινωνία, θα ήταν αδύνατον να επικρατήσει ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση στην Ευρώπη. Οι επόμενες γενιές ας κρίνουν αυτούς που, ένα μεταπολεμικό όραμα των ευρωπαϊκών λαών για ενότητα, ειρήνη, ισότητα, αλληλεγγύη, ελευθερία και ειρήνη, το μετέτρεψαν σε εφιάλτη τρόμου, σε αρένα φανατικών εθνικισμών, σε μια ανάληπτη καζινοκοινωνία των χρηματιστηρίων, σε μια αγέλη χωρίς κουλτούρα και σε διαφθορείο ψυχών και συνειδήσεων.

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΕΝΤΙΜΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΗΓΕΤΕΣ

Άρθρο Νο 9

Μέχρι τη δεκαετία του 1970, ο ελληνικός τρόπος ζωής, με την παραδοσιακή νοοτροπία των καλών ή κακών μας συνηθειών, ήταν τελείως διαφορετικός από αυτόν που γνωρίζουν οι σημερινοί νέοι. Δεν υπήρχε βέβαια τότε η εκπληκτική τεχνολογική ανάπτυξη (που σκόπιμα ταυτίζεται με τον πολιτισμό, με την κουλτούρα), αλλά οι άνθρωποι ζούσαν την καθημερινή τους ζωή πιο απλά και ήρεμα, χωρίς τον σημερινό λυσσαλέο οίστρο για επίδειξη και συσσώρευση πλούτου αλλά, κυρίως, χωρίς την ανασφάλεια και τον τρόμο που μας οδήγησε η παγκοσμιοποίηση και η ασύδοτη δημοκρατικοφανής³¹ ελευθερία.

Η εξαφάνιση των βασικών πολιτισμικών στοιχείων των λαών, οι τεράστιες κοινωνικές ανισότητες και η ατιμωρησία (στο όνομα δήθεν της ελευθερίας, της δημοκρατίας και του ανθρωπισμού) των κάθε μορφής περιθωριακών ομάδων που μετέβαλαν την ανθρώπινη κοινωνία σε ζούγκλα, ανάτρεψαν όλα τα παραδοσιακά δεδομένα μιας φυσιολογικής κοινωνικής ζωής. Εμείς, οι μεγαλύτερης ηλικίας, ζήσαμε κάποτε χωρίς την καθημερινότητα του έντονου φόβου, ή για να ακριβολογούμε, του τρόμου και της οσμής του θανάτου «για ασήμαντες αιτίες». Δεν βλέπαμε τότε να σκοτώνουν υπερήλικες, ανυπεράσπιστες γυναίκες και παιδιά για λίγα κέρματα³² ή κάποιιο να πυροβολούν στους δρόμους αθώους πολίτες «για να εκδικηθούν την άδικη κοινωνία». Είχαμε τότε το προνόμιο μιας πραγματικής ελευθερίας, η οποία προστάτευε το δικαίωμά μας να μπορούμε να κοιμόμαστε τα καλοκαίρια με ανοιχτά παράθυρα, να κάνουμε άφοβα έναν βραδινό περίπατο με τη σύντροφό μας στο δάσος ή να ξαπλώνουμε τη νύχτα με τα παιδιά μας σ' ένα παραλιακό ξέφωτο, χωρίς το φόβο πως θα μας θρυμματίσει με πέτρα τα κεφάλια μας ένας διερχόμενος άγνωστος, για ν' αρπάξει το πάμφθινο φορητό ραδιοφωνάκι μας ή για να κλέψει το παλιό αυτοκίνητό μας. Η πολυπολιτισμική (multi culti) παγκοσμιοποιημένη κοινωνία δεν κατάφερε, δυστυχώς, να διευκολύνει τη μείξη των καλών στοιχείων διαφορετικών πολιτισμών. Αντίθετα, δημιουργήθηκαν εθνικιστικές και ρατσιστικές αντιθέσεις, οι οποίες διχάζουν αντί να ενώνουν, αλλά και να προκαλούν ανασφάλειες στους πολίτες. Ανασφάλειες οι οποίες ήταν άγνωστες σε παλαιότερες εποχές.

Σήμερα όλοι, πολιτικοί ηγέτες, ΜΜΕ και πολιτικολογούντες πνευματικοί άνθρωποι, δεν κουράζονται να μας υπενθυμίζουν τα αγαθά της ελευθερίας και της δημοκρατίας, ενώ γύρω μας αθώοι άνθρωποι σε όλον τον κόσμο πνίγονται στο αίμα. Όλοι μιλούν με ανθρωπιά και συμπόνια για δολοφόνους, για σκυλιά, για γάτες, για αρκούδες και λύκους, αλλά λίγοι για αθώους ανθρώπους που χάνουν τη ζωή τους χωρίς να υπάρχει μια σοβαρή αιτία. Τα θύματα ξεχνιούνται σε μια μέρα. Για τους θύτες υπάρχει έγνοια και φροντίδα για μια άνετη ζωή στη φυλακή και για τη συντομότερη δυνατή αποφυλάκισή τους «γιατί η πολιτισμένη κοινωνία μας δεν εκδικείται». Πώς όμως έχουμε το δικαίωμα να μιλούμε για πολιτισμένη κοινωνία, όταν αυτή έχει μεταβληθεί σε αρένα αγρίων θηρίων; Τα πάντα σ' αυτή αγοράζονται και πουλιούνται. Κι' αν αγαπητέ αναγνώστη ξανακούσεις πως οι χώρα σου είναι η πιο «απολίτιστη» και διεφθαρμένη, ρίξε μια ματιά σε μεγάλες και πολιτισμένες χώρες της δυτικής Ευρώπης, για να μπορέσεις να κάνεις συγκρίσεις αποφεύγοντας την ξένη αλλά, κυρίως, τη ντόπια καμουφλαρισμένη προπαγάνδα. Αυτή η δεύτερη προπαγάνδα φαίνεται πως είναι η πιο αποτελεσματική, γιατί είναι ικανή να πείσει, εκτός από τον ελληνικό λαό και τους ξένους φιλέλληνες, οι οποίοι έχουν διαμορφώσει μια θετική εικόνα και άποψη όχι μόνο για την αρχαία αλλά και για τη σύγχρονη Ελλάδα.

Για πρώτη φορά διάβασα στην αρχή της μεταπολίτευσης, μετά τη δικτατορία του 1967, ένα βιβλίο στο οποίο ο ταλαντούχος συγγραφέας του καταριόταν την τύχη του και την απροσμέτρητη δυστυχία του «που γεννήθηκε Έλληνας». Σε ελάχιστα χρόνια ξεφύτρωσαν, σαν μανιτάρια, (κάτω από περίεργες πολιτικές και οικονομικές συνθήκες), κάποιιοι που αποτέλεσαν μια ομάδα αναθεωρητών της ιστορίας και οι οποίοι άρχισαν να αναμασούν τη ρατσιστική θεωρία του Φαλμεράγερ, προβάλλοντας ταυτόχρονα και έναν ομιχλώδη φιλοευρωπαϊσμό ενταγμένο στο πνεύμα της παγκοσμιοποίησης. Τα μηνύματα ήταν ξεκάθαρα. Όμως, οι επιδιωκόμενοι στόχοι κρύβονταν πίσω από μια ύποπτη αχνάδα προοδευτικότητας αλλά και ταύτισής τους με ξένα συμφέροντα, ώστε για τον απλό πολίτη ήταν δύσκολη η ταξινόμησή τους σε αφελείς ιδεολόγους ή σε όργανα εξυπηρέτησης ξένων συμφερόντων. Η βασική ιδέα της ιδεολογίας τους κατάληγε σε δυο συμπεράσματα. Είμαστε ο χειρότερος λαός της υφλίου, οι διεφθαρμένοι απατεωνίσκοι, οι αφερέγγυοι, οι τεμπέληδες, οι ρατσιστές, οι κουτοέξυπνοι, οι καραγκιόζηδες κλπ και ότι «δεν είμαστε Έλληνες» αλλά Σλάβοι, Αλβανοί ή Τούρκοι^{33}. Ισχυρίζονται πως ,δήθεν, κάποιιοι από το εξωτερικό μας είπαν πως είμαστε Έλληνες «κι' εμείς το δεχτήκαμε για να τα κονομήσουμε»^{34}. Με το δεύτερο αυτό συμπέρασμα των αναθεωρητών, έχω αρκετά ασχοληθεί στην πολιτιστική πραγματεία μου «Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού» και θα προ-σπαθήσω, στο περιορισμένο κείμενο ενός άρθρου, να προσθέσω κάποιες απόψεις μου για τα γεγονότα που ανέκυψαν κατά την οικονομική κρίση, τις συνέπειες των πολέμων στη Μέση Ανατολή και την ασυνήθιστη μεταναστευτική ροή στο Αιγαίο το 2015/16.

Για τη διαφθορά και το σύγχρονο ευρωπαϊκό πελατειακό κράτος το οποίο αποτελεί αντικείμενο αυτής της έρευνας, θα παρατεθούν ακόμα κάποια συγκεκριμένα στοιχεία, με τα οποία δικαιώνονται οι ισχυρισμοί όσων αποδέχονται την άποψη του Ισοκράτη, πως οι λαοί εκπαιδεύονται (για το καλό και το κακό) από τους ηγέτες τους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο με παντοδύναμους και αποδεδειγμένους διεφθαρμένους ηγέτες κρατών, που μερικούς από τους πιο γνωστούς θα σκιαγραφήσουμε στη συνέχεια, η Ευρώπη οδηγήθηκε, εκτός από τη θεοποίηση του χρήματος και των εκμαυλισμό των συνειδήσεων και σε μια παρακμιακή πολιτική, πολιτιστική και κοινωνικοοικονομική οπισθοδρόμηση. Φτάσαμε όλοι, με τέτοια πολιτική και πνευματική ηγεσία στην εποχή του μονεταρισμού και της παγκοσμιοποίησης, να βράζουμε στο ίδιο καζάνι ανομίας και διαφθοράς. Το πιο παράδοξο είναι πως οι περισσότεροι διεφθαρμένοι διαφημίζονται ως οι εντιμότεροι, οι ρατσιστές ως πολιτισμένοι ανθρωπιστές και οι υπεύθυνοι των καταστροφικών πολέμων ως οι πλέον ειρηνόφιλοι. Η προπαγάνδα θριαμβεύει!

Στο ευρωπαϊκό πελατειακό σύστημα εμπορευματοποίησης της πολιτικής εξουσίας, πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξαν και ηγέτες «υπεράνω πάσης υποψίας». Για μια πιο συστηματική έρευνα εντοπισμού των διεφθαρμένων ευρωπαίων πολιτικών θα χρειαζόνταν να τυπωθούν ολόκληροι τόμοι. Στη δική μας σειρά άρθρων της ίδιας θεματολογίας, θα γίνει προσπάθεια για μια σύντομη και περιεκτική ιχνογράφηση του προφίλ κάποιων λίγων αλλά γνωστών πολιτικών ηγετών. Ας αρχίσουμε λοιπόν από ορισμένους (ενδεικτικά) τελευταίους έντιμους μεταπολεμικούς ηγέτες, πριν ασχοληθούμε με συστηματικότερο τρόπο με άλλους οι οποίοι οδήγησαν από ανευθυνότητα, από απληστία ή από προσωπικά πάθη την Ευρώπη σε μια πολιτιστική οπισθοδρόμηση και αποσύνθεση.

Ορισμένοι ευρωπαίοι σχολιαστές αποφάνθηκαν πως ο τελευταίος έντιμος πολιτικός ήταν ο πρόεδρος Σαρλ Ντε Γκολ. Η άμεμπτη και ηθική οικογενειακή, στρατιωτική και πολιτική του ζωή, δικαιολογούσαν έναν τέτοιο απόλυτο χαρακτηρισμό της προσωπικότητάς του. Αρνήθηκε να λάβει τις δικαιούμενες συντάξεις του προέδρου της δημοκρατίας και του στρατηγού, αλλά επέλεξε την πολύ μικρότερη σύνταξη του συνταγματάρχη. Το γεγονός αυτό και το ότι πλήρωνε από τη σύνταξή του όλα τα προσωπικά και οικογενειακά του έξοδα (ακόμα και το ηλεκτρικό ρεύμα του διαμερίσματός του στο προεδρικό μέγαρο), δείχνει την εντιμότητα και την ακεραιότητα του χαρακτήρα του.

Ο Ζωρζ Πομπιντού που τον διαδέχτηκε, δεν είχε ο ίδιος βεβαρημένο και σκοτεινό παρελθόν, αλλά οι αποκαλύψεις για συμμετοχή της συζύγου του σε ομαδικά ερωτικά όργανα, στην υπόθεση **Μάρκοβιτς**³⁵, αμαύρωσαν την ηθική πλευρά της προσωπικότητάς του, λόγω της απάθειας και απραξίας του μπροστά σε ένα τόσο επιλήψιμο οικογενειακό του πρόβλημα. Αρκέστηκε μόνο σε γενικόλογους σχολιασμούς για συκοφαντίες και συνομωσίες εναντίον του, ενώ υπήρχαν συγκεκριμένα αποδεικτικά στοιχεία και μια ύποπτη δολοφονία. Όμως, ούτε κι' αυτός, όπως ο στρατηγός Ντε Γκολ, κατηγορήθηκε για κάποια συμμετοχή του σε οικονομική ή πολιτική υπόθεση διαφθοράς, για προσωπικές ερωτικές περιπέτειες ή για ανήθικες πολιτικές δολοπλοκίες, όπως όλοι σχεδόν οι, μετά απ' αυτόν, γάλλοι πρόεδροι.

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθούμε και στην πολιτική οξύνοια και εντιμότητα του έλληνα πρωθυπουργού και μετέπειτα προέδρου της ελληνικής δημοκρατίας, του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Υπήρξε φανατικός υποστηρικτής της ευρωπαϊκής ενοποίησης και οι ιδεολογικές του απόψεις ήταν απόλυτα ταυτισμένες με τις επιδιώξεις του στρατηγού Ντε Γκολ. Το γεγονός πως ακόμα και οι πιο σκληροί πολιτικοί του αντίπαλοι από το κομμουνιστικό κόμμα, όπως η επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας και πρώην γραμματέας του ΚΚΕ **Αλέκα Παπαρήγα**³⁶, «αναγνώρισαν και αποδέχτηκαν πως ο Καραμανλής υπήρξε εκσυγχρονιστής και μεταρρυθμιστής της Ελλάδας», αποτελεί μια αναμφισβήτητη αναγνώριση της ολοκληρωμένης και αξιοπρεπούς πολιτικής του προσωπικότητας.

Στους μεγάλους και έντιμους γνωστούς ευρωπαίους πολιτικούς θα μπορούσαμε να κατατάξουμε το Βίλι Μπραντ και τον Χέλμουτ Σμιτ, αλλά πραγματικό πρότυπο αδιάφθορου και έντιμου ηγέτη υπήρξε για τους Έλληνες ο Νικόλαος Πλαστήρας. Για ολόκληρες δεκαετίες διαχειρίζονταν στρατιωτικές και πολιτικές υποθέσεις από πόστα απόλυτης κρατικής εξουσίας. Δεν επωφελήθηκε από τις σειρήνες της απληστίας για να πλουτίσει. Πέθανε πάμφτωχος σε ένα ενοικιαζόμενο σπιτάκι στο Μετς, κοντά στο παναθηναϊκό στάδιο, πάνω στο πτυσσόμενο κρεβάτι του. Όταν κάποια μέρα ο γνωστός δημοσιογράφος και εκδότης Δημήτρης Λαμπράκης του έστειλε έναν χρυσό στυλογράφο, ο Πλαστήρας του τον επέστρεψε λέγοντας πως «δεν συνηθίζει να βάζει χρυσές υπογραφές και πως τα δώρα φέρνουν και αντίδωρα!». Ήταν το πρότυπο της έντιμης, λιτοδίαιτης, πατριωτικής και αδιάφθορης νοοτροπίας του στρατιωτικού και ταυτόχρονα πολιτικού, ίδιο ακριβώς με του στρατηγού Ντε Γκολ. Αυτό το πρότυπο ας το έχουμε υπόψη μας όταν θα ασχοληθούμε με κάποια από τα πολιτικά πρόσωπα που, σε ηγετικές θέσεις στην ΕΕ, οδήγησαν την Ευρώπη σε κοινωνική και πολιτιστική αποσύνθεση αλλά και στον τρόπο της ανασφάλειας των πολιτών.

Στα επόμενα άρθρα μας θα προσπαθήσουμε να διερευνήσουμε τις σκοτεινές πλευρές των ηγετών και των κυβερνητικών τους συνεργατών, οι οποίοι με τις πράξεις ή παραλείψεις τους επηρέασαν αρνητικά τις ευρωπαϊκές εξελίξεις, αρχίζοντας από τους μετά τον Ντε Γκολ και Πομπιντού γάλλους ηγέτες.

ΖΙΣΚΑΡ ΝΤ' ΕΣΤΕΝ & ΜΙΤΕΡΑΝ

Άρθρο Νο 10

Ο επόμενος μετά τον Ζορζ Πομπιντού εκλεγμένος γάλλος πρόεδρος, ήταν ο Ζισκάρ Ντ' Εστέν. Από αριστοκρατική οικογένεια με δικό της πύργο στην περιοχή haute vallée du Lot, μορφωμένος, μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας, με γαλατικούς τρόπους και κοσμοπολίτικη ευγένεια, με βαθιά γνώση και θαυμασμό για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό αλλά και μια αναμφισβήτητη συμπάθεια προς τη σύγχρονη Ελλάδα, θεωρούνταν ένας μετριοπαθής ευρωπαϊός πολιτικός. Στις κρίσιμες για την Ελλάδα ώρες της μεταπολίτευσης, το 1975, διέθεσε το προεδρικό του αεροπλάνο για την ταχύτερη επιστροφή του Κωνσταντίνου Καραμανλή στην Αθήνα. Υπηρέτησε ως υφυπουργός και υπουργός οικονομικών στην περίοδο της προεδρίας του Ντε Γκολ, αλλά ο στρατηγός τον υποχρέωσε σε παραίτηση λόγω των διαφορετικών πολιτικών τους θέσεων σε βασικά ζητήματα της κυβερνητικής πολιτικής. Σε αντίθεση με τον Ντε Γκολ, επιθυμούσε τη συμμετοχή της Βρετανίας στην τότε ΕΟΚ και υιοθετούσε μια στενότερη προσέγγιση με τις ΗΠΑ, ενώ αποδοκίμαζε κάθε επέμβαση του κράτους στη βιομηχανική ανάπτυξη και στη διάθεση κρατικών πόρων για την κοινωνική προστασία των πολιτών.

Το κοινωνικό κράτος ήταν ένας από τους βασικούς στόχους της τότε Λαϊκής Δεξιάς, που στην Ελλάδα προσπαθούσε να τον υλοποιήσει ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ένθερμος συμπαραστάτης της πολιτικής του Ντε Γκολ. Τα γεγονότα που ακολούθησαν καθυστέρησαν τη συνέχιση μιας τέτοιας πολιτικής ως τη μεταπολίτευση, όταν ο Καραμανλής συνέδεσε την οικονομική ανάπτυξη με την ενεργή κρατική παρέμβαση και την κρατικοποίηση ληστρικών τομέων της ιδιωτικής επιχειρηματικής δραστηριότητας. Ήταν τότε που κρατικοποίησε τις τράπεζες Εμπορική και Ιονική του Ανδρεάδη, διότι με τα χρήματα των μικροκαταθετών τους επεκτείνονταν παράνομα οι άλλες επιχειρηματικές δραστηριότητες του μεγαλομέτοχου. Τέτοιες επεμβάσεις του Καραμανλή και η απόφασή του να νομιμοποιήσει το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας, τον έφεραν αντιμέτωπο με τη «νεοφιλελεύθερη Δεξιά» μέσα στο ίδιο του το κόμμα. Στους τοίχους πολλών κτηρίων σε μεγάλες πόλεις, υπήρχαν συνθήματα γραμμένα με σπρέι που προειδοποιούσαν τους έλληνες πολίτες πως «ο καραμανλισμός ίσον σοσιαλμανία». Ο Καραμανλής, παρά τη βαθιά φιλία του με τον Βαλερύ Ζισκάρ Ντ' Εστέν, εξακολουθούσε να συμβαδίζει με τις πολιτικές θέσεις του Ντε Γκολ και στην οικονομική πολιτική αλλά και στην αμοιβαία τους αντιπάθεια προς τις ΗΠΑ και το Δούρειο Ίππο της στην Ευρώπη, τη Μεγάλη Βρετανία.

Ο Ντ' Εστέν θα πρέπει να θεωρείται ο πρώτος γάλλος πρόεδρος που άρχισε να ερωτοτροπεί με το κοινωνικοοικονομικό σύστημα της νεοφιλελεύθερης οικονομίας των ΗΠΑ. Παρά ταύτα, δεν έλαβε κάποιο νομοθετικό μέτρο ή δεν άσκησε στην πράξη κάποια πολιτική που θα διευκόλυνε την επικράτηση των νεοφιλελεύθερων ιδεών στη Γαλλία. Αυτό τον ρόλο τον έπαιξε μυστικά και με εκπληκτική μαεστρία ο διάδοχός του στη γαλλική προεδρία, ο Φρανσουά Μιτεράν, «κοιμίζοντας» όλους τους Αριστερούς συνεργάτες του στην πρώτη του πολυκομματική κυβέρνηση του 1981, με τους κομμουνιστές του Ζωρζ Μαρσέ και τους Ριζοσπάστες της Αριστεράς του Μισέλ Κρεπτό. Ο Ζισκάρ ντ' Εστέν έχασε τη χρονιά αυτή την ευκαιρία, για δεύτερη συνεχόμενη προεδρία, από το σοσιαλιστή αντίπαλό του Φ. Μιτεράν, εξαιτίας ενός μεγάλου σκανδάλου διαφθοράς που έγινε γνωστό ως «affaire des diamants (η υπόθεση των διαμαντιών)». Τι είχε συμβεί;

Τον Οκτώβρη του 1979, το γαλλικό σατυρικό έντυπο «Le Canard Enchaîné» δημοσίευσε μια έρευνά του για μια πλακέτα διαμαντιών των τριάντα καρατιών, την οποία είχε

δωρίσει στο Ζισκάρ Ντ' Εστέν το 1973 ο ματαιόδοξος, στα όρια αποδεδειγμένης παραφροσύνης, πρόεδρος και αργότερα αυτοκράτορας(!) της Κεντρικής Αφρικής Ζαν Μπεντέλ Μποκάσα ο 1^{ος}. Τότε ο Ντ' Εστέν ήταν υπουργός οικονομικών στην κυβέρνηση Ζακ Σαμπάν-Ντελμάς, επί προεδρίας Πομπιντού. Από το 1970 και ως το 1973 είχε συναντήσει τον Μποκάσα τρεις φορές και άλλες δυο ως πρόεδρος από το 1976 ως το 1978, με την πρόφαση των ταξιδιών του στην Αφρική για σαφάρι. Φυσικά δημιούργησε υπόνοιες η τόσο στενή φιλική συναναστροφή ενός γάλλου μορφωμένου αριστοκράτη με έναν άξεστο και, σχεδόν ημιπαράφρονα, αφρικανό δικτάτορα. Αίσθηση προκάλεσε η απόφασή του, όταν το 1974 εκλέχτηκε πρόεδρος της Γαλλίας, να πραγματοποιήσει το πρώτο του ταξίδι στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, αντί της Γερμανίας, όπως συνήθιζαν από τη δεκαετία του 1950, οι προηγούμενοι γάλλοι πρόεδροι. Για τα διαμάντια δικαιολογήθηκε πως το δώρο αυτό ήταν μια συνηθισμένη και μικρής, σχετικά, αξίας τιμητική προσφορά που είναι μια συνηθισμένη πρακτική στις διεθνείς σχέσεις.

Όταν ο Μποκάσα, μετά τις φοβερές σφαγές πολιτών και τις θηριωδίες του σε μαθητές και μικρά παιδιά αναγκάστηκε, μετά την επέμβαση των γαλλικών στρατιωτικών δυνάμεων, να διαφύγει στην Ακτή του Ελεφαντοστού, είχε εκφράσει την πικρία του «διότι τον είχαν προδώσει ο πρόεδρος και οι άλλοι γάλλοι φίλοι του». Φαίνεται πως εκτός από τον Ντ' Εστέν είχε και άλλους πολλούς πολιτικούς φίλους στο Παρίσι. Ένας τέως πρεσβευτής στην Κεντρική Αφρική ομολόγησε με άρθρο του, το Σεπτέμβρη του 1979 στην εφημερίδα «Le Monde», πως είδε πολλές πολιτικές προσωπικότητες της Γαλλίας να φεύγουν από την Κεντροαφρικανική πρωτεύουσα κουβαλώντας δώρα από χρυσάφι ή διαμάντια. Μπροστά στις αβάσιμες, πολλές φορές, διάφορες φήμες και κατηγορίες, ο Ντ' Εστέν έβγαλε την πλακέτα σε δημοπρασία. Το ποσό που εκταμιεύθηκε ήταν πολύ κατώτερο από αυτό που υπολόγιζε η σατυρική εφημερίδα που αποκάλυψε το σκάνδαλο. Ένα τμήμα αυτού του ποσού δόθηκε ως δωρεά στον Ερυθρό Σταυρό της Κεντρικής Αφρικής και το υπόλοιπο σε φιλανθρωπικές οργανώσεις, στη Γαλλία. Λίγα χρόνια μετά, ο Μιτεράν και ο Σιράκ, για ν' αποφευχθούν στο μέλλον τέτοιου είδους σκάνδαλα που δυσφήμιζαν, με φήμες και εικασίες, όλον τον πολιτικό κόσμο της Γαλλίας, δημιούργησαν μια αίθουσα εκθεμάτων με τα λεγόμενα «δώρα πρωτοκόλλου» που τους χάρισαν ή θα τους χάριζαν οι ξένοι πολιτικοί ηγέτες.

Ο Ζισκάρ Ντ' Εστέν δεν ήταν δυνατόν να γλιτώσει από μια ενδημική αρρώστια που προσβάλλει τους προέδρους, αλλά και άλλους γνωστούς πολιτικούς άνδρες της Γαλλίας, από τις αρχές της δεκαετίας του 1970. Τα σεξουαλικά σκάνδαλα και η φανερή ή κρυφή σεξουαλική τους ζωή, θα νόμιζε κάποιος πως αποτελούν ένα από τα βασικά τους καθήκοντα που προβλέπονται από το σύνταγμα, μαζί με τα άλλα τους καθήκοντα προς την πατρίδα. Ο Ντ' Εστέν, άνδρας ωραίος και πνευματώδης, είχε βρεθεί μετά από αυτοκινητικό δυστύχημα πλάι στην διάσημη γαλλίδα ηθοποιό Μαρλέν Ζομπέρ. Ακολούθησε η κρυφή σχέση του με τη δημοσιογράφο Μαρί Ντεκέρ και στη συνέχεια με τη γνωστή (από το φιλμ «Εμμανουέλα») πορνοστάρ Σίλβια Κριστέλ. Από τη γοητεία του, λένε, πως δεν ξέφυγε και η σύζυγος του «φίλου του», του Μποκάσα, η αυτοκράτειρα(!) Κατερίνα, η οποία μάλιστα, όπως διέδωσαν κάποιοι, έμεινε έγκυος από την εφήμερη αυτή ερωτική της περιπέτεια.

Ένας άλλος αληθινός ή φανταστικός του έρωτας αφορούσε στην πριγκίπισσα Νταϊάνα, όταν αυτή εγκατέλειψε το διάδοχο του βρετανικού θρόνου. Φαίνεται μάλλον πως ο κρυφός έρωτάς του για την πριγκίπισσα Νταϊάνα ήταν πλατωνικός, αν και κάποιοι (όπως η εφημερίδα Figaro) υποστηρίζουν πως υπάρχει η πιθανότητα και κάποιας σεξουαλικής σχέσης. Οι βρετανικές, όμως, εφημερίδες έγραψαν πως, οι ανυπόστατες διαδόσεις αποτελούν «φαντασιώσεις ενός γέρου που πάσχει από άνοια». Οι φήμες για κάποια απλή συμπάθεια ή κρυφή ερωτική σχέση τις οποίες, παρά τις δηλώσεις του «για φανταστική ιστορία», άφησε και ο ίδιος με νεφελώδη υπονοούμενα να αιωρούνται, δημιουργήθηκαν από ένα ερωτικό μυθιστόρημά του με τίτλο «La Princesse et le Président» (Η πριγκίπισσα και ο πρόεδρος).

Σ' αυτό ο Ντ' Εστέν προβάλλει την υποτιθέμενη σχέση ενός γάλλου προέδρου με την αγγλίδα πριγκίπισσα του Κάρντιφ (η Νταϊάνα ήταν πριγκίπισσα της Ουαλίας), αποκαλύπτοντας με συγκαλυμμένο και παραβολικό τρόπο και πραγματικά γεγονότα της βρετανικής βασιλικής αυλής.

Το 1981, υποψήφιος και πάλι για την γαλλική προεδρία, νικήθηκε από τον Μιτεράν, ο οποίος σχημάτισε την πρώτη μεταπολεμική αριστερή πολυκομματική κυβέρνηση της Γαλλίας.

Ο σοσιαλιστής Φρανσουά Μιτεράν υπήρξε ένας από τους πλέον αξιολογους και δημοφιλέστερους μεταπολεμικούς ηγέτες της Ευρώπης. Πανέξυπνος, πολιτικά ευέλικτος, με πειθώ που συνέγειρε τις λαϊκές μάζες, ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος που στη δεδομένη χρονική στιγμή, με το σύνθημα της «Αλλαγής» (Changement), θα μπορούσε να φέρει τις απαραίτητες και αναγκαίες για τους ευρωπαϊούς πολίτες μεταρρυθμίσεις, σε μια ΕΟΚ η οποία επιβράδυνε απελπιστικά την πορεία της προς την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Τί έφταιξε, ποιους κινδύνους διαπίστωσε με διορατικότητα για τον ίδιο και τη Γαλλία ο ευφυής και ικανός αυτός πολιτικός και πολύ γρήγορα συντάχθηκε πίσω απ' αυτούς που οδηγούσαν την Ευρώπη στο νεολιμπεραλισμό και στην ανεξέλεγκτη παγκοσμιοποίηση;

Εκλέχτηκε πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας την άνοιξη του 1981 και αντικατέστησε, στο μέγαρο των Ηλυσίων Πεδίων, τον επί επτά χρόνια δεξιό πρόεδρο Βαλερύ Ζισκάρ Ντ' Εστέν. Στην Ελλάδα τον ίδιο χρόνο και με το ίδιο προεκλογικό σύνθημα της «Αλλαγής» (Changement), το σοσιαλιστικό κίνημα του Ανδρέα Παπανδρέου θριάμβευσε, κατακτώντας την εξουσία από το δεξιό κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. Στις δυο χώρες και πρώτα στη Γαλλία, οι πολίτες, σε τεράστιες συγκεντρώσεις, πανηγύρισαν για τη «νίκη του λαού». Χοροί, πανηγύρια, νέοι ν' ανεμίζουν κόκκινες σημαίες και να τραγουδούν τη Μασσαλιώτιδα ή τον ύμνο της «Σοσιαλιστικής Διεθνούς», έδιναν τον τόνο του μεγάλου θριάμβου και της νίκης. Όλοι πίστευαν πως ερχόταν, επιτέλους, ένας κόσμος ισότητας, κοινωνικής δικαιοσύνης, ελευθερίας και αντίστασης κατά της πλουτοκρατίας, ενώ ήταν γενική η πεποίθηση πως η ευρωπαϊκή Αριστερά θα μεταμόρφωνε προς το καλύτερο την Ευρώπη αλλά, σαν φυσική συνέπεια, και ολόκληρο τον κόσμο.

Όμως, οι πολίτες δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για τα μυστικά πολιτικά παιχνίδια που άρχισαν να παίζονται στη Γαλλία αλλά και στην άλλη μεγάλη ευρωπαϊκή χώρα της τότε ΕΟΚ, στη Γερμανία. Η Αριστερά είχε νικήσει, αλλά η μοίρα την προόριζε να μετατραπεί σε Δούρειο Ίππο του νεοφιλελευθερισμού, εκτοπίζοντας την ως τότε Λαϊκή Δεξιά, που ο κόσμος τη θεωρούσε το βασικό στήριγμα της κεφαλαιοκρατίας. Με τέτοια αντιδημοφιλή φήμη, η Δεξιά δεν ήταν ικανή να πείσει τις ευρύτερες λαϊκές μάζες πως θα εφάρμοζε μια πολιτική «εναντίον της πλουτοκρατίας». Κατά την έκφραση όμως του εθνικού μας ποιητή, οι λαοί είναι «πάντα ευκολοπίστευτοι και πάντα προδομένοι» και γι' αυτό ήταν αδύνατο να φανταστούν μια αόρατη και σταδιακή μετεξέλιξη της ευρωπαϊκής κοινωνικοπολιτικής σκηνής στις επόμενες δυο ή τρεις δεκαετίες, από κυβερνήσεις της Δεξιάς αλλά και της Αριστεράς.

Ο Μιτεράν ήταν ο πρώτος γάλλος πολιτικός που αναδείχτηκε δυο συνεχόμενες φορές πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας, αφού και στις δεύτερες προεδρικές εκλογές του 1988, νίκησε τον υποψήφιο της Δεξιάς Ζακ Σιράκ. Και ήταν αυτός που είχε ουσιαστική συμμετοχή στην επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης στην Ευρώπη, αφού μαζί με τον καγκελάριο της Γερμανίας Χέλμουτ Κολ υπήρξαν οι «αρχιτέκτονες» της Συνθήκης του Μάαστριχτ, η οποία υπογράφηκε το Φλεβάρη του 1992. Όμως, ως τότε, είχαν σταδιακά επέλθει τέτοιες απρόσιτες για τους κοινούς πολίτες ιδεολογικές μεταλλάξεις, ώστε στα επόμενα χρόνια οι σοσιαλιστές να ακολουθούν ίδια, ή σχεδόν ίδια, οικονομική και κοινωνική πολιτική με τη Δεξιά. Η «Νέα Τάξη» είχε απόλυτα παγιωθεί στην Ευρώπη ως το τέλος του 20^{ου} αιώνα.

Η εκλογή του νέου προέδρου, το 1981, είχε υποστηριχθεί και από το κομμουνιστικό κόμμα της Γαλλίας. Οι συζητήσεις των δυο κομμάτων για εκλογική συνεργασία είχαν ξεκινήσει το 1972, για να καταλήξουν στην κατάρτιση ενός «Κοινού Προγράμματος για μια Κυβέρνηση Αριστερής Ενότητας». Στο κοινό αυτό πρόγραμμα, με μια πομπώδη φρασεολογία για τη διασφάλιση των συμφερόντων του λαού και των τάξεων της εργατιάς, προβλεπόταν και η συντριβή της εξουσίας του μεγάλου κεφαλαίου και της πλουτοκρατίας. Επίσης, θα λαμβάνονταν μέριμνα για την αμοιβή (τους μισθούς) των εργαζομένων, για τις κρατικοποιήσεις μεγάλων επιχειρήσεων και για κρατικοποιήσεις των τραπεζών, ώστε με τον απόλυτο κρατικό έλεγχο των βασικών τομέων παραγωγής θα ήταν δυνατή η «εκμηδένιση της δύναμης των μονοπωλίων».

Όμως για τον Φρανσουά Μιτεράν, μια πολιτική προσωπικότητα που με τις ικανότητες αλλά και τις αντιφάσεις του επηρέασε έντονα την εξελικτική πορεία της ΕΕ, θα ασχοληθούμε εκτενέστερα και στα επόμενα δυο άρθρα μας.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΙΤΕΡΑΝ: ΟΙ ΚΡΥΦΕΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΣΚΙΕΣ

Άρθρο Νο 11

Στην πρώτη περίοδο της προεδρίας Μιτεράν, με πρωθυπουργό τον Πιέρ Μωρουά, συμμετείχαν τέσσερις υπουργοί από το κομμουνιστικό κόμμα της Γαλλίας. Ο γενικός του γραμματέας Ζωρζ Μαρσέ, γεμάτος ελπίδα για μια νέα κυβέρνηση «λαϊκού μετώπου», όπως το 1936, ονειρευόταν την επικράτηση της «αναπτυγμένης σοσιαλιστικής δημοκρατίας», χωρίς να γνωρίζει πως έπεσε σε μια παγίδα που θα διέλυε, στην κυριολεξία, το κόμμα του. Την ίδια ώρα ο Μιτεράν υποσχόταν μυστικά στον Τζορτζ Μπους (πατέρα), τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης του αμερικανού προέδρου Ρόναλντ Ρίγκαν, πως η συμμετοχή των κομμουνιστών στην κυβέρνησή του θα οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια το κομμουνιστικό κόμμα σε μια «grande érosion» (μεγάλη διάβρωση, μεγάλη υπονόμηση).

Τα πρώτα νομοθετικά μέτρα της κυβέρνησης Μωρουά ήταν φανερό πως βασίζονταν στις διακηρύξεις του κοινού προγράμματος με τους κομμουνιστές. Οι εργαζόμενοι και οι φτωχότερες κοινωνικές τάξεις επικροτούσαν με αγαλλίαση της εντυπωσιακές αλλαγές. Ο κατώτερος μισθός αυξήθηκε αμέσως πάνω από 11%, μεγάλες βιομηχανίες και σαράντα, περίπου, τράπεζες κρατικοποιήθηκαν με την καταβολή αποζημιώσεων στους ιδιοκτήτες τους. Όλα έδειχναν, όπως και κάποια άλλα μεταγενέστερα μέτρα επί προεδρίας Μιτεράν, όπως π.χ. η μείωση της συνταξιοδότησης από τα 65 στα 60 έτη, η απελευθέρωση των αμβλώσεων, η κατάργηση του αδικήματος της ομοφυλοφιλίας, η υπόσχεση για μείωση της εβδομαδιαίας εργασίας στις 35 ώρες, η συμμετοχή των συνδικαλιστών στις διοικήσεις των επιχειρήσεων κ.ά., πως η Γαλλία βάδιζε στο δρόμο της «αλλαγής και του σοσιαλισμού».

Ως το 1983 όλα φαίνονταν ρόδινα αλλά η περίοδος της στροφής προς τη λιτότητα ήταν προκαθορισμένη. Οι «Αγορές» (αυτό το νέο φρούτο της εποχής του νεοφιλελευθερισμού), άρχισαν τις επιθέσεις τους στο γαλλικό φράγκο με μια οργανωμένη και μεθοδευμένη κερδοσκοπία. Λίγοι γνώριζαν πως από την αρχή, ο σκληρός πυρήνας της κυβέρνησης Μιτεράν, με εξαίρεση τους χωρίς ουσιαστικές αρμοδιότητες κομμουνιστές υπουργούς, βρίσκονταν σε πλήρη και αγαστή συνεργασία με την κυβέρνηση Ρίγκαν σε θέματα εξωτερικής πολιτικής, αλλά και σε μια προσπάθεια εκμηδένισης του ΚΚ της Γαλλίας. Το 1984 αποχώρησαν από την κυβέρνηση οι κομμουνιστές υπουργοί, αλλά η ζημιά, η διάβρωση που είχε προβλέψει ο γάλλος πρόεδρος είχε σε λίγα χρόνια ολοκληρωθεί. Τα κόμμα του Ζορζ Μαρσέ είχε σχεδόν εξαφανισθεί από τη γαλλική πολιτική σκηνή.

Όταν σ' αυτή την ερευνητική εργασία μιλάμε για διαφθορά, δεν εννοούμε αποκλειστικά την εμπορευματοποίηση της κρατικής εξουσίας μόνον έναντι χρηματικών ανταλλαγμάτων. Οποιαδήποτε δημαγωγική πράξη ή παράλειψη ενός πολιτικού προσώπου για προσωπικό ή κομματικό όφελος και η εξαπάτηση του λαού (με ψεύτικες υποσχέσεις), η οποία αποβαίνει με αδιαφάνεια εις βάρος των συμφερόντων των πολιτών, είναι μια άλλη μορφή διαφθοράς με πελατειακές μυστικές συμφωνίες και ραδιουργίες. Η πολιτική ανεντιμότητα είναι κι' αυτή ένα άλλο είδος διαφθοράς.

Ο Μιτεράν δεν υπήρξε ποτέ προσωπικά ο ίδιος υπόλογος για παράνομο χρηματισμό, αν και στην περίπτωση του μεγάλου σκανδάλου της Elf Aquitaine³⁷ (Ελφ Ακιτέν) κατηγορήθηκε πως γνώριζε ο ίδιος τις παράνομες διαδικασίες χρηματοδοτήσεων. Στο σκάνδαλο εμπλέκονταν και μεγάλα ονόματα του άμεσου πολιτικού του περιβάλλοντος, όπως ο πρώην υπουργός εξωτερικών Ρολάν Ντιμάς αλλά και οι θεωρηθέντες ως αθώοι, ελλείψει στοιχείων, Ντομινίκ Στρος Καν και Εντίτ Κρεσόν. Επίσης, οι κατηγορίες για μεθοδεύσεις που αρμόζουν σε «ηγέτη αστυνομικού κράτους» στην προσπάθειά του να διαφυλάξει τις σκοτεινές πολιτικές πλευρές των νεανικών του χρόνων, τα ερωτικά του

σκάνδαλα αλλά και οι αποκαλύψεις του δημοσιογράφου Βενσάν Ζοβέρ, μετά το άνοιγμα των αμερικανικών αρχείων, αμαύρωσαν μετά το θάνατό του ανεπανάρθωτα το πολιτικό του προφίλ.

Για το «σκοτεινό παρελθόν»³⁸ του που επιδίωκε να θάψει», μίλησαν με υπονοούμενα κάποιοι πολιτικοί του αντίπαλοι, όταν αμνήστευσε «για λόγους εθνικής ενότητας» τους πραξικοπηματίες (στον πόλεμο της Αλγερίας) ακροδεξιούς στρατηγούς του ΟΑΣ, που κατηγορήθηκαν και για την απόπειρα δολοφονίας του Ντε Γκολ. Θεώρησε επίσης «ως παρένθεση στην ιστορία της Γαλλίας» τους συνεργάτες του καθεστώτος του Βισύ, που θεωρούνταν από τους αριστερούς Γάλλους ως ασυγχώρητοι προδότες και εθνικοσοσιαλιστές. Ως παρένθεση της ιστορίας μίλησε βέβαια είκοσι χρόνια πριν και ο Ζορζ Πομπιντού, αλλά ο τέως δεξιός πρόεδρος δεν είχε τη «ρετσίνα» του συνεργάτη των Γερμανών στην κατεχόμενη Γαλλία, όπως ο Μιτεράν. Για να υπάρχει για τους αναγνώστες ένα σχετικό μέτρο σύγκρισης με τις αποφάσεις του Μιτεράν, θα πρέπει να αναλογισθούν τις αντιδράσεις που θα υπήρχαν από τα ελληνικά αριστερά κόμματα (σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό), αν ο τότε πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας Κωνσταντίνος Καραμανλής αμνήστευε τους πρωτεργάτες της δικτατορίας του 1967. Όταν ο Ανδρέας Λεντάκης, ο οποίος βασανίστηκε τόσο άγρια στην περίοδο της δικτατορίας και οι δημοκρατικές του ιδεολογικές απόψεις ήταν αναμφισβήτητες, μίλησε αργότερα «για επίδειξη επιείκειας και συγχώρεσης των πραξικοπηματιών για ανθρωπιστικούς λόγους», χαρακτηρίστηκε αμέσως ως «φασίστας, αφού πρόδωσε το αριστερό αγωνιστικό του παρελθόν». Πολλοί πρωτεργάτες της δικτατορίας πέθαναν στη φυλακή, γιατί ποτέ δεν αμνηστεύθηκαν κι ούτε τους δόθηκε χάρη από τους προέδρους της δημοκρατίας.

Οι συνταρακτικές αποκαλύψεις του Βενσάν Ζοβέρ γνωστοποιήθηκαν στο γαλλικό κοινό με δυο δημοσιεύματά του, στις 12 και στις 19 του Μάη του 2010, στο περιοδικό «Nouvel Observateur» και αφορούσαν στα μυστικά έγγραφα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και των «προεδρικών βιβλιοθηκών» των ΗΠΑ, τα οποία δημοσιεύτηκαν μετά την προβλεπόμενη παρέλευση των τριάντα ετών.

Τα ως τότε μυστικά έγγραφα αποκάλυπταν τις διερευνητικού χαρακτήρα συζητήσεις του Ρίγκαν, με το σοσιαλδημοκράτη γερμανό Καγκελάριο Χέλμουτ Σμιτ στο Λευκό Οίκο και του τότε αντιπροέδρου της κυβέρνησης των ΗΠΑ Τζορτζ Μπους (του πρεσβύτερου) με το Φρανσουά Μιτεράν στο μέγαρο των Ηλυσίων, στο Παρίσι. Είναι αδύνατον να αναφερθούν σε μια μικρή έρευνα όλα αυτά τα συγκλονιστικά, για τον κυνισμό και την αδιαφάνειά τους, αποκαλυπτικά κείμενα. Σ' αυτά γίνεται λόγος για έναν σοσιαλιστή πρόεδρο που είναι περισσότερο «φιλονατοϊκός» από τον δεξιό προκάτοχό του, το Ζισκάρ Ντ' Εστέν, ο οποίος ως πρόεδρος πριν από το Μιτεράν ανέτρεψε όλες τις προϋπάρχουσες από τον Ντε Γκολ αντιαμερικανικές θέσεις της γαλλικής εξωτερικής πολιτικής (με μυστικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ).

Το διπλό και μυστικό πολιτικό παιχνίδι του Μιτεράν, έδειχνε το δρόμο που θα ακολουθούσε και μετά το 1981 η μεγαλύτερη «σοσιαλιστική μηχανή της Ευρώπης», όπως χαρακτηρίστηκε τότε η Γαλλία από κάποιους αφελείς. Την ίδια περίοδο, τα σοσιαλιστικά κόμματα των μικρότερων ευρωπαϊκών χωρών και μαζί τους το ελληνικό, ξεσήκωναν τους ψηφοφόρους τους «με το ΕΟΚ και NATO, το ίδιο συνδικάτο». Ήταν μια δημαγωγική και ψεύτικη υπόσχεση για αποχώρηση «από το ίδιο συνδικάτο», ενώ ο βασικός στόχος ήταν η προσέλκυση των κομμουνιστών ψηφοφόρων στη δήθεν «Νέα Αριστερά».

Αλλά και οι άλλες αποκαλύψεις διαφωτίζουν την πολιτική που θα ακολουθούσε ο Μιτεράν. Ο Μπους, πρώην αρχηγός της CIA, είχε την πονηριά και την τέχνη να εκμαιεύει τις βαθύτερες προθέσεις του νέου γάλλου προέδρου. Έτσι, πληροφορήθηκε πως, βάζοντας στην κυβέρνησή του ο Μιτεράν τους τέσσερις κομμουνιστές υπουργούς θα επιχειρούσε να διαβρώσει και να εκμηδενίσει το ΚΚΓ, πως ήταν φίλος του Ισραήλ αλλά θα έπρεπε να επιδεικνύει «έναν ψεύτικο φιλοαραβισμό», λόγω των παραδοσιακών σχέσεων της Γαλλίας

με τους Άραβες αλλά και λόγω των μεγάλων χρεών της χώρας του προς αυτούς (προφανώς από προμήθειες πετρελαίου). Αργότερα, ως πρόεδρος των ΗΠΑ ο Μπους, κατάφερε να επιτύχει τη συναίνεση του «γάλλου φίλου του» στους βομβαρδισμούς της Λιβύης του Καντάφι και στην «καταιγίδα της Ερήμου» εναντίον του Σαντάμ Χουσεΐν. Η αρμονική συνεργασία συνεχίστηκε και στην περίπτωση της πώλησης γαλλικών όπλων στους Σαντινίστας της Νικαράγουα. Σε κάθε πώληση, οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες έδιναν πλήρη στοιχεία στις αμερικανικές, για να οργανώνονται σαμποτάζ με σκοπό την καταστροφή των όπλων μετά την παράδοση του πολεμικού υλικού και την είσπραξη των χρημάτων. Η ίδια συνεργασία υπήρξε και στο θέμα της παράδοσης εμπιστευτικών πληροφοριών, που αφορούσαν στα δίκτυα κατασκοπίας της Σοβιετικής Ένωσης. Αυτά τα δίκτυα οι γαλλικές υπηρεσίες αντικατασκοπίας τα γνώριζαν πολύ καλά από πράκτορές τους μέσα στη σοβιετική ΚGB, οι οποίοι δρούσαν με την κωδική ονομασία Farewell. Όμως, το κερασάκι στην τούρτα ήταν η μυστική συμφωνία «Απόλλων» για πυρηνικές δοκιμές της Γαλλίας στην αμερικανικά έρημο της Νεβάδας. Αρκετά χρόνια μετά, για τέτοιες φανερές δοκιμές στα νησιά Μουρουρόα την 1^η Φεβρουαρίου 1996, ο μετέπειτα δεξιός πρόεδρος της Γαλλίας Ζακ Σιράκ δέχτηκε οργανωμένη επίθεση από τα διεθνή ΜΜΕ και διαδηλώσεις διαμαρτυρίας σε πολλές χώρες του κόσμου. Για το Μιτεράν όμως, κανένας απλός πολίτης δεν πληροφορήθηκε, για τριάντα ολόκληρα χρόνια, πως είχε πραγματοποιήσει τέτοιες πυρηνικές δοκιμές σε αμερικανικό έδαφος. Όσοι γνώριζαν σιωπούσαν, άλλοι από κομματική σκοπιμότητα κι' άλλοι από φόβο.

Αυτός ο απόλυτος έλεγχος των γαλλικών ΜΜΕ από το γάλλο πρόεδρο, για ειδήσεις που αφορούσαν στην προσωπική του δημόσια και ιδιωτική ζωή, δείχνει μια άλλη άγνωστη στους πολλούς πλευρά της προσωπικότητάς του. Είχε επιβληθεί ένα είδος μαφιόζικης «ομερτά», με τρόπους που θα ζήλευαν και ηγέτες ολοκληρωτικών καθεστώτων. Αργότερα, μετά το θάνατο του Μιτεράν, πολλοί παράγοντες του δημοσιογραφικού κόσμου της Γαλλίας απέδωσαν αυτή την «πειθαρχημένη σιωπή» των ΜΜΕ στην διακριτικότητα και στην πολιτισμένη αντίληψη των γάλλων δημοσιογράφων «οι οποίοι πάντα σέβονταν την ιδιωτική ζωή των ηγετών τους». Μεγάλο ψέμα! Η αλήθεια είναι πως η πλειονότητα του δημοσιογραφικού κόσμου σιωπούσε, γιατί δεν ήθελε να βρεθεί αντιμέτωπη με τη φημισμένη, για τις μαφιόζικες μεθόδους της «παρακρατική ομάδα la Cellule Élysée» («ο πυρήνας/το κύτταρο των Ηλυσίων»). Άλλοι δημοσιογράφοι, είτε ιδεολογικά είτε συμφεροντολογικά τοποθετημένοι στο κομματικό στρατόπεδο του Μιτεράν, δεν θα επιθυμούσαν να έρθουν σε σύγκρουση με μια σημαντική μερίδα πολιτών που λάτρευαν το σοσιαλιστή ηγέτη και θα θεωρούσαν συκοφαντίες τις τυχόν αποκαλύψεις τους. Στο βιβλίο του για την «αιχμάλωτη» (la captive) Αν Πενζό, την αιώνια ερωμένη του σοσιαλιστή προέδρου, ο δημοσιογράφος **Νταβίντ Λε Μπαγί**³⁹ γράφει, το Μάρτη του 2014, γι' αυτή την «αναγκαστική διακριτικότητα» που αφορούσε στην ιδιωτική ζωή των πολιτικών αλλά και για την «υποταγή των ΜΜΕ στην πολιτική εξουσία». Παλαιότερα και ο ασυμβίβαστος και δεξιός ιδεολογίας δημοσιογράφος και συγγραφέας **Γιαν Μονκόμπλι**⁴⁰ τόνισε, στο οπισθόφυλλο ενός βιβλίου του, για τα (κατά την προσωπική του εκτίμηση) τρία τέταρτα των γάλλων δημοσιογράφων που υπόκυψαν και υποτάχθηκαν στα συμφέροντα της κρατικής εξουσίας και του μεγάλου κεφαλαίου.

Για τα γεγονότα της προεδρίας Μιτεράν θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

ΦΡ. ΜΙΤΕΡΑΝ: Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΟΙΣΤΡΟΣ

Άρθρο Νο 12

«Ο πυρήνας των Ηλυσίων» δημιουργήθηκε με εντολή του Μιτεράν προς τον αρχηγό της γαλλικής αντιπρομοκρατικής υπηρεσίας. Αποτελούνταν από 36 ειδικά εκπαιδευμένους άντρες ειδικών αποστολών και είχε ως μοναδικό σκοπό την παρεμπόδιση, «με οποιοδήποτε μέσο» της δημοσιοποίησης του σκοτεινού παρελθόντος και των ερωτικών σκανδάλων του προέδρου. Πρέπει η cellule (το κύτταρο) να διατηρήθηκε άτупτα και λειτουργικά εξασθενημένη (για να διαφυλαχθεί και το «κύρος» του κόμματος) από τους έμπιστους συνεργάτες του προέδρου για κάποια χρόνια και μετά το θάνατό του, αν λάβουμε υπόψη τα συγκλονιστικά γεγονότα που συνδέονταν με το ύποπτο θανατηφόρο δυστύχημα του δημοσιογράφου και συγγραφέα Jean-Edern Hallier⁴¹.

Η πλούσια ερωτική ζωή του Φρανσουά Μιτεράν αποκαλύφθηκε μετά το θάνατό του. Ως σπουδαστής της νομικής το 1939 είχε γνωρίσει και αρραβωνιασθεί τη Μαρί-Λουίζ Τεράς, η οποία τον χώρισε πετώντας το δαχτυλίδι της στο Σηκουάνα. Αυτή ήταν η μέλλουσα πασίγνωστη (με καλλιτεχνικό ψευδώνυμο) παρουσιάστρια του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης Κατρίν Λανζέ, που διακρίθηκε στη δεκαετία του 1950 και διατήρησε τη φήμη της ως και τη δεκαετία του 1970.

Ακολούθησε ο γάμος του στο Παρίσι, τον Οκτώβρη του 1944, με τη Ντανιέλ Γκούζ, τη μέλλουσα και ως το τέλος της ζωής του μοναδική νόμιμη σύζυγό του. Γνωρίστηκαν την εποχή της γερμανικής κατοχής που συνεργάστηκαν στη γαλλική αντίσταση και έζησαν μαζί 52 χρόνια. Απόκτησαν τρία αγόρια. Παράλληλα ο Μιτεράν γνώρισε και συζούσε κρυφά, κάνοντας διπλή ζωή, με την Αν Πενζό, με την οποία απέκτησε μια κόρη, τη Μαζαρίν. Η Ντανιέλ και η Αν ήταν, όπως έλεγε, οι δυο μεγάλοι έρωτες της ζωής του, ενώ στη διάρκεια της πολιτικής του ζωής και κυρίως στις δυο εφταετίες⁴² της προεδρικής του θητείας, είχε πολλές ερωμένες από τον καλλιτεχνικό, κυρίως, κόσμο, μια αδυναμία που διακρίνει όλους σχεδόν τους γάλλους πολιτικούς. Οι δυο γυναίκες, η Ντανιέλ και η Αν, γνώριζαν και ανέχονταν τη μουσική διπλή ζωή του συντρόφου τους. Η κοινή εμφάνισή τους, δίπλα δίπλα, στην κηδεία του Μιτεράν στις 11 Ιανουαρίου 1996, προκάλεσε σ' άλλους συναισθήματα συμπάθειας και σ' άλλους οργής και αγανάκτησης, για ένα σκάνδαλο που πολλοί αγνοούσαν πριν από δυο ή τρία χρόνια. Η πρώτη δημόσια εμφάνιση του Μιτεράν με τον καρπό του δεύτερου μεγάλου του έρωτα είχε πραγματοποιηθεί το 1994, δυο σχεδόν χρόνια πριν από το θάνατό του. Το περιοδικό Paris Match δημοσίευσε μια φωτογραφία του πατέρα και της κόρης την ώρα που έβγαιναν από εστιατόριο. Ήταν μια τρυφερή σκηνή. Η Μαζαρίν είχε περασμένο το χέρι της στο μπράτσο ενός πατέρα που δεν τον γνώριζε, ως τότε, με τον φυσιολογικό τρόπο που γνωρίζουν όλα τα παιδιά τους γονείς τους

Δεκάδες φανερές ή άγνωστες ως τώρα, πραγματικές ή φανταστικές (από φήμες) ερωμένες του προέδρου, παρέλασαν από το κρεβάτι του, με γαλήνια ανοχή και κατανόηση από την επίσημη σύζυγό του αλλά και την επί 33 χρόνια ερωμένη του και μητέρα της μονάκριβης κόρης του. Όπως αναφέρει ο συγγραφέας και βιογράφος του Μιτεράν, ο Philip Short, ο πρόεδρος εξομολογήθηκε κάποτε στο στενό συνεργάτη του και πρώην υπουργό εξωτερικών Ρολάν Ντιμάς, πως «δεν μπορώ να τις έχω όλες, αλλά θα πρέπει να δοκιμάσω». Το παράξενο και κάπως ανεξήγητο γεγονός στην πολυκύμαντη ερωτική ζωή του γάλλου προέδρου είναι πως, ο ασυγκράτητος ερωτικός του οίστρος συμπίπτει με την εκδήλωση του καρκίνου του προστάτη από τον οποίο υπόφερε αρκετά χρόνια και υπήρξε και η αιτία του θανάτου του. Για το λόγο αυτό, οι κρυφές ερωτικές του κατακτήσεις που

γνωστοποιήθηκαν από πολλούς δημοσιογράφους και συγγραφείς μετά το θάνατό του, ενδεχομένως να εμπεριέχουν και στοιχεία υπερβολών και ανεξακρίβωτων πληροφοριών.

Η τρίτη κατά σειρά, μετά τη Ντανιέλ Μιτεράν και την Αν Πενζό, πολύχρονη βεβαιωμένη ερωτική σχέση του που είχε διάρκεια γύρω στα δεκαπέντε χρόνια (από το 1980 ως το 1995), ήταν με τη σουηδέζα δημοσιογράφο Κριστίνα Φόρσνε, η οποία ισχυρίστηκε πως απόκτησε μαζί του και έναν γιο που σήμερα ασχολείται στη Σουηδία με την πολιτική. Όλες οι άλλες, ήταν εφήμερες περιπέτειες από γυναίκες της πολιτικής και του θεάματος ή της τέχνης στην περίοδο της προεδρίας του, οι οποίες θέλγονταν από το κύρος ενός πανίσχυρου πολιτικού ηγέτη, ή επιδίωκαν επαγγελματικά ή άλλα οφέλη από τον ανοιχτοχέρη πρόεδρο.

Οι ισχυροί πολιτικοί άνδρες, ανεξάρτητα από την καλή ή κακή εξωτερική τους εμφάνιση, ελκύουν αυτού του είδους τις γυναίκες, όπως ελκύονται και είναι ανίσχυρες να αντισταθούν οι λαίμαργες μύγες όταν αντικρύσουν μέλι. Σε αυτές τις εφήμερες περιπέτειες του Μιτεράν συμπεριλαμβάνεται η αστρολόγος Ελιζαμπέτ Τασιέ, η γραμματέας του Αν Λοβερζόν, η δημοσιογράφος Σιλβί Μπροσολέτ, η πολιτιστική του σύμβουλος Λόρ Αντλέρ, η φεμινίστρια Ιβέτ Ρουντί, η νεαρή δημοσιογράφος Κριστίν Μπραβό, η τραγουδίστρια Δαλιδά, η ηθοποιός Ανί Ζιραντό, η σύμβουλος του για οικονομικά θέματα Ελιζαμπέτ Γκιγκού, η γνωστή συγγραφέας Φρανσουάζ Σαγκάν η οποία είχε καταστήσει ναρκομανής και ενδεχομένως και κάποιες άλλες κρυφές ερωμένες του.

Θα αναφέρουμε τις τελευταίες τρεις γυναίκες που έπαιξαν σημαντικούς ρόλους στη γαλλική πολιτική σκηνή. Ήταν η Εντίτ Κρεσόν, η Σεγκολέν Ρουαγιαλ και η Αν Σινκλέρ. Η πρώτη ωφελήθηκε πολιτικά όταν πρόσφερε τα θέληγμά της στο «σύντροφο Φρανσουά». Το 1992 διορίστηκε πρωθυπουργός στη θέση του Μισέλ Ροκάρ, ενώ αργότερα συμμετείχε ως επίτροπος στην Κομισιόν κατά την περίοδο της προεδρίας του Ζακ Σαντέρ. Η διαβόητη αυτή πολιτικός, όπως ήδη έχουμε εκθέσει, τίναξε στον αέρα όλη την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στο σκάνδαλο του 1999.

Η Σεγκολέν Ρουαγιαλ ήταν ακόμα σύντροφος του μεταγενέστερου προέδρου της Γαλλίας, του Φρανσουά Ολάντ, όταν αποφάσισε εντελώς ξαφνικά κι' απρόσμενα, το Μάη του 1988, να αλλάξει κρεβάτι και να γνωρίσει στα γρήγορα τις χάρες του άλλου Φρανσουά, στα σαλόνια του προεδρικού μεγάρου των Ηλυσίων, παρά το γεγονός πως ένα χρόνο πριν (το 1987) είχε γεννήσει τον Ζιλιέν, το τρίτο από τα τέσσερα παιδιά που απόκτησε με τον Ολάντ. Η αμοιβή της ήταν η διευκόλυνση για ταχύτατη άνοδο στην ιεραρχία του σοσιαλιστικού κόμματος και η στήριξή της στη στόχευση των μεγάλων πόστων της κρατικής εξουσίας. Με λίγη τύχη θα μπορούσε να εκλεγεί πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας. Ήταν η αντίπαλος του Νικολά Σαρκοζί στις προεδρικές εκλογές του 2007, στις οποίες ηττήθηκε, αλλά παρέμενε ένα από τα φαβορί του σοσιαλιστικού κόμματος στις εσωκομματικές εκλογές για την ανάδειξη του υποψήφιου που θα αντιμετώπιζε τον Σαρκοζί το 2012. Τελικά, αντίπαλος και νικητής αναδείχτηκε ο σύντροφός της, ο Φρανσουά Ολάντ, από τον οποίο αποστασιοποιήθηκε και ερωτικά

Η Αν Σινκλέρ, πάμπλουτη δημοσιογράφος και πασίγνωστη παρουσιάστρια της γαλλικής τηλεόρασης, ήταν η ερωμένη «της νύχτας του θριάμβου». Παθιασμένη σοσιαλίστρια θέλησε να γιορτάσει, το βράδυ της 10^{ης} του Μάη του 1981, τη νίκη του κόμματος και το θρίαμβο του νέου αρχηγού του γαλλικού κράτους. Κοιμήθηκαν σε ξενοδοχείο της πόλης Château-Chinon, στην οποία παλαιότερα ο Μιτεράν είχε εκλεγεί δήμαρχος. Το ειδύλλιο δεν κράτησε πολύ. Η Σινκλέρ, εβραιογαλλίδα και εγγονή του πάμπλουτου συλλέκτη και εμπόρου έργων τέχνης Πολ Ρόζενμπεργκ, δεν μπόρεσε να αντέξει τις στενές σχέσεις του Μιτεράν με τον κατοχικό διώκτη των Εβραίων Ρενέ Μπουσκέ και γι' αυτό έδωσε τέλος σ' αυτόν τον βραχύβιο έρωτα. Δέκα χρόνια μετά, το 1991, παντρεύτηκε τον επίσης εβραϊκής καταγωγής σοσιαλιστή Ντομινίκ Στρος Καν, τον οποίο χώρισε το 2013, μετά την υπόθεση του ερωτικού σκανδάλου στο ξενοδοχείο «Σοφιτέλ» της Νέας Υόρκης και την αποπομπή του από την ηγεσία του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου.

Μπροστά στην χωρίς ηθικές αναστολές ερωτική ζωή του Μιτεράν, αλλά και άλλων γάλλων πολιτικών ηγετών, η ερωτική περιπέτεια του έλληνα πρωθυπουργού Ανδρέα Παπανδρέου με τη Δήμητρα Λιάνη, που τόσο έντονα απασχόλησε την ελληνική κοινή γνώμη και τα ΜΜΕ ήταν, αν γίνει μια απλή σύγκριση, ένα ασήμαντο ερωτικό σκάνδαλο. Μπροστά στο Μιτεράν ο οποίος,

σύμφωνα με τις φήμες, οργίαζε με μυστικές συνευρέσεις στο μέγαρο των Ηλυσίων με πληθώρα ωραίων γυναικών, κυρίως από την εποχή που εκδηλώθηκε ο καρκίνος του προστάτη, ο Παπανδρέου θα φαινόταν ένα συνεσταλμένο κί' άβγαλτο μαθητούδι. Κί' όμως αυτοί οι δυο σοσιαλιστές (ήταν ή υποτίθεται πως ήταν;) πολιτικοί ηγέτες, είχαν αναμφισβήτητα μια κοινή μοίρα. Μαζί το 1981, με χρονική διαφορά έξι μηνών στην εκλογική νίκη τους, έδωσαν στους ευρωπαϊκούς λαούς την ψευδαίσθηση μιας ριζικής μεγάλης αλλαγής (grand changement) στο πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό status της Ευρώπης και μαζί, με διαφορά πάλι έξι μηνών, άφησαν την τελευταία τους πνοή το 1996.

Έχουμε ασχοληθεί κάπως εκτενέστερα με τον Φρανσουά Μιτεράν, γιατί δεν είναι ένας συνηθισμένος ευρωπαϊός πολιτικός ηγέτης. Η πολιτική του πορεία, σε συνάρτηση με τις επιλογές του Χέλμουτ Κολ, αν και σε αντίθετη ιδεολογική κατεύθυνση, επηρέασαν την πολιτικοκοινωνική πορεία όλης της Ευρώπης. Αυτοί οι δυο, ο ένας Αριστερός και ο άλλος Δεξιός, σφυρηλάτησαν τη φόρμα για μια νέα και μεταλλαγμένη Ευρώπη που θα ξεπηδούσε από το καλούπι της Συνθήκης του Μάαστριχτ. Όπως διαπιστώνει ο συγγραφέας Philip Short, από τις αποφάσεις τους φτάσαμε στην ολοκλήρωση μιας αληθινής γαλλογερμανικής φιλίας που εξασφαλίζει την ειρήνη στην Ευρώπη, αλλά και σε λάθη που οδηγούν τους ευρωπαϊκούς λαούς σε οπισθοδρόμηση. Είναι τα λάθη με την προβληματική και πρόχειρη δημιουργία της ευρωζώνης και το κόστος της επανένωσης της Γερμανίας, στα οποία οφείλεται η αστάθεια και η οικονομική και πολιτισμική κρίση της Ευρώπης. Αλλά είναι επίσης και η αφανής, στην αρχή, στροφή της ευρωπαϊκής πολιτικής στις αρχές του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης. Ίσως γι' αυτό κάποιοι πολιτικοί σχολιαστές⁴³ διερωτούνται για τις ειλικρινείς προθέσεις του Μιτεράν, αλλά και για την αληθινή πίστη του στα διακηρυγμένα σοσιαλιστικά του οράματα.

ΖΑΚ ΣΙΡΑΚ: ΑΠΟ ΤΟ Κ.Κ.ΓΑΛΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Άρθρο Νο 13

Ο Ζακ Σιράκ ήταν ο νικητής των προεδρικών εκλογών του 1995 και ο αντικαταστάτης του Μιτεράν στο μέγαρο των Ηλυσιών, μετά από μια εκλογική νίκη εναντίον του σοσιαλιστή αντιπάλου του, του Λιονέλ Ζοσπέν. Για το Σιράκ αυτή η επιτυχία ήρθε για να ολοκληρώσει τον απόλυτο έλεγχο του κοινοβουλίου, με την προγενέστερη επικράτηση, το 1993, του κόμματός του και στις βουλευτικές εκλογές.

Από τα μαθητικά του χρόνια στα Λύκεια του «Μεγάλου Λουδοβίκου» και του «Καρνό», άρχισε να εκδηλώνει τις πολιτικές του απόψεις που συγκεκριμενοποιήθηκαν όταν φοίτησε στην φημισμένη Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης (ENA) και έλαβε μια υποτροφία για το πανεπιστήμιο Harvard των ΗΠΑ. Στην αρχή φαινόταν να διαπνέεται από σοσιαλιστικές ως ακραίες κομμουνιστικές ιδέες και μάλιστα εντάχθηκε στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας. Όμως, με νοοτροπία τεχνοκράτη και ασυγκράτητες πολιτικές φιλοδοξίες, πολύ σύντομα βρέθηκε στο οικονομικό επιτελείο του προέδρου Ντε Γκολ, τον οποίο άρχισε να θαυμάζει με πάθος και πίστη, ώστε να θεωρείται πλέον ένας φανατικός «γκολιστής». Αυτός είναι και ο βασικός λόγος που αργότερα διαφώνησε έντονα με το Ζισκάρ Ντ' Εστέν, ο οποίος ως υπουργός και πρωθυπουργός δεν έδειχνε να επιθυμεί τη συνέχιση της πολιτικής Ντε Γκολ και ουσιαστικά την ανέτρεψε, όταν εκλέχτηκε πρόεδρος, με φανερές εσωτερικές νομοθετικές ρυθμίσεις ή μυστικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ.

Η πολιτική σταδιοδρομία του Ζακ Σιράκ ήταν αλματώδης. Στην αρχή εκλέχτηκε ως δημοτικός σύμβουλος στη γενέτειρά του. Το 1967, σε ηλικία 35 ετών, επί προεδρίας Σαρλ Ντε Γκολ, ο πρωθυπουργός Ζορζ Πομπιντού τον διόρισε υπουργό του και το 1974, ο πρόεδρος Ζισκάρ Ντ' Εστέν του ανάθεσε πρωθυπουργικά καθήκοντα τα οποία άσκησε για μια διετία. Παραιτήθηκε γιατί ήρθε σε πλήρη αντίθεση με τον πρόεδρο για την εφαρμοζόμενη, μετά τον Ντε Γκολ, κυβερνητική εξωτερική πολιτική.

Το Μάρτη του 1977 εκλέχτηκε στο Παρίσι δήμαρχος, ένα αιρετό αξίωμα που διατήρησε ως το Μάη του 1995, επί δεκαοχτώ και πλέον χρόνια. Παρέμεινε ως δήμαρχος και μετά το 1986, όταν το κόμμα του ήρθε πρώτο στις βουλευτικές εκλογές και ο τότε πρόεδρος Φ. Μιτεράν του ανάθεσε (υποχρεωτικά) την πρωθυπουργία. Ήταν η λεγόμενη περίοδος της «συγκατοίκησης» με σοσιαλιστή πρόεδρο και συντηρητικό πρωθυπουργό. Παρά τους αρχικούς φόβους για έντονες συγκρούσεις και αντιθέσεις μεταξύ των δυο ανδρών, που θα οδηγούσαν σε συνταγματική εκτροπή, η συνεργασία τους υπήρξε υποδειγματική και πολιτισμένη ως το 1988. Στις δυο προεδρικές εκλογές του 1981 και του 1988 ήταν, χωρίς επιτυχία, υποψήφιος για την προεδρία, την οποία κέρδισε στις εκλογές του 1995.

Στις βουλευτικές εκλογές που ακολούθησαν, το 1997, αναδείχτηκε πρώτο το σοσιαλιστικό κόμμα και διορίστηκε πρωθυπουργός ο Λιονέλ Ζοσπέν. Ήταν κι' αυτή μια άλλη αντίστροφη περίοδος «συγκατοίκησης», με δεξιό πρόεδρο και σοσιαλιστή πρωθυπουργό. Έναν σοσιαλιστή πρωθυπουργό, που ξεκίνησε κι' αυτός την πολιτική του σταδιοδρομία ως κομμουνιστής, για να καταστεί αργότερα ένα υψηλόβαθμο κομματικό και οργανωτικό στέλεχος του σοσιαλιστικού κόμματος και να καταλήξει στο τέλος άβουλος υπηρέτης στα σχέδια μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Ο «πράσινος» Νοέλ Μαμέρ, το κόμμα του οποίου συμμετείχε στην πολυφωνική κυβέρνηση Ζοσπέν είπε, όταν περιδεής είδε το 2002 τη γαλλική ακροδεξιά να υπερφαλαγγίζει το κόμμα του σοσιαλιστή πρωθυπουργού, πως η Αριστερά πλήρωσε το τίμημα γιατί ποτέ της δεν άσκησε αριστερή πολιτική. Οι σοσιαλιστές,

οι κομμουνιστές και οι ριζοσπάστες υπουργοί που συμμετείχαν στο κυβερνητικό σχήμα, σιωπούσαν επιβεβαιώνοντας κι' αυτή τη φορά το «στοίχημα» του Μιτεράν προς τον Μπους πως, «θα γαντζωθούν στις υπουργικές τους καρέκλες» και η κομματική τους ζημία θα είναι μεγάλη. Δυστυχώς για τους σοσιαλιστές, τα γεγονότα δεν επαναλήφθηκαν δυο φορές με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Αυτή η εξέλιξη ήταν για το Σιράκ θείο δώρο για την επιτυχία της δεύτερης προεδρικής θητείας του. Ο Ζοσπέν, θέλησε να επαναλάβει το «πείραμα» του Μιτεράν του 1981, αλλά το μπούμερανγκ αυτή τη φορά στράφηκε, εκτός από την Αριστερή συμμαχία του και σ' αυτόν τον ίδιο. Στην πολυκομματική «προοδευτική» κυβέρνησή του συμμετείχαν αρκετά γνωστά ονόματα του σοσιαλιστικού κόμματος, όπως οι Πιέρ Μοσκοβισί, Ιμπέρ Βεντρίν, Μαρτίν Ομπρί, Ντομινίκ Στρος Καν, ο ιδρυτής της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Γιατροί Χωρίς Σύνορα» **Μπερνάρ Κουσνέρ**⁴⁴ (μπλεγμένος κι' αυτός σε οικονομικά σκάνδαλα) κ.ά., αλλά και δυο από τις ερωμένες του μακαρίτη Μιτεράν, η Σεγκολέν Ρουαγιάλ και η Ελιζαμπέτ Γκιγκού. Υπήρχαν επίσης υπουργοί από το Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας, από τους Πράσινους/Οικολόγους του Νοέλ Μαμέρ, από το Κόμμα της Ριζοσπαστικής Αριστεράς και από το Κίνημα των Πολιτών του Ζαν-Πιέρ Σεβενεμάν. Η κυβέρνηση αυτή υποσχέθηκε αριστερή κοινωνική πολιτική και εφάρμοσε προγράμματα νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Ο ίδιος ο Ζοσπέν κατηγορήθηκε για «αχαλίνωτη ροπή προς τις ιδιωτικοποιήσεις» και διευκολύνσεις προς τις πολυεθνικές, με συνέπεια να καταστεί μισητό πρόσωπο στην πλειονότητα των οπαδών όλων των κομμάτων που συμμετείχαν στην κυβέρνηση. Αυτό το κατάλαβε και ο ίδιος στις επόμενες προεδρικές εκλογές που διενεργήθηκαν τον Απρίλη του 2002, όταν ο ακροδεξιός Ζαν Μαρί Λε Πεν τον υποσκέλισε στον πρώτο γύρο και αναμετρήθηκε με τον Ζακ Σιράκ στο δεύτερο γύρο των εκλογών μετά από δεκαπέντε μέρες (στις 5 του Μάη 2002). Ο Ζοσπέν, εκτιμώντας αργότερα ο ίδιος το εύρος της αντιδημοφιλίας του είπε πως, «σήμερα ένας οπαδός του Ζοσπέν (jospiniste) είναι τόσο σπάνιος, όσο **μια πάπια-μανδαρίνος**⁴⁵ στο Ιλ Ντε Ρε».

Ο Σιράκ, με την υπερφίαλη πολιτική που ασκούσε, μέσα στα πλαίσια των αρμοδιοτήτων του ως πρόεδρος της δημοκρατίας, είχε ελάχιστες πιθανότητες να κερδίσει και δεύτερη προεδρική θητεία. Είχε βέβαια ανεβάσει τα ποσοστά της δημοτικότητάς του όταν αντιτάχθηκε προεκλογικά στην ιδέα μιας δεύτερης επέμβασης των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ στο Ιράκ, μετά την «Καταιγίδα της Ερήμου» του Τζ. Μπους (του πρεσβύτερου) τον Ιανουάριο του 1991. Ύστερα από την καταστροφή των δίδυμων πύργων του παγκόσμιου εμπορίου και την επίθεση στο Πεντάγωνο των ΗΠΑ στις 11 του Σεπτεμβρίου 2001 από την Αλ Κάιντα, τα «γεράκια» της κυβέρνησης του Τζορτζ Μπους (του νεότερου) εκτόξευαν απειλές και είχαν πλέον αποφασίσει να επέμβουν και πάλι στο Ιράκ για την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεϊν. Τη σταθερή αυτή στάση διατήρησε ο Σιράκ και όταν εκλέχτηκε, για δεύτερη θητεία, πρόεδρος της Γαλλίας, το πιθανότερο χάρη στην οξυδέρκεια και στις σωστές εισηγήσεις του υπουργού εξωτερικών **Ντομινίκ ντε Βιλπέν**⁴⁶. Αυτός ο υπουργός, με έναν εκπληκτικό και συναρπαστικό λόγο του στο Συμβούλιο Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, στις 14 Φεβρουαρίου 2003, προσπάθησε να αποτρέψει την επέμβαση, η οποία όμως τελικά πραγματοποιήθηκε τον ίδιο χρόνο (20 του Μάρτη 2003) και κατάληξε στην ανατροπή του Σαντάμ Χουσεϊν.

Αυτή η **αντιαμερικανική**⁴⁷ στάση του Σιράκ που θύμιζε κάπως τις περήφανες κι' άκαμπτες ιδεολογικές θέσεις του Ντε Γκολ, δεν θα τον έσωζε από την ήττα στις εκλογές του 2002. Είχε χάσει μεγάλο μέρος της δημοτικότητάς του με τις πυρηνικές δοκιμές του 1995/1996 στα ερημικά νησιά του Νότιου Ειρηνικού Μουρουρόα και Φραγκαταούφα, με τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα των πολιτών και κυρίως με τη **φιλοτουρκική**⁴⁸ εξωτερική του πολιτική, μια πολιτική που προκαλούσε, ανέκαθεν, έντονες πάντα αντιδράσεις στη γαλλική κοινή γνώμη. Στον πρώτο γύρο των εκλογών, αν και πρώτος στη σειρά των υποψηφίων, είχε λάβει το πενιχρό ποσοστό που μόλις άγγιζε το 20% του εκλογικού

σώματος. Ο ακροδεξιός Ζαν Μαρί Λε Πεν ήρθε δεύτερος και ο Ζοσπέν, με μικρή διαφορά, κατέλαβε την τρίτη θέση κι' αποκλείστηκε από το δεύτερο γύρο. Το δίλημμα πλέον για τους μη σοσιαλιστές αριστερούς ψηφοφόρους ήταν τεράστιο. Ένας ακροδεξιός θα μπορούσε να βρεθεί ξαφνικά στο προεδρικό μέγαρο των Ηλυσίων. Ο Σιράκ ήταν γι' αυτούς «άλλος ένας φασίστας» δεξιός πολιτικός, αν και ο Λε Πέν, απορρίπτοντας αυτόν το χαρακτηρισμό και για να δελεάσει τους συντηρητικούς ψηφοφόρους, επαναλάμβανε πως ο λαός απεχθανόταν τις «απομιμήσεις» και πως «ένα πρωτότυπο είναι πιο γνήσιο από ένα φωτοαντίγραφο». Ο Σιράκ εκλέχτηκε πρόεδρος με το εκπληκτικό ποσοστό του 82,21% του εκλογικού σώματος. Τον ψήφισαν πανικοβλημένοι, εκτός από τους κομμουνιστές και τους αριστερούς ριζοσπάστες, ακόμα και οι ακραίοι αριστεροί σαν τον Ολιβιέ Μπεζανσενό του κόμματος της «Επαναστατικής Κομμουνιστικής Λίγκας», ενώ άλλοι ανένταχτοι, όπως η Αρλέτ Λαγκιγιέρ της «Εργατικής Πάλης» δεν ψήφισαν, όπως δήλωσαν, «ούτε τον ένα, ούτε τον άλλο φασίστα».

Όμως για τον Ζακ Σιράκ θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο μας.

ΖΑΚ ΣΙΡΑΚ: ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Άρθρο Νο 14

Αυτή η χωρίς, στην ουσία, αξιόλογο αντίπαλο δεύτερη προεδρική εκλογή του (σε σύγκριση με τις παλαιότερες εκλογικές αντιπαραθέσεις του με το Μιτεράν), έδωσε επιχειρήματα στους αντιπάλους του για να τον χαρακτηρίσουν ως μια ασήμαντη πολιτική προσωπικότητα, που κυβέρνησε τη Γαλλία ως «χαμαιλέοντας Βοναπάρτης», ως «ανεμοδείκτης» και ως άνθρωπος που «καταπίνει τις ιδέες του οποιοδήποτε». Πολλοί τον μίσησαν. Ήταν τότε, λίγο μετά τις εκλογές, που έγινε και μια ελάχιστη επικίνδυνη για τη ζωή του απόπειρα δολοφονίας. Οι αντίπαλοί του συνέκριναν την προσαρμοσμένη στις απαιτήσεις της πολιτικής Μιτεράν κυβερνητική του θητεία κατά την περίοδο που, ως πρωθυπουργός, «συγκατοίκησε» με το σοσιαλιστή πρόεδρο, ξεχνώντας ως «ανεμοδείκτης» (girouette) τα οράματα του μέντορά του, του Ντε Γκολ. Άρχισε να μιλά δημαγωγικά για την προστασία των απλών πολιτών από την εκμετάλλευση, για την απόφασή του να «θεραπεύσει το κοινωνικό κάταγμα» (guérir la fracture sociale), την ίδια ώρα που στελέχωνε το οικονομικό επιτελείο του με «θατσερικούς» τεχνοκράτες, οι οποίοι θεωρούσαν τη συνθήκη του Μάαστριχτ ως «άγιο κείμενο» και οπωσδήποτε πιο άγιο από τα ιερά ευαγγέλια. Ήταν ένας διπρόσωπος ανεμόμυλος, ο οποίος δεν είχε στην πραγματικότητα καμιά ομοιότητα ούτε με τον Ντε Γκολ αλλά και ούτε με το Μιτεράν, με τον οποίο ακολούθησε έναν ξεχωριστό αλλά παράλληλο δρόμο, παραμερίζοντας σιωπηρά τα εμπόδια ώστε να διευκολυνθεί η μεταλλαγή της ΕΟΚ σε μια νεοφιλελεύθερη, σε μια μονεταριστική Ένωση κρατών. Τα αποτελέσματα αυτής της μετεξέλιξης δεν ήταν τότε ακόμα ορατά, αλλά έπαιξαν έναν σημαντικό ρόλο στην μετέπειτα πορεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η πολυκύμαντη πολιτική ζωή του Ζακ Σιράκ χαρακτηρίστηκε από δυο οικονομικά σκάνδαλα, ώστε να καταστεί ο πρώτος πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας που καταδικάστηκε, μετά το 2^ο Παγκόσμιο Πόλεμο, από γαλλικό δικαστήριο για το ένα από αυτά. Στο πρώτο, για την παράνομη χρηματοδότηση του κόμματός του από το ταμείο της δημαρχίας, παρά την εμφανή εμπλοκή του δεν του καταλογίστηκαν ευθύνες στη δίκη του 2004 (ήταν ακόμα πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας), ενώ καταδικάστηκε με αναστολή (όπως συνήθως καταδικάζονται όλοι οι μεγάλοι πολιτικοί) ο πρώην πρωθυπουργός Αλέν Ζιπέ. Για το δεύτερο, σε καθαρά προσωπική του υπόθεση, δεν μπόρεσε να ξεφύγει από τη γαλλική δικαιοσύνη, παρά το γεγονός πως η ποινική του δίωξη καθυστέρησε για πολλά χρόνια, λόγω της ασυλίας του ως προέδρου της γαλλικής δημοκρατίας. Με τη δικαστική απόφαση που εκδόθηκε το 2011, ο Σιράκ κρίθηκε ένοχος για δέκα περιπτώσεις δημιουργίας εικονικών δαπανών, κατά τη διάρκεια της δεκαοχτάχρονης δημαρχιακής του θητείας στο Παρίσι, από το 1997 και ως το 1995. Εκτός από τις κρυφές χρηματοδοτήσεις του κόμματός του, κατηγορήθηκε επίσης για οικογενειακές διακοπές με έξοδα της δημαρχίας, αλλά και για παράνομες αγορές τροφίμων και άλλων οικιακών ειδών για τις πολυτελείς οικογενειακές του ανάγκες. Ο εισαγγελέας είχε προτείνει την απαλλαγή του αλλά το δικαστήριο, μπροστά στα αναμφισβήτητα αποδεικτικά στοιχεία, τον καταδίκασε για ιδιοποίηση δημοσίων εσόδων και κατάχρηση εμπιστοσύνης αλλά με αναστολή, διότι έλαβε υπόψη του την ηλικία του, την κακή υγεία του και το γεγονός πως υπηρέτησε για πολλά χρόνια, στο ανώτατο αξίωμα του ηγέτη της χώρας. Είχε ήδη συμπληρώσει τα 79 του χρόνια και υπόφερε, σύμφωνα με τη δικαστική απόφαση, από «σοβαρά προβλήματα μνήμης» (Αλτσχάιμερ).

Είχε κατηγορηθεί επίσης και για ένα σκάνδαλο δωροδοκίας από την ιαπωνική τράπεζα «Tokyo Sowa Bank», που είχε σχέση με «διευκολύνσεις» προς την ίδια και επιχειρηματίες/πελάτες της, για να διεισδύσουν και να ενεργοποιηθούν στη γαλλική αγορά. Κάποιοι ισχυρίστηκαν πως, κατατέθηκε σε ειδικό λογαριασμό του σε αυτή την τράπεζα, το 1996, το ποσό των 300 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων. Το 2001 μια γαλλική δικαστική ομάδα πραγματοποίησε έρευνες στην Ιαπωνία. Σε αυτές τις έρευνες δεν βρέθηκε τέτοια κατάθεση χρημάτων. Φαίνεται πως είτε η κατάθεση έγινε με κάποιον διαιδάλωδη τρόπο, ώστε να μην αφήσει ίχνη, είτε ήταν μια συκοφαντική κατηγορία που έγινε από τους πολιτικούς του αντιπάλους για να τον δυσφημήσουν, δεδομένου πως μετά ένα έτος, το 2002, θα ήταν υποψήφιος στις αναμενόμενες προεδρικές εκλογές.

Οι ερωτικές του περιπέτειες δεν θα μπορούσαν να συγκριθούν με αυτές του Φρανσουά Μιτεράν, αλλά ήταν αρκετά δραστήριος και μάλιστα με την καλοπροαίρετη ανοχή της συζύγου του, της Μπερναντέτ. Στην κουτσομπολίστικη σεξουαλική λίστα των γάλλων προέδρων αναφέρεται, για τις γρήγορες επιδόσεις του, με το παρατσούκλι «ο εραστής του πενταλέπτου, συμπεριλαμβανομένου και του.....ντους!». Σε σύγκριση με τον ελάχιστο ελκυστικό και συνηθισμένο, από πλευράς εμφάνισης, Μιτεράν και τον ωραίο αλλά κάπως απόμακρο Ζισκάρ Ντ' Εστέν, ο γοητευτικός Σιράκ είχε αυτό το «κάτι» που τραβά τις γυναίκες όπως το νέκταρ τις μέλισσες. Το ύφος του, ο εύθυμος χαρακτήρας του, οι προσποιητές πολλές φορές γκριμάτσες του και οι κοσμοπολίτικες κολακείες και φιλοφρονήσεις του που εντυπωσίαζαν το ωραίο φύλο, τον έκαναν περιζήτητο σε γυναικοπαρέες. Η Μπερναντέτ, η σύζυγός του που χαρακτηρίστηκε σαν το «σταθερό σημείο» (point fixe) στο οποίο πάντα επέστρεφε ο άπιστος Ζακ, σε μια συνέντευξή της στον γνωστό, και στο ελληνικό τηλεοπτικό κοινό, δημοσιογράφο Πατρίκ ντε Καρολίζ (πρόβαλε την Ελλάδα με το ντοκιμαντέρ «ο μεγάλος γύρος» του καναλιού TV5) σκιαγράφησε θαυμάσια τα ερωτικά χαρίσματα του άνδρα της. «Ο σύζυγός μου» είπε «δεν είναι ένας συνηθισμένος άνδρας. Είχε με τις γυναίκες μια φοβερή επιτυχία. Όμορφος άντρας, που γοήτευε με κολακείες και υποσχέσεις και με την πολύ εύθυμη διάθεσή του, έκανε τα κορίτσια να τρέχουν προς αυτόν καλπάζοντας... Όμως ο σύζυγός μου επέστρεφε πάντα στο σταθερό σημείο».

Αυτό το «point fixe» κινδύνεψε μια μόνο φορά να χάσει οριστικά τη σταθερότητά του. Ο άπιστος Ζακ ερωτεύτηκε με πάθος, στα σαρανταδύο του χρόνια, την όμορφη γαλλίδα δημοσιογράφο της Figaro, τη Ζακλίν Σαμπριντόν. Ήταν το 1974, όταν εκτελούσε τα καθήκοντα του πρωθυπουργού στην κυβέρνηση που διόρισε ο πρόεδρος Ζωρζ Πομπιντού. Γνωρίστηκαν όταν εκείνος πραγματοποιούσε επίσημη επίσκεψη στη Ρουμανία και η δημοσιογράφος του πολιτικού ρεπορτάζ έλαβε εντολή, από την εφημερίδα της, να τον ακολουθήσει και να προσπαθήσει να επιτύχει μια αποκλειστική συνέντευξη. Ο έρωτας ήταν κεραυνοβόλος. Ο ερωτοχτυπημένος πρωθυπουργός δεν δίστασε να ανακοινώσει την πρόθεσή του (το 1976) να ζητήσει διαζύγιο από τη Μπερναντέτ, για να μπορέσει να την παντρευτεί. Οι πιέσεις που του ασκήθηκαν από τον τότε πρόεδρο Ζισκάρ Ντ' Εστέν, από την κομματική εφημερίδα «Le Figaro», από στελέχη του κόμματος και από τη σύζυγό του, έφεραν το επιθυμητό γι' αυτούς αποτέλεσμα. Έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην αναμενόμενη λαμπρή πολιτική καριέρα και στον έρωτά του για τη Ζακλίν. Είχε προταθεί για την προεδρία του κόμματος και φυσικά ήταν ο αδιαμφισβήτητος υποψήφιος για τις μεθεπόμενες προεδρικές εκλογές, με δεδομένο το γεγονός πως ο Ντ' Εστέν θα ήταν ο αντίπαλος του Μιτεράν στις επόμενες (1981) εκλογές. Ήταν πλέον βέβαιο πως αν επέμενε να παντρευτεί τη Σαμπριντόν, θα ακολουθούσε οπωσδήποτε η καταστροφή της πολιτικής του καριέρας. Η Μπερναντέτ του είπε ορθά κοφτά πως θα πάθαινε ότι και «ο Ναπολέον όταν χώρισε την Ιωσηφίνα». Του υπενθύμισε τον απαραβίαστο κανόνα του Πομπιντού, σύμφωνα με τον οποίο ένας πολιτικός δεν θρυμματίζει ποτέ μπροστά στους ψηφοφόρους του την εικόνα του καλού οικογενειάρχη με ένα σκανδαλώδες διαζύγιο. Άλλωστε και ο ίδιος

ο Πομπιντού ακολούθησε αυτόν τον απαράβατο κανόνα, αφού με χίλιες δυο δικαιολογίες κράτησε κοντά του την πεταχτούλα Κλοντ, η οποία συνήθιζε να επιλέγει ερωτικούς συντρόφους και σε «παρτούζες».

Ο Σιράκ υποχρεώθηκε σε άτακτη υποχώρηση. Οι συγγραφείς του βιβλίου «sexus politicus» Κριστόφ Ντελουάρ και Κριστόφ Ντιμπούα, οι οποίοι περιγράφουν τα γεγονότα χωρίς να αποκαλύπτουν το όνομα της δημοσιογράφου, αναφέρουν τις συγκλονιστικές στιγμές αποχωρισμού των δυο ερωτευμένων. Ο Ζακ Σιράκ, με την υποχρεωτική από το κόμμα απαίτηση για τη συνοδεία και την παρουσία της φρουράς του στη συνάντηση, ομολόγησε στη Ζακλίν Σαμπριντόν πως «c'est fini. J'ai l'interdiction de te revoir» (αυτό είναι το τέλος. Μου απαγορεύουν να σε ξαναδώ). Η θυελλώδης αυτή σχέση τελείωσε με μια απόπειρα αυτοκτονίας της ερωτευμένης Ζακλίν, την οποία θυσίασαν από κομματική σκοπιμότητα για να μην σταθεί εμπόδιο στο δρόμο του «νέου Βοναπάρτη» προς την πρωθυπουργία και την προεδρία της γαλλικής δημοκρατίας.

Πριν και μετά τη Ζακλίν Σαμπριντόν υπήρξαν και άλλες γυναίκες που αγάπησαν το Σιράκ. Άλλες πραγματικές ερωμένες και πολλές άλλες να αναφέρονται με στοιχεία που βασίζονται σε ανεπιβεβαίωτες φήμες. Στα νεανικά του χρόνια, όταν το 1953 ως σπουδαστής και στην ηλικία των 21 ετών έκανε μια καλοκαιρινή μετεκπαίδευση (summer school) στο Radcliff College του Harvard των ΗΠΑ, αρραβωνιάστηκε τη Φλόρενς Herlihy, μια όμορφη ξανθιά Αμερικάνα από τη Βιρτζίνια. Πέρασε μαζί της ένα έντονο ερωτικό καλοκαίρι διασκεδάζοντας «από μπαρ σε μπαρ» και αποφάσισαν να παντρευτούν. Όμως, ο πατέρας της κοπέλας είχε αντιρρήσεις για έναν τέτοιο γάμο, μη γνωρίζοντας «από που κρατά η σκούφια» του ανέμελου και γλεντζέ γαμπρού. Ο Σιράκ επέστρεψε απογοητευμένος γι' αυτή την «απόρριψη» στο Παρίσι, για να παντρευτεί τον Οκτώβρη του ίδιου χρόνου τη Μπερναντέτ.

Μετά το γάμο του και μόλις άρχισε η διαφαινόμενη λαμπρή πολιτική του σταδιοδρομία, οι γυναίκες του πολιτικού, δημοσιογραφικού και καλλιτεχνικού χώρου με επαγγελματικές φιλοδοξίες, άρχισαν (κατά την έκφραση της Μπερναντέτ) να «ελκύονται καλπάζοντας». Ανάμεσα σ' αυτές που γοητεύτηκαν από το Σιράκ ήταν η σύμβουλος του Πομπιντού Μαρί Φρανς Γκαρό, η δημοσιογράφος Ελιζαμπέτ Φριντερίκ, η γιατρός και υπουργός παιδείας στην κυβέρνηση του το 1986-88 Μισέλ Μπαρζάκ, η δημοσιογράφος Μισέλ Κοτά, η κομματική φίλη Σοφί Ντεσί γνωστή με το προσωνύμιο «η ξανθιά του Σιράκ», μια γαπωνέζα με την οποία (σύμφωνα με ανεξακρίβωτες φήμες) απέκτησε και ένα παιδί και άλλες ελάχιστα γνωστές και «κρυφές» ερωμένες. Μάλιστα, κάποιοι ισχυρίστηκαν πως, μια από τις ανώνυμες ερωμένες του Μιτεράν ήταν ταυτόχρονα και μετρέσα του Σιράκ. Μεγάλο επίσης ενδιαφέρον προκάλεσαν οι φήμες πως είχε ερωτικές σχέσεις με τη γνωστή Ιταλίδα ηθοποιό Κλαούντια Καρντινάλε. Η Ιταλίδα διέψευσε τις φήμες και υπέβαλε μήνυση στο περιοδικό «Μαριάν» που δημοσίευσε τη σχετική ανεπιβεβαίωτη πληροφορία.

ΝΙΚΟΛΑ ΣΑΡΚΟΖΙ: Ο ΔΗΜΑΓΩΓΟΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΠΛΟΚΟΣ

Άρθρο Νο 15

Οι επόμενοι δυο γάλλοι πρόεδροι, ο συντηρητικός Νικολά Σαρκοζί και ο σοσιαλιστής Φρανσουά Ολάντ, θα πρέπει να θεωρούνται ηγέτες πολύ μικρού αναστήματος για μια μεγάλη χώρα, όπως η Γαλλία, η οποία υπήρξε το πνευματικό λίκνο της μεταπολεμικής ευρωπαϊκής ενοποίησης. Από την εποχή του Ζισκάρ Ντ' Εστέν και του Φρανσουά Μιτεράν στη Γαλλία, αλλά και του γερμανού καγκελάριου Χέλμουτ Κολ και του βρετανού πρωθυπουργού Τόνι Μπλερ, άρχισε αργά και σταδιακά η μετάλλαξη της θεωρητικής βάσης των ιδρυτικών αρχών της ΕΟΚ. Οι μεγάλες δυνάμεις τις Ευρώπης, αδύναμες, χωρίς οράματα για το μέλλον των ευρωπαϊκών λαών, με ηγέτες και κυβερνητικό στελεχιακό δυναμικό στα θεσμικά όργανα της Ένωσης προσανατολισμένο σε εθνικιστικούς στόχους και σε προσωπικές πελατειακές επιδιώξεις ή σε αναζήτηση ερωτικών απολαύσεων, οδηγούσαν το ευρωπαϊκό πείραμα στην αποσύνθεση. Οι δυο τελευταίοι ηγέτες της Γαλλίας δεν ήταν «ηγέτες» αλλά μαριονέτες, όπως ακριβώς και οι υπόλοιποι ηγέτες των κρατών/μελών της ΕΕ. Είχαν ήδη συντελεσθεί στην Ένωση, ως τη μεγάλη οικονομική κρίση του 2008/9, οι σταδιακές νομοθετικές και οργανωτικές αλλαγές που ανέτρεψαν τις βασικές ιδεολογικές και οικονομικοκοινωνικές αρχές της ίδρυσής της. Ταυτόχρονα στελεχώθηκαν, από «παιδιά του Σικάγου», όλες οι δομές εξουσίας των θεσμικών της οργάνων. Ο νεοφιλελευθερισμός είχε επικρατήσει απόλυτα.

Η Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, ο ευρωπαϊκός ναός του μονεταρισμού, συγκροτήθηκε «καθ' εικόνα και ομοίωσιν» της αμερικανικής Τράπεζας Αποθεμάτων (FED) και συνεπώς στη νέα αυτή εποχή που το «χρήμα» αποτελούσε την πραγματική βάση κάθε πραγματικής κρατικής εξουσίας και οι Άνθρωποι μετατράπηκαν σε «απλούς αριθμούς», οι πραγματικοί ηγέτες της Ευρώπης ήταν πλέον οι τραπεζίτες ή οι πολιτικοί που μπορούσαν να ελέγξουν «το χρήμα». Από την περίοδο αυτή και μετά, με το πρόσχημα «της σωτηρίας του ευρώ», η μη θεσμική ομάδα των υπουργών οικονομικών της Ευρωζώνης, το γνωστό μας Γιούρογκρουπ, αποτέλεσε τον βασικό κορμό κρατικής εξουσίας. Γι' αυτό καμία πλέον απόφαση που αφορά στα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα όλων των ευρωπαϊκών λαών (και όχι μόνον της Ευρωζώνης), δεν μπορεί να ληφθεί από τα θεσμικά όργανα της ΕΕ για να δοθεί πολιτική λύση, αν δεν «εγκριθεί σιωπηρά» από το Γιούρογκρουπ και την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα. Ήρθε πλέον η εποχή που ο κόσμος, με την παγκο-σμιοποίηση, θα κυβερνιόταν από τη Γκόλντμαν Σακς και τα άλλα οικονομικά μεγαθήρια, που θέτουν τους δικούς τους κερδοσκοπικούς κανόνες κρατικής εξουσίας. Όλοι, οι πολίτες, οι εφημερίδες, τα τηλεοπτικά κανάλια ή οι λεγόμενοι πνευματικοί άνθρωποι μιλούσαν και μιλούν συνέχεια για «έλλειμμα ηγεσίας στην Ευρώπη», αλλά λίγοι έχουν την τόλμη να πουν ποιοι πλέον έχουν πραγματικά σήμερα στα χέρια τους την εξουσία και κυβερνούν την ΕΕ. Ίσως ο πανικός που προκλήθηκε στο ιερατείο της Ένωσης από την αλματώδη άνοδο των Ευρωσκεπτικιστών και η πρόσφατη αποχώρηση από το Γιούρογκρουπ του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, να αποτελέσει την αφορμή για κάποια επιστροφή στις ιδρυτικές της αρχές.

Μια λοιπόν από τις μαριονέτες της ΕΕ υπήρξε ως πρόεδρος της Γαλλίας, από το 2007 και ως το 2012, ο Νικολά Σαρκοζί. Από τον ίδιο κομματικό χώρο της Δεξιάς με τον Ζακ Σιράκ (αλλά θανάσιμοι πολιτικοί εχθροί), προσπαθούσε αδέξια να αντιγράψει από αυτόν τις κολακείες και τα δημαγωγικά τερτίπια με τα οποία θα μπορούσε να πείσει τους ψηφοφόρους του κομματικού του χώρου. Ήταν κι' αυτός, κατά την επιτυχημένη έκφραση του ακροδεξιού Ζαν Μαρί Λε Πεν, ένα κακό «φωτοαντίγραφο» του σκληρού εθνικιστή ηγέτη. Γι' αυτό, προφανώς, δεν μπόρεσε να ανανεώσει την προεδρική του θητεία το 2012 και

παραχώρησε τη θέση του στο σοσιαλιστή (ο μεγαλόψυχος θεός ας τον χαρακτηρίσει «σοσιαλιστή») Φρανσουά Ολάντ.

Ο Νικολά Σαρκοζί, ανάλογα με το ακροατήριο στο οποίο απευθυνόταν, αναφερόταν στην πολυεθνική καταγωγή του. Φυσικά για τους γάλλους ψηφοφόρους είναι χωρίς καμιά αμφιβολία καθαρόαιμος Γάλλος, αλλά για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας και για να «χρυσώσει το χάπι» των μνημονίων που είχε σχεδιάσει με την καγκελάρια της Γερμανίας Άνγκελα Μέρκελ, θυμήθηκε τις ελληνοεβραϊκές ρίζες^{49}} της καταγωγής του. Για τα κεντροευρωπαϊκά ακροατήρια θυμόταν την ουγγρική καταγωγή του μικροαριστοκράτη πατέρα του, που μετανάστευσε στη Γαλλία, εγκαταλείποντας τη σημαντική περιουσία του^{50}} (ένα αγρόκτημα και έναν μικρό πύργο) όταν πλησίαζαν τα σοβιετικά στρατεύματα στην κατεχόμενη από τους Γερμανούς Ουγγαρία.

Ο Νικολά Σαρκοζί υπήρξε ένας πολύ γνωστός και επιτυχημένος δικηγόρος του Παρισιού, με πλούσιους πελάτες και μεγάλες γνωριμίες και διασυνδέσεις με ανθρώπους της πολιτικής και του οικονομικού κατεστημένου. Οι σχέσεις του με τα μέλη της «Λέσχης των Ρόταρι» του Νείγί και της λέσχης «ο Αιώνας», στην οποία συμμετείχαν άνθρωποι της ηγετικής τάξης της Γαλλίας, τον βοήθησαν για να κάνει τα πρώτα του πολιτικά βήματα ως δήμαρχος του Νείγί συρ Σεν. Μετά εκλέχτηκε βουλευτής και πολύ γρήγορα εντάχθηκε, ως στέλεχος, στο γκολικό κόμμα UDR. Η πολιτική άνοδός του υπήρξε ραγδαία. Ομιλώντας σε κομματικό συνέδριο της νεολαίας στη Νις, τον Ιούνιο του 1975, διακήρυξε την πίστη του στις πολιτικές αρχές του Ντε Γκολ (τις οποίες αργότερα απεμπόλησε) με τη φράση: Το να είναι κάποιος ως νέος γκολιστής, (είναι το ίδιο) σαν να είναι επαναστάτης (*être jeune gaulliste, c'est être révolutionnaire*).

Το Μάρτη του 1993 και ως τον Ιανουάριο του 1995 υπήρξε εκπρόσωπος τύπου της κυβέρνησης «της συγκατοίκησης» του Εντουάρ Μπαλαντίρ επί προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν και ταυτόχρονα υπουργός προϋπολογισμού. Από το 2002 ως το 2004 διορίστηκε υπουργός εσωτερικών και εσωτερικής ασφάλειας στην κυβέρνηση του Ζαν Πιέρ Ραφαρέν επί προεδρίας Ζακ Σιράκ. Το 2005 και ως το 2007 και πάλι επί προεδρίας Σιράκ και με πρωθυπουργό τον Ντομινίκ ντε Βιλπέν, άσκησε εκ νέου καθήκοντα υπουργού εσωτερικών. Ήταν τότε που δεν μπορούσαν πλέον να καλυφθούν, μέσα στο κόμμα, οι έντονες προσωπικές αντιθέσεις του Σαρκοζί με τον πρόεδρο αλλά και τον πρωθυπουργό. Άλλωστε, από τις προεδρικές εκλογές του 1995 είχαν απόλυτα διαφανεί αυτές οι αντιθέσεις, όταν ο Σαρκοζί παραιτήθηκε από εκπρόσωπος τύπου της κυβέρνησης για να αναδειχθεί σε εκπρόσωπο τύπου του Εντουάρ Μπαλαντίρ, σε μια αποτυχημένη προσπάθειά του να υποδειχθεί ο Μπαλαντίρ ως υποψήφιος πρόεδρος της δεξιάς παράταξης αντί του συνυποψηφίου του Ζακ Σιράκ. Μάλιστα, γι' αυτή την έντονη ανάμειξή του στις προκριματικές εσωκομματικές διαδικασίες, κατηγορήθηκε μεταγενέστερα για σκάνδαλο παράνομης χρηματοδότησης της προεκλογικής εκστρατείας του Μπαλαντίρ. Αυτή τη φορά ήταν περισσότερο τυχερός. Ο πρωθυπουργός Ντομινίκ ντε Βιλπέν έχασε τη μάχη στις εσωκομματικές ίντριγκες^{51}}, παρά τη συμπαραράσταση του Ζακ Σιράκ. Ο Σαρκοζί εκλέχτηκε πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας, το Μάη του 2007, νικώντας την αντίπαλό του Σεγκολέν Ρουαγιαάλ και τερμάτισε τη θητεία του το Μάη του 2012. Ο Βιλπέν παραιτήθηκε στις 15 του Μάη 2007, την παραμονή της μεταβίβασης της προεδρικής εξουσίας από το Ζακ Σιράκ στο Νικολά Σαρκοζί.

Στα πρώτα χρόνια η δημοτικότητα του νέου προέδρου ξεπέρασε το 65 με 70%. Είχαν προηγηθεί κάποιοι νόμοι του, κυρίως ως υπουργού εσωτερικών στις κυβερνήσεις του Ζαν Πιέρ Ραφαρέν και του Ντομινίκ ντε Βιλπέν, που είχαν σχέση με τα αυστηρά αστυνομικά μέτρα για την ασφάλεια και προστασία των πολιτών. Πολλοί παραλλήλιζαν τις αποφάσεις του με τις ιδεολογικές θέσεις του ακροδεξιού Ζαν Μαρί Λε Πεν, αλλά η πλειοψηφία των ψηφοφόρων επικροτούσε αυτές τις αποφάσεις, οι οποίες αποτελούσαν ένα κίνητρο για την προσέλκυση οπαδών και από πιο ακραίες πολιτικές ομάδες της Δεξιάς. Χρησιμοποιώντας

τη φρασεολογία του Μιτεράν τόνιζε πως «η Γαλλία δεν φοβόταν πλέον την αλλαγή αλλά την περίμενε να υλοποιηθεί και πως αυτός, το κόμμα του, θα ενσάρκωνε αυτή την αλλαγή». Με έμφαση τόνιζε πως η ανοχή θα ήταν μηδενική (tolérance zéro) και εισηγήθηκε αυστηρούς νόμους για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, για τη διεύρυνση της συνεργασίας μεταξύ δικαιοσύνης και αστυνομίας, για τη διευκόλυνση του ελέγχου ταυτοτήτων, για τον έλεγχο των μεικτών γάμων, για την αποπομπή των παράνομων μεταναστών κ. ά., ενώ δημιουργούσε φιλικές πολιτικές σχέσεις με οργανώσεις και λέσχες που θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν για να επιτύχει τους στόχους του.

Γνωρίζοντας τη μεγάλη οικονομική και πολιτική δύναμη της γαλλικής εβραϊκής κοινότητας, φρόντισε να διευρύνει μ' αυτή τους δεσμούς του. Τόνιζε με έμφαση την εβραϊκή καταγωγή του, αλλά στην πραγματικότητα, εκτός από τον εκχριστιανισθέντα πατέρα της μητέρας του Μπενουά (Βενέδικτο) Μαλάχ, ο οποίος για τους Εβραίους θα πρέπει να θεωρούνταν «εξωμότης», δεν υπήρχε κάποιος άλλος ισχυρός συνδετικός κρίκος ανάμεσα σ' αυτόν και την εβραϊκή κοινότητα. Και ο πατέρας του και η μητέρα του αλλά και ο ίδιος ήταν πιστοί καθολικοί και αυτός ίσως είναι ο λόγος που για τη laïcité (μια πολιτικο-θρησκευτική φιλοσοφία που σκιάζει τις σχέσεις Γαλλίας και Βατικανού) ο Σαρκοζί υποσχέθηκε καλές σχέσεις με την Καθολική Εκκλησία, αναφερόμενος σε μια εγκύκλιο του πάπα Βενέδικτου XVI και πως θα πρέπει το πρόβλημα να αντιμετωπίζεται με ευελιξία και θετικές προθέσεις. Παρά ταύτα, συνδέθηκε με παραμασονικές οργανώσεις, σαν τους Ρόταρι, αλλά και με ανώτερους κύκλους της εβραϊκής κοινότητας. Ο νόμος του εναντίον του αντισημιτισμού και του ρατσισμού ήταν σε τέτοιο βαθμό αυστηρός κι' αμείλικτος, ώστε θρησκευτικές ισραηλιτικές οργανώσεις της Γαλλίας τον χαρακτήρισαν με ικανοποίηση ως «ακραίο στην αυστηρότητά του», ενώ το γνωστό Κέντρο Σιμόν Βίζενταλ του απένειμε το «Βραβείο Ανοχής/Ανεκτικότητας». Όμως, η σκληρότητα που επέδειξε για τη διάλυση των παραπηγμάτων των τσιγγάνων, έδωσε την ευκαιρία στους αντιπάλους του να τον κατηγορήσουν για ρατσιστή.

Ο νέος πρόεδρος έκανε κι' άλλα «ανοίγματα» σε άλλους κομματικούς χώρους, εκτός από αυτόν της άκρας Δεξιάς. Ένα απόγευμα οργάνωσε στο δάσος της Βουλώνης μια τιμητική γιορτή για 35 νέους της Αντίστασης που εκτελέστηκαν από τους Γερμανούς το 1944 και ιδιαίτερα για τον δεκαεπτάχρονο κομμουνιστή Γκι Μοκέ που τουφεκίστηκε το 1941 στο Σατομπριάν, μια μικρή πόλη της Δυτικής Γαλλίας.

Η μεγάλη δημοφιλία του Σαρκοζί πήρε την κατιούσα, όταν ο γάλλος πρόεδρος άρχισε να μεταβάλλεται σε άβουλο όργανο της Αμερικής και της Γερμανίας, αλλά και από άστοχες ενέργειές του στα θέματα του διαζυγίου του με τη δεύτερη σύζυγό του, τη Σεσιλιά. Μερικοί τον χαρακτήρισαν ομπορτουνιστή, γιατί άλλοτε παρίστανε το σοσιαλιστή, άλλοτε τον εθνικιστή, ενώ στην πραγματικότητα ήταν ένας νεοφιλελεύθερος οπαδός της παγκοσμιοποίησης. Στην αρχή ήταν εναντίον της πολιτικής της λιτότητας, γιατί ορθά τόνισε πως μια σκληρή λιτότητα θα μείωνε υπερβολικά τα εισοδήματα των πολιτών. Θα αποτελούσε έτσι τροχοπέδη στην ανάκαμψη της οικονομίας, αφού θα μείωνε δραστικά τη ζήτηση αγαθών και συνεπώς θα αύξανε την οικονομική δυσπραγία των επιχειρήσεων και την αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας.

Η Γαλλία, κατά την έναρξη της μεγάλης οικονομικής κρίσης του 2008/9, είχε τεράστια ελλείμματα και οι τράπεζές της ήταν εκτεθειμένες στα ελληνικά κρατικά ομόλογα. Για να υπάρξει αναβολή στη λήψη αντικοινωνικών μέτρων (αύξηση των 35 ωρών εβδομαδιαίας εργασίας, μείωση κοινωνικών επιδομάτων, απελευθέρωση απολύσεων εργαζομένων κλπ), θα έπρεπε να το κατορθώσει με τη συναίνεση της Γερμανίας, της οποίας τα πλεονάσματα και οι μεγάλες της εξαγωγές βιομηχανικών προϊόντων προς Ρωσία και Κίνα την καθιστούσαν τη μοναδική ισχυρή οικονομική δύναμη της Ευρώπης. Ήταν τότε που ο Σαρκοζί (όπως αργότερα και ο Ολάντ) πέτυχε οικονομικές διευκολύνσεις υποκύπτοντας απόλυτα στις απαιτήσεις της εθνικής (όχι ευρωπαϊκής) γερμανικής οικονομικής πολιτικής.

Ήδη, οι πρώτες ωφέλειες αυτής της υποταγής για τη Γαλλία ήταν το πρώτο μνημόνιο «σωτηρίας της Ελλάδας». Με το τοκογλυφικό δάνειο των κρατών/μελών της ΕΕ, η Ελλάδα εξόφλησε στο ακέραιο τα ομόλογα των γαλλικών και γερμανικών τραπεζών, οι οποίες **θα κατέρρεαν**⁵² αν η χώρα μας οδηγούνταν σε πτώχευση. Η καγκελάρια της Γερμανίας ομολόγησε αργότερα πως «η καρδιά της κόντευε να σπάσει από την αγωνία», ώσπου να πραγματοποιηθεί η μεταβίβαση του χρέους από τις τράπεζες στα ευρωπαϊκά κράτη και συνεπώς στους ευρωπαίους φορολογούμενους. Από εκεί και πέρα ο δρόμος ήταν ελεύθερος για να καθορισθεί μια οικονομική πολιτική εξόφλησης του δημόσιου ελληνικού χρέους, με βάση αποκλειστικά τα γερμανικά συμφέροντα και τους στόχους για τη λεηλασία του ελληνικού δημόσιου πλούτου.

Με το Νικολά Σαρκοζί θα ασχοληθούμε και στο επόμενο άρθρο μας.

ΝΙΚΟΛΑ ΣΑΡΚΟΖΙ: Ο ΔΥΣΟΣΜΟΣ ΧΩΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΩΝ

Άρθρο Νο 16

Αυτή η ταπεινωτική υποταγή της Γαλλίας στη Γερμανία έναντι οικονομικών ανταλλαγμάτων, ήταν πλέον ολοφάνερη. Και στη Γαλλία αλλά και στη Γερμανία σκίτσα και βίντεο παρίσταναν το Σαρκοζί ως υπηρέτη και σερβιτόρο της Μέρκελ, όπως σε ένα θαυμάσια μονταρισμένο γερμανικό βίντεο που παίχτηκε τον Ιανουάριο του 2012, σε όλα σχεδόν τα ευρωπαϊκά τηλεοπτικά κανάλια και στο διαδίκτυο.

Η ταύτιση της εξωτερικής πολιτικής του Σαρκοζί με αυτή των ΗΠΑ υπήρξε ένα ισχυρό πλήγμα στη δημοτικότητά του. Έναν χρόνο μετά την εκλογή του ως προέδρου, το 2008, ανάγγειλε την επιστροφή της Γαλλίας σε όλες τις δομές του ΝΑΤΟ. Αυτή η στενή προσέγγιση στις πολιτικές επιδιώξεις των ΗΠΑ σε θέματα εξωτερικής πολιτικής θεωρήθηκε, από τους ψηφοφόρους της Δεξιάς, ως προδοσία στην κομματική κληρονομιά και στην περήφανη εξωτερική πολιτική του στρατηγού Ντε Γκολ. Αλλά και η νεοαποικιακή πολιτική του με στρατιωτικές επεμβάσεις στις πρώην γαλλικές αποικίες της Αφρικής και κυρίως εναντίον της Λιβύης του Καντάφι, αποτελούσαν σαφείς ενδείξεις προσαρμογής της γαλλικής πολιτικής στο αποτυχημένο αμερικανικό δόγμα «της Αραβικής Άνοιξης».

Η Δημοκρατία δεν επιβάλλεται με τα τανκς σε λαούς με διαφορετική κουλτούρα. Τα αποτελέσματα των βουλευτικών εκλογών σε Τυνησία και Αίγυπτο έδειξαν πως ο μουσουλμανικός τρόπος διακυβέρνησης με τη «Σαρία», δεν είναι δυνατόν να αντικατασταθεί από κάποιο άλλο πολίτευμα που δεν συνάδει με την σταδιακά εξελισσόμενη κουλτούρα των αραβικών λαών. Η ανατροπή του δημοκρατικά εκλεγμένου μουσουλμάνου προέδρου στην Αίγυπτο και η κήρυξη στρατιωτικής δικτατορίας από φιλοδυτικό στρατηγό, το χάος που επικράτησε στη Λιβύη και οι επεμβάσεις στο Ιράκ και στη Συρία, έφεραν τον όλεθρο και τον τρόμο σε ολόκληρο τον κόσμο με την ενδυνάμωση του ισλαμικού φονταμενταλισμού. Τα δυσμενή αποτελέσματα φάνηκαν σε λιγότερο από μια δεκαετία. Η Γαλλία πλήρωσε και πληρώνει ακόμα βαρύ τίμημα από την τρομοκρατία. Ποτάμια αίματος χύθηκαν στην προσπάθεια της Δύσης να ελέγξει τα πετρέλαια και τα πολιτικά καθεστώτα της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, με πολιτιστικά τεχνάσματα για δήθεν Δημοκρατία και ανοιξιάτικα Αραβικά παραμύθια. Η Γαλλία εξασθένησε πολιτικά και οικονομικά, σε σύγκριση με μια Γερμανία που αποστασιοποιήθηκε έξυπνα από τέτοιου είδους στρατιωτικές επεμβάσεις.

Ο Σαρκοζί εμφανιζόταν από τα σατυρικά περιοδικά ή τα σκίτσα των εφημερίδων ως υπάκουος υπηρέτης της Γερμανίας. Ο αντικαταστάτης του, ο σοσιαλιστής Φρανσουά Ολάντ που κέρδισε στις προεδρικές εκλογές του 2012, κατόντησε κι' αυτός μια πραγματική μαριονέτα, σε έναν προπαγανδιστικά αναφερόμενο ισότιμο και δίδυμο άξονα Γαλλίας-Γερμανίας μέσα στην ΕΕ και ειδικότερα στην Ευρωζώνη, η οποία μετεξελίχθηκε σε πραγματικό γερμανικό φέουδο. Όμως και άλλα γεγονότα μείωσαν δραματικά τη δημοφιλία του Σαρκοζί. Η επίδειξη νεοπλουτισμού από μια κάστα αυλοκολάκων που τον περιτριγύριζε, με πάρτι και κοσμικές συγκεντρώσεις χλιδής, ο χοντροκομμένος τρόπος που χειρίστηκε το διαζυγίό του με τη Σεσιλιά για να παντρευτεί την Κάρλα Μπρούνι και το αντιπαθητικό αγέρωχο στιλ του, απομάκρυναν πρώην ένθερμους οπαδούς του, κυρίως συντηρητικούς και μεγάλης ηλικίας, με αποτέλεσμα να νικηθεί από έναν άνευρο και τελείως χλιαρό αντίπαλό του στις προεδρικές εκλογές του 2012. Θα πρέπει να σημειωθεί και η απόλυτη ταύτισή του με τη σκληρή και κερδοσκοπική τακτική της Γερμανίας στη «δαιώ-

νιση» της αβεβαιότητας για τη ρύθμιση του ελληνικού χρέους, αλλά και το ρόλο του στη σύνοδο του G20 στις Κάννες⁵³ το Νοέμβριο του 2011. Εκεί, με το συνηθισμένο πρόσχημα της σωτηρίας του ευρώ, οι ευρωπαίοι ηγέτες της συνόδου απεμπόλησαν κάθε ίχνος δημοκρατικής ευαισθησίας, σύμφωνα με τις ιδρυτικές αρχές της ΕΕ. Με τις πιέσεις προς τα αντίστοιχα κοινοβούλια, «διόρισαν ως μη εκλεγμένους πρωθυπουργούς» της Ελλάδας και της Ιταλίας το Λουκά Παπαδήμο και το Μάριο Μόντι, παλιά και πιστά στελέχη της «Τριμερούς Επιτροπής» (Trilateral Commission) που έχαιραν και της εμπιστοσύνης της Γκόλντμαν Σακς. Αξίζει να σημειωθεί πως, όπως έγραψαν τότε οι εφημερίδες, η υπόδειξη για τον Παπαδήμο έγινε από τον Μανουέλ Μπαρόζο (ενταγμένο στην κλίκα της Γκόλντμαν Σακς) προς τον έλληνα αντιπρόεδρο της κυβέρνησης, τον Ευάγγελο Βενιζέλο.

Η ερωτική ζωή του Σαρκοζί δεν υπήρξε σκανδαλώδης. Παντρεύτηκε τρεις φορές και απέκτησε τέσσερα παιδιά και με τις τρεις νόμιμες γυναίκες του. Όμως κατηγορήθηκε για αρκετά οικονομικά σκάνδαλα για τα οποία, όπως και στην περίπτωση της Clearstream⁵⁴ με τις φρεγάτες της Ταϊβάν, δεν υπήρξαν απτά ενοχοποιητικά στοιχεία. Το 2010 κατηγορήθηκε πως έλαβε παράνομα χρήματα από τη Λιλιάν Μπετανκούρ, την ιδιοκτήτρια της «L'Oréal» και σύμφωνα με το «Φορμπς» την πλουσιότερη γυναίκα του κόσμου, για να χρηματοδοτήσει τον προεκλογικό του αγώνα του 2007. Αθώωθηκε γιατί δεν υπήρξαν στοιχεία που να θεμελιώνουν την ενοχή του.

Άλλη παρόμοια υπόθεση παράνομης χρηματοδότησης του προεκλογικού του αγώνα στις προεδρικές εκλογές του 2012, απασχόλησε τις δικαστικές αρχές του Παρισιού τον Ιούνιο του 2014. Μεγάλα ποσά εκταμιεύθηκαν από την «Event & Co», θυγατρική της μεγάλης εταιρείας «Bygmalion», στο κόμμα UMP και κατά το στάδιο της προανάκρισης διαπιστώθηκε πως, ο Νικολά Σαρκοζί γνώριζε αυτή την παράνομη είσπραξη χρημάτων από το κόμμα για να διατεθεί κρυφά για τις προεκλογικές του ανάγκες. Μετά από απόφαση του δικαστικού συμβουλίου στις 5 του Σεπτεμβρίου 2016, ο Σαρκοζί παραπέμφθηκε για να δικαστεί για παράνομη χρηματοδότηση της προεκλογικής του καμπάνιας του 2012. Στις αρχές του 2017 και στο προανακριτικό στάδιο, υπήρξε διαφωνία μεταξύ των δυο δικαστών που χειρίζονται την υπόθεση και αυτό το γεγονός οδηγεί στο υποθετικό συμπέρασμα πως, ως συνήθως, ο πρώην πρόεδρος θα «αθωωθεί και πάλι ελλείψει στοιχείων».

Μια άλλη υπόθεση αφορούσε στις πληροφορίες που είχαν στη διάθεσή τους οι δικαστικές αρχές, από τηλεφωνικές υποκλοπές για τη χρηματοδότηση του Σαρκοζί από το δικτάτορα της Λιβύης Μουαμάρ Καντάφι. Σ' αυτές τις υποκλοπές διαπιστώθηκε επίσης πως ο δικηγόρος Ζιλμπέρ Αζιμπέρ, άριστα δικτυωμένος στο δικαστικό περιβάλλον, έδινε πληροφορίες στο Σαρκοζί για την πορεία των ανακρίσεων στην υπόθεση της Λιλιάν Μπετανκούρ, με αντάλλαγμα τη συμπαράστασή του για την κατάληψη ενός περιζήτητου δικαστικού πόστου στο πριγκιπάτο του Μονακό.

Το Μάρτη του 2011, τρεις μέρες πριν από τη γαλλική αεροπορική επέμβαση στη Λιβύη, ο γιος του Καντάφι, ο Σαΐφ Αλ Ισλάμ, δήλωσε, χωρίς όμως να προσκομίσει έγγραφες αποδείξεις, πως ο πατέρας του είχε ενισχύσει οικονομικά την προεκλογική εκστρατεία του Νικολά Σαρκοζί. Η υπόθεση δεν είχε διερευνηθεί δικαστικά «ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων». Άλλη ύποπτη υπόθεση που δεν μπόρεσε να διαλευκανθεί και πάλι από έλλειψη συγκεκριμένων στοιχείων, ήταν οι ψεύτικες δημοσκοπήσεις από εννέα εταιρείες οι οποίες πληρώθηκαν από τον προεδρικό προϋπολογισμό, κατά την προεδρική θητεία του Σαρκοζί, για να δημοσιεύουν εικονικές αλλά ευνοϊκές για τον πρόεδρο δημοσκοπήσεις της γαλλικής και ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Λίγα χρόνια αργότερα διάβασα σχόλιο σε γαλλική εφημερίδα που αναφερόταν, με σκωπτικό τρόπο, η ανέντιμη και «σικέ» διαδικασία των ελληνικών δημοσκοπήσεων. Στη Γαλλία, όπως προσπαθούσε να δείξει ο αρθρογράφος, τα πάντα γίνονται με διαφανή και έντιμο τρόπο. Αυτό μας θυμίζει τους καγχασμούς των ευρωπαϊκών ΜΜΕ για τα «Greek Statistics» και την εκκωφαντική σιωπή τους για τα διπλά και κρυφά βιβλία της Eurostat με τα παραποιημένα στοιχεία της Κομισιόν στην περίοδο της

προεδρίας του Ρομάνο Πρόντι, όπως ήδη έχουμε επισημάνει σε προηγούμενο άρθρο μας. Φαίνεται πως η «εντιμότητα» είναι μια χαρακτηριστική ιδιαιτερότητα που εμφανίζεται α λα καρτ μόνο στα βορειοευρωπαϊκά κράτη, όπου είναι αδύνατον να συναντήσει κάποιος απατεώνες ή διεφθαρμένους πολιτικούς και πολίτες.

Η υπόθεση Μπερνάρ Ταπί, αφορούσε στην ευνοϊκή διαιτησία των απαιτήσεων του μαρσεγιέζου επιχειρηματία από την τότε κρατική τράπεζα «Κρεντί Λιονέ» (Crédit Lyonnais). Το ποσό που δόθηκε το 2008 στον Ταπί, στον κομματικό φίλο του γάλλου προέδρου, ανερχόταν στα 405 εκατομμύρια ευρώ. Μετά από πολυετείς ανακρίσεις, η ευθύνη αποδόθηκε στην τότε υπουργό οικονομικών του Σαρκοζί, την Κριστίν Λαγκαρντ, τη σημερινή γενική διευθύντρια του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, η οποία παραπέμφθηκε (Ιούλιος 2016) για να δικάσσει στο ειδικό δικαστήριο «Cour de justice de la République» με την κατηγορία της αμέλειας και της απιστίας σε βάρος του γαλλικού Δημοσίου. Το Διοικητικό Συμβούλιο του ΔΝΤ δήλωσε πως την περιβάλλει με την εμπιστοσύνη του και επικύρωσε την πρόσληψή της για μια δεύτερη θητεία της στο Ταμείο, αν και κάποια στελέχη της γαλλικής κυβέρνησης είχαν εκφράσει επιφυλάξεις για τη δυνατότητα συνέχισης των καθηκόντων της στην περίπτωση μιας καταδικαστικής απόφασης. Φυσικά στο τέλος η Λαγκάρντ αθωώθηκε, όπως συνήθως γίνεται σε όλες τις δίκες των ευρωπαϊών πολιτικών.

Η σοβαρότερη περίπτωση ανάμειξης του Νικολά Σαρκοζί σε θέμα διαφθοράς, αναφέρεται στην περίπτωση της «υπόθεσης Καράτσι», στην οποία υπήρξαν και ανθρώπινα θύματα από τρομοκρατική ενέργεια. Στις 8 του Μάη 2002 ανατινάχτηκε, σε επίθεση αυτοκτονίας, στο Καράτσι του Πακιστάν, ένα λεωφορείο μεταφοράς εργατών. Σκοτώθηκαν 11 γάλλοι εργαζόμενοι της Διεύθυνσης Ναυτικών Κατασκευών. Στην αρχή η επίθεση αποδόθηκε στην τρομοκρατική οργάνωση του Οσάμα Μπιν Λάντεν, την Αλ-Κάιντα. Μετά από επτά χρόνια, το 2009, ο επιφορτισμένος με την υπόθεση γάλλος δικαστής, διαπίστωσε πως η έκρηξη είχε πραγματοποιηθεί από κάποια ημιαυτόνομη ομάδα των μυστικών υπηρεσιών του Πακιστάν. Ήταν μια εκδικητική πράξη πακιστανών στρατηγών και άλλων αξιωματικών, για την μη συνέχιση καταβολής «της μίζας» από την πώληση γαλλικών φρεγατών στο ναυτικό της χώρας τους. Η σταδιακή καταβολή γινόταν προηγουμένως κανονικά μέσω λογαριασμών από την πώληση γαλλικών υποβρυχίων στη Σαουδική Αραβία, ώστε να είναι πολύπλοκη η διαδρομή των παράνομων προμηθειών. Ένα μέρος των προμηθειών επέστρεφε στη Γαλλία για να χρηματοδοτηθεί η προεκλογική εκστρατεία του Εντουάρ Μπαλαντίρ, στην κυβέρνηση του οποίου, ως υπουργός προϋπολογισμού, συμμετείχε και ο Νικολά Σαρκοζί. Έχουμε ήδη αναφέρει πως σε αυτή την προεκλογική εσωκομματική αντιπαλότητα μεταξύ Σιράκ και Μπαλαντίρ, ο Σαρκοζί ήταν ένθερμος υποστηρικτής του Μπαλαντίρ και υπεύθυνος του προεκλογικού του αγώνα. Μόλις ο Σιράκ εκλέχτηκε, το 1995, πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας, διέκοψε τη ροή των μυστικών και παράνομων προμηθειών προς τη Σαουδική Αραβία, με συνέπεια να διακοπούν και οι χρηματικές αποστολές προς τους αξιωματικούς του Πακιστάν, οι οποίοι εξοργίστηκαν με τη Γαλλία και τους Γάλλους. Η ανατίναξη του λεωφορείου με τους γάλλους εργαζόμενους ήταν μια πράξη εκδίκησης για τις προμήθειες που δεν πληρώθηκαν. Είναι βέβαιο πως ο Σαρκοζί ήταν γνώστης της διαδικασίας των παράνομων προμηθειών, αλλά όπως και στις άλλες περιπτώσεις κατάφερε και πάλι σαν χέλι να ξεγλιστρήσει από τα δίχτυα της Δικαιοσύνης.

Μετά την ήττα του από τον Ολάντ στις προεδρικές εκλογές του 2012, ο Σαρκοζί αγωνίστηκε με νύχια και δόντια για να ενισχύσει το κύρος του μέσα στο κόμμα. Εκλέχτηκε το 2014 πρόεδρος του κόμματος «Union pour un Mouvement Populaire» (UMP) το οποίο μετονόμασε σε «Les Républicains» (LR), αλλά παρά τον σκληρό αγώνα του στα πολιτικά παρασκήνια και τις κινητοποιήσεις των οπαδών του, δεν κατάφερε να υποδειχθεί στις εσωκομματικές προκριματικές εκλογές ως υποψήφιος στις προεδρικές εκλογές του 2017. Οι ψηφοφόροι του κόμματος επέλεξαν τον Φρανσουά Φιγιόν, τον οποίο είχε ορίσει ως

πρωθυπουργό όταν ασκούσε τα καθήκοντα του προέδρου της γαλλικής δημοκρατίας από το 2007 και ως το 2012.

Ο Φιγιόν ήταν εξαιρετικά δημοφιλής και σε ψηφοφόρους άλλων κοιμματικών χώρων και στην αρχή φάνηκε πως θα διεκδικούσε με άνεση την προεδρία. Το σκάνδαλο όμως που ξέσπασε στη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου από τις αποκαλύψεις της εφημερίδας «Le Canard enchaîné» και κυρίως η δίωξη που ασκήθηκε από τη γαλλική δικαιοσύνη για κατάχρηση δημοσίων πόρων λόγω της πλασματικής εργασίας της συζύγου του, ήταν σε κάποιο βαθμό ένα είδος «πολιτικής δολοφονίας». Ο Φρανσουά Φιγιόν, το φαβορί των προεδρικών εκλογών, εκτοπίστηκε από τον ανερχόμενο με εκπληκτική ταχύτητα Εμμανουέλ Μακρόν. Το νέο ανερχόμενο αστέρι της γαλλικής πολιτικής σκηνής υποστηρίχθηκε από ανώτατα ηγετικά στελέχη του σοσιαλιστικού κόμματος, από σημαντικά στελέχη των «Ρεπουμπλικέν», από τα ΜΜΕ αλλά και τον επιχειρηματικό κόσμο, λόγω των σχέσεων του Μακρόν με την επενδυτική τράπεζα των Ρότσιλντ στην οποία (από τις επενδυτικές του επιτυχίες) ήταν γνωστός με το προσωνύμιο «ο Μότσαρτ των οικονομικών».

Μετά την ανάδειξη του Μακρόν ως μια νέα κεντροδεξιά πολιτική προσωπικότητα, ο Νικολά Σαρκοζί φαίνεται πως για πρώτη φορά βρέθηκε σε θέση πολιτικής αμηχανίας και αβεβαιότητας. Ως τώρα είχε κινηθεί στα πολιτικά παρασκήνια με εντυπωσιακή μαεστρία. Γι' αυτές τις εκπληκτικές δολοπλοκίες του θα ασχοληθούμε και σε μεταγενέστερα κείμενα, όταν θα αναφερθούμε στα συγκλονιστικά πολιτικά γεγονότα που έχουν σχέση με τον Ντομινίκ Στρος Καν. Με μια μακιαβελική μεθοδευμένη τακτική παγιδεύσεων, εξουδετέρωσε αποτελεσματικά τους δυο επίφοβους για την πολιτική καριέρα του Ντομινίκ (τον Ντε Βιλπέν και τον Στρος Καν). Με τον Εμμανουέλ Μακρόν όμως είναι φανερό, από τις πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις που τον στηρίζουν, πως τα περιθώρια για νέα σκοτεινά πολιτικά παιχνίδια είναι από περιορισμένα ως ανύπαρκτα.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΟΛΑΝΤ: ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΑ ΤΑΡΤΟΥΦΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΤΩΝ ΗΛΥΣΙΩΝ

Άρθρο Νο 17

Ο Φρανσουά Ολάντ ήταν από το 2012 πρόεδρος της Γαλλίας και η θητεία του έληξε την άνοιξη του 2017. Αν δεν είχε ασχοληθεί με την πολιτική θα μπορούσε να είναι ένας επιτυχημένος δικηγόρος ή ένας καλόβολος συνηθισμένος αξιωματούχος δικαστικός στο γαλλικό ελεγκτικό συνέδριο, όπως χιλιάδες άλλοι ανώνυμοι επαγγελματίες σε όλον τον κόσμο. Η μοίρα του έταξε, από το ανώτατο αξίωμα του προέδρου της γαλλικής δημοκρατίας, να παρακολουθεί άβουλος τις αρνητικές συνταρακτικές εξελίξεις που σάρωσαν την Ευρώπη μετά τη μεγάλη οικονομική κρίση του 2008/9, τις τρομοκρατικές πράξεις βίας που ανέτρεψαν τον παραδοσιακό τρόπο ζωής των γάλλων πολιτών και τις μεγάλες μεταναστευτικές ροές ανθρώπων διαφορετικής κουλτούρας, για τις οποίες ο ίδιος δεν φέρει την αποκλειστική ευθύνη αλλά κυρίως ο προκάτοχός του, ο Νικολά Σαρκοζί.

Αν ο Σαρκοζί διάβαζε με προσοχή τον προφητικό λόγο του εσωκομματικού αντιπάλου του και αφοσιωμένου «γκολιστή», του Ντομινίκ ντε Βιλπέν, τον οποίο εκφώνησε στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ το 2003, θα γνώριζε πως ασκώντας μια φιλοπολεμική πολιτική θα άφηνε στον επόμενο γάλλο πρόεδρο μια κληρονομιά ολέθρου. Οι προηγούμενοι πρόεδροι διατηρούσαν μια, έστω υποκριτική, ισορροπία ανάμεσα στα δυτικοευρωπαϊκά οικονομικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα και στον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο. Είδαμε το Μιτεράν να εξηγεί στον απεσταλμένο του Ρόναλντ Ρίγκαν (τον Τζ. Μπους) τον ψεύτικο τρόπο εφαρμογής μιας δήθεν φιλοαραβικής πολιτικής και το Σιράκ (με τον υπουργό του των Εξωτερικών) να προβάλλεται, το 2003, ως δίκαιος προστάτης των αραβικών λαών και του μουσουλμανικού κόσμου.

Ο Σαρκοζί, απεμπολώντας την πολιτική κληρονομιά του Ντε Γκολ, ταυτίστηκε απόλυτα με την αγγλοσαξωνική πολιτική σε θέματα οικονομικού νεοφιλελευθερισμού και νεοαποικιακών στρατιωτικών επεμβάσεων. Η ολόθερμη, πλέον, συμμετοχή της Γαλλίας σε στρατιωτικές επιχειρήσεις του ΝΑΤΟ και κυρίως η σκληρή αεροπορική επέμβαση στη Λιβύη, η οποία άνοιξε το κουτί της Πανδώρας για τρομοκρατικές απαντήσεις με αθώα θύματα εκατοντάδες γάλλους πολίτες, ήταν τα αναμενόμενα αποτελέσματα αυτών των αποφάσεων. Ο Σαρκοζί «έσπειρε ανέμους» κι' ένας άλλος αποτυχημένος πρόεδρος που τον αντικατέστησε, ο Φρανσουά Ολάντ, μια μετριότητα (όπως όλοι σχεδόν οι ηγέτες της Ευρώπης των δυο τελευταίων δεκαετιών), άρχισε να αγκομαχά «για να θερίσει τις θύελλες».

Ο Φ. Ολάντ καταγόταν από μια οικογένεια με αλληλοσυγκρουόμενες πολιτικές θέσεις. Ο γιατρός πατέρας του, φανατικός καθολικός και ακροδεξιός, έλαβε μέρος ως υποψήφιος, το 1959, στις δημοτικές εκλογές για να εκλεγεί, χωρίς τελικά να το επιτύχει, ως μέλος του δημοτικού συμβουλίου της Ρουέν. Η κοινωνική λειτουργός μητέρα του, πιστή επίσης καθολική, ήταν αριστερής ιδεολογίας και το 2008, ένα χρόνο πριν πεθάνει, ήταν υποψήφια του σοσιαλιστικού κόμματος για να εκλεγεί δημοτική σύμβουλος στις Κάννες. Άλλωστε, μετά το θάνατο του άντρα της μπορούσε πλέον με περηφάνια να εκφράσει πιο ελεύθερα τις ιδέες της, αφού η νύφη της, η Σιγκολέν Ρουαγιάλ, τον προηγούμενο χρόνο είχε αναμετρηθεί στις προεδρικές εκλογές με το Νικολά Σαρκοζί και ο γιος της εξακολουθούσε να κατέχει το πόστο του πρώτου γραμματέα του σοσιαλιστικού κόμματος και ήταν πλέον βέβαιο, πως θα ήταν ένας από τους επικρατέστερους υποψήφιους στις εσωκομματικές εκλογές για τη γαλλική προεδρία του 2012.

Μετά τη λήψη της άδειας του δικηγορικού επαγγέλματος (το οποίο άσκησε για ελάχιστο χρόνο) και την αποφοίτησή του από την ΕΝΑ (Εθνική Σχολή Δημόσιας Διοίκησης), η άνοδος του στην κομματική ιεραρχία ήταν εντυπωσιακή. Η συμπαράσταση του Μιτεράν σ' αυτή την επιτυχημένη κομματική πορεία του ήταν καθοριστική. Ο Μιτεράν τον εκτιμούσε για τον ήρεμο και συμφιλιωτικό χαρακτήρα του στις εσωκομματικές αντιδικίες, αλλά πολλοί από τότε είχαν διαβλέψει πως ο σοσιαλισμός του «στραβοπατούσε Δεξιά». Αυτό αποδείχτηκε αργότερα με την αντιπαράθεσή του με στελέχη της αριστερής πτέρυγας του σοσιαλιστικού κόμματος, σαν τον αποχωρήσαντα από το κόμμα ριζοσπάστη γερουσιαστή Ζαν Λυκ Μελανσόν και τα αξιόλογα κομματικά στελέχη Ανρί Εμμανουελί, Αρνό Μοντ(ε)μπούρ, Βενσάν Πείγιόν και Μπενουά Αμόν, που τέθηκαν στο περιθώριο των κυβερνητικών σχεδιασμών.

Το 1978 γνώρισε τη Σεγκολέν Ρουαγιάλ, η οποία έγινε και η ερωτική του σύντροφος με συμφωνία για «ελεύθερη συμβίωση», όπως απαιτούσαν τότε οι προοδευτικοί ιδεολογικοί κανόνες για «ακραίφνεις και καθαρόαιμους αριστερούς». Απόκτησαν τέσσερα παιδιά και χώρισαν τη μέρα του δεύτερου γύρου των βουλευτικών εκλογών του 2007. Οι εσωκομματικές τους αντιθέσεις για τη διεκδίκηση της γαλλικής προεδρίας του 2007 ήταν ίσως η κυριότερη αιτία, αλλά και τα ερωτικά ξεπορτίσματα και των δυο, μια πρακτική που επιβεβαιώνει την αριστερή φιλοσοφία «της ελεύθερης οικογένειας», οδήγησαν την ιδιόρρυθμη εξαμελή οικογένεια σε διάλυση. Ήδη, η Σεγκολέν είχε χρησιμοποιήσει τα αναμφισβήτητα θέληγτρά της για να ανεβεί στην κομματική ιεραρχία και ο Φρανσουά, αναζητώντας την ευτυχία στην αγκαλιά της δημοσιογράφου Βαλερί Τριερβελέρ και στη συνέχεια στα κάλλη της νεαρής ηθοποιού Ζιλί Γκαγιέ, είδε τη δημοτικότητά του να καταρρέει. Γιατί και σ' αυτή την τόσο σεξουαλικά απελευθερωμένη Γαλλία, έχει εφαρμογή η «συνταγή» του Ζορζ Πομπιντού για το καταστροφικό αποτέλεσμα ενός διαζυγίου ή ενός ερωτικού σκανδάλου στην πολιτική σταδιοδρομία ενός πολιτικού προσώπου, όταν αποτελέσει το πρώτο θέμα στον κίτρινο τύπο. Ο Μιτεράν και ο Σιράκ ήξεραν, ο καθένας με το δικό του τρόπο, να «φιμώνουν» τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και να δημιουργούν την εικόνα του ιδανικού οικογενειάρχη και του έντιμου πολιτικού.

Ποτέ η δημοτικότητα ενός γάλλου προέδρου δεν έφτασε στα απογοητευτικά επίπεδα του Ολάντ και μάλιστα λίγους μήνες πριν από τις νέες προεδρικές εκλογές του 2017. Η αιτία δεν είναι μόνον τα δυο ερωτικά σκάνδαλα, αλλά κυρίως η ταπεινωτική, η δουλικά φοβισμένη και άνευρη πολιτική του μπροστά στην αλαζονική ευρωπαϊκή πολιτική της Γερμανίας. Ο ηγέτης μιας τόσο μεγάλης χώρας, εγκλωβισμένος στα δόγματα του μονεταρισμού και υπάκουος σαν μαθητούδι⁵⁵ για να επιτύχει ευνοϊκές ρυθμίσεις για το υπερβολικό χρέος της χώρας του, αποτελούσε μια ασήμαντη μονάδα στο υποτιθέμενο διπολικό κέντρο αποφάσεων Γαλλίας-Γερμανίας μέσα στην ΕΕ. Στην προσπάθειά του να ψηφίσει και να εφαρμόσει αντεργατικούς νόμους και να καταργήσει ευεργετικές διατάξεις του κοινωνικού κράτους σε θέματα υγείας, εκπαίδευσης κλπ, ώστε να επιτύχει τη μείωση του δημόσιου χρέους, αντιμετώπισε σκληρές απεργίες και συγκρουσιακές διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις. Αλλά και η συνεχώς αυξανόμενη τρομοκρατία από πυρήνες γάλλων μουσουλμάνων πολιτών, διαφοροποίησε τον παραδοσιακό τρόπο ζωής και σκέψης της ανεκτικής και δημοκρατικής, ως τώρα, γαλλικής κοινωνίας.

Με τέτοιες προϋποθέσεις θα ήταν τελείως εξωπραγματική η τυχόν πρόθεση του Φρανσουά Ολάντ να διεκδικήσει και δεύτερη προεδρική θητεία στις φετινές εκλογές (2017). Στην εσωκομματική προκριματική διαδικασία για την επιλογή του υποψήφιου προέδρου του σοσιαλιστικού κόμματος, συμμετείχαν οι ριζοσπάστες Αρνό Μον(τε)μπούρ και Μπενουά Αμόν. Όπως αναμενόταν, ο Ολάντ δήλωσε πως δεν θα λάβαινε μέρος στις προκριματικές εκλογές του σοσιαλιστικού κόμματος, αλλά υποστήριξε την υποψηφιότητα του ιδεολογικά δεξιόστροφου πρωθυπουργού του Μανουέλ Βαλς. Στο δεύτερο γύρο ο Βαλς ηττήθηκε από τον Μπενουά Αμόν και τότε συνέβη ένα εκπληκτικό και πρωτόγνωρο για την παγκόσμια

πρωτοτυπία του πολιτικό γεγονός. Ο πρόεδρος του κράτους και του σοσιαλιστικού κόμματος μαζί με τον αποτυχόντα πρωθυπουργό του, δεν στήριξαν στις προεδρικές εκλογές τον σοσιαλιστή υποψήφιο Αμόν που αναδείχτηκε από την κομματική βάση, αλλά τον ανεξάρτητο Εμμανουέλ Μακρόν.

Με έναν πρόεδρο που έφτασε στα έσχατα όρια δημοφιλίας και ανοχής του λαού του και με εξωφρενικές κομματικές συμπεριφορές κατά τη διάρκεια της εκλογικής διαδικασίας, ήταν αναμενόμενος ο καταποντισμός και του υποψηφίου αλλά και του σοσιαλιστικού κόμματος από τους γάλλους ψηφοφόρους. Αλλά και το κόμμα της Δεξιάς, οι «Ρεπουμπλικέν», υπέστη σοβαρή ήττα λόγω του οικονομικού σκανδάλου της Πενελόπ Φιγιόν, συζύγου του υποψηφίου των Ρεπουμπλικέν Φρανσουά Φιγιόν. Για την τελική αναμέτρηση στο δεύτερο γύρο των εκλογών είχαν επικρατήσει ο ανεξάρτητος Εμμανουέλ Μακρόν και η ακροδεξιά Μαρίν Λε Πεν. Τελικά, όπως ήταν αναμενόμενο, επαναλήφθηκε η ίδια ιστορία του 2002 μεταξύ του Ζακ Σιράκ και του Ζαν-Μαρί Λε Πεν (του πατέρα της Μαρίν) και την άνοιξη του 2017 εκλέχτηκε πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας ο Εμμανουέλ Μακρόν. Κι' αυτή τη φορά σώθηκε η γαλλική προεδρία από τον ακροδεξιό κίνδυνο, αλλά ως πότε; Η Μαρίν Λεπέν, σε σύγκριση με τον πατέρα της, έλαβε σε αυτές τις εκλογές δέκα εκατομμύρια επιπλέον ψήφους, γεγονός που σημαίνει πως αν στο μέλλον, σε δέκα ή δεκαπέντε χρόνια, το «Εθνικό Μέτωπο» σημειώσει την ίδια επίδοση, τότε το ιδιόρρυθμο γαλλικό εκλογικό σύστημα που βγάζει λαγούς από το καπέλο του μάγου, θα είναι ανίσχυρο να σταματήσει την πορεία της οικογένειας Λε Πεν προς το Μέγαρο των Ηλυσίων. Οι Ταρτούφοι τύπου Ολάντ και Σαρκοζί είναι ανίκανοι πλέον να αποτελέσουν τροχοπέδη σε μια τέτοια πορεία, όχι μόνο στη Γαλλία αλλά, όπως έδειξαν κάποιες εκλογικές αναμετρήσεις στη διάρκεια του 2017 και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες και κυρίως στη Γερμανία, Αυστρία και Ολλανδία.

Τελειώνοντας θα μπορούσαμε να τονίσουμε τις παράξενες συμπτώσεις και τις ανεξήγητες για τον απλό πολίτη ιδιαιτερότητες και εκπλήξεις των γαλλικών προεδρικών εκλογών του 2017. Το σκάνδαλο **Φιγιόν**⁵⁶ αποκαλύφθηκε λίγες μέρες πριν από την εκλογική αναμέτρηση και σε μια στιγμή αναμφισβήτητης υπεροχής στις δημοσκοπήσεις του δημοφιλή υποψηφίου του κόμματος LR (Les Républicains). Στους Σοσιαλιστές ο πρόεδρος Ολάντ και ο πρωθυπουργός του Βαλς τάχθηκαν στο πλευρό του ανεξάρτητου Μακρόν, δίνοντας πισώπλατη μαχαιριά στον επίσημο και νόμιμο υποψήφιο της αριστερής ομάδας του κόμματος Μπενουά Αμόν. Με λογικούς συνειρμούς συμπεραίνουμε πως ο Αμόν θα έπρεπε, ταπεινωμένος και εξοργισμένος από αυτή τη συμπεριφορά των «θανάσιμων συντρόφων του», ή να παραιτηθεί με σιωπή και αξιοπρέπεια ή θα έπρεπε, παραιτούμενος, να στηρίξει στο δεύτερο γύρο τον Ζαν-Λυκ Μελανσόν με τον οποίο έχουν σχεδόν ταυτόσημες ιδεολογικές θέσεις. Διότι, θεωρητικά, αν προστεθεί το 6,36% που έλαβε ο Αμόν στον 1^ο γύρο με το 19,58% του Μελανσόν, τα αποτελέσματα για το 2^ο γύρο θα ήταν τελείως διαφορετικά. Η Μαρίν Λε Πεν θα είχε αποκλεισθεί, ο Μελανσόν θα ήταν πρώτος με 25,94% και ο Μακρόν δεύτερος με 24,01%. Στο δεύτερο γύρο ο Μελανσόν (πρώην στέλεχος των σοσιαλιστών) θα ήταν ένας αξιόλογος αντίπαλος, με μεγάλες πιθανότητες να εκλεγεί αυτός αντί του Μακρόν, τον οποίο η πλειοψηφία των άλλοτε πολυάριθμων ψηφοφόρων του σοσιαλιστικού κόμματος και τα μικρότερα αριστερά κόμματα, από τους πράσινους/οικολόγους και ως τους ανένταχτους κομμουνιστές, τον κατηγορούσαν ως όργανο των τραπεζιτών και ειδικότερα ως εκπρόσωπο του Ρότσιλντ. Φυσικά, από ανάγκη και για να απόφευχθεί μια νίκη της Λε Πεν, οι γάλλοι ψηφοφόροι (και προπαντός οι Αριστεροί) προτίμησαν να επιλέξουν στο 2^ο γύρο τον Εμμανουέλ Μακρόν με ποσοστό 66,10%.

Αυτά τα παράξενα και σκοτεινά πολιτικά παιχνίδια τα γνωρίζουν μόνον κάποιοι ελάχιστοι εκλεκτοί, οι οποίοι παίζουν με τις τύχες των λαών και ανεβοκατεβάζουν κυβερνήσεις.

ΟΙ ΕΡΩΤΟΔΙΕΓΕΡΤΙΚΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Άρθρο Νο 18

Όπως θα διαπιστώσουν οι αναγνώστες και στις σελίδες που ακολουθούν, οι ανώτεροι ή οι ανώτατοι πολιτικοί ηγέτες και των άλλων μεγάλων ευρωπαϊκών χωρών έχουν την ίδια πελατειακή νοοτροπία, όταν έχουν να επιλέξουν από τη μια μεριά το κρατικό και από την άλλη το προσωπικό ή το κομματικό τους συμφέρον. Η μοναδική ίσως διαφορά που τους διακρίνει από τους γάλλους πολιτικούς, είναι η έντονη προσπάθεια απόκρυψης σκανδαλοθηρικών γεγονότων της οικογενειακής ή σεξουαλικής τους ζωής. Δεν υπάρχει σε άλλες μεγάλες χώρες, όπως π.χ. στις ΗΠΑ, στη Γερμανία ή στη Βρετανία η ανεκτικότητα της γαλλικής κοινωνίας σε θέματα ηθικής τάξης, η οποία διαχωρίζει τα ερωτικά σκάνδαλα από την καθημερινότητα της πολιτικής συμπεριφοράς και νοοτροπίας ενός πολιτικού. Σε άλλες χώρες τέτοια γεγονότα πραγματοποιούνται με μεγάλη μυστικότητα και συνήθως δεν φτάνουν στα ΜΜΕ για να ενημερωθούν οι πολίτες. Όταν όμως αποκαλύπτονται, σηματοδοτούν την αμετάκλητη πολιτική απαξίωση ή την αποχώρηση του ηγέτη από την πολιτική σκηνή. Τέτοιες περιπτώσεις ήταν π. χ. το ερωτικό σκάνδαλο του Πολ Γούλφοβιτς που τον οδήγησε σε παραίτηση από την προεδρία της Παγκόσμιας Τράπεζας ή το σεξουαλικό σκάνδαλο του Μπιλ Κλίντον με τη Μόνικα Λεβίνσκι, που ήταν η αιτία της έναρξης της διαδικασίας αποπομπής του από το προεδρικό αξίωμα των ΗΠΑ, χωρίς τελικά να ληφθεί καταδικαστική απόφαση από την ειδική επιτροπή της Γερουσίας.

Εντελώς διαφορετική ήταν η περίπτωση της παραίτησης του Βίλι Μπραντ από την προεδρία του γερμανικού σοσιαλιστικού κόμματος (SPD), το 1987, όταν διόρισε ως εκπρόσωπο τύπου την ελληνίδα Μαργαρίτα Μαθιοπούλου, η οποία δεν ήταν κομματικό μέλος. Ο ίδιος διευκρίνισε πως η ανάθεση αυτών των υπεύθυνων καθηκόντων σε μια νέα και όμορφη γυναίκα, σηματοδοτούσε μια νέα προσπάθεια για ανανέωση και αναγέννηση του κόμματος. Κάποιες σκανδαλοθηρικές εφημερίδες, εκτός από τις άλλες καταγγελίες, υπαινίχθηκαν (χωρίς να υπάρχουν στοιχεία), πως πίσω από την ενέργεια του βραβευμένου με Νόμπελ πρώην καγκελάρου, ίσως κρυβόταν «ένας κρυφός γεροντικός έρωτας». Οι κίνδυνοι και οι παγίδες των πολιτικών αντιπάλων ελλοχεύουν με διαφορετικές μορφές και τρόπους εφαρμογής, όταν στο πολύ κοντινό περιβάλλον ενός ηγέτη κυκλοφορεί μια ταλαντούχα και όμορφη γυναίκα, η οποία ενδεχομένως να αποτελέσει την αιτία και για αναξιόπιστες φήμες.

Υπάρχουν άνθρωποι του επιχειρηματικού κόσμου, των ΜΜΕ ή της πολιτικής, που αξιοποιούν με τον καλύτερο τρόπο τα προσωπικά τους συμφέροντα εκμεταλλευόμενοι τα σεξουαλικά πάθη των ηγετών. Αυτά τα πάθη, κρυμμένα στο υποσυνείδητο ανθρώπων με ψυχολογικά συμπλέγματα από τα νεανικά τους χρόνια (ιδίως σε άτομα που, λόγω μέτριας εξωτερικής εμφάνισης, στερήθηκαν το ερωτικό βλέμμα όμορφων γυναικών), έρχονται στην επιφάνεια όταν κάποιος μεθύσει από τη δύναμη της πολιτικής εξουσίας και χάσει την αίσθηση της πραγματικότητας από τους ύμνους εκατοντάδων αυλοκολάκων που τον περιστοιχίζουν. Τότε, η δύναμη της εξουσίας μεταβάλλεται και σε ελιξίριο ερωτικής ζωτικότητας, όπως αποφάνθηκε ο Χένρι Κίσινγκερ ο οποίος χαρακτήρισε την εξουσία ως «υπέρτατο αφροδισιακό». Αυτός ο πανέξυπνος, ο αδίστακτος, ο πανούργος αλλά και ταλαντούχος πολιτικός, που αιματοκύλησε⁵⁷ κράτη και λαούς στο όνομα της Δημοκρατίας και ανεβοκατέβαζε δικτάτορες στην εξουσία για να τιμηθεί τελικά και με το Νόμπελ Ειρήνης, θα πρέπει μάλλον να χρησιμοποιήσει ως διπλωματικό όπλο αυτά τα πάθη, για να καταστήσει υποχείριά του αξιωματούχους άλλων χωρών. Τον ίδιο χαρακτηρισμό, με άλλες λέξεις, έδωσε και η γνωστή μας από τις υποθέσεις διαφθοράς της «Ελφ Ακίτέν» και των φρεγατών

της Ταϊβάν **Κριστίν Ζονκούρ⁵⁸**, η συγγραφέας του αποκαλυπτικού βιβλίου «Η Πόρνη της Δημοκρατίας». Σε κάποια από τις συνεντεύξεις της σε γαλλική εφημερίδα, είπε πως το χρήμα, η πολιτική εξουσία και η μέθη από τους προβολείς της δημοσιότητας των ΜΜΕ, επενεργούν στους ηγέτες όπως το ερωτοδιεγερτικό «βιάγκρα».

Ο δημοσιογράφος και συγγραφέας του βιβλίου «Οι Αμαζόνες της Δημοκρατίας» Ρενό Ρεβέλ, σε συνέντευξή του στο περιοδικό «L' Express», εξειδικεύει το θέμα της εκμετάλλευσης αυτών των παθών από τα ΜΜΕ. Οι ιδιοκτήτες αυτών των μέσων στέλνουν, συνήθως, για συνεντεύξεις σε τέτοιους ευάλωτους πολιτικούς ηγέτες, όμορφες και ταλαντούχες νεαρές γυναίκες για να δημιουργήσουν μόνιμες εστίες αποκλειστικής πληροφόρησης. Σαν παράδειγμα έφερε την περίπτωση του περιοδικού «Παρί Ματς», το οποίο κατάντησε σχέδιο για καλύτερη ενημέρωση των αναγνωστών του, στέλνοντας για συνεντεύξεις την πανέμορφη δημοσιογράφο του Βαλερί Τριερβελέρ (μετέπειτα επίσημη ερωμένη του Φ. Ολάντ), όταν διαπίστωσαν πως ο Φρ. Μιτεράν την λοξοκοίταζε με «ερωτική απληστία». Ο Ρεβέλ, αναφερόμενος στην έλξη που ασκεί η εξουσία και το χρήμα σε γυναίκες δημοσιογράφους, καλλιτέχνιδες ή σε όμορφα μοντέλα, μιλά για άφθονη θηλυκή προσφορά ερωτικών απολαύσεων σε ισχυρούς πολιτικούς ηγέτες από μια «enfilade de jambes-en-l'air» (μια σειρά από αραδιασμένα πόδια στον αέρα). Αραδιασμένες και ανοιχτές γυναικείες γάμπες με αντικαταβολή αντίτιμου! Η πολυτελής πορνεία στην εξιδανικευμένη μορφή της.

Στην περίοδο της δεκαετίας του 1980 που άρχισε η σταδιακή μετάλλαξη της Ευρώπης σε νεοφιλελεύθερη Ένωση, καγκελάριος της Γερμανίας ήταν ο σοσιαλδημοκράτης Χέλμουτ Σμιτ, ένας μετριοπαθής πολιτικός ο οποίος δεν έδωσε αφορμές για να αμφισβητηθεί η εντιμότητα και η ακεραιότητα του χαρακτήρα του. Τον είδαμε στα κείμενα του Βενσάν Ζοβέρ, ως έμπιστο φίλο των ΗΠΑ και υπέρμαχο των ιδεών για ενδυνάμωση του ΝΑΤΟ, να καθησυχάζει το Ρόναλντ Ρίγκαν, το 1981, για τις πολιτικές προθέσεις του Φρανσουά Μιτεράν. Τον επόμενο χρόνο (Οκτώβρης 1982) παρέδωσε την εξουσία στον εκλεγμένο καγκελάριο της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU) Χέλμουτ Κολ.

Ο νέος χριστιανοδημοκράτης καγκελάριος, (μαζί με το γάλλο πρόεδρο Φ. Μιτεράν) συντέλεσε, με τις κατάλληλες οικονομικές προσαρμογές και ρυθμίσεις, στην επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη αν και, ως ένθερμος οπαδός της ευρωπαϊκής ενοποίησης, πίστευε πως η διαμορφούμενη νέα οικονομική πραγματικότητα θα ωφελούσε τους ευρωπαϊκούς λαούς. Με λίγα λόγια πίστευε και εργάστηκε για μια νεοφιλελεύθερη ευρωπαϊκή Γερμανία και όχι για μια γερμανική Ευρώπη με ιδεολογικές τάσεις του μεσοπολέμου.

Ο Χέλμουτ Κολ υπήρξε, από το 1982 και ως το 1998, ο μακροβιότερος καγκελάριος της Γερμανίας. Θεωρείται αρχιτέκτονας της γερμανικής ενοποίησης και συνεργάστηκε αρμονικά με το Φρ. Μιτεράν για τη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης. Μ' όλο που γενικά αναγνωρίστηκε η ικανότητά του να ασκεί τα ηγετικά του καθήκοντα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, οι ιδεολογικοί του αντίπαλοι αλλά και στελέχη της εσωκομματικής αντιπολιτευτικής ομάδας, τον κατηγορούσαν για άξεστο επαρχιώτη, για υπερφίαλο κι' αλαζόνα συνομιλητή και για κακόβουλο κι' εκδικητικό άτομο, ακόμα και στις σχέσεις του με κομματικούς του συνεργάτες. Τον συνέκριναν με τους κοσμοπολίτες σοσιαλδημοκράτες καγκελάριους Βίλι Μπραντ και Χέλμουτ Σμιτ, για να τονίσουν εντονότερα τα ελαττώματά του. Οι αντιθέσεις του με μερίδα του τύπου και ιδίως με το «Der Spiegel», ήταν η αιτία μιας μακρόχρονης αντιπαράθεσης με τους συντάκτες αυτής της εφημερίδας. Τους αποκαλούσε «υποκείμενα» που συνέτασσαν ρυπαρογραφήματα και «ως μια εταιρεία αποκομιδής απορριμμάτων».

Παρά το ζοφερό αυτό προφίλ του που σκιαγράφησαν οι αντίπαλοί του, ο Κολ άνοιξε νέους δρόμους διπλωματικής ευελιξίας (με την καλύτερη εφαρμογή της «**οστιπολιτική**»⁵⁹ του Μπραντ), που οδήγησαν τη Γερμανία στην επανένωση αλλά και στη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης. Αυτοί οι αντίπαλοι δεν βρίσκονταν μόνο στα αντιπο-

λιτευόμενα κόμματα αλλά και μέσα στο ίδιο του το κόμμα, το CDU. Οι αντιδράσεις του ήταν βίαιες και λεκτικά άκομψες. Για τη στενή συνεργάτιδά του και μετέπειτα καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, που τη θεωρούσε «προστατευόμενή του», συνήθιζε να λέει πως ήταν «ένα πολιτικό μηδέν, ένα τίποτα», που την ανάστυρε και την πρόβαλε στην πολιτική σκηνή με την υπουργοποίησή της, ενώ από αδεξιότητα «δεν ήξερε να φάει κανονικά με μαχαίρι και με πιρούνι». Αυτή η «αδέξια» πολύ γρήγορα τον διέψευσε. Κυβέρνησε επιτυχημένα τη Γερμανία για δώδεκα ολόκληρα χρόνια ως καγκελάριος και στις τελευταίες εκλογές του Σεπτεμβρίου 2017 το κόμμα της (CDU) έλαβε και πάλι την πρώτη θέση.

Ο Χ. Κολ, λίγο πριν από το εγκεφαλικό που τον άφησε ανάπηρο και στην κορύφωση της ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης, αποδοκιμάζοντας την επιβολή, από πλευράς της Γερμανίας της πολιτικής της λιτότητας, δήλωσε αγανακτισμένος σε συντάκτη γαλλικής εφημερίδας πως η Μέρκελ, αυτό το «αλητοκόριτσο, ετοιμάζεται να σκοτώσει την Ευρώπη μου» (*la gamine est en train de tuer mon Europe*). Αυτός ο φιλοευρωπαϊσμός του βασιζόταν στις αρχές της ισότητας των κρατών/μελών και γι' αυτό πίστευε πως, η ΕΕ δεν θα έπρεπε να επιβάλλει με αυστηρή τυποποίηση γενικούς άτεγκτους κανόνες, αλλά όφειλε να σέβεται τις τοπικές και εθνικές ταυτότητες των κοινωνιών που απαρτίζουν το ευρωπαϊκό οικοδόμημα.

Για τον άλλο στενό συνεργάτη του, τον Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, μια σκοτεινή μορφή της γερμανικής αλλά και ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής, οι χαρακτηρισμοί του ήταν ακόμα πιο σκληροί. Πίστευε πως ο Σόιμπλε, από δόλια πρόθεση ή ανικανότητα και πολιτική ανωριμότητα, προσπαθώντας να τον εξαναγκάσει σε παραίτηση για να αναρριχηθεί στην ηγεσία του κόμματος, συνάσπισε όλους τους εχθρούς του εναντίον του όταν ξέσπασε η θύελλα για τα οικονομικά σκάνδαλα της παράνομης χρηματοδότησης του κόμματός του.

Για τις εξελίξεις όμως στη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU) που οδήγησαν στην απομάκρυνση και κομματική απαξίωση του Χέλμουτ Κολ, μετά τα μεγάλα οικονομικά σκάνδαλα, θα μιλήσουμε στα επόμενα δυο άρθρα μας.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ FLICK ΚΑΙ THYSEN

Άρθρο Νο 19

Η συντηρητική ερωτική και οικογενειακή ζωή του Χέλμουτ Κολ, δεν επιδέχεται καμιά σύγκριση με αυτές των γάλλων ομολόγων του. Παντρεύτηκε την Χανελόρε Σμιντ, με την οποία απέκτησε δυο παιδιά. Ήταν μια γυναίκα που η ζωή της σηματοδεύτηκε με πόνο και θλίψη από την παιδική της ηλικία. Στα δώδεκα χρόνια της βιάστηκε από στρατιώτη του σοβιετικού στρατού, όταν καταλήφθηκε η Γερμανία από τα συμμαχικά στρατεύματα. Νέα ακόμα, μετά τη γέννηση των παιδιών της, προσβλήθηκε από μια ανίατη φαρμακευτική αλλεργική φωτοπάθεια (ενδεχομένως από χρήση πενικιλίνης), η οποία της προξενούσε και αφόρητους σωματικούς πόνους. Αυτοκτόνησε το 2001 σε ηλικία 68 ετών. Ο Κολ συζούσε από το 2005 με την οικονομολόγο και μέλος του CDU Μάικε Ρίχτερ, την οποία παντρεύτηκε το 2008 στο εκκλησάκι μιας κλινικής της Χαϊδελβέργης, στην οποία είχε εισαχθεί μετά από κάταγμα στο ισχίο. Από τότε άρχισε να κυκλοφορεί στο σπίτι με τροχήλατη πολυθρόνα, ενώ αργότερα είχε υποστεί μια αποπληξία που του παράλυσε το κάτω μέρος του προσώπου του. Από τον Ιούνιο του 2015 η υγεία του είχε επιδεινωθεί και βρισκόταν κάτω από αυστηρή επίβλεψη σε κλινική του πανεπιστημιακού νοσοκομειακού κέντρου της Χαϊδελβέργης. Πέθανε στις 16 Ιουνίου του 2017.

Στο τέλος της δεκαετίας του 1990 εντοπίστηκε στα βιβλία της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU), από ορκωτούς λογιστές, ένα ποσό μεγαλύτερο από δυο εκατομμύρια μάρκα «άγνωστης προέλευσης». Το πρόβλημα που δημιουργήθηκε μέσα στο κόμμα από τις εντάσεις και αντιπαραθέσεις των βουλευτών του, με κατηγορίες εναντίον ανώτατων στελεχών αλλά και εναντίον του Κολ και του θεωρούμενου ως «πολιτικού κληρονόμου του» Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, θα οδηγούσε μοιραία στη διάσπαση της κομματικής συνοχής, αν δεν γινόταν ένα είδος εσωκομματικής κάθαρσης με πρωτοβουλία των ίδιων των στελεχών του. Άλλωστε, αυτό το άγνωστης προέλευσης σημαντικό χρηματικό ποσό και οι φήμες για διαπλεκόμενα συμφέροντα και δωροδοκίες πολιτικών προσώπων από τις προηγούμενες υποθέσεις διαφθοράς «Φλικ» και του διυλιστηρίου «Λόινα», δημιούργησαν έντονες αντιδράσεις στο γερμανικό εκλογικό σώμα, με αποτέλεσμα τα ποσοστά δημοφιλίας του CDU να καταρρακωθούν σε απελπιστικά χαμηλά επίπεδα, που προμήνυαν την επερχόμενη εκλογική ήττα στις επόμενες εκλογές.

Το πρώτο σκάνδαλο διαφθοράς στο οποίο αναμείχθηκε το όνομα του Χέλμουτ Κολ, ήταν η «υπόθεση Φλικ⁶⁰». Το μεγάλο αυτό γερμανικό βιομηχανικό συγκρότημα είχε προσφέρει, από το 1969 και ως το 1980, ως δωρεά 25 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα σε πέντε γερμανικά κόμματα και ανάμεσά τους στη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU), στην οποία πρόεδρος ήταν ο Κολ. Η αρμόδια ανακριτική επιτροπή του γερμανικού κοινοβουλίου, στις μεταγενέστερες έρευνές της, διαπίστωσε πως και το 1975 το παραπάνω βιομηχανικό συγκρότημα είχε πουλήσει μετοχές της Ντέμλερ-Μπενζ στην «αμαρτωλή» Ντόιτσε Μπανκ⁶¹. Υπήρχε η υπόνοια πως ολόκληρο ή μέρος του ποσού από την πώληση των μετοχών χρησιμοποιήθηκε για δωροδοκίες κομμάτων και πολιτικών προσώπων. Τελικά, η ανακριτική επιτροπή, χωρίς να προσδιορίζει διευκρινιστικά τη χρήση αυτού του ποσού, αποφάνθηκε πως «επενδύθηκε με τρόπο ιδιαίτερα επωφελή για την εθνική οικονομία!».

Το δεύτερο σκάνδαλο, στο οποίο έχουμε ήδη αναφερθεί, αφορά στη χρηματοδότηση της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU) από την κρατική γαλλική πετροχημική εταιρεία «Elf Aquitaine», με δεκαπέντε εκατομμύρια δολάρια. Ήταν το 1992 που ο Μπεράν, θέλον-

τας να προσφέρει βοήθεια για την επανεκλογή του Χέλμουτ Κολ στις εκλογές του 1994, ενίσχυσε οικονομικά τον προεκλογικό του αγώνα, μέσω της Έλφ Ακίτέν. Στην ανακριτική επιτροπή του γερμανικού κοινοβουλίου, η οποία συγκροτήθηκε μετά την ήττα του CDU και την ανάληψη της εξουσίας από το σοσιαλδημοκράτη Γκέρχαρντ Σρέντερ, κατατέθηκε πως γι' αυτή την προσφορά του ο Μιτεράν κέρδισε τη συναίνεση του Κολ για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Νομισματικής Ένωσης και τη δημιουργία του ευρώ, αλλά επίσης και την κερδοφόρα αγορά, τον ίδιο χρόνο, από την Έλφ Ακίτέν του ανατολικογερμανικού διυλιστηρίου «Λόινα».

Ο αυστηρός και έντιμος εισαγγελέας του Augsburg Γιόργκ Χίλινγκερ, ο οποίος είχε σχηματίσει έναν επιβαρυντικό φάκελο για πολλά στελέχη της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης, σκοτώθηκε, τον Απρίλη του 1999, σε ένα ύποπτο και «θεαματικό» αυτοκινητικό δυστύχημα. Οι φήμες οργιάζαν πως επρόκειτο για δολοφονία. Ήταν άλλωστε γνωστό πως ο ίδιος εισαγγελέας είχε αναλάβει το 1995 την υπόθεση χρηματοδότησης του CDU από τον έμπορο όπλων Κάρλχάιντς Σράιμπερ. Σ' αυτή την υπόθεση ήταν αναμειγμένος και ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, όπως διαπιστώθηκε όταν, μετά το θάνατο του Χίλινγκερ, άρχισαν οι ανακρίσεις εις βάρος του το φθινόπωρο του 1999. Ο εισαγγελέας είχε δεχτεί πολλές απειλές για τη ζωή του από ανώνυμους και επώνυμους. Οι πραγματογνώμονες που ορίστηκαν για να διερευνήσουν τα αίτια του δυστυχήματος, αποφάνθηκαν πως «δεν υπήρχαν ενδείξεις συνωμοσίας» και η υπόθεση τέθηκε στο αρχείο. Όμως, βασικές σημειώσεις και άλλα έγγραφα από το ανακριτικό υλικό του Χίλινγκερ είχαν εξαφανιστεί ή είχαν υποστεί αλλοιώσεις, που τα καθιστούσαν δυσανάγνωστα και ήταν αδύνατον να χρησιμοποιηθούν από τον αντικαταστάτη του. Και στην υπόθεση αυτή δεν υπήρξαν σοβαρές συνέπειες, αφού από τις ανακρίσεις προέκυψε «πως τα χρήματα κατατέθηκαν στο ταμείο του κόμματος από γνωστούς χρηματοδότες, κάτι που δεν αντίκειται στους κανόνες της νόμιμης χρηματοδότησης των κομμάτων και στις σχετικές διατάξεις του γερμανικού συντάγματος». Παρανομία είπαν πως υπήρξε μόνο στην μη κανονική δήλωση των χρηματικών ποσών, γεγονός που μεταγενέστερα είχε ληφθεί υπόψη από το Συνταγματικό Δικαστήριο για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου που καταλογίστηκε στο κόμμα για όλες, γενικά, τις παραβάσεις χρηματοδότησης.

Στο τρίτο σκάνδαλο της παράνομης χρηματοδότησης του CDU από μη κατονομαζόμενες πηγές, ήταν αυτό που προκάλεσε τους μεγαλύτερους τριγμούς στη συνοχή του κόμματος, αλλά και επηρέασε την μελλοντική πολιτική εξέλιξη του δεύτερου, μετά τον Χέλμουτ Κολ, στελέχους στην κλίμακα της κομματικής ιεραρχίας, του Βόλφγκανγκ Σόιμπλέ, ανοίγοντας το δρόμο στην Άνγκελα Μέρκελ.

Ο ασκός του Αιόλου άνοιξε όταν στις 4 του Νοέμβρη 1999 εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης για τον πρώην ταμιά του CDU, τον Βάλτερ Κίεπ, με την κατηγορία της φοροδιαφυγής. Ο Κίεπ είχε παραλάβει το 1991 από τον έμπορο όπλων Κάρλχάιντς Σράιμπερ το ποσό του 1.300.000 μάρκων, ως δωρεά του γνωστού σιδηροβιομηχανικού συγκροτήματος **Thyssen⁶²** προς το CDU, αλλά κράτησε και μοιράστηκε με άλλα δυο στελέχη του κόμματος το ένα εκατομμύριο. Σύμφωνα με τον γερμανικό νόμο που αφορά στη χρηματοδότηση πολιτικών προσώπων ή κομμάτων, η κατάθεση χρηματικών δωρεών επιτρέπεται αν δηλωθεί κανονικά και δεν δημιουργηθεί πρόβλημα φοροδιαφυγής. Ο Κίεπ, σύμφωνα με το νόμο, δεν είχε ποινικές ευθύνες για τη δωροδοκία και για το ποσό που ενθυλάκωσε με σκοπό να παρέμβει στην κυβέρνηση για να «διευκολυνθούν» οι επιχειρηματικοί στόχοι της εταιρείας, αλλά για το λόγο πως για τα ποσά που κατακράτησε δεν πλήρωσε τον οφειλόμενο φόρο. Η πελατειακή συναλλαγή κράτους και μεγαλοεταιρειών σε όλο της το μεγαλείο, σε μια Γερμανία που **αυτοδιαφημίζεται⁶³** ως το πιο έντιμο κράτος του κόσμου. Είναι όμως αυτή η αλήθεια για την «έντιμη Γερμανία»;

Ανώτατο στέλεχος της «Διεθνούς Διαφάνειας» τόνισε πως οι γερμανοί πολιτικοί ηγέτες χαρακτηρίζουν άλλες χώρες (π.χ. την Ελλάδα) ως διεφθαρμένες και ανέντιμες, ενώ

αρνούνται να εφαρμόσουν στη χώρα τους το σύμφωνο του ΟΗΕ κατά της διαφθοράς στις κρατικές υπηρεσίες και να αναμορφώσουν το ποινικό τους σύστημα για τις δωροδοκίες κατά τα διεθνή πρότυπα. Το σύμφωνο αυτό του ΟΗΕ δεν το έχουν υπογράψει μόνον κάποιες χώρες της Αφρικής και της Ασίας (π.χ. Σουδάν, Βόρεια Κορέα κ.ά.) και η Γερμανία.

Ο καθηγητής του αυστριακού πανεπιστημίου «Λιντς» Φρίντριχ Σνάιντερ υπολόγισε πως η διαφθορά κοστίζει στη Γερμανία 250 εκατομμύρια ευρώ, ενώ ανάλογα με την οικονομική κατάσταση της χώρας αυξομειώνονται και οι «δωρεές με φακελάκι κάτω από το τραπέζι». Θα πρέπει να τονισθεί πως, η αλματώδης επέκταση της διαφθοράς σε όλες τις χώρες ευνοείται από την ανυπαρξία αυστηρής νομοθεσίας. Οι ποινές (όταν σπανίως επιβάλλονται) μοιάζουν με χάδι και ενθάρρυνση για «περισσότερο κλέψιμο». Η Γερμανία ανήκει στις πρωταθλήτριες χώρες αυτής της νομιμοποιημένης κλοπής και πελατειακής πρακτικής από κόμματα και βουλευτές. Είναι η μοναδική ευρωπαϊκή χώρα που δεν έχει ενσωματώσει και επικυρώσει το σύμφωνο του ΟΗΕ κατά της διαφθοράς στον δημόσιο τομέα.

Για τις γερμανικές, όμως, υποθέσεις διαφθοράς θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

ΧΕΛΜΟΥΤ ΚΟΛ: Η ΑΔΟΞΗ ΠΤΩΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΔΟΞΟΙ ΕΠΙΓΟΝΟΙ

Άρθρο Νο 20

Ο λόγος για τον οποίο η Thyssen δωροδότησε τον Κίεπ αλλά και κατάθεσε άλλες είκοσι φορές μικροποσά στα ταμεία του CDU, φαίνεται ολοκάθαρα στην επιστολή του Κίεπ προς τον Χ. Κολ που δημοσίευσε η εφημερίδα «Bild» τον Απρίλη του 2000. Σ' αυτή, ο τότε ταμίας (1991) της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης υπενθυμίζει στον καγκελάριο τη «χρήσιμη» διαμεσολάβηση του Σράιμπερ στη χρηματοδότηση του κόμματος από την Thyssen και πως με τη συναίνεση του Κολ και τις κατάλληλες νομοθετικές ρυθμίσεις, κατάφερε η εταιρεία, με την άρση των περιορισμών, να πουλήσει άρματα «Fuchs» στη Σαουδική Αραβία. Επίσης, τον παρακαλούσε να βοηθήσει για να λάβει η εταιρεία άδεια κατασκευής εργοστασίου θωρακισμένων οχημάτων στον Καναδά, ώστε να «δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας» (το βασικό επιχείρημα κάποιων φοροφυγάδων επιχειρηματιών!), προφανώς για εξειδικευμένους γερμανούς μηχανικούς και τεχνίτες.

Ήδη έχουμε αναφέρει ότι στο γερμανικό κράτος η διαφθορά των πολιτικών ηγετών είναι νομιμοποιημένη. Ο καγκελάριος Χ. Κολ αναγνώρισε, σε ανακριτική επιτροπή του κοινοβουλίου και στο δικαστήριο, πως έλαβε ως δωρεά δυο εκατομμύρια μάρκα, τα οποία διαχειρίστηκε μόνος του για να διευκολύνει την προεκλογική εκστρατεία των επιλεγμένων και ικανών, κατά την απόλυτη κρίση του, υποψήφιων βουλευτών του CDU. Το αν από το προαναφερόμενο ποσό κράτησε και ο ίδιος το δικό του μερίδιο, ήταν «μια λεπτομέρεια» που δεν ενδιέφερε τα ανακριτικά όργανα. Άλλωστε, είχε δηλώσει πως δεν θα αποκάλυπτε τις πηγές αυτών και άλλων εσόδων «γιατί είχε δώσει το λόγο του στους δωρητές πως δεν θα γνωστοποιούσε την ταυτότητά τους», διότι θα είχαν ποινικές ευθύνες και επιβολή προστίμων για φοροδιαφυγή. Με λίγα λόγια, είχε το νόμιμο δικαίωμα να μην αποκαλύψει και στους δικαστές τα ονόματα αυτών που τον δωροδότησαν με τρόπο ποινικά κολάσιμο. Μια τέτοια πράξη στην Ελλάδα και στις άλλες ευρωπαϊκές χώρες θα ήταν τελείως αδιανόητη.

Ο γερμανός συνταγματολόγος καθηγητής Χανς Χέρμπερτ αποφάνθηκε πως, τέτοιου είδους πολιτικές συμπεριφορές «εφαρμόζονται μόνο στη Μαφία». Η «ομερτά» για την κάλυψη έκνομων πράξεων φαίνεται καθαρά πως δεν είναι ποινικό αδίκημα, σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία, αφού η μόνη συνέπεια για τον Κολ ήταν η έκπτωσή του από την προεδρία του κόμματός του με εσωκομματικές διαδικασίες. Ήταν τότε που έλαμψε το άστρο του στενού συνεργάτη του Κολ και δεύτερου στην κομματική ιεραρχική βαθμίδα, του Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, ο οποίος κλήθηκε να ασκήσει τα προεδρικά καθήκοντα στη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση. Η χαρά του δεν κράτησε πολύ. Ξεσκεπάστηκε η δωροδοκία του από την Thyssen, με τη διαμεσολάβηση του εμπόρου όπλων Κάρλχαϊντς Σράιμπερ και άρχισε εναντίον του ένας σκληρός εσωκομματικός πόλεμος.

Το γεγονός αποκάλυφθηκε από τη ταμία του κόμματος, τη βουλευτίνα Μπριγκίτε Μπαουμάιστερ, η οποία αντικατέστησε τον Βάλτερ Κίεπ και είχε στο αρχείο της όλες τις καταστάσεις των πολιτικών του CDU που δωροδοκήθηκαν από διάφορα φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Ο Σόιμπλε στην αρχή αρνήθηκε πως γνώριζε το Σράιμπερ και πως το ποσό των εκατό χιλιάδων μάρκων της Thyssen που προοριζόταν για το κόμμα το κατακράτησε η ίδια η Μπαουμάιστερ. Απέδωσε τα ελατήρια της καταγγελίας σε κακόβουλη πρόθεση {⁶⁴}, με σκοπό κάποιοι να αποτρέψουν την κανονική εκλογή του στην ηγεσία του κόμματος. Μετά την παραίτηση Κολ και την ανακήρυξή του ως επίτιμου προέδρου του CDU, η ανάθεση της

προεδρίας στο Σόιμπλε θεωρήθηκε από πολλά στελέχη ως προσωρινή λύση σε μια ανώμαλη, για το κόμμα, περίοδο.

Αργότερα ο Σόιμπλε, κατά τις ανακρίσεις, έπεσε σε αντιφάσεις και ομολόγησε πως συνάντησε το Σράιμπερ μια φορά, ενώ στη συνέχεια «θυμήθηκε» και μια δεύτερη συνάντησή τους. Ως νέος προσωρινός πρόεδρος του κόμματος και ηγέτης μετά την παραίτηση του Κολ, θέλησε να δείξει σε δικαστές, στα ΜΜΕ, στους ψηφοφόρους και στους βουλευτές του κόμματός του, πως ήταν αποφασισμένος να προβεί σε αναδιοργάνωση του CDU και να επιβάλει έντιμους όρους διοίκησης στα κομματικά όργανα. Δήλωσε πως θα παραπέμψει στη Δικαιοσύνη έναν λογιστή που ήταν υπεύθυνος για τα οικονομικά του κόμματος, αλλά φάνηκε «μεγαλόψυχος» προς το πρώην αφεντικό του, δηλώνοντας πως δεν θα ζητούσε, με δικαστική προσφυγή, αποζημίωση από τον Χ. Κολ «αν και με τις ενέργειές του επιβάρυνε το κόμμα με βαριά πρόστιμα». Φαίνεται όμως πως τα στοιχεία της Μπαουμάστερ ήταν αποκαλυπτικά, ώστε να πείσουν την κοινοβουλευτική ομάδα για να τον αναγκάσει να παραιτηθεί και να ανακαλέσει τη νέα υποψηφιότητά του ως προέδρου του κόμματος. Ακόμα και στενοί κομματικοί του φίλοι είχαν εξοργιστεί με την αμφιταλαντευόμενη στάση του στη διάρκεια των ανακρίσεων. Στις 16 Φεβρουαρίου 2000, ο Σόιμπλε ανάγγειλε δημόσια πως είχε αποσύρει την υποψηφιότητά του για την προεδρία του κόμματος.

Από πλευράς δικαστικών αρχών η υπόθεση έκλεισε (κατά το γνωστό δικαστικό μοτίβο για τους διεφθαρμένους πολιτικούς) «ελλείπει συγκεκριμένων αποδεικτικών στοιχείων». Ούτε γάτα, ούτε ζημιά. Για όλα τα σκάνδαλα που περιγράψαμε, τα ηγετικά στελέχη και οι βουλευτές του CDU δεν είχαν καμιά απολύτως ποινική ευθύνη. Φαίνεται πως το μόνο αθώο θύμα σ' αυτό το φαύλο κύκλο της παρανομίας και των δωροδοκιών, ήταν ο αδέκαστος δικαστής Γιόργκ Χίλινγκερ που πλήρωσε με τη ζωή του (σύμφωνα με τις φήμες) την εντιμότητά του. Προσπαθούσε πεισματικά να αποδείξει τη γερμανική πολιτική διαφθορά μέσα από τις παρεμβάσεις ενός εμπόρου όπλων και μιας πανίσχυρης εταιρείας που συντέλεσε αποτελεσματικά, πριν από μερικές δεκαετίες, στην άνοδο του ναζισμού.

Όλες οι υποθέσεις έκλεισαν το 2004 με την επιβολή, από το γερμανικό ομοσπονδιακό συνταγματικό δικαστήριο, ενός προστίμου 21 εκατομμυρίων ευρώ στο κόμμα της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης. Το τεράστιο έλλειμμα του ταμείου από αυτό και άλλα μικρότερα πρόστιμα που επιβλήθηκαν από τις πολύχρονες δίκες, καλύφθηκε γρήγορα, κυρίως από νόμιμα δηλωμένες και φορολογημένες χορηγίες πάμπλουτων επιχειρηματιών. Αρκεί να ειπωθεί πως ένας από αυτούς, ο Λέο Κιρχ, κατάθεσε στο ταμείο του κόμματος ένα εκατομμύριο ευρώ.

Ο Χέλμουτ Κολ, μετά από δεκαέξι χρόνια στην ηγεσία του κόμματος και της καγκελαρίας, αποχώρησε άδοξα από την ενεργό πολιτική ζωή. Είδε αυτόν που προόριζε για διάδοχό του, το Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, να του φέρεται στις δύσκολες στιγμές του με αχαριστία, αλλά και πρέπει να χάρηκε όταν τον αντίκρισε, τη στιγμή που σχεδόν κρατούσε το πηδάλιο της εξουσίας, να κατακρημνίζεται στην τρικυμία ενός σκανδάλου και μιας προϋπάρχουσας **αναπηρίας⁶⁵**. Αυτά τα δυο απρόβλεπτα γεγονότα έφεραν στην ηγεσία του CDU, ύστερα από δυο εκλογικές αναμετρήσεις, την «αγαθή προστατευόμενή του, η οποία δεν ήξερε να φάει κανονικά με μαχαίρι και με πιρούνι». Η Άνγκελα Μέρκελ θεωρήθηκε από το κομματικό επιτελείο, μετά την αποτυχία του Έντμουντ Στόιμπερ στις βουλευτικές εκλογές του 2002, πως ήταν το έντιμο και ανανεωτικό στοιχείο για την ανάκαμψη της αξιοπιστίας της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης. Όπως αποδείχτηκε, οι προβλέψεις δικαιώθηκαν αφού, μετά την εφταετία της σοσιαλδημοκρατικής διακυβέρνησης από τον Γκέρχαρντ Σρέντερ (έναν ηγέτη του χαμερπούς πολιτικού επιπέδου Μπαρόζο), η Μέρκελ οδήγησε και πάλι, το 2005, το CDU στην εξουσία.

Η συγκαλυμμένη πικρία του Σόιμπλε γι' αυτή την αναπάντεχη «τύχη» της Μέρκελ, αποτελεί καθοριστικό ανταγωνιστικό στοιχείο στις σχέσεις των δυο πρώτων ηγετικών στελεχών του CDU. Όμως, η παντοδυναμία που απόκτησε ως υπουργός οικονομικών με τη

μεγάλη ευρωπαϊκή οικονομική κρίση του 2008/9, ικανοποίησε τη φιλοδοξία του για εξουσία αφού, μαζί με τους μεγάλους τραπεζίτες, ήταν ως τον Οκτώβρη του 2017 ο πραγματικός ηγέτης της μεγάλης ευρωπαϊκής οικογένειας. Διότι είναι αναμφισβήτητο γεγονός, με βάση τα σημερινά οικονομικοπολιτικά δεδομένα, πως όποιος έχει την πολιτική δύναμη να ελέγχει το χρέος και τους προϋπολογισμούς των κρατών/μελών της ΕΕ, αυτός είναι και ο **πραγματικός ηγέτης της Ευρώπης**⁶⁶.

Ίσως, κάποιοι ισχυροί οικονομικοί παράγοντες να προβληματίστηκαν από αυτή την απόλυτη οικονομικοπολιτική δύναμη του Σόιμπλε και γι' αυτό προετοίμασαν «ένα αντίβαρο», χωρίς ωστόσο να ξεφύγουν οι γενικότερες ρυθμίσεις από τη γερμανική επιρροή. Στον «Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας» (European Stability Mechanism) που τέθηκε σε εφαρμογή τον Ιανουάριο του 2013 και αποτελεί ένα μόνιμο πρόγραμμα χρηματοδότησης για τα 19 μέλη της Ευρωζώνης, επικεφαλής είναι και πάλι Γερμανός, ο Κλάους Ρέγκλινγκ. Ο τυχόν δανεισμός, με εξαιρετικά αυστηρούς όρους, των υπερχρεωμένων χωρών/μελών θα γίνεται με πολύ χαμηλό επιτόκιο από αυτό το ταμείο, γνωστό από τα αρχικά του ως ESM, αλλά μόνον όταν δώσει εντολή το Γιούρογκρουπ μετά από εξονυχιστικούς ελέγχους και αυστηρούς όρους «μεταρρυθμίσεων». Το «αντίβαρο» προς το παρόν είναι πολύ ελαφρύ, σχεδόν ανύπαρκτο και ο οποιοσδήποτε γερμανός υπουργός οικονομικών θα εξακολουθεί να είναι πανίσχυρος στα πλαίσια των αποφάσεων της ΕΕ.

Πάντως, ανεξάρτητα από τις εξελίξεις που θα υπάρξουν στο μέλλον, από μια περισσότερο αυτόνομη οικονομική πολιτική του ESM και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (της οποίας το ρόλο προσπαθεί η Γερμανία να υποβαθμίσει με συνεχείς κατηγορίες και αντιπροτάσεις), η οικονομικοκοινωνική πολιτική της ΕΕ θα εξαρτιέται απόλυτα από τις αποφάσεις της γερμανικής πολιτικής ηγεσίας. Χωρίς ριζική αλλαγή της άκαμπτης και αντικοινωνικής οικονομικής πολιτικής της Αγίας Γερμανικής Αυτοκρατορίας (της Ευρωζώνης), οι διαφαινόμενες ανησυχητικές και ταχύτατα ανερχόμενες ακραίες και ευρωσκεπτικιστικές πολιτικές τάσεις στις κομματικές ισορροπίες των κρατών/μελών της ΕΕ, θα οδηγήσουν γρήγορα (αν η Ευρώπη δεν επιστρέψει στις πολιτιστικές της αξίες) σε αποσύνθεση ένα υπέροχο όραμα των ευρωπαϊκών λαών.

ΕΝΑΣ ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ

Άρθρο Νο 21

Ο σοσιαλδημοκράτης καγκελάριος Γκέρχαρντ Σρέντερ υπήρξε, μετά τη συνθήκη του Μάαστριχτ, ένας από τους «χωρίς ίχνος ντροπής ηγέτες» (σαν τον Μπαρόζο) και ένας από τους πλέον διαπλεκόμενους ευρωπαϊούς πολιτικούς. Με την πολιτική της λιτότητας, της δημιουργίας δημοσιονομικών πλεονασμάτων και τους αντεργατικούς του νόμους, προετοίμασε το έδαφος για την επανεμφάνιση των εθνικιστικών φαντασμάτων στην Ευρώπη και το μετασχηματισμό, στις δυο τελευταίες δεκαετίες, της ευρωπαϊκής Γερμανίας του Χέλμουτ Κολ σε γερμανική Ευρώπη. Αυτός, κυρίως αυτός, μαζί με τον πρώην πρωθυπουργό της Βρετανίας Τόνι Μπλερ (άξιο συνεχιστή των ιδεών της Μάργκαρετ Θάτσερ), τους γάλλους προέδρους Ν. Σαρκοζί και Φ. Ολάντ και την καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, έδωσαν το τελικό χτύπημα στην ιδέα της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης και στην πορεία για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, βάζοντας στα επόμενα χρόνια την ταφόπλακα στο πιο ωραίο κι' ευγενικό όραμα των ευρωπαϊών πολιτών για μια Ευρώπη των λαών. Έβαλαν την τελευταία μαύρη πινελιά σε ένα οικονομικό και κοινωνικοπολιτικό τερατούργημα, για να το μετατρέψουν, στο τέλος, σε «σπήλαιο ληστών».

Η καγκελάρια Άνγκελα Μέρκελ, που τόσο κατηγορήθηκε για την επιβολή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της λιτότητας στην ΕΕ, ίσως είναι η λιγότερο υπεύθυνη. Απλά ακολούθησε, χωρίς να έχει εναλλακτικές δυνατότητες, το δρόμο που είχαν χαράξει οι προηγούμενοι, έχοντας αναγκαστικά στο πλευρό της τον πραγματικό κυρίαρχο του παιχνιδιού, τον υπουργό οικονομικών και πιστό εκπρόσωπο των τραπεζιτών, το Βόλφγκανγκ Σόιμπλε. Η Μέρκελ, όπως απέδειξαν στις Κάννες, το 2011, τα κλάματά της και η φράση της «για το φόβο της πολιτικής αυτοκτονίας», ήξερε ποιοι πραγματικά κυβερνούσαν, όταν αρνήθηκε οποιαδήποτε διευθέτηση του ιταλικού χρέους με γερμανική χρηματοδότηση χωρίς την προηγούμενη συναίνεση της «Bundesbank». Διότι γνώριζε πως η γερμανική οικονομική ελίτ ήταν διαμετρικά αντίθετη σε μια τέτοια οικονομική λύση.

Με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, το ανώτατο θεσμικό όργανο της ΕΕ στο οποίο μετέχουν οι εκλεγμένοι ηγέτες των κρατών/μελών, δεν έλαβε καμία πλέον αξιόλογη πολιτική απόφαση οικονομικοκοινωνικής μορφής χωρίς τη συναίνεση του Γιούρογκρουπ (π.χ. σε θέματα εργασίας, κρατικών επενδύσεων, κοινωνικών παροχών, προϋπολογισμού κλπ, που αποτελούν βασικά κριτήρια ύπαρξης της Ένωσης). Αυτό το άτυπο όργανο έχει, με το πρόσχημα της δημοσιονομικής και τραπεζικής ισορροπίας της Ευρωζώνης, τον απόλυτο έλεγχο της οικονομικής και συνεπώς και της κοινωνικής πολιτικής των κρατών/μελών της ΕΕ (και όχι μόνον της Ευρωζώνης), έχοντας τη δυνατότητα να ρυθμίζει με τις εισηγήσεις του και τα ευρωπαϊκά κονδύλια, τα οποία μοιράζονται με την πειθαρχημένη προτεσταντική «παράλογη λογική». Ο Άνθρωπος και οι βασικές κοινωνικές ανάγκες των πολιτών είναι μια μηδαμινή λεπτομέρεια. Λαμβάνονται υπόψη μόνο προβλέψεις και ακαταλαβίστικοι αριθμοί. Όπως στα σκυλιά, το αφεντικό ξέρει ποια στιγμή πρέπει να ρίξει τη λιχουδιά, για να γίνουν πιο πειθαρχημένα και υπάκουα.

Τον τελευταίο καιρό, μετά τα αποτελέσματα των εκλογών σε Γαλλία, Γερμανία, Αυστρία κλπ και την επικίνδυνη ενδυνάμωση των ευρωπαϊκών ακροδεξιών κομμάτων, εμφανίζεται μια έντονη ανησυχία στο ιερατείο της ΕΕ και επιδιώκονται αλλαγές και επαναφορά του πνεύματος των ιδρυτικών αρχών της Ένωσης. Οι σχετικές προτάσεις Γιούνγκερ «για εξανθρωπισμό των οικονομικών πολιτικών και την ενδυνάμωση του πνεύματος της ενοποίησης», δείχνουν πως οι κίνδυνοι για την αποσταθεροποίησή της θα πρέπει να αντιμετωπιστούν άμεσα. Η απομάκρυνση του Β. Σόιμπλε από το Γιούρογκρουπ και η λήξη

της θητείας του Γ. Ντάισελμπλουμ με ταυτόχρονη αντικατάστασή του από τον πορτογάλο Μάριο Σεντένο, αποδεικνύουν την κατανόηση των καταστροφικών συνεπειών της λιτότητας, της έλλειψης αλληλεγγύης και των αναγεννημένων εθνικισμών. Το μέλλον θα δείξει αν οι προθέσεις αυτές είναι ειλικρινείς.

Ο Γκέρχαρντ Σρέντερ νίκησε, το αναξιόπιστο και ταλαιπωρημένο από εσωκομματικές έριδες κόμμα της Άνγκελα Μέρκελ, στις βουλευτικές εκλογές της 27 του Σεπτεμβρίου 1998 και ένα μήνα αργότερα ανέλαβε τη διακυβέρνηση της χώρας. Στις επόμενες εκλογές του 2002, οι Χριστιανοδημοκράτες εξέλεξαν (αντί της Μέρκελ) ως υποψήφιο καγκελάριο τον Έντμουντ Στόιμπερ, ο οποίος ηττήθηκε από τον Σρέντερ. Λόγω των αντικοινωνικών μέτρων που εφάρμοσε, στη δεύτερη θητεία της, η συγκυβέρνηση των σοσιαλδημοκρατών του Σρέντερ και των Πράσινων του Γιόσκα Φίσερ και από τις διαφαινόμενες αποθαρρυντικές ενδείξεις των δημοσκοπήσεων, προκηρύχθηκαν πρόωρες εκλογές το 2005. Αυτή τη φορά το CDU επανήλθε στην εξουσία, με υποψήφια για δεύτερη φορά την Άνγκελα Μέρκελ, η οποία παρέμεινε για δώδεκα συνεχή χρόνια στην καγκελαρία της Γερμανίας (μέχρι τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2017), με την τρίτη κατά σειράν κυβέρνησή της, με τη συνεργασία των χριστιανοκοινωνιστών της Βαυαρίας (του CSU) και των σοσιαλδημοκρατών (του SPD). Μέχρι σήμερα (αρχές Δεκεμβρίου 2017) συνεχίζονται οι διαβουλεύσεις των γερμανικών κομμάτων, για το σχηματισμό νέας δικομματικής ή τρικομματικής κυβέρνησης.

Ο συνασπισμός Σοσιαλιστών-Πράσινων κυβέρνησε τη Γερμανία από τις 27 του Οκτώβρη 1998 και μέχρι τις 22 του Νοέμβρη 2005, με τα ηγετικά του στελέχη Σρέντερ και Φίσερ, αντίστοιχα, ως καγκελάριο και υπουργό εξωτερικών. Και οι δυο προαναφερόμενοι δήθεν «προοδευτικοί» πολιτικοί (ο δεύτερος μάλιστα, μαζί με τον Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ, ξεκίνησε την πολιτική του καριέρα ως ανένταχος και αναρχικός κομμουνιστής), αποδείχτηκαν άπληστα αρπακτικά. Και οι δυο προετοίμασαν τον μελλοντικό πλουτισμό τους μέσα από την εφαρμογή μιας εσωτερικής πολιτικής κρυφονεολιμπεραλισμού και μιας εξωτερικής πολιτικής που ευνοούσε τις μελλοντικές επαγγελματικές τους επιδιώξεις. Η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης Σρέντερ αποτέλεσε την αιτία των σημερινών δεινών που ταλανίζουν την Ευρώπη. Με το πάγωμα των μισθών και τη δημιουργία μεγάλων πλεονασμάτων (με μια αρρωστημένη προτεσταντική λογική και έναν αντικείμεσιανό οίστρο για τα δημοσιονομικά ελλείμματα και το διαφημιζόμενο αλάθητο δόγμα της λιτότητας), καταργήθηκαν de facto τα βασικά ιδρυτικά χαρακτηριστικά της ΕΕ, όπως είναι η ισοτιμία των κρατών/μελών, το κοινωνικό κράτος και η ευρωπαϊκή αλληλεγγύη.

Ο Σρέντερ κατόρθωσε, στις εκλογές του 2002, να νικήσει το νεοφιλελεύθερο αντίπαλό του Έντμουντ Στόιμπερ, διότι επαγγέλθηκε ένα κοινωνικό κράτος ειρήνης και ευημερίας. Η σθεναρή αρνητική θέση του απέναντι στα σχέδια του Τζορτζ Μπους (του νεότερου) για εκστρατεία στο Ιράκ, μετά την καταστροφή των Δίδυμων Πύργων στις 11 του Σεπτεμβρίου του 2001, ήταν μια από τις βασικές αιτίες της νίκης του. Ο δημαγωγικός χαρακτήρας των προεκλογικών υποσχέσεων του φάνηκε μετά τις εκλογές, όταν το 2003 αποκαλύφθηκαν οι κρυφοί στόχοι του κοινωνικού του προγράμματος που προβλεπόταν στο σχέδιο της, λεγόμενης, «Ατζέντας 2010». Το ιδανικό κράτος πρόνοιας που είχε υποσχεθεί πως θα ολοκληρωθεί ως το 2010 με μια σειρά κοινωνικών προγραμμάτων, ήταν στην πραγματικότητα ένα σχέδιο κοινωνικής ισοπέδωσης και εφαρμογής σκληρών μέτρων νεοφιλελεύθερης πολιτικής.

Πολλοί ψηφοφόροι, τότε, ίσως να κατανόησαν τους λόγους για τους οποίους ο τέως πρόεδρος του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος Βίλι Μπραντ, είχε επιλέξει ως διάδοχό του τον Όσκαρ Λαφοντέν, ο οποίος ήταν βέβαιο πως θα ακολουθούσε την εσωτερική και εξωτερική πολιτική του. Ο Λαφοντέν ήταν ως το Μάρτη του 1999, ο πρόεδρος του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος (SPD) και ο υπουργός οικονομικών της νέας κυβέρνησης. Είχε έγκαιρα αντιληφθεί τη συμπαιγνία του Σρέντερ και των γερμανών τραπεζιτών και παραιτήθηκε από τα δυο του αξιώματα (του προέδρου και του υπουργού), σε ένδειξη

διαμαρτυρίας για τη σιωπηρά σχεδιαζόμενη νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης. Τα κατευθυνόμενα ΜΜΕ διαστρέβλωναν γεγονότα και «ανακάλυπταν» σκάνδαλα για να τον εξοβελίσουν από την γερμανική πολιτική σκηνή. Τελικά, σε λίγους μήνες κατάφεραν να τον απαξιώσουν πολιτικά και να τον υποχρεώσουν σε παραίτηση. Αυτή τη γκεμπελική μορφή ενημέρωσης, η οποία θα εδραιωνόταν σταδιακά όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά και σ' όλο τον κόσμο, ο Όσκαρ Λαφοντέν την ονόμασε «δημοσιογραφία των γουρουιτών». Για τους Γερμανούς το «schwein» (γουρούνι) είναι βαριά βρισιά. Ίσως γι' αυτό και για να βγάλουν απωθημένα αιώνων για τους λαούς της Μεσογείου που «επαίρονται για το αρχαίο τους πολιτιστικό παρελθόν», αμέσως μετά την εμφάνιση της μεγάλης ευρωπαϊκής οικονομικής κρίσης του 2008/9, βάπτισαν «PIGS» (γουρούνια) τις τέσσερις οικονομικά ασθενέστερες και υπερχρεωμένες μεσογειακές χώρες (Πορτογαλία, Ιταλία, Ελλάδα και Ισπανία), από τα αρχικά τους γράμματα στην αγγλική γλώσσα,

Βέβαια και ο Σρέντερ φάνηκε υποκριτικά στην αρχή, με δημαγωγικές δηλώσεις στα ΜΜΕ, πως θα ακολουθούσε την ίδια ή σχεδόν ίδια κοινωνική πολιτική και την «οστπολιτική» του Μπράντ, κυρίως στις σχέσεις με τη Ρωσία. Ο προσχεδιασμός αυτών των καλών σχέσεων με τη Ρωσία και κυρίως με τον πρόεδρο Βλαντιμίρ Πούτιν στην ανάπτυξη ενός προγράμματος συνεργασίας σε θέματα ενεργειακής πολιτικής του απόφερε, σε λίγα χρόνια, προσωπικά κέρδη εκατομμυρίων ή ορθότερα δισεκατομμυρίων ευρώ. Φρόντισε με την «οστπολιτική» να θησαυρίσει ο ίδιος με έναν διαβολικό, σε σχεδιασμό και εκτέλεση, πελατειακό κυνισμό.

Τα μέτρα που προβλέπονταν στην «Ατζέντα 2010» έγιναν γνωστά το Μάρτη του 2003, όταν ο Σρέντερ αποκάλυψε ξεκάθαρα στο κοινοβούλιο το σχέδιό του για τη μείωση της ανεργίας και την τόνωση του ρυθμού ανάπτυξης της οικονομίας. Τα προτεινόμενα μέτρα ήταν ένα είδος «μνημονίου», όπως το γνωρίζουμε στην Ελλάδα μετά την οικονομική κρίση και τις κοινωνικές μεταρρυθμίσεις που επέβαλε η λεγόμενη «τρίκα». Με αυτά ακυρώνονταν όλες οι προεκλογικές υποσχέσεις του Σρέντερ για το κράτος πρόνοιας και δικαίωναν τους φόβους του Όσκαρ Λαφοντέν για άρνηση και προδοσία, από το Σρέντερ, όλων των αξιακών αρχών της σοσιαλδημοκρατίας που παράδωσε στους επιγόνους του ο Βίλι Μπραντ. Στο σχέδιο προβλεπόταν η δραστική μείωση του επιδόματος ανεργίας και η χορήγησή του για δώδεκα μήνες, αντί των τριανταέξι που καθόριζε η μέχρι τότε ισχύουσα νομοθεσία. Διευρυνόταν το δικαίωμα των εργοδοτών να προβαίνουν σε απολύσεις, αυξανόταν η συμμετοχή των εργαζομένων και συνταξιούχων στα φάρμακα, προβλέπονταν αυξήσεις σε ποτά, σε τσιγάρα, σε καύσιμα και σε άλλα βασικά καταναλωτικά αγαθά, ενώ υπήρχε πρόβλεψη και για μελλοντική, στο τέλος του έτους, δυνατότητα αύξησης της ηλικίας συνταξιοδότησης από τα εξηνταπέντε στα εξηνταεφτά χρόνια.

Ήταν ένα σχέδιο/πρότυπο παγγερμανικής έμπνευσης, το οποίο ο ιδεολογικός και κομματικός αντίπαλος του Σρέντερ, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, εφάρμοσε αρχικά στην Ιρλανδία, στην Ελλάδα και στην Ισπανία, με βασική επιδίωξη τη γενικότερη εφαρμογή του σε όλη την Ευρώπη. Αυτό το σχέδιο της λιτότητας και της φτωχοποίησης των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων και κυρίως της μεσαίας τάξης, όταν μετά τις γερμανικές εκλογές του 2017 ο Σόιμπλε εγκατέλειψε το υπουργείο οικονομικών για να αναλάβει την προεδρεία της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU), είχε κάπως περιπέσει σε ένα είδος ιδιότυπης στασιμότητας. Όπως προαναφέραμε, ο φόβος της ευρωπαϊκής ελίτ από την άνοδο των ακροδεξιών και ευρωσκεπτικικών κομμάτων και η εκλογή στις ΗΠΑ του Ντόναλντ Τραμπ με τις γνωστές γερμανοφοβικές του απόψεις, την προβλημάτισε και την ανάγκασε να προσπαθήσει να βρει πειστικές λύσεις που θα ανακόψουν την ξεκάθαρη ευρωπαϊκή πορεία για την «τελική λύση», με ολοκληρωτικές μεθοδεύσεις της περιόδου του μεσοπολέμου και της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Μια τέτοια λύση θα είναι αναπότρεπτη αν συνεχισθεί η ανεργία και η φτώχεια των πολλών και η εξοργιστική συνεχής αύξηση του πλούτου των ολίγων.

Για τον Σρέντερ όμως θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο μας.

ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΟ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΟΠΟΡ- ΤΟΥΝΙΣΜΟΥ

Άρθρο Νο 22

Οι αντιδράσεις μέσα στο κόμμα αλλά και από τα συνδικάτα ήταν έντονες και δημιούργησαν κλίμα εχθρικής αντιπαράθεσης. Έγιναν μεγάλες διαδηλώσεις και ασκούσαν πιέσεις στους βουλευτές του κόμματος να καταψηφίσουν το νομοσχέδιο. Όμως, η καθολική αλλά και η προτεσταντική εκκλησία δήλωσαν πως στήριζαν την κυβέρνηση. Ο καθολικός καρδινάλιος Καρλ Λέχμαν δήλωσε πως οι προτάσεις της κυβέρνησης είναι «απολύτως απαραίτητες», ενώ ο πρόεδρος της ευαγγελικής εκκλησίας Μάνφρεντ Κοκ (στην οποία ανήκε και ο πρωθυπουργός) αποφάνθηκε πως «οι παλιές μέθοδοι δεν λειτουργούν πλέον» και γι' αυτό απαιτούνται μεταρρυθμίσεις. Ο Σρέντερ δήλωσε πως το νομοσχέδιο θα έπρεπε να ψηφιστεί οπωσδήποτε, διότι σε αντίθετη περίπτωση ήταν αποφασισμένος να υποβάλει την παραίτησή του. Η κυβέρνηση κλονιζόταν, αφού η πλειοψηφία της στο κοινοβούλιο, με βάση την «αρχή της δεδηλωμένης», βασιζόταν μόνο σε τέσσερις βουλευτές. Η γενικευμένη αναστάτωση οδήγησε το κόμμα σε έκτακτο συνέδριο. Η αριστερόστροφη πτέρυγα της εσωκομματικής αντιπολίτευσης του κόμματος είχε αποδυναμωθεί, μετά την παραίτηση του Λαφοντέν και την επικράτηση των νεολιμπεραλιστών. Στη φιλοσοφία του κόμματος επικράτησε η ιδεολογική θέση του Σρέντερ, κατά την οποία (όπως τη διατύπωσε αργότερα και σε συνέντευξή του) «οι εκλεγμένοι ηγέτες θα πρέπει να έχουν το κουράγιο να εφαρμόζουν μεταρρυθμίσεις. Υπάρχουν επιτακτικά πραγματικά γεγονότα, μπροστά στα οποία η οποιαδήποτε εξουσία πρέπει να υποκλίνεται: Η ανταγωνιστικότητα είναι το κλειδί όλων». Αυτές τις νεοφιλελεύθερες παρακαταθήκες του Σρέντερ, διαφυλάττει ως κόρη οφθαλμού όλη η μετά απ' αυτόν πολιτική, πνευματική και οικονομική ηγεσία της Γερμανίας, απορρίπτοντας οποιαδήποτε άλλη λύση που θα μπορούσε να θεωρηθεί πως βασίζεται σε κάποια από τα δεδομένα του κοινωνικού κράτους, τα οποία υπάρχουν στο ιδεολογικό υπόβαθρο της οικονομικής θεωρίας του Κέινς. Πολλοί οικονομολόγοι και κοινωνιολόγοι υποστηρίζουν πως, στην αυστηρή τήρηση αυτών των παρακαταθηκών από τη Γερμανία, οφείλεται και η σημερινή μακροχρόνια οικονομική, πολιτική και κοινωνική κρίση που ταρακουνά συθέμελα το ετοιμόρροπο οικοδόμημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ο Σρέντερ έλαβε την έγκριση του κόμματος για τη θεσμοθέτηση της «Agenda 2010» την 1^η του Ιούνη 2003. Είχε βέβαια θριαμβεύσει σε μια εξαιρετικά δύσκολη διαμάχη, αλλά αυτή τη νίκη του θα την πλήρωνε ακριβά σε δυο χρόνια. Το Νοέμβρη του 2005 η Άνγκελα Μέρκελ τον εκτόπισε από την καγκελαρία για να αναδειχθεί, στη συνέχεια, σε τρεις εκλογικές αναμετρήσεις και με συνασπισμό άλλων κομμάτων, σε μια αξιόλογη καγκελάριο, η οποία οδηγεί «τη Γερμανία, την ατμομηχανή της Ευρώπης», πάνω σε σιδηροτροχιές που έστρωσαν κάποιοι δημαγωγοί πριν απ' αυτήν. Κι' αν ακόμα υποθέσουμε πως θα ήθελε να επιβάλει άλλου είδους μεταρρυθμίσεις, είναι αδύνατον να αλλάξει τις «σιδηροτροχιές», με τις οποίες το πανίσχυρο σύστημα τροχοδρομεί τις οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές εξελίξεις στην ΕΕ. Αυτή η χαμηλών τόνων καγκελάριος, που κατά τον άδικο χαρακτηρισμό του Χέλμουτ Κολ δεν ήξερε να φάει με μαχαίρι και πιρούνι, είναι ίσως η εντιμότερη και όπως απέδειξε το πρόσφατο προσφυγικό πρόβλημα, η πιο μετριοπαθής από τους μετά τη Συνθήκη του Μάαστριχτ ηγέτες των δυο μεγάλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Όταν ο Γκέρχαρντ Σρέντερ, εγκατάλειψε την πολιτική κονίστρα, είχε ήδη στρώσει το δρόμο του για μια προσοδοφόρα νέα επαγγελματική καριέρα. Η κυβέρνηση του 2005 ήταν τρικομματική. Η Μέρκελ, ανέλαβε την ευθύνη σχηματισμού κυβέρνησης συνεργασίας και

στις 22 του Νοέμβρη πρότεινε στο Σρέντερ το υπουργείο εξωτερικών. Εκείνος αρνήθηκε και παραιτήθηκε από βουλευτής την επόμενη μέρα, στις 23 του Νοέμβρη. Πολλοί οπαδοί του θεώρησαν πως η άρνηση και η παραίτησή του οφειλόταν σε λόγους γοήτρου και αξιοπρέπειας. Ό,τι προσπάθησε να προστατέψει το κύρος του και την τιμή του. Αλλά ποια τιμή! Την τιμή αποτίμησης της διαφθοράς του;

Οι έντονες φήμες που κυκλοφορούσαν έδιναν άλλη ερμηνεία στους λόγους της παραίτησης. Στη διάρκεια της κυβερνητικής του θητείας, είχε μεθοδεύσει τον τρόπο και τους μηχανισμούς χάραξης και κατασκευής του αγωγού που μεταφέρει σήμερα ρωσικό φυσικό αέριο από τη Βαλτική στη Γερμανία. Επίσης, είχε εγγυηθεί στη «Ντόιτσε Μπανκ», ως καγκελάριος, το δάνειο του ενός δισεκατομμυρίου ευρώ, που η γερμανική τράπεζα δάνεισε στη «Γκάζπρομ». Η συμφωνία και η έναρξη των εργασιών κατασκευής άρχισε το 2005, το τελευταίο έτος των καθηκόντων του ως καγκελάριου. Σε χρονικό διάστημα μικρότερο από τέσσερις μήνες, μετά την ήττα του στις εκλογές και την παραίτησή του από το βουλευτικό αξίωμα, το Μάρτη του 2006, προσλήφθηκε στο ρωσογερμανικό κονσόρτσιουμ «North-European Gas Pipeline». Τοποθετήθηκε ως επικεφαλής του συμβουλίου των μετόχων, για την επίβλεψη των κατασκευαστικών έργων του αγωγού «Nord Stream». Ο κυριότερος μέτοχος ήταν ο ρωσικός κολοσσός καυσίμων «Γκάζπρομ», ο οποίος φρόντισε να ανταμείψει τον διακεκριμένο γερμανό ηγέτη του συμβουλίου παρακολούθησης και επίβλεψης των εργασιών, με το ετήσιο ποσό των 250 χιλιάδων ευρώ. Αλλά, ο άπληστος πρώην καγκελάριος φρόντισε να έχει και άλλες πηγές εισοδημάτων. Υπήρξε σύμβουλος της πανταχού παρούσας «Γκόλντμαν Σακς» και της «Τράπεζας Ρότσιλντ» και από το 2009 διορίστηκε ως σύμβουλος του διευθυντηρίου του ρωσοβρετανικού πετρελαϊκού ομίλου TNK-BP, με ετήσιο μισθό 200 χιλιάδες ευρώ. Οι ρωσικών συμφερόντων εταιρείες καυσίμων και οι μεγαλύτεροι δυτικοευρωπαϊκοί τραπεζικοί κολοσσοί χρύσωσαν, στην κυριολεξία, έναν ακόμα (όπως αργότερα τον Μανουέλ Μπαρόζο) αρχιερέα της πολιτικής ανεντιμότητας.

Τα γερμανικά ΜΜΕ τον κατηγορούσαν πως φρόντισε να δημιουργήσει φιλικές σχέσεις με τον πρόεδρο της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν, για να διευκολύνει τα μελλοντικά επαγγελματικά του σχέδια στον ιδιωτικό τομέα. Αυτές οι φιλικές σχέσεις συνεχίστηκαν και στα επόμενα χρόνια. Ο Σρέντερ, δήλωσε επίσημα πως η Ρωσία ενήργησε στην Ουκρανία, με την προσάρτηση της Κριμαίας, με τον ίδιο τρόπο που ενέργησαν και οι Αμερικάνοι στο Κόσσοβο και τάχθηκε κατά της επιβολής, από την ΕΕ, του «εμπάργκο» σε στρατηγικής μορφής δυτικοευρωπαϊκά προϊόντα. Τα γερμανικά ΜΜΕ ισχυρίζονταν πως, ο πονηρός και **«δεσπότης Πούτιν»**⁶⁷ τον βοήθησε να υιοθετήσει δυο παιδάκια από τη Ρωσία, αλλά και εξυμνούσε την τιμιότητα του Σρέντερ, διότι έλεγε πως «ήταν ένας δημοκράτης χωρίς (ανέντιμη) κηλίδα». Ο ρώσος πρόεδρος γνώριζε πολύ καλά πως ένας άπληστος Σρέντερ εξυπηρετούσε απόλυτα τους οικονομικούς και πολιτικούς του στόχους. Γι' αυτό το λόγο, αυτοί που τον ανέβασαν στο θρόνο της καγκελαρίας τον απαξίωσαν μεταγενέστερα με τα πατριαστικά τους ΜΜΕ, όταν αντιλήφθηκαν πως όταν εξυπηρετούσε τα δικά τους συμφέροντα φρόντιζε, κατά προτεραιότητα, και για τα δικά του αδιαφορώντας που ταυτόχρονα εξυπηρετούσε και τα ρωσικά σχέδια.

Οι «Πράσινοι» και πρώην σύντροφοί του στις κυβερνήσεις από το 1998 και ως το 2005, φαίνεται πως αγανάκτησαν γι' αυτή την πολιτικά ανέντιμη συμπεριφορά του Σρέντερ. Ο εκπρόσωπός τους Φόλκερ Μπεκ δήλωσε πως, αυτή η στάση του «είναι ένα θλιβερό επεισόδιο στην ιστορία του πολιτικού ομορτισμού». Αν δεν ήταν τόσο τραγικά επιζήμιοι για την Ευρώπη και τους ευρωπαίους πολίτες τέτοιου είδους τυχοδιωκτισμοί κάποιων πολιτικών, θα 'πρεπε ένας απλός φορολογούμενος πολίτης να γελά αντί να κλαίει. Οι «Πράσινοι», αν έστρεφαν το κεφάλι τους προς τα πίσω, θα έβλεπαν τον «έντιμο» αρχηγό τους πρώην υπουργό εξωτερικών και πρώην αναρχικό Γιόσκα Φίσερ να είναι σύμβουλος και διαφημιστής του αγωγού καυσίμων «Nabucco», ο οποίος από το Αζερμπαϊτζάν θα μετέφερε φυσικό αέριο ως τη νοτιοδυτική Ευρώπη (Αυστρία). Δυστυχώς ο Φίσερ ήταν

άτυχος και δεν είχε την ευκαιρία να πλουτίσει όπως ο Σρέντερ. Οι προσπάθειές του, ως λομππίστα, για την έγκριση κατασκευής του αγωγού από την ΕΕ δεν ευοδώθηκαν. Ο «Nabucco» έμεινε στα χαρτιά και τη θέση του πήρε ο αγωγός «TAP», που άρχισε να κατασκευάζεται και θα περνά από την Ελλάδα για να καταλήξει στην Ιταλία.

Η ερωτική ζωή του Σρέντερ ήταν πολυκύμαντη αλλά συμβιβασμένη με την προτε-
σταντική ηθική. Ο συντηρητικός του χαρακτήρας, που διαμορφώθηκε μέσα σε μια προτε-
σταντική οικογένεια αυστηρών αρχών, ήταν ίσως η αιτία που δεν αναζήτησε (τουλάχιστον
στα φανερά) εξωσυζυγικές περιπέτειες. Όμως, παντρεύτηκε συνολικά τέσσερις φορές κι'
αυτός είναι ο λόγος που ο κόσμος τον αποκαλούσε σκωπτικά «Άουντι-Μαν». Αυτό το
παρατσούκλι παρέπεμπε, συνειρμικά, στα τέσσερα δαχτυλίδια που έχει ως εμπορικό σήμα
το γερμανικό αυτοκίνητο «Audi».

Δεν απέκτησε παιδιά. Για το λόγο αυτό υιοθέτησε δυο παιδάκια από την Αγία Πετρού-
πολη της Ρωσίας, ενώ υπάρχει και μια κόρη της τέταρτης γυναίκας του, της δημοσιογράφου
Ντόρις Κοπφ, από τον προηγούμενο γάμο της. Η Κοπφ ήταν πολιτική συντάκτρια της
εφημερίδας «Bild» αλλά εργάστηκε και στο περιοδικό «Focus». Η δημοσιογραφική της
ιδιότητα επιβεβαιώνει τις απόψεις του Ρενό Ρεβέλ (όπως διατυπώνονται στο βιβλίο του «Οι
Αμαζόνες της Δημοκρατίας»), για τις διαπλεκόμενες σχέσεις των ΜΜΕ με τους πολιτικούς,
με δολώματα τις όμορφες δημοσιογράφους. Ο Σρέντερ χώρισε το Σεπτέμβρη του 2016 και
με την Κοπφ, η οποία ήταν μικρότερή του κατά είκοσι, περίπου, χρόνια.

ΜΕΡΚΕΛ ΚΑΙ ΣΟΙΜΠΛΕ: ΟΙ «ΘΑΝΑΣΙΜΟΙ» ΚΟΜΜΑΤΙΚΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Άρθρο Νο 23

Για την Άνγκελα Μέρκελ που ανέλαβε το αξίωμα της καγκελαρίου μετά τον Γκέρχαρντ Σρέντερ, έχουμε κατ' επανάληψη αναφερθεί στα μέχρι τώρα κείμενα. Θα επισημάνουμε όμως κάποια σημεία της προσωπικότητάς της αλλά και των πολιτικών της αποφάσεων, οι οποίες επηρέασαν και θα επηρεάσουν και στο μέλλον την εξελικτική πορεία προς την ευρωπαϊκή ενοποίηση, ή θα αποτελέσουν ένα από τα αίτια οπισθοδρόμησης και αποσύνθεσης της ΕΕ.

Η άνοδος της στην κομματική ιεραρχία του χριστιανοδημοκρατικού κόμματος, οφείλεται σε μια σειρά τυχαίων γεγονότων αλλά και στο γεγονός του ήπιου και γαλήνιου χαρακτήρα της. Η πολιτική δράση της ξεκίνησε από την Ανατολική Γερμανία, όταν το 1989, μετά την καταστροφή του «Τείχους του Βερολίνου»^{68}, επήλθαν οι ειρηνικές μεταβολές που οδήγησαν στην επανένωση των δυο Γερμανιών. Τη χρονιά εκείνη, η Μέρκελ είχε ενταχθεί στο κόμμα «Δημοκρατική Επαγρύπνηση» που ίδρυσαν στην Ανατολική Γερμανία δυο πάστορες και ένας δικηγόρος. Είναι μάλλον βέβαιο πως σ' αυτή την ενέργειά της θα πρέπει να την παρότρυνε και ο λουθηρανός πάστορας και πατέρας της Χορστ Κάσνερ. Η οικογένειά της ήταν μια προτεσταντική συντηρητική οικογένεια, με έναν κληρικό πατέρα και μια μητέρα δασκάλα με κλασική παιδεία και ίσως σ' αυτή να οφείλεται το ελληνικό δεύτερο όνομα «Δωροθέα» της Άνγκελα Κάσνερ-Μέρκελ. Την εποχή εκείνη ήταν χωρισμένη από τον πρώτο της σύζυγο Ούλριχ Μέρκελ και θα πρέπει να είχε, όπως πάντα, πολύ στενές και αρμονικές σχέσεις με τους γονείς της. Η Μέρκελ είναι πτυχιούχος της φυσικομαθηματικής σχολής του πανεπιστημίου της Λειψίας και παράλληλα με τις κομματικές της ενασχολήσεις, εργαζόταν σε κάποιο Ινστιτούτο Φυσικής και Χημείας. Εκεί γνώρισε το δεύτερο σύζυγό της, το χημικό Γιόαχιμ Σάουερ, τον οποίο παντρεύτηκε πολύ αργότερα, το 1998, τη χρονιά που ήταν υπουργός περιβάλλοντος στην κυβέρνηση του Χ. Κολ και το κόμμα της παρέδωσε την εξουσία στους σοσιαλδημοκράτες και στο κόμμα των «Πράσινων» του Γιόσκα Φίσερ.

Το κόμμα της «Δημοκρατικής Επαγρύπνησης» θεωρήθηκε ως ένα παρακλάδι του νεοσύστατου ανατολικογερμανικού CDU, που είχε πρόεδρο τον Λόταρ ντε Μεζιέρ. Στις πρώτες ελεύθερες κοινοβουλευτικές εκλογές της Ανατολικής Γερμανίας, ο Μεζιέρ εκλέχτηκε πρωθυπουργός. Ήταν ο πρώτος δημοκρατικά εκλεγμένος αλλά και ο τελευταίος πρωθυπουργός του ανατολικογερμανικού κράτους. Διόρισε τη Μέρκελ κυβερνητική εκπρόσωπο. Ήταν το πρώτο αξιόλογο πολιτικό σκαλοπάτι της πρώτης γυναίκας που αναδείχτηκε, αργότερα, καγκελάριας. Η Μέρκελ δεν ήταν ποτέ, και τότε αλλά και στα μεταγενέστερα χρόνια, οργανωμένη σε πολιτικές κλίκες, σε ισχυρές οικονομικές ομάδες πίεσης ή σε λόμπι που βοηθούσαν τα μέλη τους να αναρριχηθούν σε πόστα εξουσίας. Είχε κάποιους κομματικούς φίλους που τη συμπαθούσαν ως άτομο και ένας από αυτούς ήταν και ο Μεζιέρ^{69}. Με την επανένωση των δυο γερμανικών κρατών, τον Οκτώβρη του 1990, το ανατολικογερμανικό CDU ενσωματώθηκε στο ενιαίο πλέον CDU, με πρόεδρο τον τότε καγκελάρια Χέλμουτ Κολ. Ο Μεζιέρ διορίστηκε υπουργός ειδικών καθηκόντων και με εισήγησή του, λίγους μήνες αργότερα, η Μέρκελ ανέλαβε τις ευθύνες της υπουργού των γυναικείων υποθέσεων και της νεολαίας. Από εδώ και πέρα η τύχη τη βοήθησε για να αναρριχηθεί σε ψηλότερα κομματικά πόστα εξουσίας. Ο Μεζιέρ κατηγορήθηκε από γερμανικά ΜΜΕ πως συνεργάστηκε με την υπηρεσία κρατικής ασφάλειας της Ανατολικής

Γερμανίας, τη «Στάζι»⁷⁰, και αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Παραιτήθηκε επίσης λόγω (δήθεν;) οικονομικών σκανδάλων και ο υπουργός Μεταφορών Γκίντερ Κράουζε. Και οι δυο ήταν μέλη του ανατολικογερμανικού CDU και ο καγκελάριος Κολ, αναβαθμίζοντας το ρόλο της Μέρκελ, της ανάθεσε κομματικά καθήκοντα που ανήκαν στην αρμοδιότητα των παραιτηθέντων.

Το 1994 ο Χέλμουτ Κολ τη διόρισε υπουργό περιβάλλοντος. Ο κόσμος άρχισε να την αποκαλεί «το κορίτσι του Κολ», θεωρώντας τον καγκελάριο ως το μόνο προστάτη της, αφού όλοι γνώριζαν πως δεν είχε ισχυρές διασυνδέσεις με οργανωμένες κομματικές ομάδες. Όταν το CDU ηττήθηκε στις εκλογές του 1998, με πρόταση του νέου προσωρινού προέδρου του κόμματος Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, εκλέχτηκε από την κοινοβουλευτική ομάδα γενική γραμματέας. Ο Σόιμπλε τη θεωρούσε κομματικά ακίνδυνη για την πολιτική του καριέρα. Όμως το νέο της αξίωμα ήταν μια πολύ σημαντική κομματική θέση, που την ανέβασε στην πρώτη γραμμή των στελεχών της χριστιανοδημοκρατικής ένωσης.

Όταν ο Σόιμπλε, μετά την παραδοχή του χρηματισμού του, παραιτήθηκε από πρόεδρος του κόμματος, τον αντικατέστησε η Μέρκελ. Με το κόμμα να βρίσκεται, λόγω των σκανδάλων σε μια κατάσταση απόλυτης αναξιοπιστίας, ήταν παράλογη οποιαδήποτε πρόβλεψη πως το CDU θα μπορούσε να κερδίσει και στις εκλογές του 2002. Η ακραία δεξιά ομάδα της συμμαχίας των κομμάτων CDU και CSU, θεωρούσε πως η προστατευόμενη του Κολ (ο οποίος καθαιρέθηκε και από επίτιμος πρόεδρος του CDU) είχε τις ίδιες επιζήμιες για τη Γερμανία ιδέες με το μέντορά της και επέβαλε τις απόψεις της στην κοινοβουλευτική ομάδα των δυο κομμάτων. Η πλειοψηφική αυτή ομάδα εξέλεξε το συντηρητικό Βαυαρό Έντμουντ Στόιμπερ ως υποψήφιο καγκελάριο για τις εκλογές του 2002. Η αποτυχία του Στόιμπερ και η εκλογική νίκη του συνασπισμού σοσιαλδημοκρατών και «Πράσινων», συντέλεσαν ώστε, να ανακάμψει η επιρροή της Μέρκελ, ως προέδρου, στο CDU. Το 2005 η Άνζι, όπως αποκαλούσαν χαϊδευτικά τη Μέρκελ οι ψηφοφόροι του κόμματος, κέρδισε στην εκλογική αναμέτρηση με τον Γκέρχαρντ Σρέντερ και ανέλαβε την ηγεσία της καγκελαρίας. Από την αποκάλυψη των σκανδάλων στο CDU και ως τη νίκη της, φαινόταν πως είχε διαφοροποιηθεί από τις απόψεις του Κολ.

Μερικοί ισχυρίστηκαν πως όλα σχεδιάστηκαν από τον Κολ και το Σόιμπλε, για να διασωθεί το κόμμα από την αναμενόμενη διάλυσή του, τοποθετώντας στην ηγεσία του ένα πρόσωπο έντιμο, καθαρό, που να εμπνέει σεβασμό κι' εμπιστοσύνη. Μάλιστα, σ' αυτή τη σχεδιασμένη συμπαιγνία η Μέρκελ, με σκληρό άρθρο της σε γερμανική εφημερίδα, ζητούσε την παραίτηση του Κολ από την προεδρία, ενώ αργότερα ζήτησε την αποπομπή του και από το τιμητικό αξίωμα του επίτιμου προέδρου, ώστε ο πρώην καγκελάριος να μην έχει το δικαίωμα να συμμετέχει στις συνεδριάσεις των κομματικών οργάνων. Ήταν μια σφοδρή και μη αναμενόμενη κριτική προς τον «προστάτη» της, για να διαχωρίσει πλήρως τη θέση της από τη λαίλαπα των σκανδάλων που έπληξε την ηγεσία της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης.

Αυτή η εκδοχή της «μυστικής συναίνεσης» του πρώην καγκελαρίου φαίνεται πως δεν ευσταθεί, αν ληφθεί υπόψη η μεταγενέστερη εχθρική συμπεριφορά του Χέλμουτ Κολ προς την «Άνζι». Στην αυτοβιογραφία του προβαίνει σε βαρείς χαρακτηρισμούς και γι' αυτή την «αχάριστη», αλλά και για τον αντικαταστάτη του στην προεδρία του κόμματος, τον «ανίκανο και πολιτικά ανώριμο» Β. Σόιμπλε, ο οποίος επιχείρησε, πριν από τη Μέρκελ, να ασκήσει την ίδια σφοδρή κριτική και μάλιστα φάνηκε επιεικής που δεν παρέπεμψε τον Κολ στη Δικαιοσύνη για τη διεκδίκηση αποζημιώσεων. Αυτός ο πολιτικός ελιγμός του Σόιμπλε δεν ήταν επιτυχής, γιατί είχε πλέον αποκαλυφθεί η δωροδοκία του από τον έμπορο όπλων Κάρλχάιντς Σράϊμπερ και παραιτήθηκε από την προεδρία του κόμματος, ενώ προετοιμαζόταν για τη θέση του καγκελαρίου.

Όλες αυτές οι εξελίξεις που ευνόησαν τη Μέρκελ εις βάρος της πολιτικής καριέρας του Σόιμπλε, της δημιούργησαν αισθήματα κατωτερότητας και ενοχής για το «κλεμμένο αξίωμα

της καγκελαρίου». Το περιβάλλον του Σόιμπλε δεν έχανε ευκαιρία να μειώνει τις πνευματικές, διανοητικές και διοικητικές της ικανότητες, συγκρίνοντάς τες με αυτές του παντοδύναμου υπουργού οικονομικών, που είχε την κομματική εξουσία ώστε να μπορεί να ασκεί έλεγχο στην κοινοβουλευτική ομάδα. Ισχυρίζονταν πως η Μέρκελ «ενεργούσε με το μυαλό του Σόιμπλε» και ότι χωρίς αυτόν θα ήταν ένα «άχρηστο νόμισμα με τυπωμένη μόνο τη μια πλευρά του». Η πολιτική της δύναμη, έλεγαν, βρισκόταν στο «δίδυμο», που της δημιουργούσε τις ευνοϊκές προϋποθέσεις για να μπορεί να ασκεί εξουσία. Με λίγα λόγια, θεωρούσαν (και θεωρούν) πως χωρίς το Σόιμπλε η Μέρκελ θα ήταν ένα μηδενικό.

Η ίδια αποφεύγει τις συγκρουσιακές καταστάσεις με τον υπουργό των οικονομικών, αν και σε κάποιες περιπτώσεις έλαβε, με ήπιο τρόπο, αντίθετες θέσεις από αυτόν, όπως π.χ. στην περίπτωση της προγραμματισμένης από το Σόιμπλε εξόδου της Ελλάδας από την Ευρωζώνη (Grexit) ή στο θέμα των προσφύγων της Συρίας, εμφανίζοντας ένα πιο ανθρώπινο πρόσωπο από τον σκληρό και (σύμφωνα με το χαρακτηρισμό της Μπριγκίτε Μπαουμάιστερ) «αλαζόνα με την έμφυτη καταστροφική βαρβαρότητα». Αυτός ο «βάρβαρος» πολιτικός είναι μια αμφιλεγόμενη προσωπικότητα, που κυριαρχεί στη γερμανική αλλά και στην ευρωπαϊκή πολιτική σκηνή. Προσωπική μας άποψη είναι πως ο Σόιμπλε, είναι ο πιστός εκπρόσωπος των ευρωπαίων και ειδικότερα των γερμανών τραπεζιτών, αλλά και ότι οι ιδεολογικές του θέσεις απέχουν πολύ από τις ιδρυτικές αρχές και διακηρύξεις της ΕΕ.

Από τις μέχρι τώρα διεσπαρμένες πληροφορίες για τον Βόλφγκανγκ Σόιμπλε από εχθρούς, από αντιπάλους και κομματικούς φίλους του γερμανού υπουργού οικονομικών, οι αναγνώστες, που ενδεχομένως να έχουν και δικές τους συμπληρωματικές πληροφορίες, έχουν ήδη διαμορφώσει το προσωπικό και ιδεολογικό προφίλ του. Πρόκειται για άνθρωπο με ασάβληνη θέληση, με αρχηγικές ικανότητες και φιλοδοξία για κομματική και πολιτική καταξίωση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα του άκαμπτου χαρακτήρα του ήταν οι περιπτώσεις των περιόδων που ήταν ασθενής και η κοινοβουλευτική ομάδα ετοιμαζόταν να τοποθετήσει αντικαταστάτες στη θέση του. Και στην περίπτωση της απόπειρας δολοφονίας του και σε μια άλλη περίπτωση που η Μέρκελ προόριζε για την υπουργική του καρέκλα τον ευνοούμενό της Τόμας ντε Μεζιέρ, ο Σόιμπλε εμφανίστηκε ξαφνιάζοντας τους πάντες και χωρίς να αναρρώσει εντελώς από τη σοβαρή κατάσταση της υγείας του. Όμως, το γενικό προφίλ του δεν είναι κολακευτικό. Είναι βλοσυρός, κάπως βάνουσος και είρων, κοινωνικά ανάλητος και με ακραίες συντηρητικές πολιτικές απόψεις.

Πόσο όμως ακραίο μπορεί να είναι το ιδεολογικό του στίγμα; Θα εκφράσω κάποιες προσωπικές μου απόψεις, οι οποίες δεν βασίζονται σε αποδείξεις αλλά σε απλές ενδείξεις. Άλλωστε, για τέτοια ιδεολογικά θέματα είναι σχεδόν αδύνατον να υπάρχουν αποδείξεις, αν ο ίδιος ο κρινόμενος δεν αποδεχθεί τις ιδεολογικές του απόψεις, με δεδομένο το γεγονός πως όλοι οι ευρωπαίοι πολιτικοί παριστάνουν τους δημοκράτες και όταν ακόμα, από τις πράξεις τους, αποδεικνύεται η ολοκληρωτική τους ιδεολογία. Κατά την δική μου άποψη, ο ακραίος συντηρητισμός του Σόιμπλε αγγίζει τα αφανή και δυσδιάκριτα όρια μιας εθνικιστικής ολοκληρωτικής ιδεολογίας. Οι ενδείξεις είναι αρκετά πειστικές, Είναι ολοφάνερο πως ακολουθεί και επιβάλλει μια εθνικιστική πολιτική, η οποία απέχει παρασάγγας από τα βασικά ευρωπαϊκά οράματα και ίσως σκόπιμα οδήγησε, με την εφαρμογή μιας σκληρής λιτότητας, τους ευρωπαίους πολίτες προς νεοναζιστικές ιδεολογίες.

Είναι ενεργό και τιμημένο με παράσημο οργανωτικό μέλος της «Γερμανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας» η οποία, ως αρχικό δημιούργημα του ναζισμού (με τη συνένωση Λουθηρανών και Καλβινιστών), αποτελεί χώρο ανάπτυξης ακραίων εθνικιστικών οραμάτων. Επίσης, ως υπουργός χρησιμοποίησε αρκετές φορές για τους Γάλλους το σαρκαστικό και μειωτικό για το εθνικό τους φρόνημα προσωνύμιο «la grande nation !» (το μεγάλο έθνος!), το οποίο χρησιμοποιούσαν οι εθνικοσοσιαλιστές για να τονίσουν τη γαλλική ανανδρία και την ήττα τους στον Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Γενικά, με την πολιτική του συμπεριφορά ως υπουργός εσωτερικών και κυρίως μεταγενέστερα των οικονομικών, παρουσίασε έναν ανάλγητο και απάνθρωπο εκπρόσωπο μιας ολοκληρωτικής κρατικής εξουσίας. Γι' αυτό το πολιτικό του προφίλ υπήρξε, άλλωστε, ο στόχος από τον Ντίτερ Κάουφμαν, ο οποίος προσπάθησε να τον δολοφονήσει, διότι θεωρούσε πως «ήταν το ιδανικό σύμβολο της σκληρότητας της κρατικής εξουσίας», ενώ η Μπριγκίτε Μπαουμάιστερ τον χαρακτήρισε ως «ψυχρό, αλαζόνα και ως άνθρωπο με έμφυτη καταστροφική βαρβαρότητα». Με λίγα λόγια είναι από τη στόφα των ανθρώπων, που θα ήταν οι ιδανικοί διοικητές σε ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Για τη Μέρκελ και τον Σόιμπλε θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ Η-ΘΙΚΗ

Άρθρο Νο 24

Για τις ευθύνες της Μέρκελ και του Σόιμπλε στα κομματικά σκάνδαλα του CDU, έχουμε εκτενέστερα αναφερθεί στα γεγονότα της περιόδου του Χέλμουτ Κολ και στο προηγούμενο άρθρο μας. Οι απόψεις και οι πράξεις των γερμανών ηγετών στα πλαίσια της ευρωπαϊκής τους πολιτικής, επηρεάστηκαν αναμφισβήτητα και από ιδεολογικούς συναισθηματισμούς που σχετίζονται με το οικογενειακό και ηθικοθρησκευτικό τους υπόβαθρο. Γι' αυτό θεωρούμε πως η προσωπικότητα της Μέρκελ θα πρέπει να κριθεί σε συνάρτηση με τις ιδεολογικές και πολιτικοθρησκευτικές θέσεις του κόμματός της και των πολιτικών που διαδραμάτισαν ηγετικό ρόλο στις εξελίξεις στην μετά τον Κολ κατάσταση που έχει διαμορφωθεί.

Μετά από έναν «Ευρωπαϊστή» καγκελάριο, στη γερμανική πολιτική κονίστρα εμφανίστηκαν ηγέτες ή υποψήφιοι ηγέτες, όπως ο Σρέντερ, ο Στόιμπερ, ο Σόιμπλε και η Μέρκελ, που πρότειναν ή ακολούθησαν όλοι τους (συντηρητικοί και σοσιαλιστές) την ίδια εθνικιστική πολιτική μέσα στα πλαίσια ενός αγκυλωμένου προτεσταντισμού. Αυτό το ιδεολογικό πλαίσιο κυριαρχεί και στην προσωπική και πολιτική ζωή της Άνγκελα Μέρκελ. Είναι, όπως ο προτεστάντης ιερέας (πάστορας) πατέρας της και η μάνα της, μια συντηρητική προτεστάντισσα, με τις ηθικές αρχές σε πολιτικά και κοινωνικά θέματα στο επίπεδο που τις προσδιόρισε ο **Μαξ Βέμπερ**⁷¹, αναλύοντας, πριν από έναν περίπου αιώνα, την προτεσταντική ηθική σε θέματα διακυβέρνησης και κοινωνικής συμπεριφοράς (π.χ. για την εργασία ως καθήκον) μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα. Σε άλλα παλαιότερα άρθρα μου έχω εκθέσει αναλυτικά τις εξαιρετικά ενδιαφέρουσες διαπιστώσεις του γερμανού κοινωνιολόγου για τον τρόπο σκέψης και ιδεολογικού προσανατολισμού ενός προτεστάντη ηγέτη. Στο παρόν άρθρο θα επισημάνουμε μόνο κάποια σημεία αυτής της προτεσταντικής ηθικής, ώστε να γίνουν ευκολότερα κατανοητές από τους αναγνώστες οι πολιτικές επιλογές της Άνγκελα Μέρκελ και του κομματικά παντοδύναμου Β. Σόιμπλε.

Είναι δύσκολο για έναν Έλληνα να καταλάβει τους μηχανισμούς, με τους οποίους οι κομματικές ιδεολογίες εμπλέκονται με τις θρησκευτικές και καθοδηγούν τους πολιτικούς ηγέτες άλλων κρατών. Στην Ελλάδα, παρά το γεγονός πως η επικρατούσα θρησκεία (Ορθοδοξία) έχει συνταγματική αναγνώριση και πολλοί «προοδευτικοί» αγωνίζονται για το διαχωρισμό Κράτους και Εκκλησίας, η θρησκευτική διδασκαλία δεν επιδρά στη διαμόρφωση των κομματικών προγραμμάτων και στην άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής. Αντίθετα, στη Γερμανία και σε άλλες βορειοευρωπαϊκές χώρες, η πολιτική συμπεριφορά των ηγετών και η άσκηση της κυβερνητικής πολιτικής στα κόμματα ήπιας ή ακραίας συντηρητικής ιδεολογίας, βασίζονται σε αρχές και ιδεολογικές κατευθύνσεις που κληροδοτήθηκαν από τις διδασκαλίες της προτεσταντικής ηθικής. Οι απόψεις του Λούθηρου ή του Καλβίνου σε θέματα π.χ. αντίληψης για το κράτος, την εργασία, την κερδοσκοπία ή για το χρέος και τη φερεγγυότητα ενός προσώπου κ.ά., αποτελούν τις βάσεις για την άσκηση κυβερνητικής πολιτικής.

Όσο κι' αν φαίνεται παράξενο, απίστευτο και δυσνόητο, αυτή η κάπως αφανής νοοτροπία δεν διαφέρει από τη φανερή και δογματικά καθιερωμένη «σαρία» των Μουσουλμάνων η οποία, με την ισχύ θρησκευτικών κανόνων, θέτει ξεκάθαρους κανόνες πολιτικής και κοινωνικής συμπεριφοράς. Αλλά όμως και οι καταστατικοί κανόνες της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (του CDU) επιτάσσουν την εφαρμογή των αρχών της

χριστιανικής δημοκρατίας, τονίζοντας με έμφαση τη «χριστιανική κατανόηση των ανθρώπων και την ευθύνη τους απέναντι στο Θεό». Φυσικά μια κατανόηση και μια ευθύνη, σύμφωνα με τις αρχές του προτεσταντισμού, οι οποίες όμως σε βασικά οικονομικά και κοινωνικά θέματα είναι τελείως διαφορετικές από τις αρχές άλλων θρησκειών ή δογμάτων, όπως είναι ο καθολικισμός, η ορθοδοξία, ο μουσουλμανισμός ή ο βουδισμός.

Αυτές οι διαφορές είναι η αιτία της έλλειψης αλληλοκατανόησης. Όταν οι Γερμανοί, με τα δικά τους κριτήρια, κραυγάζουν πως «οι Έλληνες είναι τεμπέληδες», από την άλλη πλευρά οι Έλληνες αντιπνύνουν πως, οι κατήγοροί τους «είναι άψυχες ρομποτικές μηχανές που γεννήθηκαν με μοναδικό προορισμό να δουλεύουν και να κοιμούνται». Ένα άλλο πιο απλό παράδειγμα. Στο πλαίσιο των φιλικών συναναστροφών οι Γερμανοί είναι πιστοί στην προτεσταντική ρήση του Καλβίνου πως ο κάθε «πλησίον», ο συγγενής, ο γείτονας, ο συγχωριανός ή ο φίλος «παιρνει μόνον ό,τι του οφείλεται και τα υπόλοιπα είναι έργο του θεού». Πριν από λίγες δεκαετίες (τότε που ταξίδευα συχνότερα στη Γερμανία) είχαν τη συνήθεια να δίνουν ένα τσιγάρο σε φιλικό τους πρόσωπο που είχε άδειο πακέτο (ακόμα και σε παιδικό φίλο) και να εισπράττουν κάποια εκατοστά του γερμανικού μάρκου, κάποια πφένιχ (σήμερα δεκάρες του ευρώ). Για τον Έλληνα τέτοια ή παρόμοια «επαίσχυντη μικροείσπραξη» θεωρείται μια από τις μεγαλύτερες πράξεις φιλαργυρίας, παλιανθρωπιάς και ατιμίας. Θα ήταν προτιμότερο, όσο φτωχός κι' είναι ένας Έλληνας, να τον φτύσεις στο πρόσωπο, παρά να τον αναγκάσεις να πληρωθεί για το αντίτιμο ενός τσιγάρου ή μικρής αξίας τροφίμων κλπ που έδωσε σε φίλους ή σε άγνωστο που το έχει ανάγκη. Είναι το παραδοσιακό «φιλότιμο», μια έννοια που έχει τις ρίζες της στην ελληνική αρχαιότητα και ο Γερμανός ή κάποιος άλλος Ευρωπαίος δεν μπορεί να την κατανοήσει διότι δεν υπάρχει παρόμοια λέξη στις άλλες γλώσσες του κόσμου. Τέτοιες απλές διαφορές στη νοοτροπία, δημιουργούν χάσματα στην αλληλοκατανόηση, όταν η μια πλευρά (π.χ. οι συντάκτες της «Bild») πιστεύουν στο αλάνθαστο της δικής του άποψης ή ιδεολογίας.

Η Άνγκελα Μέρκελ, όπως και άλλοι προτεστάντες ηγέτες, είναι άτεγκτη κι' ασυμβίβαστη σε θέματα αρχών και συγκεκριμένης πολιτικής συμπεριφοράς. Όπως είπε κάποτε ο γνωστός της Γκίντερ Κράουζε, ο πρώην υπουργός μεταφορών με καταγωγή από την Ανατολική Γερμανία ο οποίος υποχρεώθηκε σε παραίτηση λόγω σκανδάλων (αληθινών ή κατασκευασμένων), η Μέρκελ ενεργεί με τέτοιο τρόπο που, «είτε είσαι μαζί της είτε στην απέναντι πλευρά, αν στρέψεις την πλάτη σου θα φας οπωσδήποτε κλοτσιά». Αυτή η σκληρή πρακτική της «λογικής ηθικής» (από τις διδασκαλίες του Λούθηρου και του Καλβίνου), που κυριαρχεί στις απόψεις των ηγετών κρατών που εφαρμόζουν αυτούς τους κανόνες, είναι απλή και κατανοητή. Όπως προαναφέραμε, στους «άλλους» εξοφλούμε μόνον ό,τι τους οφείλουμε, από πλευράς άυλων ή υλικών αγαθών. Όλα τα άλλα είναι «έργα του θεού». Η αλληλεγγύη, η καλοσύνη, ο οίκτος, η συμπόνια και γενικά τα ευγενικά ανθρωπινα συναισθήματα και το «καθήκον της αγάπης προς τον συνάνθρωπο», ολοκληρώνονται με την εκτέλεση των εντολών του θεού. Συνεπώς είναι, σύμφωνα με την καλβινιστική ηθική και την πίστη για την «αιώνια σωτηρία», έννοιες ασυμβίβαστες με τη λογική, γιατί «ο ανθρωπισμός, κατά κάποιο τρόπο, έπαψε να υφίσταται, έχει πεθάνει στην ανθρωπινή κοινωνία». Για όλα αυτά φροντίζει ο Θεός.

Αυτή είναι μια βασική διαφορά σκέψης των ευρωπαϊκών λαών με θρησκευτικά βιώματα από την ορθοδοξία ή τον καθολικισμό (Ελλάδα, Ιταλία, Γαλλία κλπ) σε σύγκριση με τους γερμανόφωνους προτεσταντικούς λαούς. Γι' αυτό εμείς θεωρούμε πως αυτοί «είναι αδίστακτοι και μας μισούν», ενώ εκείνοι, με ήσυχη τη συνείδηση, πιστεύουν πως «κάνουν το καθήκον τους με χριστιανική κατανόηση», όπως ορίζει με σαφήνεια ο καταστατικός χάρτης του κόμματος της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (CDU). Η Άνγκελα Μέρκελ, για παράδειγμα, πιστή σ' αυτές τις αρχές «εξόφλησε το οφειλόμενο χρέος» προς τον άλλοτε προστάτη της στην Ανατολική Γερμανία, τον Λόταρ ντε Μεζιέρ (στο πρόσωπο του ξαδέρφου του Τόμας ντε Μεζιέρ). Η «οφειλή» προς τον άλλον προστάτη της, τον Χέλμουτ

Κολ, είχε περιορισμένα όρια, αφού κάποια στιγμή έπρεπε να επιλέξει ανάμεσα στην ευγνωμοσύνη προς αυτόν και στο «υπέρτατο καθήκον» προς το κόμμα και την πατρίδα. Σ' αυτό το δίλημμα η προτεσταντική λογική έχει ξεκάθαρες απαντήσεις, για τις οποίες δεν υπάρχουν συναισθηματικές συγκρούσεις.

Όπως το απέδειξε η ναζιστική διακυβέρνηση με την ενοποίηση των προτεσταντών (Λουθηρανών και Καλβινιστών) στο **EKD**⁷² και την αλληλοσυμπλήρωση της διδασκαλίας τους, το καθήκον είναι η ιερή και απαράγραπτη θείκη επιταγή, μια υποχρέωση που επιβάλλει τη λήψη σκληρών αλλά και ρεαλιστικών αποφάσεων για την ορθολογικότερη διακυβέρνηση ενός λαού. Μια τέτοια θεώρηση της έννοιας του καθήκοντος, οδηγεί και σε σκέψεις ή πράξεις σκληρότητας και απανθρωπιάς. Με τέτοια απόλυτη ερμηνεία της έννοιας και της εκτέλεσης του καθήκοντος, ένας Γερμανός θα πρέπει να είναι ικανός (όπως «ολοκλήρωσε» την έννοια του καθήκοντος ο ναζισμός) να σκοτώσει και ένα αγέννητο παιδί μέσα στην κοιλιά της μάνας του. Σε τέτοιες στιγμές δεν υπάρχουν, για τους «άριστους των πολιτών» συναισθηματικά διλήμματα, όπως δεν είχαν και οι «έντιμοι πολίτες» του Ansbach, της γενέτειρας του φοιτητή Ρόμπερτ Λίμπερτ που, όπως ήδη αναφέραμε σε προγενέστερο άρθρο μας, αυτοβούλως έτρεξαν και ξαναέπιασαν το μελλοθάνατο νέο για να τον απαγχονίσουν οι διώκτες του τέσσερις ώρες πριν καταλάβουν την πόλη οι Αμερικάνοι. Με μια ουσιώδη λεπτομέρεια: Ο Λίμπερτ ήταν φοιτητής θεολογίας της καθολικής εκκλησίας (η οποία τον ενέταξε ως μάρτυρα της πίστης στο «μαρτυρολόγιο» του 20^{ου} αιώνα), ενώ η πλειονότητα των κατοίκων του Ansbach είναι προτεστάντες.

Όπως βλέπουμε, ο ναζισμός δεν κατάφερε να επιβάλλει την «ιδεολογία των θηρίων» σε όλους γενικά τους Γερμανούς, αφού η γερμανική καθολική εκκλησία (όπως και η Ελληνορθόδοξη) ερμηνεύει διαφορετικά τις ανθρώπινες και κοινωνικές αξίες, σε σύγκριση με την επικρατούσα προτεσταντική και τις πολυπληθείς παραφυάδες της. Θα πρέπει όμως να μην πέσουμε στην ολοκληρωτική ιδεολογική παγίδα, στην οποία και σήμερα οδηγούν το γερμανικό λαό τα γερμανικά ΜΜΕ και η ηγεσία του. Προσπαθούν να κερδίσουν, με την εθνικιστική ισχύ ενός συγκαλυμμένου οικονομικού πολέμου, αυτά που έχασαν σε δυο παγκόσμιους πολέμους. Όλοι οι προτεστάντες δεν είναι «θηρία» και ούτε όλοι οι καθολικοί και οι ορθόδοξοι είναι «άγιοι». Οι γενικευμένοι χαρακτηρισμοί όπως π.χ. όλοι οι Έλληνες είναι αφερέγγυοι και απατεώνες που έχουν χρέη ή πως όλοι οι Γερμανοί είναι εγκληματίες και ναζιστές, είναι μια εθνικοσοσιαλιστική πρακτική που την εφαρμόζουν και σήμερα ορισμένα γερμανικά ΜΜΕ, όπως η «Bild», η «Die Welt», το «Focus» κ.ά. έντυπα.

Ο ΡΑΓΙΣΜΕΝΟΣ ΚΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓ- ΓΥΗΣ

Άρθρο Νο 25

Στους μεσογειακούς ευρωπαϊκούς λαούς κυριαρχεί το συναίσθημα, ενώ στους λαούς της κεντρικής και βόρειας Ευρώπης ο απόλυτος ρεαλισμός. Πρόκειται για μια διαφορά νοοτροπίας που οφείλεται σε διαφορετικές θρησκευτικές διδασκαλίες, αλλά και στις ιδεολογικές κατευθύνσεις της εκπαίδευσης. Για να επαναλάβουμε παραφράζοντας τη διαπίστωση του Ισοκράτη, θα πρέπει να αποδεχθούμε πως κάποιοι λαοί «εκπαιδεύονται» από τους πολιτικούς και πνευματικούς του ηγέτες, να είναι ρατσιστές και να μην ανέχονται τη διαφορετικότητα.

Ο σεβασμός της διαφορετικής κουλτούρας των λαών, η οποία βασίζεται στη θρησκεία ή στις παραδόσεις, αποτελεί θεμελιώδες στοιχείο ειρηνικής συνύπαρξης. Αυτή είναι η μεγάλη πολιτιστική διαφορά ανάμεσα σε μια Βόρεια Ευρώπη, που η πνευματική της ανάπτυξη και δημιουργία εμφανίστηκαν δυο χιλιετηρίδες μετά την πνευματική άνθιση της Νότιας Ευρώπης (Ελλάδα, Ρώμη). Συνεπώς, πριν από τις διδασκαλίες των διάφορων χριστιανικών δογμάτων υπήρχε, στους λαούς της Νότιας Ευρώπης αλλά και της Ανατολικής Μεσογείου (Εβραίοι, Αιγύπτιοι, Άραβες κλπ), ένα φιλοσοφικό υπόστρωμα για την κοινωνία, για τον άνθρωπο ή για τις αναλλοίωτες ανθρώπινες αξίες. Και αυτό το υπόστρωμα μετουσιώθηκε σε συγκεκριμένες πράξεις και εφαρμογές, για να επιτευχθεί μια οργανωμένη ανθρώπινη κοινωνία.

Οι αφηρημένες έννοιες για πίστη, για αγάπη, για δικαιοσύνη, για ειρήνη, για ανθρώπινη αξιοπρέπεια κλπ, δεν έχουν αξία αν δεν συνοδεύονται από αντίστοιχες πράξεις. Αντίθετα, ο προτεσταντικός ρεαλισμός, που σε ορισμένες περιπτώσεις αγγίζει τα όρια της απανθρωπιάς και της βαρβαρότητας, δεν υπεισέρχεται σε τέτοια συναισθηματικά και ψυχοπνευματικά διλήμματα. Όμως, επειδή, σύμφωνα με τις διδασκαλίες του Λούθηρου και του Καλβίνου, οι έννοιες του καθήκοντος και της εργασίας θεωρούνται ιερές, συντελούν στην αρτιότερη κοινωνική και κρατική οργάνωση και πειθαρχία, αλλά και σε αξιόλογο παραγωγικό έργο, με την αυτόβουλη εντατικοποίηση της προσπάθειας και αποδοτικότητας των εργαζομένων. Ένα βορειοευρωπαϊκό προτεσταντικό κράτος είναι οργανωμένο κατά τα πρότυπα μιας μυρμηγκοφωλιάς ή μιας κυψέλης μελισσών. Η κάθε ατομική μονάδα εργάζεται αδιάκοπα, πειθαρχεί και μοχθεί για την επιβίωση του συνόλου, δημιουργεί τις προϋποθέσεις της ατομικής και συλλογικής προστασίας και αποβάλλει τα μέλη (όπως τους κηφήνες) που από ραθυμία ή ανευθυνότητα δεν συμμετέχουν στη συλλογική προσπάθεια της κοινωνίας. Δεν υπάρχει οίκτος και συμπόνια για τους τεμπέληδες, για τα αντικοινωνικά και παρασιτικά άτομα. Διότι, όπως ήδη εξηγήσαμε σε άλλο άρθρο, στα άτομα ως μεμονωμένες μονάδες, το κράτος, η κοινωνία «εξοφλεί όσα οφείλει», ενώ για όλα τα υπόλοιπα «φροντίζει ο Θεός».

Αυτή η νοοτροπία και πρακτική δικαιολογείται και από τη «Sola Fide» (μόνον η πίστη), μια από τις πέντε βασικές αξίες του Προτεσταντισμού. Πιστεύουν πως μόνον η πίστη στον Ιησού Χριστό αρκεί για την «αιώνια σωτηρία». Η πίστη αρκεί, ενώ οι πράξεις που έχουν σχέση με τη ζωή των συνανθρώπων μας βασίζονται στη φροντίδα του θεού και στην ευθύνη που έχει το κάθε άτομο για τον εαυτό του. Αντίθετα, οι Καθολικοί και οι Ελληνορθόδοξοι θεωρούν πως δεν υπάρχει πραγματική πίστη χωρίς έργα αγάπης, ώστε να επιβεβαιώνεται η διδασκαλία και ο αγαθοεργός τρόπος ζωής του Ιησού Χριστού. Αυτή η άποψη, ως θεωρία, έχει ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα, αλλά τις περισσότερες φορές, στην

πράξη, αυτή η πίστη της «φιλανθρωπίας» είναι δυνατόν να αποτελεί το προκάλυμμα για υποκριτικό, ανέντιμο και αντιχριστιανικό τρόπο ζωής. Οι ακραίες θέσεις αναπτύσσονται δημιουργούν σοβαρά προβλήματα στις σχέσεις των ανθρώπων. Ο ωμός ρεαλισμός ή ο παράλογος συναισθηματισμός που έρχονται σε αντίθεση με την κοινή λογική και το δίκαιο, δεν είναι δυνατόν να δώσουν σωστές λύσεις σε μεμονωμένα άτομα ή σε κοινωνίες και λαούς. Ο αριστοτελικός όρος «του μέτρου», αποτελεί το μοναδικό σωστό κριτήριο μιας ρεαλιστικής πράξης, η οποία δεν πρέπει να αγνοεί και να παρακάμπτει την «ανθρωπιά», ένα από τα χαρακτηριστικά συναισθηματικά στοιχεία που ξεχωρίζει τον Άνθρωπο από τα άγρια ζώα της ζούγκλας. Αυτό το «μέτρον» βρίσκεται, κατά τον Αριστοτέλη, ανάμεσα στην «υπερβολή» και στην «έλλειψη».

Οι ηγέτες των τριών μεγάλων χωρών που δημιούργησαν την Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και οριοθέτησαν το πλαίσιο των αξιών της, ο Αντενάουερ, ο Ντε Γκολ, ο Ντε Γκασπερι και ο Βέλγος Πολ-Ανρί Σπάακ, ήταν βαθιά θρησκευόμενοι ρωμαιοκαθολικοί. Από τη στιγμή που κυριάρχησε στις ευρωπαϊκές χώρες του Βορρά η προτεσταντική ηθική, ουσιαστικά εξοστρακίστηκε η ιδέα της ευρωπαϊκής αλληλεγγύης, η οποία αποτελεί τον ισχυρότερο συνδετικό κρίκο της οραματιζόμενης ευρωπαϊκής ενοποίησης. Διότι στην προτεσταντική ηθική η αλληλεγγύη εξαντλείται «με την εξόφληση των οφειλομένων». Δεν είναι τυχαίο πως οι δυο ένθερμοι γερμανοί αρχιτέκτονες της ευρωπαϊκής ιδέας, ο Κόνραντ Αντενάουερ και ο Χέλμουτ Κολ, ανήκαν στη ρωμαιοκαθολική εκκλησία. Όλοι οι άλλοι καγκελάριοι από τον Βίλι Μπραντ και ως την Άνγκελα Μέρκελ είναι προτεστάντες.

Ίδια ανατρεπτική αντιστοιχία υπέρ των προτεσταντών υπάρχει και στους αξιωματούχους της γερμανικής κρατικής διοίκησης και στους βουλευτές των τοπικών κοινοβουλίων, ώστε ο υπουργός περιβάλλοντος του Σάαρλαντ Πέτερ Αλτμπίερ να διαπιστώσει (όπως γράφει η «Le Monde»), πως είναι ο μοναδικός καθολικός στην κυβέρνηση. Η ανατροπή αυτή που μετέτρεψε τους ρωμαιοκαθολικούς σε αδύναμη μειοψηφία, έγινε εμφανής από την εποχή της πτώσης του Τείχους του Βερολίνου, όταν άρχισε να φουντώνει και πάλι ο γερμανικός εθνικισμός. Η οικονομική κρίση και η αναμφισβήτητη οικονομική υπεροχή της Γερμανίας στους κόλπους της ΕΕ, δυνάμωσε αυτή την εθνικιστική ιδέα της φυλετικής υπεροχής και του παγγερμανισμού, σε έναν αφανή αλλά και αδυσώπητο οικονομικό πόλεμο μεταξύ των «εταίρων». Για πολλούς Γερμανούς η χώρα τους ξαναέγινε η προπολεμική, η παντοδύναμη Γερμανία «über alles» (πάνω απ' όλα). Έγινε και πάλι η ταύτιση του νέου μεγαλείου και της κρατικής δύναμης, ανάμεσα στην πολιτική εξουσία και στην προτεσταντική ιδεολογία και ηθική. Ο ξαναγεννημένος εθνικισμός της Γερμανίας, έδωσε πνοή και στις εθνικιστικές εξάρσεις άλλων ευρωπαϊκών χωρών. Δικαιολογημένα κάποιοι αποφάνθηκαν πως, από τότε που η πρωτεύουσα της Γερμανίας μετακινήθηκε από τη Βόννη στο Βερολίνο, το ευγενικό όραμα για μια ευρωπαϊκή ενοποίηση άρχισε να ξεφτίζει.

Την Άνγκελα Μέρκελ οι Έλληνες τη γνώρισαν μέσα στη δίνη μιας καταστροφικής οικονομικής κρίσης. Γι' αυτό ίσως την έκριναν αυστηρά αποδίδοντας σ' αυτήν ευθύνες για τις οποίες άλλοι ήταν υπεύθυνοι. Όπως αυστηρά την έκριναν και οι κάτοικοι άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης διότι, όπως υπογραμμίζεται στο προαναφερόμενο άρθρο της εφημερίδας «Le Monde» της 8 του Μάη 2013, θεώρησαν πως η καγκελάρια είχε μια παράλογη ηθική προτεσταντική άποψη αντιμετώπισης ενός οικονομικού γεγονότος, ενώ οι γερμανοί συμπατριώτες της πίστευαν πως η άποψη αυτή ήταν σωστή και ρεαλιστική. Οι πρώτοι τη θεώρησαν «πολλή προτεστάντισσα, ενώ οι Γερμανοί είχαν αντίθετη γνώμη». Για την Ελλάδα, πάντως, η ηθική άποψη της Μέρκελ και του οικονομικού επιτελείου της κυβέρνησής της, αποτυπώθηκε στο «τιμωρητικό επιτόκιο 5,3%» του πρώτου μνημονίου ή της «βοήθειας σωτηρίας», όπως προπαγανδιστικά το ονόμασαν οι γραφειοκράτες των Βρυξελλών. Διότι είναι καθαρός παραλογισμός να «τιμωρείς» έναν λαό/εταίρο σου στην ΕΕ, για μια οικονομική κρίση που ξεκίνησε από αμερικανική τράπεζα, μετατράπηκε σε κρίση του

ευρώ (λόγω ελαττωμάτων και παραλείψεων κατά τη δημιουργία του) και του δίνεις δανεικά για να σωθούν οι τράπεζές σου από μια απροσδόκητη πτώχευση. Για τους Γερμανούς όμως, με βάση τη Λουθηρανική ή Καλβινιστική ηθική, ο «οφειλέτης» θα πρέπει να τιμωρείται γιατί είναι αμαρτωλός, ένοχος, ασυγχώρητος και τεμπέλης. Η ίδια η γερμανική γλώσσα ταυτίζει, με τις ομόρριζες έννοιες των λέξεων, την «οφειλή, το χρέος» (Schulden) με την «ενοχή» (Schuld). Όποιος χρωστά πρέπει να τιμωρείται διότι, απλούστατα, είναι ένοχος και ασυγχώρητος. Κι' αν ακόμα έχει την πρόθεση και τη δυνατότητα, με μικρές δόσεις και λογικό επιτόκιο, να εξοφλήσει το χρέος του, δεν παύει να είναι, απλά και ξεκάθαρα, ένας τεμπέλης και απατεώνας. Με την ανάδειξη αυτού του τρόπου σκέψης στην αποκαλούμενη ευρωπαϊκή οικογένεια, η αλληλεγγύη, ο βασικός αυτός συνδετικός κρίκος ανάμεσα στα κράτη/μέλη της Ένωσης, έσπασε με απρόβλεπτες μελλοντικές συνέπειες για τους ευρωπαϊκούς λαούς. Ίσως (το ευχόμαστε όλοι) οι αναμενόμενες για το 2018 μεταρρυθμίσεις στους θεσμούς και στις πολιτικές της ΕΕ, να ανακόψουν αυτή την καταστροφική πορεία των τριών τελευταίων δεκαετιών.

Ασχοληθήκαμε μέχρι σήμερα με τους αξιωματούχους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και με τους ηγέτες των δυο μεγάλων κρατών/μελών της. Στο επόμενο άρθρο θα συνεχίσουμε με τέσσερις μόνον επώνυμους που, κατά τη γνώμη μας, έπαιξαν στα τελευταία κρίσιμα χρόνια βασικό ρόλο στις ευρωπαϊκές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις αλλά και στην ελληνική δημοσιονομική κρίση.

ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΣΤΟΚΧΟΛΜΗΣ: ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ

Άρθρο Νο 26

Αν προσπαθούσαμε να παρουσιάσουμε όλους τους διεφθαρμένους Έλληνες και τους ευρωπαϊούς αξιωματούχους, είναι βέβαιο πως θα χρειάζονταν δεκάδες τόμοι. Αν τους αναζητούσαμε στις διάφορες λίστες και cd, όπως π.χ. του Λιχτενστάιν, του Λουξεμβούργου, της Λαγκάρντ, του Παναμά, του Μπόργιανς, στα παρανταίτζ πέιπερς και αμέτρητων άλλων, θα χρειαζόμασταν χρόνια, με δεδομένη την πολυπλοκότητα των καταθέσεων σε διαδοχικές off shore εταιρείες. Αν άνοιγαν οι μυστικές καταθέσεις σε ελβετικές τράπεζες, θα βλέπαμε πως κάποιοι «αξιοσέβαστοι» πολιτικοί θα έπρεπε να δικάσουν για εγκλήματα και πράξεις προδοσίας εναντίον των λαών τους.

Μέχρι τώρα, με περιορισμένη την έκταση των ερευνών μόνο στο χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ασχοληθήκαμε με τους αξιωματούχους των ευρωπαϊκών θεσμών και με τους ηγέτες των δυο μεγάλων κρατών/μελών, τα οποία αποτελούν την ατμομηχανή των ευρωπαϊκών εξελίξεων. Είναι αυτονόητο πως και στα άλλα μικρότερα ευρωπαϊκά κράτη υπάρχουν ίδιες πελατειακές καταστάσεις και η διαφθορά των πολιτικών αξιωματούχων και της πνευματικής ηγεσίας αποτελεί ένα γενικό φαινόμενο απαξίωσης των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών. Με την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού και την αντικατάσταση των ανθρωπιστικών αξιών με τις χρηματιστηριακές αξίες, υπήρξε μια γενικευμένη διαφθορά σε όλες τις κλίμακες της κρατικής εξουσίας, με ταυτόχρονη υποβάθμιση του κοινωνικού κράτους και την εκπληκτική αύξηση της φτώχειας στη μεσαία και στην κατώτερη τάξη των πολιτών. Ο πελατειακός εκφυλισμός πολλών αξιωματούχων, με την χωρίς πλέον προσχήματα «πώληση» κρατικών διευκολύνσεων σε κερδοσκόπους, αποδιαιρώνει τη φυσιολογική λειτουργία των δομών εξουσίας. Είναι μια οφθαλμοφανής διαπίστωση η οποία, δυστυχώς, θα επαναλαμβάνεται και θα επαληθεύεται από τις μελλοντικές εξελίξεις, αν το «χρήμα» θα εξακολουθήσει και στα επόμενα χρόνια να αποτελεί το υπέρτατο ανθρώπινο και κοινωνικό αγαθό.

Έχοντας επίγνωση της αδυναμίας μας να επεκτείνουμε, για τους προαναφερόμενους λόγους, την έρευνα και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, θα την εντοπίσουμε σε τέσσερις μόνο επώνυμους που, κατά τη γνώμη μας, έπαιξαν στα τελευταία κρίσιμα χρόνια βασικό ρόλο στις ευρωπαϊκές πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις, στη διάρκεια των οποίων η ελληνική οικονομία άρχισε την αντίστροφη πορεία της και οδηγήθηκε στη φτώχεια ο ελληνικός λαός. Είναι οι δυο γάλλοι πολιτικοί Ντομινίκ Στρος Καν, πρώην γενικός διευθυντής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και η σημερινή γενική διευθύντρια Κριστίν Λαγκάρντ. Και οι δυο, αλλά κυρίως ο πρώτος που πρόβλεψε τις συνέπειες από την μη έγκαιρη διευθέτηση του μη βιώσιμου ελληνικού χρέους, υπήρξαν βασικοί παίκτες στην υπαγωγή και στις συνέπειες της εμπλοκής του ΔΝΤ στο ελληνικό οικονομικό πρόβλημα.

Ο τρίτος, ο Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, ο χαρακτηρισμένος από τα ελληνικά ΜΜΕ ως «φιλέλληνας», είναι ο γαλλογερμανός πολιτικός που το 1968 ξεκίνησε ως αριστερός και αναρχικός επαναστάτης για να καταλήξει, με αντιφάσεις και ιδεολογικές παλινδρομήσεις, στην αντίθετη πλευρά. Ο Κον Μπεντίτ είναι μια αντιπροσωπευτική φιγούρα του σημερινού οπορτουниστή ευρωπαϊκού πολιτικού σε μια υλιστική, χωρίς ιδανικά και πολιτιστικές αξίες, Ευρώπη. Θα μπορούσαμε να πούμε πως, αποτελεί ένα «ιδεολογικά διεφθαρμένο πρότυπο» των περισσότερων ευρωπαϊών πολιτικών, διότι με την παντελή άγνοια κάθε συναισθήματος για την ιδέα και την έννοια της «πατρίδας» (όπως ομολόγησε και ο ίδιος), επιβεβαιώνει το χαρακτηρισμό του Περικλή γι' αυτού του είδους τους πολιτικούς, στον

τελευταίο του λόγο που εκφώνησε προς τους Αθηναίους. Ένας ηγέτης, είπε ο Περικλής^{73}, «που δεν είναι πατριώτης και η διάθεσή του (οι προθέσεις του) προς την πόλη (το κράτος) είναι κακή, θα μπορούσε, από έλλειψη φιλοπατρίας, να πουλήσει τα πάντα για το χρήμα».

Ο τέταρτος, ο Τόνι Μπλερ, είναι ο πρώην βρετανός πρωθυπουργός, μια ασήμαντη και γλοιώδης πολιτική προσωπικότητα, που όμως έπαιξε έναν εγκληματικό ρόλο στη δημιουργία της σημερινής παγκόσμιας ανασφάλειας και ανισότητας. Στο επόμενο άρθρο μας θα αρχίσουμε από τον Ντομονίκ Στρος-Καν.

Πιστεύουμε πως, πριν ασχοληθούμε στο τελευταίο αυτό κεφάλαιο της έρευνας με τον προαναφερόμενο γάλλο πολιτικό, θα ήταν χρήσιμη μια κριτική αξιολόγηση του σκοπού και του στόχου συγγραφής και δημοσίευσης αυτής της σειράς των άρθρων. Δεν υπάρχουν ταπεινά ελατήρια παρουσίασης της πολιτικής ζωής των γνωστών ευρωπαϊκών ηγετών και ούτε αναφερόμαστε σε γεγονότα της προσωπικής τους ζωής. Ίσως κάποιιοι θεωρήσουν πως η αποκάλυψη της κρυφής ερωτικής ζωής των ανθρώπων που κυβερνούν τον κόσμο αποτελεί παραβίαση των προσωπικών τους δεδομένων. Εξηγήσαμε στο άρθρο Νο 2 που δημοσιεύτηκε στη «Νέα Πρωινή» στις 5 Νοεμβρίου 2017 και στην «Πρόοδο» των Σερρών στις 10 Νοεμβρίου 2017, τους λόγους για τους οποίους αυτές οι κρυφές πλευρές της προσωπικότητας και της ζωής των ηγετών επηρεάζουν, κάποιες φορές, τις πολιτικές εξελίξεις εις βάρος των πολιτών και ενδεχομένως των εθνικών συμφερόντων μιας χώρας. Αναμφίβολα οι περισσότερες από αυτές τις κρυφές σχέσεις πραγματοποιούνται, όπως επεξηγεί ο γάλλος δημοσιογράφος και συγγραφέας Ρενό Ρεβέλ στο βιβλίο του «Οι Αμαζόνες της Δημοκρατίας», χωρίς ίχνος αγνών αισθημάτων στο πλαίσιο ενός «δούναι και λαβείν». Είναι μια οιονεί εμπορική συμφωνία για δυο διαφορετικά εμπορεύσιμα προϊόντα (σάρκας και ηδονής αντί πλούτου, δόξας, επαγγελματικών προοπτικών, κοσμοπολίτικης ζωής κ.ά.) και συνεπώς αποτελούν αναπόσπαστο μέρος των πελατειακών επιλογών των ηγετών.

Στην Ελλάδα, τέτοιου είδους διαπλεκόμενες πολιτικές και ερωτικές σχέσεις των ελλήνων αλλά και των ξένων ηγετών, αποτελούν ένα είδος πληροφόρησης γνωστής στους ευρύτερους δημοσιογραφικούς κύκλους αλλά δύσκολα προσεγγίσιμη από τον απλό πολίτη. Η μοναδική ίσως εντυπωσιακά μεγάλη εξαίρεση υπήρξε στην περίπτωση του πρωθυπουργού Αντρέα Παπανδρέου, όταν μια «κίτρινη» εφημερίδα, για εκδίκηση από την εκβιαστική απαίτηση για παροχή χαριστικού δανείου, άρχισε να δημοσιεύει με ανήθικους σκανδαλοθηρικούς στόχους γυμνές φωτογραφίες της τότε ερωμένης και μετέπειτα νόμιμης συζύγου του.

Η ελλιπής και μεροληπτική πληροφόρηση, αποβλέπει συνήθως, για κομματικούς λόγους, στην αποδόμηση της προσωπικότητας ενός πολιτικού ηγέτη αλλά και στην υπερβάλλουσα ανάδειξη των ελαττωμάτων και μειονεκτημάτων του ελληνικού λαού. Σπάνια γίνονται συγκρίσεις με ξένους ηγέτες ή λαούς. Οι επικριτικές απόψεις για την Ελλάδα και τους Έλληνες ξένων δημοσιογραφικών συγκροτημάτων, οι οποίες υπαγορεύονται από συστηματική και οργανωμένη παραπληροφόρηση στο πλαίσιο των διακρατικών σχέσεων και συμφερόντων, θεωρούνται απόλυτα ειλικρινείς και αληθινές και διοχετεύονται στην ελληνική κοινή γνώμη με τρόπο που να προκαλεί ενοχές. Έτσι δικαιολογημένα φτάσαμε να τραγουδούμε και να πιστεύουμε στην αλήθεια του γνωστού άσματος για τον «Γρέκο μασκαρά» και να καταριόμαστε τη μέρα που γεννηθήκαμε Έλληνες, αφού ο γνωστός διαφημιστής και συγγραφέας Νίκος Δήμου έγινε διάσημος σε Ελλάδα και Ευρώπη διαλαλώντας, με το βιβλίο του, πως είναι «Δυστυχία του να είσαι Έλληνας».

Αυτό το ελεεινό αυτομαστίγωμα του ελληνικού λαού, αυτή η ελληνική πολιτική αρρώστια η οποία αφαιρεί κάθε ίχνος αυτοεκτίμησης από τους Έλληνες πολίτες, έγινε εμφανέστερη στη διάρκεια της πρόσφατης πολύχρονης οικονομικής κρίσης. Η «Bild» και το «Focus», δυο κίτρινες φυλλάδες του γερμανικού τύπου αλλά και άλλα ευρωπαϊκά ΜΜΕ που καθημερινά έβριζαν και ταπείνωναν, χωρίς καμιά επίσημη ελληνική αντίδραση, την Ελλάδα και τους

Έλληνες, έγιναν για τον έλληνα αναγνώστη και τηλεθεατή, τα ιερά ευαγγέλια της σωστής ενημέρωσης. Ο ελληνικός λαός ήταν ο «διεφθαρμένος κατηγορούμενος» που οι «έντιμοι» ευρωπαίοι τον σταύρωναν στο όνομα των ευρωπαϊκών ηθικών αξιών. Οι Έλληνες της διασποράς και όσοι γνώριζαν ξένες γλώσσες και διάβαζαν εφημερίδες ή παρακολουθούσαν τα ξένα τηλεοπτικά δίκτυα, βίωσαν εντονότερα αυτό το κλίμα του οργανωμένου και συστηματικού εξευτελισμού της Ελλάδας. Κανένας επώνυμος από την ελληνική πολιτική και πνευματική ηγεσία και κανένα κόμμα δεν τόλμησε να διαμαρτυρηθεί και **«να αποδείξει πως οι κατήγοροι ήταν πιο διεφθαρμένοι από τον κατηγορούμενο»**. Δεν βρέθηκε ποτέ κανένας επώνυμος έλληνας για ν' απαντήσει με σκληρή γλώσσα στους αχαλίνωτους ξένους υβριστές των Ελλήνων, όπως έκανε ο Χάρολντ Πίντερ, ο οποίος (όπως θα δούμε σε μεταγενέστερο άρθρο) στην τελετή απονομής του βραβείου Νόμπελ κατηγορήσε το βρετανό πρωθυπουργό ως εγκληματία πολέμου, που θα έπρεπε να δικάσεί από το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης για το θάνατο των άγγλων στρατιωτών στον πόλεμο του Ιράκ.

Οι έλληνες πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες έμειναν άφωνοι ή τραύλιζαν σαν φοβισμένα νήπια μπροστά σε μια εκστρατεία δημοσιογραφικής αληθείας (της γερμανικής «δημοσιογραφίας των γουρουινιών», κατά την έκφραση του Όσκαρ Λαφοντέν), η οποία κατευθυνόταν ολοκάθαρα από τα οικονομικά παρασκήνια της καγκελαρίας. Η πλύση εγκεφάλου που υπέστησαν οι Έλληνες έφερε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, με τη βοήθεια και της εσωτερικής παραπληροφόρησης. Οι πολίτες ένιωθαν ένοχοι γιατί «όλοι μαζί τα φάγαμε» και χάνοντας και το τελευταίο ίχνος αυτοεκτίμησης, οι περισσότεροι αποφαίνονταν πως «έχουν δίκαιο οι εταίροι μας (!) και καλά κάνουν και μας βάζουν τα δυο πόδια σε ένα παπούτσι». Ο ελληνικός λαός, με τις αρρωστημένες αυτοενοχές του, είχε προσβληθεί από ένα ιδιόρρυθμο **«Σύνδρομο της Στοκχόλμης»⁷⁴**.

Οι περισσότεροι πολίτες βέβαια δεν έχουν παρακολουθήσει στο πανεπιστήμιο μαθήματα πολιτικής οικονομίας και φυσικά αντιδρούν «υπερασπιζόμενοι τους βιαστές», όταν κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως υπήρχαν πολλοί άλλοι τρόποι για να αντιμετωπίσει η Ευρώπη την οικονομική κρίση και μαζί της τα δημοσιονομικά χρέη των χωρών της Νότιας Ευρώπης και κυρίως της Ελλάδας, χωρίς αβυσσαλέες καταστροφικές συνέπειες για τους λαούς. Σοβαροί οικονομολόγοι και ευρωπαίοι πολιτικοί πρότειναν λύσεις, γνωρίζοντας πως η σφοδρότητα της κρίσης ήταν αποτέλεσμα των σφαλμάτων δημιουργίας του ευρώ και η μη ύπαρξη μιας Κεντρικής Κυβέρνησης (όπως στις ΗΠΑ) για να διαχειριστεί αποτελεσματικά την κρίση αλλά και τα χρηματιστηριακά παιχνίδια των κερδοσκόπων. Η αδυναμία επιτάχυνσης της νομισματικής κυκλοφορίας με ελεγχόμενο πληθωρισμό από την Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα, η άρνηση έκδοσης ευρωομολόγων ή η αντικατάσταση των χρηματιστηριακών τίτλων με μακροχρόνιους νέους και ελκυστικούς (λόγω κερδών) για τους επενδυτές, με αναπόφευκτη συνέπεια μια μικρή εσωτερική υποτίμηση, οδήγησαν με την απάνθρωπη λιτότητα σε μια τεράστια καταστροφή όχι μόνο την ελληνική οικονομία αλλά και των άλλων χωρών της Νότιας Ευρώπης. Τα παραμύθια για «success stories» των οικονομιών της Πορτογαλίας ή της Ισπανίας είναι για τους αφελείς. Η ολοκλήρωση της δημοσιονομικής προσαρμογής στις επιταγές του Γιούρογκρουπ δεν σημαίνει πως οι απλοί πολίτες άρχισαν να ευημερούν. Εδώ ισχύει η γνωστή ρήση του Γεωργίου Παπανδρέου (του πρεσβύτερου) πως οι αριθμοί ευημερούν και οι άνθρωποι πένονται. Αν χρησιμοποιήσουμε τη φρασεολογία του Πίντερ, θα λέγαμε πως «οι εγκληματίες του Γιούρογκρουπ» θέλουν με διαφημιστικά κόλπα να δικαιώσουν την αποτελεσματικότητα της δήθεν ορθής πολιτικής της λιτότητας.

Την πραγματική αλήθεια (αυτή που ορισμένοι γνωρίζαμε από την αρχή της κρίσης) μας την είπε πριν από λίγες μέρες απολογούμενος στο Ευρωκοινοβούλιο ο πρώην πρόεδρος του Γιούρογκρουπ Γερούν Ντάισελμπλουμ. Αυτός ο ολλανδός **αγρονόμος⁷⁵** που τέθηκε επικεφαλής ενός άτυπου αλλά πανίσχυρου οικονομικού οργάνου της ΕΕ, λόγω της δουλικής υπακοής του στα κελεύσματα του γερμανικού υπουργείου οικονομικών είπε,

προφανώς για να αποσείσει τις δικές του τεράστιες πολιτικές ευθύνες, πως η καταστροφική οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε στην Ελλάδα με αντικανονικό τρόπο «είχε ως στόχο να σώσει τους ξένους ομολογιούχους» και συγκεκριμένα τις γερμανικές και γαλλικές τράπεζες. Θα λέγαμε πως τα σχόλια είναι πλέον περιττά.

Προσωπικά πιστεύω πως η αποκαλυπτική αυτή σειρά των άρθρων έδωσε, για πρώτη φορά την ευκαιρία στους Έλληνες, με μια συγκριτική έρευνα βασισμένη σε άρθρα και βιβλία ευρωπαίων και αμερικανών δημοσιογράφων και συγγραφέων, για να διαπιστώσουν κάποιες αλήθειες τις οποίες συσκότισε η συστηματική ξένη και εντόπια παραπληροφόρηση. Αποφύγαμε την αναφορά σε ελληνικές πολιτικές προσωπικότητες, με δεδομένη τη γενικευμένη πλέον ιδεοληψία και καχυποψία των ελλήνων πολιτών για μεροληπτική ερμηνεία, αμφισβητούμενη αυθεντικότητα των στοιχείων και υποκειμενική παράθεση των πολιτικών γεγονότων από τους οποιουσδήποτε συντάκτες πολιτικών κειμένων, οι οποίοι προβάλλουν τα προπαγανδιστικά στερεότυπα της κομματικής τους ιδεολογίας. Η μοναδική περίπτωση πολιτικής κριτικής στη Μαρία Δαμανάκη, μέσα στο πλαίσιο της έρευνας για τους επιτρόπους της ΕΕ, έγινε σε ήπιους τόνους και με απόλυτο σεβασμό της προσωπικής της ζωής, με μοναδικό στόχο την αποκάλυψη των πραγματικών λόγων της πρόσληψής της από έναν δήθεν μη κερδοσκοπικό οργανισμό παγκόσμιας εμβέλειας. Η εντιμότητα στην πληροφόρηση αποτελεί μια από τις απαραίτητες αρχές της πραγματικής Δημοκρατίας

ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΡΟΣ-ΚΑΝ

Άρθρο Νο 27

Ο Ντομινίκ Στρος-Καν (με συντομογραφία στα γαλλικά DSK) υπήρξε βασικό στέλεχος του γαλλικού σοσιαλιστικού κόμματος. Στα νιάτα του, ως σπουδαστής, ήταν μέλος της κομμουνιστικής νεολαίας, αλλά αποχώρησε από το γαλλικό κομμουνιστικό κόμμα (όπως ο ίδιος το αιτιολόγησε) «μαθαίνοντας οικονομία». Σπούδασε εμπορικές και οικονομικές επιστήμες και ασχολήθηκε επαγγελματικά, για κάποια χρόνια, ως οικονομολόγος, δικηγόρος και καθηγητής πανεπιστημίου στη Νανσί και στο Παρίσι. Εντάχθηκε στο σοσιαλιστικό κόμμα το 1976 και το 1981, τη χρονιά που ο Φρανσουά Μιτεράν αναδείχτηκε πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας, διορίστηκε σύμβουλος του Λιονέλ Ζοσπέν, που ήταν τότε γενικός γραμματέας του κόμματος.

Με το Ζοσπέν διατήρησε μια μακρόχρονη φιλία, αφού οι σχέσεις τους δεν αφορούσαν μόνο στις κομματικές τους συνεργασίες αλλά επεκτάθηκαν και στην κοινωνική τους ζωή. Ήταν τότε, επί προεδρίας Μιτεράν, που ορίστηκε ως υπουργός βιομηχανίας και εξωτερικού εμπορίου στις κυβερνήσεις της Εντίτ Κρεσόν και του Πιέρ Μπερεγκοβουά, όταν το 1991 παντρεύτηκε την τρίτη του γυναίκα, την Αν Σινκλέρ (τη γνωστή μας από την βραχύχρονη ερωτική της περιπέτεια με το Μιτεράν «τη νύχτα του θριάμβου»). Στο Δημαρχείο, ως μάρτυρας, είχε παραστεί, εκτός από τον πατέρα του και ο φίλος του, ο Λιονέλ Ζοσπέν. Την περίοδο της «συγκατοίκησης» με πρόεδρο το Ζακ Σιράκ και πρωθυπουργό το Λιονέλ Ζοσπέν, ο DSK υπήρξε για δυόμισι, περίπου, χρόνια (1997-1999) υπουργός οικονομικών και βιομηχανίας. Ήταν η περίοδος που ο πρωθυπουργός και ο υπουργός του είχαν κατηγορηθεί «για μια νεοφιλελεύθερη πολιτική ιδιωτικοποιήσεων», που ήταν η αιτία της σημαντικής μείωσης της δημοτικότητας του Ζοσπέν και η ήττα του στις προεδρικές εκλογές του 2002. Σ' αυτές τις εκλογές ο DSK ήταν ο εκπρόσωπος τύπου του Ζοσπέν και όλοι γνώριζαν πως ο σοσιαλιστής υποψήφιος, αν νικούσε το Σιράκ, θα τον διόριζε πρωθυπουργό της κυβέρνησής του.

Η δημοφιλία του DSK είχε, κατά εποχές, αυξομειώσεις στις δημοσκοπήσεις των εφημερίδων, γιατί σύμφωνα με φήμες θεωρούνταν αναμειγμένος σε σκάνδαλα διαφθοράς, τα οποία ποτέ δεν εξιχνιάστηκαν και οι φάκελοι τέθηκαν από τους ανακριτές στο αρχείο. Τέτοιες σκοτεινές υποθέσεις ήταν κάποιο σκάνδαλο σε έναν εκπαιδευτικό οργανισμό, η παράνομη απόδοση ενός ποσού εκατόν εξήντα εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων στον γνωστό σχεδιαστή μόδας Καρλ Λάγκερφελντ και μια υπόθεση εικονικών πληρωμών σε μια θυγατρική της πετρελαϊκής εταιρείας Ελφ Ακίτέν, με συνέπεια την απώλεια για το δημόσιο ενός ποσού 192 χιλιάδων φράγκων. Όμως, οι δημοσκοπήσεις το 2011 ήταν γι' αυτόν εξαιρετικά ευνοϊκές και όλοι τον θεωρούσαν, στις προεδρικές εκλογές του 2012, βέβαιο νικητή και νέο πρόεδρο της Γαλλίας.

Πιο πριν, το 2007, με πρόταση του τότε προέδρου του Γιούρογκρουπ Ζαν Κλοντ Γιούγκερ επιλέχθηκε, ως υποψήφιος για τη θέση του γενικού διευθυντή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Άλλωστε ως τότε, ο DSK φρόντισε να διευρύνει τις πολιτικές και κοινωνικές του σχέσεις με τις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες και τα ισχυρά τραπεζικά συγκροτήματα. Με τη βοήθεια του Ρεϊμόν Λεβί, προέδρου της «Ρενό» και τα μέλη του ιουδαϊκού λαϊκού κοινοτικού κέντρου: «Ιουδαϊσμός και Δημοκρατία» (CCLJ), πρόβαλε τις εβραϊκές ρίζες της καταγωγής του. Μακρινός του πρόγονος ήταν ο έμπορος Ισαάκ Στρος (Isaac Strauss) που έζησε στις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Το δεύτερο επώνυμό του ανήκει σε κάποιον άλλον εβραίο, το Μάριο Καν, ξάδερφο του παππού του. Η γιαγιά του παντρεύτηκε,

μετά το θάνατο του άντρα της στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τον Καν, ο οποίος υιοθέτησε το ορφανό παιδί της, το Ζιλμπέρ Στρος, τον πατέρα του Ντομινίκ. Έτσι ο Ζιλμπέρ, με το δεύτερο γάμο της μάνας του απέκτησε και δεύτερο επώνυμο και το διπλό αυτό επώνυμο «Στρος-Καν» το κληρονόμησε και ο γιος του Ντομινίκ. Από το γενεαλογικό δέντρο του DSK διαπιστώνουμε πως οι προγονικές του ρίζες είναι από όλες τις πλευρές καθαρά εβραϊκές και δικαιολογημένα είχε εκφράσει πολλές φορές τη συμπαράστασή του⁷⁶ προς το Ισραήλ.

Ο Σαρκοζί επικαλούνταν την εβραϊκή του καταγωγή για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, αφού ο μοναδικός εβραίος πρόγονός του είχε εκχριστιανισθεί και από εβραϊκή άποψη και νοοτροπία ήταν, κατά βάση, ένας αρνησίθρησκος, ένας «εξωμότης». Το γεγονός πως ο DSK παντρεύτηκε την εβραιογαλλίδα Αν Σινκλέρ, ήταν ένα επιπρόσθετο στοιχείο για να απολαμβάνει την εύνοια, σε πολιτικό και κυρίως οικονομικό επίπεδο, της γαλλικής αλλά και της πανίσχυρης εβραϊκής κοινότητας των ΗΠΑ.

Πώς ένας τόσο ταλαντούχος πολιτικός, με τεραστία δημοφιλία και με στηρίγματα μεγάλες πολιτικές και οικονομικές δυνάμεις, παγιδεύτηκε και βρέθηκε έξω από τη βέβαια πορεία του προς την εξουσία; Πώς ο πολιτικός του αντίπαλος Νικολά Σαρκοζί κατάφερε να του στήσει εκπληκτικές παγίδες;

Όταν το 2007 ο DSK επιλέχθηκε να τεθεί επικεφαλής στο ΔΝΤ, πρόεδρος της Γαλλίας ήταν ο Νικολά Σαρκοζί, ο οποίος με ζέση και επιμονή είχε συνδράμει για να υλοποιηθεί η πρόταση Γιούγκερ για τον Ντομινίκ Στρος-Καν. Μ' αυτή την ομόθυμη συμπαράστασή του σε διακεκριμένο στέλεχος άλλου κόμματος, έδωσε την ευκαιρία σε πικρόχολους σχολιαστές να επισημάνουν πως, ο γάλλος πρόεδρος «ξεφορτώθηκε» έναν επικίνδυνο αντίπαλο για τις επόμενες προεδρικές εκλογές. Ήταν δυο πολιτικοί αντίπαλοι σε δυο διαφορετικούς πολιτικούς χώρους, αλλά όλοι είχαν συνειδητοποιήσει πως ο Στρος-Καν θα ήταν ο επόμενος πρόεδρος της Γαλλίας.

Οι απανωτές δημοσκοπήσεις δεν άφηναν καμιά αμφιβολία, λόγω της μεγάλης διαφοράς των ποσοστών προτίμησης. Η εφημερίδα «Nouvel Observateur» έγραφε στις 3 του Νοέμβρη 2010 ότι «οι δημοσκοπήσεις έδειχναν πως, αν γίνονταν τότε εκλογές, ο DSK θα προηγούνταν σημαντικά από τον υπερβολικά αντιδημοφιλή υποψήφιο της Δεξιάς Νικολά Σαρκοζί». Η εφημερίδα «L'Express» υπογράμμιζε, με βάση τις δημοσκοπήσεις, πως «ο DSK είτε θα υπηρετήσει τη Γαλλία βάζοντας υποψηφιότητα στις προεδρικές εκλογές, είτε θα παραμείνει στο ΔΝΤ για να σώσει την παγκόσμια οικονομία». Τις ίδιες εκτιμήσεις έκαναν και οι εφημερίδες «Libération» και «La Tribune» θεωρώντας το Στρος-Καν ως τον επόμενο πρόεδρο της Γαλλίας. Κάποιοι πολιτικοί κύκλοι της γαλλικής ακροδεξιάς, με σαρκαστικά και ρατσιστικά σχόλια, σιγοψιθύριζαν πως το 2012 «η Γαλλία είτε έτσι, είτε αλλιώς, θα είχε εβραίο πρόεδρο». Ποιά όμως αφανή παιχνίδια παίχτηκαν στα πολιτικά παρασκήνια και η λαμπρή, όπως φαινόταν, πολιτική σταδιοδρομία του DSK ακολούθησε μια τραγική καταστροφική πορεία, λίγο πριν από τη λήξη της θητείας του στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο;

Ας μου επιτραπεί αγαπητέ αναγνώστη να κάνω, σ' αυτό το σημείο, μιας κάπως εκτεταμένη αλλά αναγκαία διαφωτιστική εκτροπή από το κύριο θέμα μας. Επειδή στην πολιτική διαμάχη μεταξύ Σαρκοζί και Στρος-Καν υπήρξαν και ρατσιστικά υπονοούμενα για το ρόλο των Εβραίων στην ανάδειξη ευρωπαϊών ηγετών, θα επιθυμούσα να επαναλάβω τις απόψεις μου για το θέμα αυτό, όπως τις έχω άλλωστε διατυπώσει λεπτομερέστερα και σε άλλα κείμενά μου. Ο εβραϊκός λαός δεν διαφέρει από τον ελληνικό, το γαλλικό, το ρωσικό, το γερμανικό, τον αμερικανικό ή τον κινεζικό λαό. Σε όλους τους λαούς υπάρχουν καλοί και κακοί, μετριοπαθείς και φανατικοί, έντιμοι και διεφθαρμένοι, εργατικοί και τεμπέληδες ή πλούσιοι και φτωχοί. Η μοναδική διαφορά για τους Εβραίους είναι η ύπαρξη δυο τελείως ξεχωριστών ιδεολογικών κόσμων. Του απλού λαού, με τις καθημερινές ανάγκες και αγωνίες επιβίωσης και την εκτός Ισραήλ πάμπλουτη και προνομιούχα τάξη των Σιωνιστών

(Ρότσιλντ, Ροκφέλερ, Γκόλντμαν, Σακς κλπ), η οποία έχει συσσωρεύσει, στο πέρασμα των αιώνων, αμέτρητα δεινά στο δύστυχο απλό εβραϊκό λαό. Υπάρχουν τα «γεράκια» της εβραϊκής διασποράς σαν τον Κίσινγκερ ή τον Γούλφοβιτς, αλλά και τα «περιστέρια» σαν το γνωστό αμερικανοεβραίο καθηγητή Νόαμ Τσόμσκι, σαν το θεατρικό συγγραφέα Χάρολντ Πίντερ ή τον **Αμνόν Καπελιούκ⁷⁷**.

Οι γενικεύσεις, θα επαναλάβουμε για άλλη μια φορά, ενέχουν στοιχεία ολοκληρωτικής νοοτροπίας. Αν συγκρίνουμε τη Γαλλοεβραία Ζακλίν ντε Ρομιγί ή την Αμερικανοεβραία Μαίρη Λέφκοβιτς με τις Ελληνίδες Θάλεια Δραγώνα ή Άννα Φραγκουδάκη, θα διαπιστώσουμε με έκπληξη πως οι πρώτες αγωνίστηκαν, με νύχια και με δόντια, για να προβάλουν ή να διαφυλάξουν τον ελληνικό πολιτισμό, ενώ οι δεύτερες να τον αποδομήσουν με θεωρίες βασισμένες στα κείμενα του Φαλμεράγερ «για την μη ελληνικότητα των Ελλήνων και της ελληνικής γλώσσας». Ένας Έλληνας με νοσηρή σοβινιστική νοοτροπία, ίσως αξιολογούσε θετικά τις δυο Ελληνίδες μόνο και μόνο διότι γεννήθηκαν από Έλληνες γονείς και «στις φλέβες τους τρέχει ελληνικό αίμα». Αυτό το στοιχείο είναι το μοναδικό κριτήριο για μια σύγκριση της προσφοράς τους προς την πατρίδα, με την προσφορά ανθρώπων διαφορετικής εθνικής καταγωγής; Μήπως ο χαρακτηρισμός του Ισοκράτη για τους ανάξιους που κατέχουν «*το των Ελλήνων όνομα*», θα πρέπει να διερευνηθεί συστηματικότερα από πλευράς της εθνικής συνειδησης εκτός από την καταγωγή τους («*της κοινής φύσεως*»); Διότι σε κάποιες περιπτώσεις, όπως αναλυτικά εκθέτω στην τελευταία υποσημείωση του θεατρικού έργου μου «*Στις μέρες της Χαιρώνειας*», «*μάλλον Έλληνας καλείσθαι τους της παιδείσεως της ημετέρας, ή τους της κοινής φύσεως μετέχοντας*», οι οποίοι αγαπούν την Ελλάδα και αγωνίζονται σ' όλο τον κόσμο να αναδείξουν το θαύμα του ελληνικού πολιτισμού. Σαν γενική αρχή, θα ήταν ένα ασφαλέστερο κριτήριο για να αξιολογούμε, χωριστά τον κάθε άνθρωπο και τον κάθε λαό, με περισσότερο λογικό και δημοκρατικό τρόπο. Και με ένα τέτοιο λογικό και αλάνθαστο κριτήριο θα πρέπει να αξιολογούμε και έναν απλό, ειρηνόφιλο και έντιμο εβραίο πολίτη, διαχωρίζοντας τον από τους πάμπλουτους σιωνιστές της διασποράς.

Ο εβραϊκός λαός είναι ίδιος κι' απaráλλαχτος με όλους τους άλλους λαούς. Όμως ο σιωνισμός, ως κρατικοθηρησκευτική θεωρία, αποτελεί ένα καρκίνωμα που αμαυρώνει τη μεγάλη προσφορά του εβραϊκού λαού στην εξελικτική πορεία του παγκόσμιου πολιτισμού (Χριστός, Μαρξ, Αϊνστάιν, Φρόιντ κλπ). Η σιωνιστική παγκόσμια δύναμη βασίζεται στην εξουσιαστική κυριαρχία του χρήματος. Οι από αιώνες πάμπλουτες εβραϊκές οικογένειες της διασποράς, κατόρθωσαν να δημιουργήσουν πολιτικοκοινωνικούς μηχανισμούς διατήρησης και επαύξησης του πλούτου τους σε χώρες με δημοκρατικά και φιλελεύθερα καθεστώτα, εκμεταλλευόμενοι τη φιλοχρηματία πολιτικών ηγετών και τις διαρθρωτικές διοικητικές και νομοθετικές αδυναμίες των κρατών. Τέτοιες δυνατότητες δεν υπάρχουν σε ολοκληρωτικά καθεστώτα και γι' αυτό ήταν αδύνατη η κυριαρχία τους στην τέως Σοβιετική Ένωση, όπως επίσης είναι αδύνατη στην Κίνα ή σε δεξιά φασιστικά καθεστώτα άλλων χωρών, όπου φυσικά δεν αποκλείεται ο αφανής χρηματισμός ηγετικών στελεχών για προσωπικές ή άλλες μικροδιευκολύνσεις.

Αυτή η οικονομική υπεροχή των σιωνιστών Εβραίων, ανέκαθεν δημιουργούσε θανάσιμες ανταγωνιστικές εχθρότητες στις χώρες όπου δραστηριοποιούνταν επαγγελματικά, με εξαίρεση τις ΗΠΑ όπου η πολυεθνική σύνθεση του πληθυσμού διευκόλυνε τη δημιουργία των «λόμπις». Οι λόγοι της εχθρότητας και του μίσους πολλών Ευρωπαίων εναντίον των Εβραίων ήταν πάντα οικονομικοί, αν και προβάλλονταν παραπειστικές προφάσεις για να ξεκινήσουν διωγμοί, δημεύσεις ή καταστροφές περιουσιών ή ομαδικές εκτελέσεις και λιντσαρίσματα αθώων από φανατισμένα πλήθη. Σε παλαιότερες εποχές, όπως π.χ. στο Μεσαίωνα, τα επιχειρήματα αυτού του μίσους αποδίδονταν σε μαγικές και σατανικές δυνάμεις των Εβραίων, σε φήμες για τη μανία τους να πίνουν το αίμα των μικρών παιδιών ή

στη σκληρή κι' άπονη ψυχή τους αφού από κακότητα και μοχθηρία «σκότωσαν το Χριστό μας!».

Με τέτοια επιχειρήματα είχε ξεκινήσει το πογκρόμ εναντίον των Εβραίων την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, στις 14 Φεβρουαρίου 1349 στο Στρασβούργο και επεκτάθηκε και σε άλλες περιοχές της Αλσατίας, ενώ η αιτία των σφαγών ήταν καθαρά οικονομική, λόγω των ανταγωνισμών μεταξύ των χριστιανών και των ιουδαίων εμπόρων. Οι άγριες εκτελέσεις, με το πέταμα ολόκληρων οικογενειών στην πυρά, ήταν ένα είδος μικρού ολοκαυτώματος για τους Εβραίους της Αγίας Γερμανικής Αυτοκρατορίας, στην εποχή του Βαυαρού μονάρχη Λούντβιχ IV του οίκου των Βίτελσμπαχ. Αυτές οι φρικιαστικές εκτελέσεις για όσους δεν αλλαξοπιστούσαν, έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα διότι απεικονίζουν, σε μικρογραφία, τη γενοκτονία που πραγματοποιήθηκε μετά από έξι περίπου αιώνες στα κρεματόρια, για τη χιτλερική «τελική λύση του εβραϊκού προβλήματος». Αλλά και η ναζιστική εκκαθάριση των Εβραίων, με το πρόσχημα της μη φυλετικής καθαρότητας των Σημιτών και το προαιώνιο μίσος των «γνήσιων χριστιανών για τους υπαίτιους της δολοφονίας του Χριστού», είχε αναμφισβήτητα οικονομικά αίτια.

Η συνέχεια στο επόμενο άρθρο.

Ο ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ ΚΑΙ ΔΟΛΟΠΛΟΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙ-ΠΑΛΟΣ

Άρθρο Νο 28

Μετά την ήττα των Γερμανών στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τη δημιουργία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, τα χρέη για πολεμικές επανορθώσεις, η φτώχεια και ο ανεξέλεγκτος πληθωρισμός, οδήγησαν αδηφάγα ξένα κεφάλαια και κυρίως κεφάλαια εβραίων τραπεζιτών, να επωφεληθούν από μια κοινωνικοπολιτική κατάσταση που διευκόλυνε την κερδοσκοπία. Το μίσος των Γερμανών εκείνης της εποχής εναντίον των Εβραίων, ήταν το αποτέλεσμα του ελέγχου απ' αυτούς πολλών τομέων της γερμανικής οικονομίας. Το ομολόγησε έμμεσα ο ίδιος ο Χέρμαν Γκέρινγκ, ο ανώτατος αυτός αξιωματούχος του ναζιστικού καθεστώτος, μετά τις καταστροφές χιλιάδων καταστημάτων και βιομηχανικών συγκροτημάτων που ανήκαν σε Εβραίους κατά τη διάρκεια των οργανωμένων παραχών^{78} της «Νύχτας των Κρυστάλλων» (Kristallnacht). Τρεις μέρες μετά τα επεισόδια, στις 12 του Νοέμβρη 1938, ο Γκέρινγκ είχε καλέσει σε σύσκεψη στελέχη του κόμματος από τη Γερμανία και την Αυστρία, για να καθορίσουν τα μέτρα που θα έπρεπε να εφαρμοσθούν για την αντιμετώπιση του εβραϊκού προβλήματος. Ήταν η αρχή για την οργάνωση του «ολοκαυτώματος». Σε εκείνη τη σύσκεψη ο Γκέρινγκ, μεταξύ των άλλων, είπε πως είχε έγγραφη εντολή του Χίτλερ να βρει άμεση λύση στο εβραϊκό ζήτημα και ότι θα έπρεπε να ληφθούν τα αναγκαία μέτρα, ώστε «να εξαλειφθεί η επιρροή των Εβραίων στη γερμανική οικονομία». Πίσω από τα ιδεολογικά προσχήματα του εθνικοσοσιαλισμού, κρύβονταν ωμά επιχειρηματικά συμφέροντα, όπως άλλωστε γίνεται και σήμερα που, οι δυτικοευρωπαϊκές δυνάμεις, υποστηρίζουν πως επιδιώκουν να εμπεδώσουν τους δημοκρατικούς θεσμούς στις χώρες της Αφρικής και της Μέσης Ανατολής, ενώ στην πραγματικότητα επιχειρείται ο έλεγχος της διακίνησης των πετρελαίων μέσα στα πλαίσια και γεωστρατηγικών συμφερόντων.

Αυτή η σύγκρουση συμφερόντων μεταξύ των κεφαλαιούχων εβραίων σιωνιστών και των γερμανών επιχειρηματιών, έχει τις ρίζες της σε ιδεολογικά βιώματα και θρησκευτικές πεποιθήσεις γύρω από την εργασία και τη συσσώρευση πλούτου. Στη φιλοσοφία και στις ιδεοπολιτικές δοξασίες των δυο λαών βρίσκουμε ταυτόσημες υλιστικές απόψεις, οι οποίες απουσιάζουν από τις μεταφυσικές θρησκευτικές αντιλήψεις των Καθολικών και των Ορθόδοξων λαών. Είναι ένα γεγονός που θίγει και ο Μαξ Βέμπερ, χωρίς όμως να το αποδέχεται εξολοκλήρου. Θεωρεί πως η συσσώρευση πλούτου από τους Εβραίους οφείλεται και στο γεγονός της απομόνωσής τους από κρατικές δραστηριότητες στα κράτη όπου υφίστανται ως μειοψηφία και για το λόγο αυτό έχουν στραφεί στην αναζήτηση επικερδών οικονομικών δραστηριοτήτων (τράπεζες, εμπόριο, χρηματιστήριο κλπ). Προσωπικά πιστεύω πως οι υλιστικές απόψεις στην ερμηνεία των θρησκευτικών κειμένων από τους Εβραίους και τους Προτεστάντες, παίζουν έναν σημαντικό ρόλο στις οικονομικές και επαγγελματικές τους επιτυχίες. Και οι δυο δίνουν μεγαλύτερη σημασία στην επίγεια, παρά στην αιώνια μετά θάνατον ζωή. Αυτό το γεγονός το επιβεβαιώνει και ο Βέμπερ στο Α΄ Κεφάλαιο του βιβλίου του, γράφοντας πως στις χώρες με κατοίκους διπλής θρησκευτικής σύνθεσης (Καθολικοί και Προτεστάντες), οι διευθυντές των επιχειρήσεων, τα στελέχη ανώτερης τεχνικής και εμπορικής εκπαίδευσης, το εξειδικευμένο εργατικό δυναμικό και οι κεφαλαιούχοι επενδυτές ανήκουν, σε σημαντικά υψηλό ποσοστό, στην προτεσταντική εκκλησία^{79}. Αυτό το ποσοστό σήμερα, στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, θα είναι οπωσδήποτε πολύ μεγαλύτερο, αν αναλογισθούμε τον πλούτο που έχει συσσωρευτεί στις

προτεσταντικές χώρες της Βόρειας Ευρώπης, στις ΗΠΑ και στους Αγγλοσάξωνες της Αυστραλίας και του Καναδά.

Σε αντίθεση με τους προτεστάντες της Ευρώπης (κυρίως Λουθηρανούς και Καλβινιστές), στις ΗΠΑ οι ευαγγελικοί προτεστάντες και κυρίως οι Βαπτιστές, βρίσκονται σε σχέση αρμονίας με τους Εβραίους, οι οποίοι ελέγχουν οικονομικά πολλούς από τους βασικότερους τομείς του κρατικού μηχανισμού (ιδιωτικές τράπεζες, την τράπεζα αποθεμάτων-fed, χρηματιστήρια, πανεπιστήμια, οίκους αξιολόγησης κλπ). Με το ίδιο πνεύμα οι ΗΠΑ, ως υπερδύναμη που διασφαλίζει τα συμφέροντά της σε όλον τον κόσμο και ειδικότερα στην Ευρώπη, εξισορροπούν και τις σχέσεις τους με διαφορετικές θρησκευτικές ομάδες και φυσικά με την εβραϊκή κοινότητα της Γαλλίας. Στις γαλλικές εκλογές του 2012, οι δυο επικρατέστεροι διεκδικητές του προεδρικού χρίσματος επικαλούνταν τις εβραϊκές τους ρίζες και οι Αμερικάνοι, αναγνωρισμένοι πιστοί προστάτες του Ισραήλ, θα πρέπει στα πλαίσια των γεωπολιτικών τους συμφερόντων να είχαν κάνει τις επιλογές τους για τον υποψήφιο που, ως πιστότερος «φίλος και συνεργάτης τους», θα έπρεπε να ενισχυθεί για να εκλεγεί πρόεδρος.

Κλείνοντας την παρένθεση, ας επανέλθουμε στο θέμα της επιλογής του Ντομινίκ Στρος Καν ως γενικού διευθυντή του ΔΝΤ και το ρόλο του Νικολά Σαρκοζί σ' αυτή την επιλογή. Είναι φανερό πως ο Σαρκοζί, με τις παρεμβάσεις του για την επιλογή του DSK στο ΔΝΤ, ήθελε να εξουδετερώσει έναν επικίνδυνο αντίπαλο που θα αποτελούσε εμπόδιο στα σχέδιά του για δεύτερη προεδρική θητεία. Στις προεδρικές εκλογές του 2007, είχε εξουδετερώσει τον αντίπαλό του στις εσωκομματικές προκριματικές εκλογές, τον Ντομινίκ ντε Βιλπέν. Τώρα ήταν η σειρά να απαλλαγεί και από έναν άλλο Ντομινίκ. Τον βοήθησε με επιμονή να καταλάβει την περίοπτη θέση του γενικού διευθυντή ενός διεθνούς οργανισμού, που αποτελούσε τον ιερό καθεδρικό ναό του μονεταρισμού και της παγκοσμιοποίησης. Εκτός από το κύρος του αξιώματός του, οι αμοιβές του θα ήταν επίσης ηγεμονικές. Σύμφωνα με την εφημερίδα «L'Express», οι καθαρές αφορολόγητες ετήσιες αποδοχές του γενικού διευθυντή του ΔΝΤ έφταναν, περίπου, τις 500 χιλιάδες δολάρια και από το 2010 αυξήθηκαν στις 530 χιλιάδες. Οι περισσότεροι πίστευαν πως ο DSK, θα επιδίωκε την ανανέωση της θητείας του για να διατηρήσει το περιζήτητο πόστο του. Ο ίδιος, με παραπλανητικές δηλώσεις του ενίσχυε αυτή τη γενική εντύπωση. Όμως, τα αυξημένα του ποσοστά στις δημοσκοπήσεις του 2011 και κάποιες διαρροές από το περιβάλλον του, αποκάλυψαν τις πραγματικές προθέσεις του. Ίσως αυτό να ήταν το μεγάλο λάθος του, διότι δεν είχε αντιληφθεί πως, για να εμποδιστεί η θριαμβευτική επιστροφή του στη γαλλική πολιτική σκηνή κάποιοι, εκμεταλλεόμενοι το αρρωστημένο πάθος του για τις γυναίκες και κατά προτίμηση για τις όμορφες και πρόστυχες γυναίκες, του έστηναν μια φαρσοκωμωδία στο ξενοδοχείο «Σοφιτέλ» της Νέας Υόρκης, για να επιτύχουν την ηθική και πολιτική του εξόντωση.

Όταν έγινε γνωστό το σκάνδαλο με ηρωίδα την υπηρέτρια του ξενοδοχείου, η θεαματική σύλληψή του και ο διασυρμός του από τις αστυνομικές αρχές της Νέας Υόρκης, δημιούργησαν κάποιες υπόνοιες συνωμοσίας και οι εφημερίδες άφησαν υπονοούμενα για τυχόν συμμετοχή του Σαρκοζί. Είναι δύσκολο να αποδειχθεί οποιαδήποτε πρωτοβουλία ή σύμπραξη του Σαρκοζί στο σκάνδαλο στο οποίο αναμείχθηκαν και αμερικανικές κρατικές υπηρεσίες, με δεδομένη τη στήριξη που παρείχε ένα μεγάλο τμήμα της γαλλικής και αμερικανικής εβραϊκής κοινότητας στο DSK για τους λόγους που έχουμε ήδη αναφέρει. Με υποθέσεις (χωρίς αποδεικτικά στοιχεία) μπορούμε να φτάσουμε στο συμπέρασμα πως, το κλειδί στην αναζήτηση της αλήθειας στον τόσο θεατρinίστικο τρόπο σύλληψης και εξευτελισμού του Στρος-Καν για να τον εξουδετερώσουν πολιτικά, υπήρξε ο άντρας της πρώην μητριάς του Σαρκοζί, ο Φρανκ Ούισνερ.

Η συνέχεια στο επόμενο άρθρο.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΣΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΓΙ-ΔΕΥΣΗΣ

Άρθρο Νο 29

Ο πατέρας του Νικολά Σαρκοζί είχε παντρευτεί τρεις φορές. Χώρισε και την τρίτη του σύζυγο Κριστίν ντε Κανέ, η οποία το 1976 και σε ηλικία 32 ετών παντρεύτηκε τον Αμερικανό Φρανκ Ούισνερ. Ο πατέρας του Φρανκ ήταν γενικός διευθυντής της CIA αλλά είχε ισχυρές υπηρεσιακές διασυνδέσεις και με το Στέιτ Ντιπάρτμεντ (το υπουργείο εξωτερικών των ΗΠΑ). Αυτές οι πολιτικές του γνωριμίες συντέλεσαν ώστε ο Φρανκ, μετά από χρόνια, να διοριστεί πρεσβευτής στην Αίγυπτο. Αργότερα, το 2009, προσλήφθηκε και υπηρετούσε ως στέλεχος στη δικηγορική εταιρεία «Patton Boggs» που δραστηριοποιούνταν και στην Αίγυπτο. Προφανώς, με την επιφανειακή ύπαρξη της υπαλληλικής ιδιότητας καλύπτονταν η πραγματική ιδιότητα του πράκτορα της CIA, όπως είναι η συνηθισμένη πρακτική για κάποιους πρώην διπλωμάτες με εμπειρία σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Την περίοδο, μετά τις αιματηρές εκλογές του Ιουνίου 2007 στην Αίγυπτο, που πραγματοποιήθηκαν σε συνθήκες βίας και νοθείας και ως το 2011 που παραιτήθηκε ο πρόεδρος Χόσνι Μουμπάρακ, η διακυβέρνηση της χώρας πραγματοποιούνταν με υπερβολικά αυταρχικό και αντιδημοκρατικό τρόπο. Πολλοί ζητούσαν την αποπομπή του Μουμπάρακ από την προεδρία. Ο Φρανκ Ούισνερ όμως, με προκλητικές δηλώσεις τον υπερασπίστηκε σθεναρά, προκαλώντας την οργή της αιγυπτιακής αντιπολίτευσης. Η αμερικανική κυβέρνηση τον κάλυψε πολιτικά αν και, ρίχνοντας στάχτη στα μάτια των αιγυπτίων αντιφρονούντων, καταδίκασε τις δηλώσεις του Ούισνερ.

Με το Φρανκ Ούισνερ και την άλλοτε μητριά του Κριστίν, ο Σαρκοζί διατηρούσε πολύ στενές φιλικές σχέσεις και αρκετές φορές που επισκέφθηκε τις ΗΠΑ, διέμενε στο σπίτι τους. Είναι πιθανόν, αν όχι σχεδόν βέβαιο πως, με τη συμπαράσταση του Ούισνερ, είχε αναπτύξει στενές σχέσεις με παράγοντες της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής. Και τώρα τίθεται το ερώτημα: Υπάρχει πιθανότητα, σύμφωνα με τις φήμες, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ να ενήργησε καταστροφικά εναντίον του DSK για να ευνοήσει τα σχέδια του Σαρκοζί; Αφού δεν υπάρχουν αποδείξεις αλλά μόνο ενδείξεις, θα πρέπει να βασισθούμε σε συσχετισμούς γεγονότων και σε λογικές ερμηνείες τους.

Οι ΗΠΑ ως παγκόσμια υπερδύναμη, αποφασίζουν πάντα για τη διασφάλιση των συμφερόντων τους, με βάση την ψυχρή λογική και τα ερευνητικά πορίσματα «δεξαμενών σκέψης» (think tanks), όπως π.χ. τα ινστιτούτα ερευνών του πανεπιστημίου Στάνφορντ (Stanford) της Καλιφόρνιας. Οι γνώμες των διάφορων ομάδων πίεσης (λόμπις) και κυρίως της ισχυρότερης, της εβραϊκής, δεν λαμβάνονται υπόψη από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ όταν είναι διαμετρικά αντίθετες με τις απόψεις των think tanks. Στην περίπτωση του Σαρκοζί και του Στρος Καν, οι απόψεις των ινστιτούτων αλλά και του Ούισνερ, που πρέπει να είχε κάποια επιρροή στη συγκεκριμένη περίπτωση λόγω των γνωριμιών του με παράγοντες που αποφάσιζαν για θέματα εξωτερικής πολιτικής, θα πρέπει να ευνοούσαν την εκλογή Σαρκοζί. Για τους Αμερικάνους ο DSK ήταν ένας σοσιαλιστής («επικίνδυνος» για τις ΗΠΑ όπως όλοι οι Αριστεροί) παρά το γεγονός πως έκανε θεαματικά ανοίγματα προς το νεοφιλελευθερισμό. Αντίθετα ο Σαρκοζί, με την πλήρη κατεδάφιση και των τελευταίων ιδεολογικών θέσεων του «γκολισμού» και τη συμπίευσή του με τις ΗΠΑ και σε θέματα στρατιωτικών επεμβάσεων σε τρίτες χώρες, αποστασιοποιήθηκε από τις θέσεις του Σιράκ και κυρίως του Ντομινίκ ντε Βιλπέν (το τελευταίο «παιδί» του Ντε Γκολ).

Το σκάνδαλο στις 14 του Μάη 2011 με την καμαριέρα του ξενοδοχείου «Σοφιτέλ» ήταν προμελετημένο και προγραμματισμένο. Όλοι πλέον γνώριζαν πως ο DSK θα διεκδικούσε την γαλλική προεδρία το 2012. Το τηλεοπτικό κανάλι BFM είχε αναγγείλει πως η υποψηφιότητά του θα ανακοινωνόταν στις 28 του Ιούνη 2011. Τα προσκείμενα στη γαλλική δεξιά ΜΜΕ, άρχισαν μια εκστρατεία λάσπης στο ζεύγος Στρος-Καν αναφερόμενα στην τεράστια περιουσία τους και δημοσιεύοντας φωτογραφίες από τα σπίτια και τις βίλες τους σε διάφορες χώρες του κόσμου. Παράλληλα στις ΗΠΑ, τέθηκαν οι βάσεις σκανδάλων ως προοίμιο του μεγαλύτερου που θα εξελισσόταν στο «Σοφιτέλ». Η εφημερίδα «Wall Street Journal» (όργανο των αμερικανών κεφαλαιούχων) έφερε στο προσκήνιο μια υπόθεση για κάποια Πιρόσκα Νάγκι, συνεργάτιδα και ερωμένη του Στρος-Καν, η οποία αργότερα τον κατηγορήσε, μεταξύ άλλων, και για επιθετική σεξουαλική συμπεριφορά στο γυναικείο προσωπικό των υπηρεσιών που διοικούσε. Στις 6 του Μάη, οχτώ μέρες πριν από τα γεγονότα στο «Σοφιτέλ», με την ευκαιρία των δημοσιευμάτων για τη Νάγκι, έγιναν σχόλια και από παράγοντες του ΔΝΤ και διατυπώθηκε η άποψη πως η σεξουαλική παρενόχληση στον τόπο εργασίας αποτελεί λόγο απόλυσης ενός αξιωματούχου. Το σκηνικό είχε στηθεί. Κι' ένας κρετίνος θα καταλάβαινε πως, ένας πανέξυπνος άνθρωπος σαν τον DSK, θα είχε την αφέλεια, μια εβδομάδα μετά από τέτοια δημοσιεύματα αλλά και τέτοιες συζητήσεις μέσα στο ΔΝΤ, να επιχειρήσει το βιασμό μιας καμαριέρας ενός ξενοδοχείου στο οποίο σχεδόν τα πάντα βιντεοσκοπούνται. Αλλά κι' εσύ αγαπητέ νεαρέ αναγνώστη που δεν είσαι αφελής, θα πρέπει ήδη να έχεις κατανοήσει τον συμφεροντολογικό τρόπο άσκησης της εξουσίας με ανθρώπους που ενεργούν αποκλειστικά με το «δούναί και λαβείν», το υπέρτατο αυτό αξίωμα της δοσοληψίας στις πελατειακές σχέσεις.

Μετά τις αντιφάσεις στις καταθέσεις της καμαριέρας του «Σοφιτέλ», ο DSK επέστρεψε στη Γαλλία, αλλά φαίνεται πως τον θεωρούσαν ακόμα επικίνδυνο για τη διεκδίκηση της προεδρίας. Αρκετοί Γάλλοι πολίτες υποψιάζονταν κάποια πλεκτάνη εις βάρος του και ενδεχομένως να αντιδρούσαν αρνητικά. Ως το Μάη του 2012 που πραγματοποιήθηκαν οι προεδρικές εκλογές, η μία καταγγελία για σεξουαλικά αδικήματα ακολουθούσε κατά βήμα την άλλη. Κάποια Τριστάν Μπανόν κατέθεσε μήνυση εναντίον του στις 5 Ιουλίου 2011, για απόπειρα βιασμού της το 2003. Στις 8 Αυγούστου η Ναφισάτου Ντιάλο, η καμαριέρα του «Σοφιτέλ», υπέβαλε αγωγή ζητώντας αποζημίωση. Το Φεβρουάριο του 2012 κατηγορήθηκε πως συμμετείχε «ως προαγωγός» σε κύκλωμα πορνείας που δρούσε στο ξενοδοχείο «Κάρλτον» της Λιλ. Αν και μετά από λίγα χρόνια, τον Ιούνιο του 2015, αθώωθηκε, όλο εκείνο το σκηνικό που στήθηκε εις βάρος του ως τις εκλογές του 2012, αμαύρωσε τη φήμη του και κατέστρεψε το πολιτικό του μέλλον, αλλά και ήταν η αιτία του διαζυγίου του με την Αν Σινκλέρ.

Το σκηνικό στήθηκε όταν σχεδόν είχε λήξει η προβλεπόμενη πενταετής θητεία του DSK στο ΔΝΤ. Με το σκάνδαλο δεν υπήρχε πλέον δυνατότητα να επιδιώξει νέα θητεία στο ΔΝΤ αλλά ούτε να προταθεί ως υποψήφιος στις γαλλικές προεδρικές εκλογές. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια. Διότι είναι βέβαιο πως οι Αμερικάνοι δεν θα ήθελαν για δεύτερη φορά έναν σοσιαλιστή στο τιμόνι του ΔΝΤ, αν και για να βοηθήσουν το Σαρκοζί συναίνεσαν το 2007 στο διορισμό του, έχοντας τη δυνατότητα να τον ελέγχουν με την πλειοψηφία του διοικητικού συμβουλίου. Όταν το «σύστημα» της παγκόσμιας εξουσίας θεωρήσει κάποιον πολιτικό, σωστά ή λανθασμένα, ως επικίνδυνο για την εύρυθμη λειτουργία του, ο πολιτικός αυτός δεν έχει καμιά ελπίδα πολιτικής (και κάποιες φορές σωματικής) επιβίωσης.

Ο Ντομινίκ Στρος-Καν υπήρξε έντιμος στο θέμα της ελληνικής οικονομικής κρίσης. Όταν ο τότε έλληνας πρωθυπουργός αποφάσισε να απευθυνθεί στο ΔΝΤ, τον συμβούλεψε, σχεδόν πιεστικά, να μην προβεί σε μια τέτοια επικίνδυνη ενέργεια, πριν επιτευχθεί η αναγκαία ρύθμιση για την αναδιάρθρωση του χρέους. Την ίδια γνώμη με το γενικό διευθυντή είχε και ο έλληνας εκπρόσωπος στο Ταμείο, ο Παναγιώτης Ρουμελιώτης.

Ο πρωθυπουργός έπραξε το αντίθετο και η Ελλάδα βυθίστηκε στη δίνη μιας απύθμενης κερδοσκοπικής αβύσσου, για τις καταστροφές της οποίας θα πληρώνουν και οι επόμενες γενιές. Τα συνεχή προγράμματα λιτότητας που εφαρμόστηκαν και τα δάνεια με υψηλά επιτόκια που δόθηκαν για να αγοραστούν τα ελληνικά ομόλογα τα οποία κατείχαν οι γερμανικές και ευρωπαϊκές τράπεζες, μείωσαν σε εγκληματικό βαθμό τα εισοδήματα των καταναλωτών, με συνέπεια την ανάσχεση κάθε προσπάθειας για οικονομική ανάκαμψη. Από τη στιγμή εκείνη το «παιχνίδι» από οικονομικό έγινε και πολιτικό. Οι δανειστές, αφού έσωσαν τις τράπεζές τους και μεταβίβασαν το βάρος των δανείων στους πολίτες τους, ασκούσαν πλέον για δικούς τους συμφεροντολογικούς λόγους πιέσεις για απανωτές διαρθρωτικές αλλαγές. Κάποιες από αυτές ήταν σωστές, αλλά η γρήγορη εφαρμογή τους προκάλεσε σοκ στην εύθραυστη ελληνική οικονομία, με συνέπεια να χαθεί σε ελάχιστο χρόνο το 25% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος. Για κάποιες άλλες όμως, οι πιέσεις που ασκήθηκαν με την πρόφαση πως πληρώνουν οι ευρωπαίοι πολίτες (τα μυρμήγκια) για να καλοζούν οι τεμπέληδες Έλληνες (τα τζιτζίκια), είχαν ως στόχο την αγορά σε εξευτελιστικές τιμές ζωτικών τομέων της εθνικής οικονομίας, ενώ άλλες είχαν πολιτικά κίνητρα. Η τρόικα των δανειστών είχε για παράδειγμα προτείνει την εκκένωση, για δήθεν λόγους οικονομίας, των νησιών που είχαν λιγότερους από 150 κατοίκους. Και ο πλέον αφελής θα πρέπει να είχε υποψιασθεί πως, πίσω από αυτή την πρόταση κρύβονταν «οι γκρίζες ζώνες» για συνεκμετάλλευση με την Τουρκία του υπόγειου πλούτου του Αιγαίου (φυσικά με τη συμμετοχή και πολυεθνικών εταιρειών), αλλά και το ευρύτερο θέμα της Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ).

Το ενδιαφέρον του Ντομινίκ Στρος-Καν για την ελληνική δημοσιονομική κρίση υπήρξε έντονο. Σε μεταγενέστερο άρθρο μας θα μας δοθεί η δυνατότητα να αναφερθούμε σε μια εντυπωσιακή του παρέμβαση προς τη Γερμανία και προσωπικά προς την Άνγκελα Μέρκελ, όταν η Ελλάδα είχε υπαχθεί, το 2015, στο τρίτο μνημόνιο.

ΚΡΙΣΤΙΝ ΛΑΓΚΑΡΝΤ: Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Άρθρο Νο 30

Η γαλλίδα πολιτικός Κριστίν Λαγκάρντ η οποία διαδέχτηκε τον DSK στην ηγεσία του ΔΝΤ, είναι το πιο κατάλληλο πρόσωπο για να διευθύνει έναν διεθνή θεσμικό οικονομικό οργανισμό, ο οποίος αποτελεί το προπύργιο του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης. Από τα νιάτα της εισχώρησε εύκολα στους κύκλους της διεθνούς πολιτικής και των πολυεθνικών εταιρειών. Το 1974 και στην ηλικία των 18 ετών, κέρδισε μια υποτροφία για το αμερικανικό λύκειο θηλέων Holton-Arms School, στην πολιτεία Μέριλαντ των ΗΠΑ. Εκεί, με ειδική κατήχηση επί τέσσερα χρόνια εμβάθυνε και ενστερνίστηκε την αμερικανική κουλτούρα σε θέματα διαχείρισης παγκόσμιων προβλημάτων. Όπως προβλέπουν τα προγράμματα της σχολής «οι μαθήτριες μαθαίνουν να δρουν ενεργητικά για τη διάδοση της αμερικανικής κουλτούρας και των παραδόσεων και μέσα από τις αλληλεπιδράσεις τους με την οικογένεια Holton, μοιράζονται τις δικές τους απόψεις, τις παραδόσεις και τις πεποιθήσεις τους. Επίσης η σχολή τις βοηθά να προσπαθούν να καλλιεργήσουν τις γνώσεις, τις δεξιότητες και την απαραίτητη διάθεση για να κατανοήσουν και να ενεργούν υπεύθυνα και δημιουργικά για την επίλυση ζητημάτων παγκόσμιας σημασίας».

Με την άριστη εκμάθηση της αγγλικής γλώσσας η Λαγκάρντ έγινε, σε τέσσερα χρόνια και στην ηλικία των 22 ετών, μια τέλεια Αμερικανίδα. Για μια τέτοια πλήρη ενσωμάτωση στην αμερικανική νοοτροπία τη βοήθησε και η επίμονη προσπάθεια των γονιών της να γνωρίσει και να εμβαθύνει στην αγγλοσαξωνική κουλτούρα. Ο πατέρας της ήταν καθηγητής πανεπιστημίου και η μητέρα της εκπαιδευτικός. Από την πλευρά του πατέρα της, του Ρομπέρ Λαλουέτ, είχε μακρινή συγγένεια με το Ντομινίκ Στρος-Καν, με κοινό τους πρόγονο το γαλλοεβραίο γενάρχη των Στρος, τον Isaac Strauss. Και οι δυο γονείς της την προέτρεπαν να ασχοληθεί συστηματικά με την αγγλική λογοτεχνία, ενώ και οι ίδιοι ήταν φανατικοί θαυμαστές του Τζέφερσον και του Λίνκολν. Για το λόγο αυτό η νεαρή Κριστίν Λαλουέτ (αυτό ήταν το πατρικό της επώνυμο), ήταν ψυχολογικά προετοιμασμένη για τον παγκόσμιο ρόλο που οι ειδήμονες του Holton-Arms School είχαν επιλέξει γι' αυτή.

Το επόμενο βήμα, μετά την αποφοίτησή της από τη σχολή, ήταν ένα μικρό δείγμα αυτού του ρόλου. Έκανε μια εντυπωσιακή μετεκπαίδευση στο Καπιτώλιο, στο ναό της αμερικανικής πολιτικής ζωής, ως βοηθός του πολιτευτή Ουίλιαμ Κοέν. Ο πολιτικά πανίσχυρος αυτός γερουσιαστής που είχε στενές σχέσεις με το παντοδύναμο εβραϊκό λόμπι των ΗΠΑ και αργότερα (αν και ρεπουμπλικάνος) έγινε υφυπουργός άμυνας στην κυβέρνηση του Μπιλ Κλίντον, υπήρξε ο μέντορας της Λαγκάρντ. Η επιλογή της για θέσεις/κλειδιά στο παγκόσμιο σύστημα της νεοφιλελεύθερης οικονομίας, δείχνει γενικότερα τις διαδικασίες επιλογής των στελεχών με αναμφισβήτητες ικανότητες αλλά και με έλλειψη συναισθηματικών ευαισθησιών. Επιλέγουν ευφείς αλλά σκληρούς τεχνοκράτες με αγγλοσαξονική κουλτούρα, που αντιμετωπίζουν τα πάντα με αριθμούς και με βάση τους δείκτες του χρηματιστηρίου, χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους Ανθρώπους και τις Κοινωνίες.

Αν κάποιος ερευνήσει και στην Ελλάδα διακεκριμένα ηγετικά στελέχη της πολιτικής και πνευματικής ζωής, όπως είναι κάποιοι «yes-men» πολιτικοί και καθηγητές που μετεκπαιδεύτηκαν ή δίδαξαν σε αγγλοσαξονικά πανεπιστήμια θα διαπιστώσει πως, ανάμεσα σ' αυτούς, οι περισσότεροι είναι «ήπιας» πολιτικής συμπεριφοράς συντηρητικοί ή αριστεροί πολιτικοί και πνευματικοί ηγέτες, με ύποπτο ρόλο σε εθνικά πολιτικά και πολιτιστικά προβλήματα (Κυπριακό, Αιγαίο, «Μακεδονικό», εθνική ταυτότητα των Ελλήνων, πλαστογράφηση της Ιστορίας και της εξέλιξης της ελληνικής γλώσσας κλπ). Είναι άριστα

προετοιμασμένοι, ως ηγετικά στελέχη, για το ρόλο «των Γεντισάρων» στη χώρα της καταγωγής τους, όπως προετοιμάστηκαν κατάλληλα και οι νεαροί σπουδαστές της Χιλής επί δικτατορίας Πινοσέτ, για να μεταμορφωθούν σε «Chicago's boys» (σε αγόρια, σε παιδιά του Σικάγου) και φανατικούς υποστηρικτές των θεωριών του Μίλτον Φρίντμαν και του Σάμιουελ Χάντιγκτον. Με λίγα λόγια είναι οι «ευρωλιγούρηδες» του γνωστού για τις εκκεντρικές γλωσσοπλαστικές του ικανότητες και αρχαιολάτρη καθηγητή και πολιτικού Κώστα Ζουράρι. Αν ζούσε ο Κωστής Παλαμάς θα έφτυνε κατάμουτρα «αυτούς τους Φραγκολεβαντίνους που κατάντησαν πόρνη τη Ρωμιοσύνη», ενώ ο Κολοκοτρώνης θα τους χαρακτήριζε «προσκυνημένους».

Η Λαγκάρντ, μετά την ολοκλήρωση των σπουδών της επέστρεψε στη Γαλλία και ως δικηγόρος συνεργάστηκε με τη δικηγορική εταιρεία «Μπέικερ και Μακ Κένζι», έναν αγγλοσαξονικό πολυεθνικό δικηγορικό όμιλο, με 4600 συνεργάτες σε τριανταπέντε χώρες του κόσμου. Το 1982 παντρεύτηκε τον οικονομικό αναλυτή Βίλφρεντ Λαγκάρντ, με τον οποίο απέκτησε δυο αγόρια. Χώρισαν σε μια δεκαετία και από τότε, ενώ για καθαρά επαγγελματικούς λόγους κράτησε το επώνυμό του, σε κανένα βιογραφικό της κείμενο δεν αναφέρεται το όνομά του, σαν να μην υπήρξε ποτέ στη ζωή της. Γνωρίζει με μαεστρία να κρύβει κάποιες πλευρές της ζωής της, που ενδεχομένως να αμαυρώσουν την καλή της φήμη, όπως ελάχιστοι γνωρίζουν για το δεύτερο γάμο της με το βρετανό επιχειρηματία Έβριαν Γκίλμουρ. Από το 2009 ζει με τον τρίτο της σύντροφο, τον κορσικανό επιχειρηματία Ξαβιέ Τζιοκαντί.

Το 2000 ο Ζακ Σιράκ την τίμησε με το παράσημο της «Λεγεώνας της Τιμής» και τρεις μήνες αργότερα διορίστηκε μέλος της επιτροπής για τη διεύρυνση του NATO. Το 2005 τοποθετήθηκε υπουργός εμπορίου στην κυβέρνηση του Ντομινίκ ντε Βιλπέν και το 2007 υπουργός Γεωργίας και Αλιείας στην πρώτη κυβέρνηση του Φρανσουά Φιγιόν. Ακριβώς σε ένα μήνα, στη δεύτερη κυβέρνηση Φιγιόν, ανέλαβε το υπουργείο οικονομικών (économie), οικονομίας (finances) και εργασίας. Αν και δικηγόρος, τα οικονομικά θέματα είναι αυτά που κυρίως την ενδιαφέρουν, γιατί αυτά έχουν σχέση με πολιτικές πρακτικές του νεοφιλελευθερισμού. Το 2008 το υπουργείο της μετονομάστηκε σε οικονομικών, βιομηχανίας και εργασίας, ενώ το 2010, στον τρίτο ανασχηματισμό της κυβέρνησης Φιγιόν, το υπουργείο της άλλαξε και πάλι ονομασία για να μετατραπεί σε υπουργείο οικονομικών, οικονομίας και βιομηχανίας.

Οι στόχοι της ήταν σταθεροί και προμελετημένα προκαθορισμένοι. Όταν το 2010 διαδόθηκε πως ο Φρανσουά Φιγιόν την προόριζε για διάδοχό του στην πρωθυπουργία, εκείνη αρνήθηκε με τη δικαιολογία «πως δεν ήταν ικανή για τέτοιο λειτούργημα» και πως προτιμούσε το υπουργείο οικονομικών «για να μπορεί να συμμετέχει στις συνελεύσεις του G20». Με τις δυνατές πλάτες που τη στήριζαν, δικαιολογημένα οι στόχοι της βρίσκονταν πολύ ψηλά, για να στηρίξει κι' αυτή κάθε νεοφιλελεύθερη πολιτική των προστατών της. Όταν το 2005 ως υπουργός εμπορίου θέλησε να τροποποιήσει, δυο μόνο μέρες μετά το διορισμό της, τον κώδικα εργασίας «για να βάλει φρένο στις προσλήψεις», δημιουργήθηκε μεγάλη κοινωνική αναστάτωση και ο πρωθυπουργός Ντομινίκ ντε Βιλπέν «της τράβηξε το αφτί». Αλλά και όταν, επί προεδρίας Σαρκοζί, στην κυβέρνηση του Φρανσουά Φιγιόν, επιχείρησε να εφαρμόσει «ένα σχέδιο λιτότητας», επενέβη ο πρωθυπουργός για να διαψευστεί επίσημα η εφαρμογή ενός τέτοιου αντικοινωνικού μέτρου.

Στα ΜΜΕ άρχισαν να κριτικάρονται κάποιες γκάφες και άστοχες ενέργειές της. Όταν οι δημοσιογράφοι τη ρώτησαν για τις επιπτώσεις που θα είχε στο πορτοφόλι των πολιτών η αύξηση της βενζίνης που προαναγγείλε, αυτή απάντησε κυνικά πως θα μπορούσαν να αποφύγουν τα έξοδα «χρησιμοποιώντας ποδήλατο». Τον Αύγουστο του 2007, λίγο πριν από την κρίση των επικίνδυνων χρεογράφων (subprimes) και ένα χρόνο πριν από την πτώχευση της τράπεζας Λίμαν Μπράδερς, όταν σε λίγο θα άρχιζε η μεγάλη παγκόσμια οικονομική κρίση, η Λαγκάρντ δήλωσε πως ο κόσμος δεν έπρεπε να ανησυχεί γιατί «το

μεγαλύτερο τμήμα της κρίσης έχει περάσει και τώρα (η κρίση) βρίσκεται πίσω μας». Τέτοιες περισπούδαστες προβλέψεις έκανε και αυτή αλλά και οι ιδεολογικά όμοιοι συνεργάτες της (σαν το Δανό Πάουλ Τόμσεν, τον «ανθύπατο» του ελληνικού προγράμματος «διάσωσης») στο ΔΝΤ και η ελληνική οικονομία κατακρημνίστηκε στην άβυσσο.

Τον Ιούνιο του 2011, είχε επιλεγεί ως διευθύντρια του ΔΝΤ «για την πολύτιμη πείρα της, την ικανότητα εργασίας και την άριστη γνώση της αγγλικής γλώσσας». Όλοι οι γενικοί διευθυντές ήταν μέχρι τώρα οικονομολόγοι. Ήταν η πρώτη μη οικονομολόγος και η πρώτη γυναίκα που έχει επιλεγεί με κανονική πενταετή θητεία, για να ηγηθεί στον ανδροκρατούμενο αυτόν παγκόσμιο οικονομικό οργανισμό. Στις 19 Φεβρουαρίου 2016 ανανεώθηκε η θητεία της για μια ακόμα πενταετία. Το διοικητικό συμβούλιο του ΔΝΤ είχε προαναγγείλει το νέο διορισμό της, τονίζοντας πως η απόφασή του δεν θα επηρεαζόταν από τυχόν καταδικαστική απόφαση του γαλλικού δικαστηρίου, σχετική με την παραπομπή της Λαγκάρντ για την «υπόθεση Ταπί». Ήταν φανερό πως με τόσο ισχυρούς προστάτες κανένα εμπόδιο, καμιά εγκληματική πράξη, δεν θα αποτελούσε αιτία οποιασδήποτε πολιτικής της απαξίωσης και απομάκρυνσής της από το ιερατείο του νεοφιλελευθερισμού.

Τον Αύγουστο του 2011 και λίγες μόνο εβδομάδες μετά τον πρώτο διορισμό της στο ΔΝΤ, το ειδικό δικαστήριο τα γαλλικής δημοκρατίας (CJR), μετά από καταγγελίες από σοσιαλιστές βουλευτές, διέταξε τη διενέργεια ανακρίσεων εναντίον της Λαγκάρντ για «συνενοχή σε ψεύδη και σε υπεξαίρεση δημόσιων αγαθών». Η ίδια κλήθηκε ως ειδικής κατηγορίας μάρτυρας, κάτι παρόμοιο με την προβλεπόμενη από τον ελληνικό ποινικό κώδικα κλήση ενός μάρτυρα για «ανωμοτί κατάθεση» (προοίμιο ενδεχόμενης δικαστικής δίωξης). Σύμφωνα με το κατηγορητήριο η Λαγκάρντ, ως υπουργός οικονομικών επί προεδρίας Νικολά Σαρκοζί, παρέπεμψε παράνομα σε διαιτησία αντί στη Δικαιοσύνη μια υπόθεση οικονομικής διαφοράς μεταξύ του επιχειρηματία Μπερνάρ Ταπί (φίλου και χρηματοδότη του γάλλου προέδρου) και της κρατικής τράπεζας «Credit Lyonnais» (Κρεντί Λιονέ) για την εξαγορά και μεταπώληση της εταιρείας αθλητικών ειδών «Adidas». Με την «ευνοϊκή διαιτησία» ο Ταπί εισέπραξε από επιστροφές 405 εκατομμύρια ευρώ. Σύμφωνα με τις διατάξεις του γαλλικού ποινικού κώδικα, για την κατηγορία αυτή προβλέπεται ποινή φυλάκισης ως δέκα χρόνια και πρόστιμο ενός εκατομμυρίου ευρώ. Τον Αύγουστο του 2014, μετά από την έφεσή της, στην οποία προσπάθησε να επιρρίψει τις ευθύνες στο Σαρκοζί υποστηρίζοντας πως «έδρασε κατ' εντολήν του», οι κατηγορίες τροποποιήθηκαν και η δίωξη ασκήθηκε για απλή «αμέλεια στη διαχείριση δημοσίου χρήματος», με ανώτατη προβλεπόμενη ποινή τον ένα χρόνο και πρόστιμο δεκαπέντε χιλιάδες ευρώ. Πολλοί την κατηγορήσαν για άσκηση σοβαρών πιέσεων σε δικαστικά όργανα από τους προστάτες της) για την τροποποίηση του κατηγορητηρίου. Τελικά, τον Ιούλιο του 2016 το ειδικό δικαστήριο αποφάσισε να την παραπέμψει, ως κατηγορούμενη, με την ειδική σύνθεσή του των τριών δικαστών, έξι βουλευτών και έξι γερουσιαστών. Ήταν επόμενο πως κι' αυτή, όπως τόσοι άλλοι πολιτικοί, θα απαλλασσόταν στο τέλος «ελλείψει αποδεικτικών στοιχείων και λόγω αμφιβολιών».

Στο πολύπλοκο και άκρως εξειδικευμένο θέμα του ελληνικού δημόσιου χρέους και στην παράτυπη συμμετοχή του ΔΝΤ (με τροποποίηση σχετικού άρθρου του Κανονισμού του) δεν είναι δυνατόν να αναφερθούμε εκτενέστερα στα πλαίσια αυτής της έρευνας. Για να αξιολογήσουμε όμως τον ανάλητο χαρακτήρα και την έλλειψη ανθρωπιστικών συναισθημάτων της Κριστίν Λαγκάρντ, αξίζει να αναφερθούμε σε ένα περιστατικό που έχει καταγραφεί στο γαλλικό τύπο. Όταν ρωτήθηκε από δημοσιογράφους πως νιώθει, ως μητέρα δυο παιδιών, για τα φτωχά παιδιά της Ελλάδας που δεν έχουν, λόγω της λιτότητας, βασικές ιατρικές φροντίδες, εκείνη απάντησε με πρόσωπο σκληρό, χωρίς ίχνος οίκτου για τα ξένα παιδιά: «ρωτήστε καλύτερα τους Έλληνες πως μπορούν να βοηθηθούν οι ίδιοι!... Ας πληρώνουν τους φόρους τους!». Η εφημερίδα «Le Monde» δικαιολογημένα άσκησε κριτική γι' αυτή την υποκριτική και ανέντιμη στάση της. Η ίδια, παρά τις παχυλές ετήσιες

αποδοχές της που ξεπερνούν το μισό εκατομμύριο δολάρια και τις άλλες τεράστιες έμμεσες οικονομικές ωφέλειες από τα «δωρεάν τυχερά» (δεξιώσεις, συχνά πανάκριβα επίσημα γεύματα, ταξίδια, δώρα κλπ), δεν πληρώνει για φόρο ούτε ένα δολάριο, λόγω της θεσμοθετημένης φοροαπαλλαγής των γενικών διευθυντών του Ταμείου. Αυτή η «σιδερένια κυρία» του ΔΝΤ, είναι μια έντιμη και νόμιμη φοροφυγιά που επικρίνει τους φοροφυγάδες. Τέτοιες ακατανόητες, αλαζονικές και εγωπαθείς τεχνοκρατικές αντιλήψεις, μόνο με την «πεπερασμένη» (σύμφωνα με την ειδική μαθηματική ορολογία) ιδιόμορφη λογική κάποιων ανάληπτων ηγετών μπορούν να ερμηνευθούν και να κατανοηθούν με το σωστό τρόπο.

ΟΤΑΝ Ο ΝΤΑΝΙΕΛ ΚΟΝ-ΜΠΕΝΤΙΤ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΓΙΟΣΚΑ ΦΙΣΕΡ

Άρθρο Νο 31

Ο Ντανιέλ Κον Μπεντίτ, όπως ήδη τον έχουμε εν συντομία σκιαγραφήσει σε προγενέστερο άρθρο μας, αποτελεί έναν από τους πιο αντιπροσωπευτικούς τύπους του σημερινού ευρωπαϊκού ομορτουμιστή πολιτικού. Γεννήθηκε στη Γαλλία το 1945 από γονείς που είχαν αποδράσει από τη χιτλερική Γερμανία το 1933. Ο δικηγόρος πατέρας του, ο Έριχ Κον Μπεντίτ, καταζητούνταν από την αστυνομία ως επικίνδυνος τροτσκιστής και η μητέρα του Χέρτα Νταβίντ, με νομικές σπουδές και επαγγελματικές προοπτικές στο δικαστικό κλάδο, διέτρεχε ακόμα μεγαλύτερο κίνδυνο γιατί ήταν Εβραία. Επειδή οι γονείς του Ντανιέλ είχαν στερηθεί τη γερμανική υπηκοότητα, ο ίδιος χαρακτηρίστηκε από τη γαλλική υπηρεσία προστασίας προσφύγων ως «άπατρις» (apatride) και διατήρησε αυτή την ιδιότητα της ανύπαρκτης εθνικότητας επί δεκατέσσερα χρόνια. Όταν αργότερα ως έφηβος θα έπρεπε να επιλέξει εθνικότητα, προτίμησε τη γερμανική για ν' αποφύγει τη στράτευση στο γαλλικό στρατό. Θα μπορούσε να επιλέξει ταυτόχρονα και τη γαλλική υπηκοότητα, όταν ως ευρωβουλευτής και ηγέτης των «Πράσινων» διαδόθηκε, το 2009, πως θα ήταν υποψήφιος στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2012. Εκείνος διέψευσε τις φήμες για την υποψηφιότητά του και αρνήθηκε να υποβάλει αίτηση για διπλή εθνικότητα διότι, όπως έλεγε, προτιμούσε να έχει την εθνικότητα του ευρωπαϊού πολίτη. Τελικά, το 2015 απέκτησε, παρά τις προγενέστερες δηλώσεις του και τη γαλλική υπηκοότητα.

Από το 1964 και ως το 1966 συμμετείχε, ως ενεργό μέλος, στην «Ομοσπονδία των Αναρχικών» και στην παρόμοια ανένταχτη ομάδα «Μαύρο και Κόκκινο». Το 1967, ως φοιτητής στο πανεπιστήμιο του Παρισιού, στη σχολή κοινωνιολογίας της περιοχής Ναντέρ και στρατευμένος στο «Σύνδεσμο των Αναρχικών Σπουδαστών-LEA» αναδείχθηκε, το Μάη του 1968, ηγετικό στέλεχος της εξεγερμένης γαλλικής νεολαίας με το προσωνύμιο «ο κόκκινος Ντάνι». Όλα τα προηγούμενα χρόνια έπαιρνε μέρος σε συγκρούσεις και σε καταλήψεις που οργάνωναν οι αναρχικοί, κυρίως στην περιοχή της σχολής του. Η Αστυνομία τον είχε στο στόχαστρο, θεωρώντας τον ως συστηματικό πρόξενο κοινωνικών αναστατώσεων (perturbateur).

Μετά το Μάη του 1968 πλήθαιναν οι φωνές από διάφορες κοινωνικές και πολιτικές ομάδες, που ζητούσαν «κάποιος ν' αρπάξει από το σβέρκο αυτόν το γερμανό αναρχικό και να τον πετάξει, χωρίς καμιά άλλη διαδικασία πέρα από τα σύνορα». Ακόμα και η κομμουνιστική εφημερίδα «L'Humanité» δημοσίευσε στις 3 του Μάη 1968, τη δήλωση του γενικού γραμματέα του κομμουνιστικού κόμματος της Γαλλίας Ζορζ Μαρσέ, με την οποία σχολίαζε εχθρικά τη στάση «αυτού του γερμανού αναρχικού Κον-Μπεντίτ». Αυτή τη φράση του Μαρσέ, με την προσθήκη της εβραϊκής καταγωγής του «κόκκινου Ντάνι», την είχαν μετατρέψει σε σλόγκαν που το επαναλάμβαναν ρυθμικά οι εξεγερμένοι νέοι κραυγάζοντας: «Είμαστε όλοι Γερμανοεβραίοι». Μετά τα σοβαρά γεγονότα στα πανεπιστήμια της Σορβόνης και της Ναντέρ, ο «Ντάνι» γνώριζε πως η αστυνομία θα προσπαθούσε να τον συλλάβει, όταν πλέον δεν θα είχε την ομαδική προστασία των συντρόφων του. Κρυφά έφυγε για το Σεν-Ναζέρ, στον αδελφό του Γκαμπριέλ Κον-Μπεντίτ, καθηγητή της γερμανικής γλώσσας και επίσης αναρχικό από την παιδική του ηλικία.

Τα δυο αδέρφια οργάνωσαν μια συνέλευση των εργατών των ναυπηγείων και αμέσως μετά ο Ντανιέλ αναχώρησε για το Βέλγιο, αλλά οι βελγικές αρχές δεν του επέτρεψαν να περάσει τα σύνορα. Κατευθύνθηκε προς το Βερολίνο και μετά βρέθηκε στο Άμστερνταμ της

Ολλανδίας. Γνώριζε πως ήταν ανεπιθύμητος στη Γαλλία, αλλά θα προσπαθούσε να επιστρέψει και πάλι στο Παρίσι συνοδευόμενος από ομάδα γερμανών και γάλλων αναρχικών. Ήδη όμως, με απόφαση του υπουργού εσωτερικών Κριστιάν Φουσέ, είχε εκδοθεί το διάταγμα της 21 του Μάη για την απέλασή του στη Γερμανία και οι γαλλικές συνοριακές αρχές του Φόρμπαχ δεν του επέτρεψαν την είσοδο. Τελικά, μετά και από κάποιες άλλες μικροπεριπλανήσεις, εγκαταστάθηκε οριστικά στη Φρανκφούρτη του Μάιν, αλλά μπήκε αρκετές φορές παράνομα στη Γαλλία με διαφορετική ενδυματολογική εμφάνιση και αλλάζοντας το (κόκκινο) χρώμα των μαλλιών του.

Στη Φρανκφούρτη γρήγορα βρέθηκε και πάλι σε κύκλους αναρχικών και ανένταχτων κομμουνιστών. Συνεργάστηκε στενά με το Γιόσκα Φίσερ (τον μετέπειτα γνωστό μας υπουργό εξωτερικών της Γερμανίας και λομππίστα του αγωγού «Ναμππούκο»), ο οποίος ήταν ενεργό μέλος της αναρχικής ομάδας «Revolutionärer Kampf» (Επαναστατικός Αγώνας) στα πλαίσια του ιδεολογικού κινήματος «Sponti-Szene»⁸⁰. Ο Κον-Μπεντίτ εργάστηκε ως συντάκτης στο περιοδικό των αναρχικών της Φρανκφούρτης «Pflasterstrand» και ως υπάλληλος στο βιβλιοπωλείο «Καρλ Μαρξ». Όμως, από αυτή την περίοδο άρχισε να μεταστρέφεται ιδεολογικά και να επιδιώκει μια πολιτική καριέρα στη Γερμανία, παρά το γεγονός πως ως τότε απεχθανόταν τις «εκλογές της μπουρζουαζίας». Σ' αυτή τη μεταστροφή πιθανόν να συνέβαλε και το γεγονός πως, σε κάποιο συνέδριο των αναρχικών, το φθινόπωρο του 1968, διαπίστωσε ότι το «Ελεύθερο Κίνημα των Κουβανέζων» και η SAC, μια αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση της Σουηδίας, χρηματοδοτούνταν από τη CIA. Είναι γνωστό πως οι πράκτορες της CIA, έχουν διεισδύσει και ελέγχουν τα ηγετικά στελέχη τέτοιων αναρχικών και ανένταχτων αριστεριστικών ομάδων σε πολλές χώρες του κόσμου αλλά και στην Ελλάδα. Το 1986, σε ένα κείμενο αυτοκριτικής και απολογισμού με τίτλο: «Την είχαμε αγαπήσει τόσο πολύ την Επανάσταση», ο Κον-Μπεντίτ κόβει και επίσημα κάθε δεσμό με τις αναρχικές ομάδες, ενώ άρχισε να αναδεικνύεται ως ηγετικό στέλεχος «των Πράσινων/Οικολόγων» στη Γερμανία και στο Ευρωκοινοβούλιο.

Η πολιτική του δραστηριότητα άρχισε το 1984, όταν έπεισε και το Γιόσκα Φίσερ να ενταχθούν στην ομάδα των οικολόγων. Μάλιστα, μ' αυτή την κομματική ιδιότητα διετέλεσε και αντιδήμαρχος της Φρανκφούρτης με αντικείμενο αρμοδιοτήτων τις πολυπολιτισμικές υποθέσεις. Όμως, τουλάχιστον πριν από μια δεκαετία, είχε αρχίσει να μετριάζει σταδιακά τη βίαιη αναρχική του συμπεριφορά και γι' αυτό ο τότε γάλλος υπουργός εσωτερικών Κριστιάν Μπονέ ακύρωσε, το Δεκέμβρη του 1978, την απόφαση για την απέλασή του στη Γερμανία, επιτρέποντάς τον να μπει στο γαλλικό έδαφος για να περάσει, στα Πυρηναιά Όρη, λίγες μέρες με την οικογένεια του αδελφού του Γκαμπριέλ.

Το 1994 εκλέχτηκε ευρωβουλευτής με το γερμανικό κόμμα των Πράσινων και στη συνέχεια εκλέχτηκε και πάλι αλλά με ομώνυμο γαλλικό κόμμα, όπως είχε το δικαίωμα, με βάση την ευρωπαϊκή νομοθεσία, παρά το γεγονός πως τότε δεν είχε ακόμα αποκτήσει και τη γαλλική υπηκοότητα. Από τότε και ως το 2014 εκλεγόταν συνεχώς ευρωβουλευτής, διευρύνοντας τη συνεργασία των οικολόγων/πράσινων στο Ευρωκοινοβούλιο με το κόμμα της «Συμμαχίας των Δημοκρατών και των Φιλελεύθερων για την Ευρώπη-ADLE» του Γκι Φέρχοφστατ. Με τον πρώην βέλγο πρωθυπουργό είχαν ιδρύσει, το 2010, το «Γρουπ Σπινέλι», μια πανευρωπαϊκή ομάδα φιλοευρωπαϊών φεντεραλιστών που αντιμάχεται τους ευρωσκεπτικιστές. Μαζί με τον Φέρχοφστατ δημοσίευσαν ένα μανιφέστο με τίτλο «Όρθια η Ευρώπη» (Debout l'Europe) για την αναγκαιότητα μιας ομοσπονδοποίησης της ΕΕ και για μια «μετα-εθνική» ευρωπαϊκή επανάσταση (pour une révolution post-nationale).

Σιγά σιγά ο Κον-Μπεντίτ αυτονομήθηκε ιδεολογικά από τους αριστερούς συντρόφους του και με κάπως συγκαλυμμένες απόψεις και πράξεις, άρχισε να στρέφεται ολοένα και πιο δεξιά. Επικρότησε πολλές από τις επεμβάσεις του ΝΑΤΟ, αποδέχθηκε αλλαγές εις βάρος των εργαζομένων και θεώρησε αναγκαίες κάποιες νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις, επαναλαμβάνοντας πως «το σήμερα δεν είναι ίδιο με το 1968». Αυτή η ιδεολογική

μεταστροφή, οι εσωκομματικές του διαφοροποιήσεις και διενέξεις και οι κατηγορίες για παιδοφιλία, τον έφεραν σε σύγκρουση με την ηγετική ομάδα των οικολόγων/πράσινων και αποφάσισε, στις 23 του Σεπτεμβρίου 2012, να παραιτηθεί και να αποχωρήσει από το κόμμα, αν και οι πρώην σύντροφοί του μιλούν «για καθαίρεση και εκδίωξη».

Η παραίτησή του είχε σχέση και με τις πολιτικές θέσεις που πήρε ο συνασπισμός των κομμάτων «Ευρώπη-Οικολογία/Οι Πράσινοι» (EE-LV) στις γαλλικές προεδρικές εκλογές του 2012 με υποψήφιο τον Νοέλ Μαμέρ, ο οποίος δεν συναινούσε στην ίδρυση του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης (MES). Οι ίδιες αντιθέσεις είχαν δημιουργηθεί μέσα στο οικολογικό κίνημα και στο γαλλικό δημοψήφισμα για την υπερψήφιση ή καταψήφιση του σχεδίου για το ευρωπαϊκό σύνταγμα. Η σύγκρουση μεταξύ των δυο πρώην «πράσινων συντρόφων» ήταν αναπόφευκτη, με δεδομένη και τη διάσταση απόψεων του Κον-Μπεντίτ με τους γερμανούς «Πράσινους». Ο Νοέλ Μαμέρ τον κατηγορήσε πως στο θέμα του «MES» είχε ταυτόσημες απόψεις με τους «γερμανούς» συντηρητικούς. Ο υπαινιγμός έθιγε και πάλι ένα ευαίσθητο θέμα, που είχε δημιουργήσει τόση αναστάτωση στους εξεγερμένους σπουδαστές του 1968, μετά τις δηλώσεις του γραμματέα του ΚΚΓ Ζορζ Μαρσέ για το «γερμανό αναρχικό». Ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ απάντησε στον Μαμέρ πως αυτή η επιχειρηματολογία αποτελούσε έναν «εκτροχιασμό», αφού θα μπορούσε να προβληθεί και από τους Γερμανούς το ίδιο αλλά αντίστροφο επιχείρημα, «όταν πήρε θετική θέση για τις στρατιωτικές επεμβάσεις της Γαλλίας στη Βοσνία και στη Λιβύη». Ο αναρχικός «Κόκκινος Ντάνι» που ξεσήκωσε κάποτε την ευρωπαϊκή νεολαία εναντίον των «ιμπεριαλιστών του NATO και των πλουτοκρατών», ομολόγησε για πρώτη φορά πως συναίνεσε στη στρατιωτική επέμβαση του NATO στη Γιουγκοσλαβία και στις αεροπορικές επιθέσεις των Γάλλων στη Λιβύη, ενώ αργότερα ακολούθησε η ομολογία και άλλων παρόμοιων «συναινέσεων».

Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Άρθρο Νο 32

Από το Σεπτέμβριο του 2012 ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ ακολούθησε μια αυτόνομη πολιτική πορεία και ταυτόχρονα κάποιες επαγγελματικές ενασχολήσεις σε εργασίες που είχε κατά καιρούς πραγματοποιήσει για βιοποριστικούς λόγους. Είχε αρχίσει να «αστικοποιείται». Για τις εκδόσεις πολιτικών βιβλίων και εντύπων είχε εμπειρίες από τη Φρανκφούρτη. Οι συχνές εμφανίσεις του στα τηλεοπτικά κανάλια του πρόσθεσαν γνώσεις και εμπειρίες, ώστε να μπορεί να ασχοληθεί με τηλεοπτικές παραγωγές ντοκιμαντέρ. Αλλά και έκανε μια εμφάνιση ως ηθοποιός στη γαλλική τηλεοπτική σειρά (σίριαλ) «Fais pas ci, fais pas ça» της Αν Τζιαφερί και του Τιερί Μπιζό, στο 5^ο επεισόδιο του προτελευταίου όγδοου ετήσιου κύκλου.

Φαίνεται πως για το ποδόσφαιρο δείχνει πάντα ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Το 2012 ανέλαβε τα καθήκοντα του προέδρου σε μια ποδοσφαιρική λέσχη της Φρανκφούρτης. Στο γαλλικό τύπο δημοσιεύτηκε η είδηση πως θα ήταν ο βασικός σχολιαστής στην εκπομπή «Τα Δείγματα» του τηλεοπτικού σταθμού «Canal+Sport», ενώ βιντεοσκόπησε και ένα ντοκιμαντέρ για το αθλητικό ταλέντο και τις δημοκρατικές ιδεολογικές απόψεις του βραζιλιάνου ποδοσφαιριστή Σόκρατες. Από παλιά ήταν αθλητικός σχολιαστής σε ραδιοφωνική εκπομπή στο σταθμό «Europe 1», ενώ παρενέβαινε ως σχολιαστής στο «Euro 2016» (ευρωπαϊκό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου) που πραγματοποιήθηκε στη Γαλλία.

Οι αιτίες για τις οποίες εκδιώχτηκε ο Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ από το κόμμα ήταν σοβαρές και αναιρούσαν το ιδεολογικό προφίλ όλης της προηγούμενης πολιτικής του ζωής. Πολύ πριν είχε τεθεί από πολλούς το ερώτημα, αν πραγματικά υπήρξε ένας ιδεολόγος επαναστάτης ή είναι ένας κοινός διεφθαρμένος και καιροσκοπός πολιτικός απατεώνας. Κάποιες νεοφιλελεύθερες απόψεις του, ανάμεικτες με ομοσπονδιακά οράματα και επαναστατικές αλλαγές για την Ευρώπη, δίνουν επιχειρήματα στους πολιτικούς του αντιπάλους να τον κατηγορούν ως δημαγωγό και οπορτουνιστή. Ισχυρίζονται πως με τις ασάφειές του επιδιώκει να καλύψει τον πραγματικό ρόλο του «κρυφού πλάσιέ του μονεταρισμού και των πολυεθνικών εταιρειών». Η μηνιαία εφημερίδα «La Décroissance» του Πολ Αριές τον χαρακτήριζε, συνέχεια, ως έναν ψευδοοικολόγο και «οικοταρτούφο» (éco-tartuffe), ενώ άλλο αριστερό έντυπο, για να τονίσει το ρόλο του ως προβοκάτορα, έγραφε γι' αυτόν πως «έχει το χρώμα, τη μυρωδιά και τη γεύση της εξέγερσης, αλλά αυτό δεν είναι εξέγερση... Είναι ακριβώς η κλασική καπιταλιστική ιδεολογία πίσω από μια φάτσα χαμογελαστή κι' αναμαλλιασμένη... Είναι ένα τρομερό και απαίσιο προϊόν του μάρκετινγκ». Ο διευθυντής της εφημερίδας «Monde Diplomatique» Σερζ Αλιμί, που καυτηρίασε αυστηρά τα φερέφωνα της επικοινωνιακής προπαγάνδας στη Γαλλία αλλά και στην υπόλοιπη Ευρώπη, έγραψε πως οι διφορούμενες ιδεολογικές θέσεις του Κον-Μπεντίτ δεν αρκούν «για να ξεπλύνουν τη ντροπή της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Πολλές απόψεις του διακρίνονταν για την ανθρωπιά τους, αλλά στο τέλος έδινε πάντα ρεσιτάλ λαϊκισμού και προκλητικότητας, για να γκρεμίσει ό,τι καλό είχε δημιουργήσει. Στο «μακεδονικό!» πήρε και αυτός και ο Γιόσκα Φίσερ σαφή και σκληρή θέση υπέρ της Βαρντάρσκα Μπανόβινα (FYROM). Σ' αυτό τον συμπαραστάθηκαν και κάποιοι από τους έλληνες οικολόγους/πράσινους και κυρίως ο **Μιχάλης Τρεμόπουλος⁸¹**, που τότε ήταν ηγετικό στέλεχος της εκτελεστικής επιτροπής του κόμματος. Ο συγγραφέας και ποιητής Νάνος Βαλαωρίτης, ο οποίος το 2007 ήταν επικεφαλής του ψηφοδελτίου Επικρατείας των Οικολόγων/Πράσινων, αποκάλυψε τον Τρεμόπουλο «πολιτικάντη, κρατικοδίαιτο, επαγγελματία πολιτικό και υποχείριο των Αμερικανών» και ιδιαίτερα του Τζορτζ Σόρος. Ο Τζ.

Σόρος, κατά τον Βαλαωρίτη, ήταν αυτός που χρηματοδότησε τη μετεκπαίδευση του Τρεμπόπουλου στις ΗΠΑ, όπου και συνδέθηκε με κύκλους Σλαβομακεδόνων.

Αυτός ο αντιφατικός πολιτικός λόγος του Κον-Μπεντίτ (και άλλων συντρόφων του στο κόμμα των ευρωπαϊκών οικολόγων) και η συμπαρατάξη του με τις ΗΠΑ σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και στρατιωτικών επεμβάσεων, αλλά και της αριστερής πολιτικής του σε ορισμένα ευρωπαϊκά κοινωνικά προβλήματα, δημιούργησαν υπόνοιες για τις ύποπτες διασυνδέσεις του και το ρόλο του στην παραπλάνηση των λαϊκών μαζών. Για τη λιτότητα και τα δεινά του ελληνικού λαού από τα «μνημόνια», έβγαζε πύρινους λόγους κατά της «ανάληπτης Ευρώπης των τοκογλύφων». Για να δικαιολογήσει τη συναίνεσή του στη δημιουργία του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας για την οποία κατηγορήθηκε από το γάλλο «πράσινο» Νοέλ Μαμέρ, έφερε το παράδειγμα της Ελλάδας που η οικονομία της έχει πληγεί θανάσιμα από την πολιτική της λιτότητας, χωρίς ενισχυτικά μέτρα ανάπτυξης. Ήταν μια σωστή άποψη, την οποία όμως «γαρνίριζε» με νεοφιλελεύθερες συμπληρωματικές προτάσεις. Για τους πρόσφυγες μίλησε με αγάπη και σεβασμό, αλλά στο τέλος διευκρίνισε πως «με τους χαμηλούς μισθούς που έπαιρναν θα βελτίωναν την ανταγωνιστικότητα της οικονομίας και ταυτόχρονα θα έλυναν το δημογραφικό πρόβλημα της Ευρώπης αυξάνοντας τον πληθυσμό της». Τέτοιες προτάσεις για εκμετάλλευση εργαζομένων και αλλοίωσης της πολιτιστικής φυσιογνωμίας της Ευρώπης, ούτε οι πιο σκληροί μονεταριστές δεν τολμούν να τις διατυπώνουν φανερά, αν και τις εφαρμόζουν κρυφά και σταδιακά για να μειώσουν το εργατικό κόστος και να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Αυτή η προκλητική αλλά και αλαζονική στάση του ξεπερνούσε, κάποιες φορές, και τα πιο ανεκτά όρια ευπρέπειας. Καλεσμένος στην παγκοσμίως γνωστή λογοτεχνική εκπομπή «Apostrophes» του **Μπερνάρ Πιβό**⁸², τον Απρίλη του 1982, ξεκίνησε λέγοντας «πόσο ευχαριστήθηκε που έφαγε ένα γλυκό με κάρναβη». Ήθελε για πολλοστή φορά να επισημάνει στους χιλιάδες τηλεθεατές από όλο τον κόσμο που παρακολουθούσαν την εκπομπή, πως ήταν υπέρ της χρήσης των «μαλακών ναρκωτικών», όπως είναι και όλοι οι αρχιτέκτονες του νεοφιλελευθερισμού αλλά και κάποιιοι (σύμφωνα με τη λενινιστική φρασεολογία) «χρήσιμοι ηλίθιοι αριστεριστές». Στη συνέχεια της εκπομπής και σχολιάζοντας τις σεξουαλικές φαντασιώσεις του, που περιέγραφε στο βιβλίο του «Le grand Bazar», για τα μικρά παιδάκια του ενός ως πέντε ετών, αναφέρθηκε στο ευχάριστο συναίσθημα που δοκίμαζε όταν ένωθε «το χάδι ή το άγγιγμά τους». «Ξέρετε» εξήγησε στον Πιβό «πόσο φανταστική είναι η σεξουαλικότητα ενός παιδιού; Είναι φανταστικό όταν ένα μικρό κοριτσάκι των πέντε χρόνων αρχίζει να σε ξεντύνει! Είναι φανταστικό γιατί πρόκειται για ένα παιχνίδι απόλυτα ερωτικό και μανιακό!».

Τα σχόλια γι' αυτές τις αποκαλύψεις ήταν καυστικά. Πολύ αργότερα ο Κον-Μπεντίτ, θέλοντας να μετριάσει τις δυσμενείς εντυπώσεις που δημιουργήθηκαν από αυτές τις αποκαλύψεις για γεγονότα της εποχής που εργαζόταν σε παιδικό σταθμό της Φρανκφούρτης, δήλωσε πως ήταν μια φανταστική υπερβολή. Συνηθίζονταν, είπε, εκείνη την εποχή «τέτοιες γλωσσικές υπερβολές» στους χώρους των αναρχικών και των αριστεριστών, για να δώσουν μεγαλύτερη έμφαση, στο πνεύμα της σεξουαλικής ελευθερίας. Λίγοι τον πίστεψαν. Μάλιστα, ο από χρόνια παλιός γερμανός αναρχικός και αργότερα βουλευτής των «Πράσινων» Έκχαρντ Στράτμαν-Μέρτενς, δήλωσε τον Ιούλιο του 2013 στην εφημερίδα «Die Welt»: «Ήμουν σπουδαστής στη Φρανκφούρτη του Μάιν όταν βρισκόταν εκεί ο Κον-Μπεντίτ με το Γιόσκα Φίσερ. Συμμετείχα μαζί τους στις διαδηλώσεις και μπορώ να σας πω ότι δεν πιστεύω ούτε λέξη από τις δικαιολογίες του Κον-Μπεντίτ, στην προσπάθειά του να αναιρέσει τις αποκαλύψεις για τις σεξουαλικές σχέσεις του με παιδιά. Δεν πιστεύω πως αυτά που αποκαλύπτει έγιναν, όπως ισχυρίζεται, με μοναδικό σκοπό την πρόκληση και την παρουσίασή τους σε καθαρά θεωρητικό επίπεδο». Και συμπλήρωσε πως έπρεπε, από πολύ πριν, «να τον πετάξουν έξω από το κόμμα».

Η αληθινή ή φανταστική παιδοφιλία του και η συγκαλυμμένη προσχώρησή του στο νεοφιλελευθερισμό, αποτελεί και το αντικείμενο μιας ερευνητικής εργασίας του Πολ Αριές και της Φλοράνς Λερέ με τίτλο: «Cohn-Bendit, l'imposture» (Κον-Μπεντίτ, η απάτη), που εκδόθηκε το Μάρτη του 2010. Ο Αριές είναι διευθυντής της εφημερίδας πολιτικών αναλύσεων «Le Sarkophage» και συντάκτης του μηνιαίου εντύπου «La Décroissance» και η Λερέ δημοσιογράφος και φιλόσοφος. Είναι φανερό, από τα κείμενα του βιβλίου, πως οι δυο συγγραφείς θα προτιμούσαν τη λέξη «l'imposteur» (ο αγύρτης, ο απατεώνας) αντί της «l'imposture» (η απάτη), αν δεν υπήρχε ο κίνδυνος δικαστικής δίωξης. Παρόμοια δημοσίευση είχε πραγματοποιήσει ο Πολ Αριές και στη «La Décroissance», ένα σχεδόν χρόνο πριν (Φεβρ. 2009) με τίτλο «Το αληθινό πρόσωπο του Ντανιέλ Κον-Μπεντίτ». Και στο βιβλίο και στο άρθρο χρησιμοποιούνται ως επιχειρήματα οι δηλώσεις του «Κόκκινου Ντάνι» στα ΜΜΕ και στο Ευρωκοινοβούλιο, αλλά και απόψεις του διατυπωμένες στα βιβλία του και σε διάφορα άλλα έντυπα. Οι δυο συγγραφείς αποκαλύπτουν τις σταδιακές οβιδιακές μεταμορφώσεις του, για να εμφανισθεί από τον ατίθασο νεαρό του 1968 ένας «δικηγόρος του καπιταλισμού». Ο ίδιος ο Κον-Μπεντίτ, γράφουν οι δυο συγγραφείς, ομολογεί σε βιβλίο του, που δημοσιεύτηκε το 1998, πως βρίσκεται σε ευθεία γραμμή με τη νεοφιλελεύθερη οικονομία.

Το αστέρι που εμφανίστηκε στον ουρανό του 1968 με μια εκτυφλωτική λάμψη που θάμπωσε τη νεολαία ήταν τελικά, αν χρησιμοποιήσουμε έναν αστρονομικό όρο, μια μαύρη τρύπα του διαστήματος.

Ο ΧΑΜΑΙΛΕΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΤΑΟΥΝΙΝΓΚ ΣΤΡΙΤ

Άρθρο Νο 33

Ο Άντονι Τσαρλς Λίντον Μπλερ, ο γνωστός μας Τόνι Μπλερ, υπήρξε για δέκα χρόνια και δυο μήνες ένας ασήμαντος κι' επικίνδυνος «Μικρός» πρωθυπουργός της «Μεγάλης» Βρετανίας. Στις 23 Ιουλίου 1994 εκλέχτηκε αρχηγός του κόμματος των Εργατικών και το Μάη του 1997, μετά τη νίκη των Εργατικών στις εκλογές, αναδείχτηκε στο αξίωμα του πρωθυπουργού. Η θητεία του έληξε τον Ιούνιο του 2007.

Όλοι περίμεναν πως ένας σοσιαλιστής πρωθυπουργός, το κόμμα του οποίου στηριζόταν στους εργαζόμενους και στους μικρομεσαίους επαγγελματίες, θα ασκούσε μια πολιτική ενίσχυσης του κοινωνικού κράτους. Εντούτοις υπήρξε ένας από τους ικανότερους πολιτικούς χαμαιλέοντες στην αλλαγή κομματικών χρωμάτων. Από τις πρώτες κιόλας μέρες της ανάληψης των καθηκόντων του, ο νέος ηγέτης έδειξε πως ήταν αποφασισμένος να εφαρμόσει την οικονομική και κοινωνική πολιτική του συντηρητικού προκατόχου του Τζον Μέιτζορ. Με το αόριστο πρόσχημα των «μεταρρυθμίσεων», άλλαξε σταδιακά το ιδεολογικό στάτους του κόμματος και εφάρμοσε αξίες και κανόνες της «οικονομίας των Αγορών». Ο ίδιος έλεγε πως ακολουθούσε τον «τρίτο δρόμο» ανάμεσα στη Δεξιά και στην Αριστερά, δημιουργώντας μια νέα ρεαλιστική ιδεολογία στο «Νέο Εργατικό Κόμμα»(New Labour), μια νέα ιδεολογική τάση που χαρακτηρίστηκε ως «μπλερισμός». Αυτός ο μπλερισμός ήταν σκέτος κοπανιστός αέρας, διότι στην πράξη αποτελούσε συγκαλυμμένη συνέχεια του νεοφιλελευθερισμού της Μάργκαρετ Θάτσερ, τον οποίο κληρονόμησε και ο συντηρητικός προκατόχος του Μπλερ, ο Τζον Μέιτζορ.

Σπούδασε στην Οξφόρδη, στη νομική σχολή του Κολεγίου του Αγίου Ιωάννη. Στην περίοδο αυτή είχε ενστερνισθεί την κομμουνιστική ιδεολογία, αλλά γρήγορα πέρασε στο συντηρητικό στρατόπεδο και από εκεί στο κόμμα των εργατικών. Παντρεύτηκε την επίσης δικηγόρο Σέρι Μπουθ και απέκτησε μαζί της τρία αγόρια και μια θυγατέρα. Χωρίς να είναι έντονα θρησκευόμενος ανήκε, ως το 2007, στην προτεσταντική Αγγλικανική Εκκλησία, όπως όλοι οι Βρετανοί πρωθυπουργοί. Όταν έληξε η πρωθυπουργική θητεία του μεταπήδησε, στο τέλος του ίδιου χρόνου (2007), στον Καθολικισμό.

Μια από τις πρώτες του πράξεις, μόλις ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα, ήταν η ανεξαρτητοποίηση της Τράπεζας της Αγγλίας. Αυτή η πράξη του χαιρετίστηκε με ενθουσιασμό από τους βιομήχανους και τους τραπεζίτες του Λονδίνου. Όμως, εκεί που εκδηλώθηκε ο υπέρμετρα έντονος ζήλος του για την επικράτηση της «Νέας Τάξης», ήταν η απόλυτη ταύτιση της βρετανικής εξωτερικής πολιτικής με τα σχέδια του Τζορτζ Μπους (του νεότερου) και των «γερακιών» της κυβέρνησής του, σαν τον αντιπρόεδρο Ντικ Τσένι και τον υπουργό άμυνας Ντόναλντ Ράμφελντ. Όταν ακόμα βρισκόταν στην αντιπολίτευση κατηγόρησε την κυβέρνηση και προσωπικά τον Τζον Μέιτζορ, για «έλλειψη καθαρών προθέσεων» και ανοχή προς το Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, ενώ το 1999, ως πρωθυπουργός, υπήρξε ο κύριος οργανωτής της διακήρυξης για την επέμβαση του ΝΑΤΟ στο Κόσσοβο. Τότε, η αριστερή πτέρυγα των εργατικών τον κατηγόρησε πως υποστήριζε παθιασμένα τις αλβανικές εγκληματικές ομάδες του Χασίμ Θάσι, ενώ μετά τον πόλεμο διενεργήθηκαν ανακρίσεις γι' αυτή τη συμπαράστασή του προς έναν παρακρατικό Κοσοβάρο, ο οποίος παλαιότερα βρισκόταν στις αμερικανικές και ευρωπαϊκές λίστες των τρομοκρατών.

Ένα μήνα αργότερα, στα τέλη του Απρίλη 1999, σε ομιλία του στο Σικάγο των ΗΠΑ διατύπωσε κάποιες πολιτικές απόψεις που μερικοί τις χαρακτήρισαν ως «Δόγμα Μπλερ». Σύμφωνα μ' αυτές, η Βρετανία δεν θα έπρεπε να αντιδρά στρατιωτικά μόνο όταν, με βάση τις παλιές συντηρητικές πολιτικές πρακτικές, θίγονται ζωτικά εθνικά της συμφέροντα, αλλά

είχε υποχρέωση να προασπίζει «και τις θεμελιώδεις αξίες και αρχές». Με δεδομένη την υποκειμενικότητα που εμπεριέχουν αυτές οι ασαφείς αρχές και αξίες, είναι εφικτή η έναρξη στρατιωτικών επιχειρήσεων εναντίον οποιουδήποτε κράτους που αρνείται να αποδεχθεί ή να σεβασθεί «τις δικές μας» ιδεολογικές ή πολιτιστικές αξίες. Από αυτή τη στιγμή η στήριξη του Τόνι Μπλερ προς τον Τζορτζ Μπους (που κι' αυτός πίστευε πως με θεϊκή εντολή έπρεπε να επιβάλει τις αμερικανικές αξίες σε όλο τον κόσμο) ήταν ανεξήγητα ισχυρή κι' ακατανόητη. Κάποιοι γάλλοι δημοσιογράφοι ισχυρίστηκαν πως υπάρχουν ελάχιστα παραδείγματα στην ιστορία, που η πολιτική μοίρα δυο ηγετών να έχει δεθεί σε τόσο ακραίο κι' ανεξήγητο βαθμό. Μερικοί μίλησαν για «όρκο» του Μπλερ να μην ανεχθεί οποιαδήποτε ταπείνωση του Μπους στη διεθνή διπλωματική σκηνή και άλλοι τον προσομοίωσαν με το Nirper, το υπάκουο τεριέ σκυλάκι το οποίο απεικονιζόταν στην παλιά γνωστή μάρκα γραμμοφώνου «his master's voice» (η φωνή του κυρίου του). Όπως και να έχουν τα πράγματα, ο (δήθεν) σοσιαλιστής και πάντα χαμογελαστός Τόνι Μπλερ, υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους πολεμοκάπηλους της ευρωπαϊκής ιστορίας.

Η αληθινή πολιτική φυσιογνωμία του Μπλερ αναδείχτηκε γλαφυρότερα στον πόλεμο του Ιράκ του 2003. Υπήρξε ο υμνητής και «ο εκπρόσωπος τύπου ή προπαγάνδας» του Μπους στην Ευρώπη και ήρθε σε συγκρουσιακή αντίθεση όχι μόνο με τους βρετανούς και ευρωπαίους πολίτες, αλλά και με ηγέτες άλλων χωρών, όπως με τον Ντομινίκ ντε Βιλπέν. Ακόμα και ο άλλος (δήθεν) σοσιαλιστής και άπληστος παραδόπιστος, ο Γκέρχαρντ Σρέντερ, δεν ακολούθησε το Μπλερ σ' αυτόν τον πολεμοχαρή οίστρο του κι' έτσι κατάφερε, χάρη στην αντιπολεμική πολιτική του για το Ιράκ, να νικήσει στις εκλογές το χριστιανοδημοκράτη Έντμουντ Στόιμπερ.

Μετά την καταστροφή των Δίδυμων Πύργων της Νέας Υόρκης στις 11 του Σεπτεμβρίου 2001, ο Μπους και το επιτελείο του βρήκαν την ευκαιρία, «με το πρόσχημα της τιμωρίας των ηθικών αυτουργών της τρομοκρατίας», να πραγματοποιήσουν τα γεωστρατηγικά τους σχέδια στη Μέση Ανατολή. Το είχαν δηλώσει μέσες άκρες πως, όποια κι' αν ήταν η απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, η στρατιωτική επέμβαση για την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεΐν θα ήταν αναπόφευκτη. Στις 16 του Μάρτη 2003, ο ακραιφνής στα νιάτα του μασιικός κομμουνιστής και μετέπειτα σοσιαλδημοκράτης πρωθυπουργός της Πορτογαλίας Μανουέλ Μπαρόζο, οργάνωσε στις Αζόρες τη συνάντηση των Τζορτζ Μπους, Τόνι Μπλερ και του ισπανού πρωθυπουργού Χοσέ Μαρία Αθνάρ, για να δώσουν έναν τόνο επισημότητας σε μια ειλημμένη πλέον απόφαση έναρξης των πολεμικών επιχειρήσεων. Η τετραμελής ομάδα των ηγετών αποτελούνταν από δυο Δεξιούς και από δυο Αριστερούς (σοσιαλιστές), οι οποίοι αποφάσισαν να κάνουν έναν ανέντιμο πόλεμο που θα αποτελούσε την πηγή της σημερινής έξαρσης της τρομοκρατίας και ανασφάλειας στα κράτη της Ευρώπης. Τέσσερις μέρες μετά τη συνάντηση, άρχισαν οι στρατιωτικές επιχειρήσεις και ακολούθησε σύντομα η ήττα του ιρακινού στρατού. Ο στόχος είχε επιτευχθεί, αλλά οι μάταιες έρευνες για να βρεθούν τα πυρηνικά όπλα με τα οποία ο Σαντάμ Χουσεΐν θα κατέστρεφε το Ισραήλ και την Ευρώπη, απέδειξαν τα ψεύδη που αποτέλεσαν την αιτία του πολέμου. Στο βρετανικό κοινοβούλιο τα πνεύματα οξύνθηκαν. Οι βουλευτές που είχαν συναινέσει στην αποστολή βρετανικών στρατευμάτων στο Ιράκ, διαπίστωσαν πως είχαν εξαπατηθεί από τον πρωθυπουργό και ζητούσαν σαφείς εξηγήσεις. Ο Μπλερ τους είχε διαβεβαιώσει με απόλυτη σιγουριά στις 18 του Μάρτη 2003, δυο μέρες πριν από την κήρυξη του πολέμου, πως υπήρχε ένας πραγματικός και άμεσος κίνδυνος για τη Μεγάλη Βρετανία και τους βρετανούς πολίτες από τις τρομοκρατικές ομάδες του Σαντάμ Χουσεΐν, οι οποίες είχαν την δυνατότητα χρήσης όπλων μαζικής καταστροφής από το οπλοστάσιο του ιρακινού δικτάτορα.

Οι συγγενείς των βρετανών στρατιωτών που σκοτώθηκαν στον πόλεμο, ζητούσαν επίμονα διευκρινίσεις «για να μάθουν την αλήθεια». Αυτό το πνεύμα μιας ανελέητης πολεμικής κατά του Μπλερ σε όλη την Ευρώπη, είχε εκφράσει με σκληρή γλώσσα και ο

θεατρικός συγγραφέας και ποιητής Χάρολντ Πίντερ⁸³ το 2005, στον προμαγνητοφωνημένο λόγο του κατά τη διάρκεια της τελετής απονομής του βραβείου Νόμπελ λογοτεχνίας. Στο λόγο του αυτό επέκρινε με σκληρή γλώσσα την αμερικανική πολιτική στο Αφγανιστάν, στους βομβαρδισμούς της Σερβίας αλλά περισσότερο στον πόλεμο του Ιράκ, με αρθρογραφία στον αγγλικό τύπο, σε συνεντεύξεις του αλλά και στην ομιλία του κατά την τελετή της απονομής του βραβείου Νόμπελ. Ιδιαίτερα σκληρός στους χαρακτηρισμούς ήταν εναντίον του «μαζικού, του κατά συρροήν δολοφόνου» Τζορτζ Μπους, του νεότερου, ενώ δεν χαρίστηκε και στο πειθήνιο όργανο του Μπους και συμμετοχο στις δολοφονίες, τον Τόνι Μπλερ, αυτόν τον (όπως τον αποκάλεσε) «ηλίθιο απατεώνα». Ίσως, κατά την άποψή μου, ο χαρακτηρισμός του «χρήσιμου ηλίθιου» (έτσι όπως ήδη τον έχει επεξηγήσει ο Λένιν που τον χρησιμοποίησε) να ταιριάζει περισσότερο στην περίπτωση του πρώην βρετανού πρωθυπουργού. Ο Πίντερ λόγω της ασθένειάς του δεν παραβρέθηκε στην τελετή απονομής του βραβείου και γι' αυτό το κείμενο της ομιλίας του ήταν ηχογραφημένο.

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο με κάποια επίμαχα, σκληρά και χαρακτηριστικά σημεία της ομιλίας του Χάρολντ Πίντερ.

Η ΕΠΙΘΑΝΑΤΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΝΟΣ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΟΥ ΝΟΜΠΕΛΙΣΤΑ

Άρθρο Νο 34

Σε κάποιο σημείο του λόγου του ο Πίντερ απαριθμεί τα ψεύτικα επιχειρήματα του κουαρτέτου που αποφάσισε στις Αζόρες τον πόλεμο εναντίον του Ιράκ και λέει:

«...Όπως γνωρίζετε, για την εισβολή στο Ιράκ η δικαιολογία ήταν πως ο Σαντάμ Χουσεΐν διέθετε ένα εξαιρετικά επικίνδυνο οπλοστάσιο όπλων μαζικής καταστροφής, κάποια από τα οποία θα μπορούσαν να πυροδοτηθούν σε λίγα λεπτά και να επιφέρουν ολική καταστροφή. Μας διαβεβαίωσαν πως αυτή ήταν η αλήθεια. Κι' όμως δεν ήταν! Μας έπεισαν πως το Ιράκ συνεργάζεται με την "Αλ Κάιντα" και πως είναι συνυπεύθυνο για την κτηνωδία της 11 του Σεπτεμβρίου. Μας διαβεβαίωσαν πως αυτή ήταν η αλήθεια. Κι' όμως δεν ήταν! Μας είπαν πως το Ιράκ αποτελεί απειλή για την παγκόσμια ασφάλεια. Μας διαβεβαίωσαν ότι ήταν αλήθεια. Κι' όμως δεν ήταν!»

Σε άλλα σημεία του λόγου του χαρακτηρίζει τον Τόνι Μπλερ «εγκληματία πολέμου». Αυτός όμως «ο εγκληματίας» εξακολουθούσε ακόμα να είναι πρωθυπουργός της Βρετανίας κι' αυτό καθιστά τον Πίντερ έναν μαχόμενο αρνητή μιας απάνθρωπης πολιτικής εξουσίας. Εξαπόλυσε τα πύρινα βέλη του σε έναν ηγέτη που καθόταν ακόμα στο «θρόνο» του, όπως ο Ιωάννης ο Βαπτιστής (ένας άφοβος και θαρραλέος πρόγονος του Πίντερ) κουρέλιαζε και εξευτέλιζε τον Ηρώδη τη στιγμή της απεριόριστης βασιλικής του εξουσίας.

«...η πλειοψηφία των πολιτικών», είπε ο Πίντερ, *«όπως όλοι γνωρίζουμε, ενδιαφέρεται όχι για την αλήθεια αλλά για την εξουσία και τη διατήρησή της. Για να διατηρηθεί η πολιτική εξουσία θα πρέπει οι πολίτες να παραμείνουν αμαθείς, να αγνοούν την αλήθεια, ακόμα και την αλήθεια της δικής τους ζωής. Συνεπώς, αυτό που μας περιζώνει είναι ένα απέραντο υφαντό από ψέματα, με τα οποία μας τρέφουν...{ }...Πόσους ανθρώπους πρέπει να σκοτώσετε για να χαρακτηριστείτε κατά συρροήν δολοφόνοι και εγκληματίες πολέμου; Εκατό χιλιάδες; Θα έλεγα πως είναι ένας σημαντικά μεγάλος αριθμός... Επομένως, δεν θα ήταν πράξη δικαιοσύνης ο Μπους και ο Μπλερ να προσαχθούν ενώπιον του Διεθνούς Δικαστηρίου Εγκλημάτων Πολέμου; Αλλά ο Μπους φάνηκε έξυπνος. Δεν αναγνώρισε το Δικαστήριο ...{ }... Όμως ο Μπλερ το αναγνώρισε και γι' αυτό θα μπορούσε να δικαστεί. Έχουμε τη δυνατότητα να δώσουμε στο Δικαστήριο τη διεύθυνσή του, αν αυτό ενδιαφερθεί για να τον εντοπίσει. Διαμένει στο Λονδίνο, στον αριθμό 10 της Ντάουνινγκ Στριτ...»*

Όταν οχτώ σχεδόν χρόνια μετά το θάνατο του Πίντερ ανακοινώθηκαν, σε δημόσια δήλωση, κάποια βασικά στοιχεία της έκθεσης της εξεταστικής επιτροπής για τη συμμετοχή της Βρετανίας στον πόλεμο, κάποιοι από τους παρευρισκόμενους συγγενείς των στρατιωτών που σκοτώθηκαν στο Ιράκ, ζήτησαν και αυτοί την παραπομπή του Μπλερ στο Διεθνές Δικαστήριο «για τους φόνους που διέπραξε». Μια γυναίκα που έχασε στον πόλεμο τον αδερφό της, αναφέρθηκε στο επιχείρημα του πρώην πρωθυπουργού για τους κινδύνους της τρομοκρατίας. «Υπάρχει» είπε «ένας τρομοκράτης σε αυτό τον κόσμο και το όνομά του είναι Τόνι Μπλερ».

Για το θέμα της νόμιμης ή παράνομης συμμετοχής της Βρετανίας στον πόλεμο του Ιράκ, είχε συσταθεί εξεταστική επιτροπή με πρόεδρο τον σερ Τζον Σίλκοτ. Η δημόσια δήλωση για το περιεχόμενο της έκθεσης της επιτροπής, γνωστοποιήθηκε στις 6 Ιουλίου 2016 και υπήρξε κόλαφος για τον πρώην βρετανό πρωθυπουργό. Σ' αυτή αναφερόταν πως για πρώτη φορά το Ενωμένο Βασίλειο (Βρετανία), μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, έλαβε μέρος «σε επίθεση και πλήρη κατοχή ενός κυρίαρχου κράτους». Ήταν ένα γεγονός

«ακραίας βαρύτητας και αυστηρότητας», παρά το αναμφισβήτητο γεγονός πως ο Σαντάμ Χουσεΐν ήταν ένας κτηνώδης δικτάτορας. Επίσης η επιτροπή έκρινε ότι:

-Οι εκτιμήσεις που αφορούσαν στη σοβαρότητα των απειλών από τα όπλα μαζικής καταστροφής του Ιράκ, παρουσιάστηκαν με μια αδικαιολόγητη βεβαιότητα.

-Παρά τις σαφείς προειδοποιήσεις, υποεκτιμήθηκαν οι συνέπειες τις εισβολής.

-Οι σχεδιασμοί για την περίοδο μετά τη λήξη του πολέμου ήταν ανεπαρκείς.

Είναι φανερό πως στη «Δημόσια Δήλωση Σίλκοτ» (Chilcot's public statement), είχαν ληφθεί υπόψη οι προειδοποιήσεις του Ντομινίκ ντε Βιλπέν στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, στις 14 Φεβρουαρίου 2003, για τις βαριές συνέπειες του πολέμου, γεγονός που είχε εκνευρίσει τον Τόνι Μπλέρ και τον τότε υπουργό εξωτερικών της Βρετανίας Τζακ Στρο. Τότε και οι δυο κατηγορούσαν τη Γαλλία για τη φιλειρηνική στάση της στο Συμβούλιο Ασφαλείας, διότι δημιουργούσε «το αδιέξοδο» (the impasse) και διακήρυξαν πως, η βρετανική κυβέρνηση θα δρούσε στο όνομα της «διεθνούς κοινότητας για να στηρίξει την κυριαρχία του Συμβουλίου Ασφαλείας» (to uphold the authority of the Security Council). Με ποια εξουσιοδότηση της «Διεθνούς Κοινότητας» θα δρούσαν ανεξέλεγκτα στο όνομά της! Είναι η συνέχεια, αλλά σε καρικατούρα, της νοοτροπίας για την εφαρμογή της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της βρετανικής αυτοκρατορίας του περασμένου αιώνα.

Στη Δήλωση Σίλκοτ επισημαίνεται, με διπλωματικό τρόπο, το «μάθημα» που πήρε η Βρετανία από την περιπέτειά της στο Ιράκ, όσον αφορά στις σχέσεις της με τις ΗΠΑ. Λίγο πριν από το τέλος του κειμένου της Δήλωσης τονίζεται με έμφαση πως «οι σχέσεις του Ενωμένου Βασιλείου με τις ΗΠΑ αποδείχτηκαν αρκετά ισχυρές για ν' αντέξουν το βάρος μιας έντιμης διαφωνίας. Δεν είναι απαραίτητη μια ανεπιφύλακτη, μια άνευ όρων στήριξη, όταν διαφέρουν τα συμφέροντα ή οι απόψεις και οι αποφάσεις μας».

Ο πόλεμος του Ιράκ είχε προαποφασισθεί από τον Μπους και το Μπλερ. Η συνάντηση των τεσσάρων ηγετών στις Αζόρες ήταν μια θεατρική παράσταση, για τη δημιουργία μιας νομιμοφάνειας σε ένα επικίνδυνο και παράλογο εγχείρημα. Εκτός από τον Χοσέ Μαρία Αθνάρ που πλήρωσε αυτή τη συμμετοχή του με την απώλεια της πρωθυπουργίας στις εκλογές του 2004, οι υπόλοιποι «εγκληματίες» δεν είχαν καμιά δυσμενή ποινική ή πολιτική συνέπεια. Ο Μπους αφοσιώθηκε και πάλι στα πετρελαϊκά του συμφέροντα. Ο Μπλερ, την ίδια μέρα που παραιτήθηκε και παρέδωσε την εξουσία στον Γκόρντον Μπράουν (Ιούνιος 2007), διορίστηκε αντιπρόσωπος του ΟΗΕ, της ΕΕ, των ΗΠΑ και της Ρωσίας στη Μέση Ανατολή, σε μια περιοχή που αιματοκύλισε με τις αποφάσεις του, για να επιβεβαιώσει τη ρήση πως «ο δολοφόνος επιστρέφει στον τόπο του εγκλήματος». Αργότερα, αύξησε την περιουσία του ως σύμβουλος κυβερνήσεων και ως επαγγελματίας αμειβόμενος (με τεράστια ποσά) ομιλητής σε οργανωμένες διαλέξεις. Το 2009 ίδρυσε την εμπορική εταιρεία «Tony Blair Associates », η οποία ασκεί συμβουλευτικό έργο σε κυβερνήσεις και δημόσιους οργανισμούς, αλλά ταυτόχρονα δημιουργεί τις προϋποθέσεις (ως εταιρεία/λόμπι) για ανάθεση μεγάλων έργων σε πελάτες της.

Ο τέταρτος της παρέας των Αζόρων, ο πορτογάλος Ζοζέ Μανουέλ Μπαρόζο, υπήρξε ο χρυσοκάνθαρος που γιγαντώθηκε ρουφώντας το αίμα των αθώων στον πόλεμο του Ιράκ και των θυμάτων της τρομοκρατίας στην Ευρώπη. Η ανταμοιβή του για την προσφορά του στις Αζόρες, ως «οικοδεσπότη», δεν άργησε. Δέκα χρόνια στην προεδρία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και στη συνέχεια διευθυντικό στέλεχος της Γκόλντμαν Σακς, είναι αρκετά για να τον μεταμορφώσουν, από έναν ασήμαντο «μαοϊστή» της Αριστεράς, σε δισεκατομμυριούχο καπιταλιστή της Δεξιάς. Αν ζούσε σήμερα ο Βίκτωρ Ουγκώ, ίσως θα εμπνεόταν για να γράψει κάποιο νέο μυθιστόρημα για έναν πανάθλιο πορτογάλο misérable.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (ΜΕΡΟΣ Α')

Άρθρο Νο 35

Αν αγαπητέ αναγνώστη είσαι ακόμα αρκετά νέος και είσαι κι' εσύ, όπως ήμασταν όλοι κάποτε στα νιάτα μας, ένας αγνός και καλοπροαίρετος πολίτης που εμπιστεύεται απόλυτα τους πολιτικούς και πνευματικούς του ηγέτες, θα πρέπει να έχεις εκπλαγεί από την πνευματική και ηθική σαπίλα κάποιων ανθρώπων που διαχειρίζονται, ως απόλυτοι εξουσιαστές, τις τύχες του κόσμου. Ασχοληθήκαμε με την πολιτική ζωή μόνον ελάχιστων και πολύ γνωστών ευρωπαϊκών πολιτικών, διότι η επέκταση της έρευνας και σε άλλους μικρούς ή μεγάλους ηγέτες ή σε ηγετίσκους κυβερνητικών επιτελείων, θα απαιτούσε κείμενα πολλών τόμων. Η διαπίστωση είναι απλή. Η άγρια δίψα για εξουσία και η προσμονή, μέσω αυτής, απόκτησης πλούτου, δόξας και σαρκικών απολαύσεων, αποτελούν τους βασικούς στόχους πολλών ηγετών, τους οποίους επέλεξαν οι ευρωπαϊκοί λαοί για να υλοποιήσουν το όνειρο και την ελπίδα μιας Ενωμένης Ευρώπης. Αλλά είχαμε την ευκαιρία να καταλήξουμε και σε άλλες διαπιστώσεις. Οι έξαρση των εθνικισμών, η έλλειψη αλληλεγγύης μεταξύ «εταίρων» και η απουσία ηθικών κανόνων στα οικονομικά και γεωπολιτικά παιχνίδια, αποξενώνουν σταδιακά τους λαούς από τους αρχικούς στόχους μιας ειρηνικής συνύπαρξης και τους οδηγούν σε λύσεις που δοκιμάστηκαν στο παρελθόν και έφεραν πόνο, δάκρυα, καταστροφή και χάος.

Η Ευρώπη, από την αρχή της οικονομικής κρίσης του 2008/9 είχε αρχίσει να παραπαίει και να τρικλίζει σαν μεθυσμένη στην άκρη ενός βεράθου με κίνδυνο να γκρεμοτσακιστεί και την ίδια ώρα άρχισε να δίνει άγριες κλωτσιές στα πιο αδύναμα (και στα πιο ηλίθια) «παιδιά» της. Οι ελπίδες τώρα στρέφονται στις διακηρυγμένες προθέσεις κάποιων ηγετικών προσωπικοτήτων της ΕΕ για θεσμοθέτηση, στα μέσα του 2018, νέων οργανωτικών μεταρρυθμίσεων οι οποίες θα συνάδουν με το πνεύμα των ιδρυτικών αξιών της Ένωσης, όπως επαγγέλθηκε από το Βήμα της Πνύκας των Αθηνών ο νέος γάλλος πρόεδρος Εμμανουέλ Μακρόν. Το μέλλον θα δείξει αν επιτευχθεί κάποια ενθαρρυντική μεταστροφή αυτής της καταστροφικής πορείας.

Σε μια από τις πιο δύσκολες φάσεις στην ιστορία της ΕΕ, όταν στο κυρίαρχο Γιούρογκρουπ λαμβάνονταν «δικτατορικές» αποφάσεις που οδηγούσαν την Ευρώπη στη διχοτόμηση και τελικά στην αποσύνθεση, άρχισαν πλέον να ακούγονται ανοιχτά επικριτικές κραυγές από ευρωπαίους πολιτικούς που μέχρι τότε, πιστοί στο πνεύμα του μονεταρισμού, σιωπούσαν. Τα αποτελέσματα των εκλογών του 2017 σε κάποιες ευρωπαϊκές χώρες του Βορρά τους τρομοκράτησαν. Άλλοι τραύλισαν περιδεείς για την επείγουσα ανάγκη μεταρρυθμίσεων «με ανθρώπινο πρόσωπο» και άλλοι, οι οποίοι και παλαιότερα προειδοποιούσαν για τους κινδύνους διάλυσης της Ένωσης προς τους οποίους ολίσθαινε η απάνθρωπη τεχνοκρατική Ευρώπη, στηλίτευσαν με σκληρό τρόπο τους υπεύθυνους ηγέτες και κυρίως «το γερμανικό διευθυντήριο». Ένας από αυτούς ήταν και ο Ντομινίκ Στρος-Καν, ο οποίος με αφορμή τη συμφωνία της 13 Ιουλίου 2015 για το ελληνικό δημόσιο χρέος, με την οποία τέθηκαν, σε μια εξουθενωμένη Ελλάδα και για μη οικονομικούς λόγους όροι που, όπως τους χαρακτήρισε, προκαλούν τρόμο (conditions effrayantes), δημοσίευσε μια ανοιχτή επιστολή προς τους «Γερμανούς φίλους του». Όλη τη νύχτα εκείνης της Κυριακής προς τη Δευτέρα που πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ, ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε και οι «δορυφόροι» του πίεζαν από τα παρασκήνια την Ελλάδα για να δεχθεί νεοαποικιακούς όρους δημοσιονομικής εξυγίανσης, με την απειλή της αποπομπής της από την Ευρωζώνη.

Η είσοδος των κρατών στην Ευρωζώνη πραγματοποιήθηκε με ορισμένες νομοθετικές ρυθμίσεις και συναινέσεις των κρατών/μελών και φυσικά η αποτομπή ενός κράτους με απόφαση της Γερμανίας και της ομάδας των κρατών που επηρέαζε, χωρίς τη συναίνεση όλων (ήταν απόλυτα βέβαιο πως τα κοινοβούλια Γαλλίας, Ιταλίας κ.ά. δεν θα συμφωνούσαν) θα ισοδυναμούσε με «πραξικόπημα». Ακόμα και κομματικοί σύντροφοι του Σόιμπλε φαίνεται πως τόλμησαν να φρενάρουν την παρανοϊκή μανία αυτού του οικονομικού δικτάτορα της Ένωσης και μάλιστα η Άνγκελα Μέρκελ ήταν εκείνη που επέμενε και τελικά ορισμένοι από τους όρους ελαστικοποιήθηκαν ή εξαλείφθηκαν ώστε η συμφωνία από καταστροφικός Αρμαγεδδώνας να καταστεί πιο ήπια και να προκαλεί «μόνον τρόμο». Αυτή τη soft συμφωνία του τρόμου αποδέχτηκε αναγκαστικά και πειθήνια «καθ' υπαγόρευση» η ελληνική κυβέρνηση και αυτή στηλίτευσε με την επιστολή του ο Ντομινίκ Στρος-Καν.

Οι όροι είναι τέτοιοι που μόνο μια αποικιοκρατική δύναμη θα μπορούσε να επιβάλει σε προτεκτοράτο της. Πολλοί οικονομολόγοι και πολιτικοί είπαν πως, καμιά χώρα στον κόσμο, ούτε και αυτή η πανίσχυρη Γερμανία, θα μπορούσε να υλοποιήσει σε τόσο περιορισμένο χρόνο και χωρίς ανάκαμψη της οικονομίας της τις βαριές κοινωνικές και εθνικές συνέπειες από μια τέτοια τερατώδη δανειακή σύμβαση. Είχε τότε διαδοθεί ευρέως πως ο Φρανσουά Ολάντ ήταν εκείνος που συμβούλευε τον έλληνα πρωθυπουργό και πως με την επιμονή του για την ηπιότερη διατύπωση των όρων «έσωσε την Ελλάδα από το Grexit». Αυτοί ήταν αστήρικτοι κομπασμοί του τότε γάλλου προέδρου για να εξυψωθεί το καταρρακωμένο κύρος του στους γάλλους ψηφοφόρους. Ήθελε να δείξει πως είχε βαρύνουσα γνώμη στις ευρωπαϊκές εξελίξεις. Η αλήθεια είναι άλλη. Οι γαλλικές και γερμανικές εφημερίδες αλλά και ο τότε έλληνας υπουργός οικονομικών αποκάλυψαν πως, η καταστροφική για την ΕΕ σύγκρουση αποφεύχθηκε χάρη στη γερμανίδα καγκελάρια. Για πρώτη φορά η Άνγκελα Μέρκελ ήρθε σε μετωπική διαφωνία με τον μαινόμενο Β. Σόιμπλε, με συνέπεια να απαλειφθούν, σύμφωνα με τις φήμες, κάποιοι όροι που κυριολεκτικά εξευτέλιζαν την Ελλάδα ως κράτος και κουρέλιαζαν το ελληνικό σύνταγμα (π.χ. για το ταμείο των ελληνικών αποκρατικοποιήσεων με αλλοδαπούς διαχειριστές και έδρα το Λουξεμβούργο).

Ο Ν. Στρος-Καν δημοσίευσε την ανοιχτή επιστολή του με τίτλο «Στους φίλους μου Γερμανούς» σε τρεις γλώσσες (γαλλικά, αγγλικά, γερμανικά) στις 18-7-2015, πέντε μέρες μετά τη συμφωνία και τη λήξη της Συνόδου Κορυφής. Σ' αυτή χαρακτηρίζει την εκβιαστική υπογραφή της σύμβασης ως τελεσίγραφο, ως **δικτατορική εντολή καθ' υπαγόρευση** (diktat). Δυστυχώς, δεν είναι δυνατή (λόγω περιορισμένου χώρου) η μετάφραση αυτής της εκπληκτικής, από πλευράς διανοημάτων και αναφορών στις ευρωπαϊκές αξίες, πολυσέλιδης επιστολής, αλλά θα επιχειρήσουμε να παραθέσουμε κάποια αποσπάσματα.

Ο Στρος-Καν αναφέρεται στις παλιές έχθρες και μίση που χώριζαν παλαιότερα τους ευρωπαϊκούς λαούς και την προσπάθεια που έγινε μεταπολεμικά για να υλοποιηθεί ένα όραμα ειρήνης και συνεργασίας στα πλαίσια μιας Ένωσης, στην οποία θα υπερίσχυε (όπως οραματίζεται και ο γερμανός φιλόσοφος Γιούργκεν Χάμπερμας) μια κοινωνία αλληλεγγύης των πολιτών. «Όμως», συνεχίζει, «ο δαίμονας δεν είναι ποτέ μακριά και μας έκανε να ξαναγυρίσουμε στα περασμένα μας λάθη. Αυτό που έγινε στη διάρκεια αυτού του σαββατοκύριακου είναι καταστροφικό. Χωρίς να συζητηθούν οι λεπτομέρειες των μέτρων που επιβλήθηκαν στην Ελλάδα, για να γνωρίζουμε αν είναι καλοδεχούμενα, νόμιμα, αποτελεσματικά και προσαρμοσμένα, θέλω να υπογραμμίσω πως το πλαίσιο μέσα στο οποίο έλαβε χώρα αυτή η εκβιαστική εντολή για την υπογραφή της συμφωνίας, δημιούργησε ένα καταστροφικό κλίμα στην Ευρώπη». Στη συνέχεια εκφράζει το φόβο πως «...οι όροι της συμφωνίας είναι ιδιαίτερα τρομακτικοί (προκαλούν τρόμο) σε κάποιον που πιστεύει ακόμα στο μέλλον της Ευρώπης» (...les conditions de cet accord, quant à elles, sont proprement effrayantes pour qui croit encore en l'avenir de l'Europe»).

Σε άλλο σημείο της επιστολής θίγεται το θέμα του καλόπιστου διαλόγου μέσα στους κόλπους της ΕΕ και η επιβολή των απόψεων, όχι με τη δύναμη, αλλά με τη λογική και το

δίκαιο. Συνεχίζει, για να ερμηνεύσει τη «γερμανική λογική», σημειώνοντας πως η Γερμανία είναι φυλακισμένη σε ένα απατηλό και ασυνάρτητο αφήγημα (παραμύθι) όσον αφορά στη λειτουργία της νομισματικής ένωσης, με ευρύτατη αποδοχή από τους πολιτικούς κύκλους και το γερμανικό λαό. Έτσι, οι γερμανοί ηγέτες για να δικαιολογούνται και με τη συμπαράσταση κάποιων χωρών της Βαλτικής και της Βόρειας Ευρώπης, «σπρώχνουν» (αθετούν) από το 2012 τις δεσμεύσεις της ΕΕ για τη μείωση του (ελληνικού) χρέους και «προτιμούν να ταπεινώσουν έναν λαό που είναι ανίκανος να μεταρρυθμιστεί» (à préférer humilier un peuple parce qu'il est incapable de se réformer). Με τον τρόπο αυτό η ΕΕ γυρίζει την πλάτη της σ' αυτό που πρέπει να είναι η Ευρώπη, γυρίζει την πλάτη στην «αλληλεγγύη των πολιτών» (solidarité citoyenne) του Χάμπερμας. Δεν διστάζει επίσης να κατηγορήσει τους ευρωπαίους ηγέτες, οι οποίοι «αρπάζουν την ευκαιρία για να επιτύχουν μια ιδεολογική μάχη εναντίον μιας κυβέρνησης της άκρας αριστεράς, με κίνδυνο τον κατακερματισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης» (saisir l'occasion d'une victoire idéologique sur un gouvernement d'extrême gauche au prix d'une fragmentation de l'Union».

Όσοι αναγνώστες επιθυμούν να διαβάσουν ολόκληρη την ανοιχτή επιστολή σε μια από τις τρεις προαναφερόμενες γλώσσες, θα πρέπει να την αναζητήσουν στο διαδίκτυο με τον τίτλο και την ημερομηνία σε μια γαλλική, γερμανική ή αγγλική εφημερίδα (ή στη Libération και για τις τρεις γλώσσες με τον τίτλο «A mes amis allemands» : DSK qualifie de diktat l'accord entre la Grèce et ses créanciers»).

Ο Γαλλοεβραίος αυτός πολιτικός με τον οποίο ασχοληθήκαμε διεξοδικά σε προηγούμενο άρθρο μας, παρά τα πλήγματα που δέχτηκε (και από δικά του λάθη και πάθη) και τραυμάτισαν βαριά μια λαμπρή πολιτική καριέρα, εξακολουθεί να έχει βαρύνουσα γνώμη στα ευρωπαϊκά πολιτικά πράγματα. Άλλωστε, όπως ήδη έχει αναφερθεί, με την πείρα που διέθετε ως γενικός διευθυντής του ΔΝΤ, είχε προειδοποιήσει τον τότε έλληνα πρωθυπουργό για τους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, αν υπαγόταν στους νεοφιλελεύθερους κανόνες του Ταμείου, πριν από τη διευθέτηση του δημόσιου χρέους. Οι ηγέτες της Ιταλίας και της Ισπανίας που αρνήθηκαν, μετά από ένα χρόνο στις Κάννες (το Νοέμβριο του 2011), να συρθούν σε μια τέτοια υπαγωγή, γλίτωσαν τους λαούς τους από το διεθνή διασυρμό και τις «ναζιστικές» ταπεινώσεις.

Οι δανειστές φάνηκαν αδίστακτοι. Ακόμα και τον παρασημοφορεμένο απ' αυτούς πρωθυπουργό της Ελλάδας, τον εξευτέλισαν με το χειρότερο τρόπο στις Κάννες κατά τη συνάντηση του G20. Ο Στρος-Καν γνώριζε πολύ καλά (ίσως να «πλήρωσε ακριβά» και γι' αυτό) το βρώμικο ρόλο που θα έπαιζε το ΔΝΤ στο ελληνικό δημοσιονομικό χρέος. Αυτό το ρόλο τον βλέπουμε σήμερα ξεκάθαρα. Η ελληνική κυβέρνηση εκπλήρωσε πειθήνια όλους τους όρους της «τρομακτικής» (effrayante) συμφωνίας της 13^{ης} Ιουλίου 2015 και αντί να γίνει, όπως συμφωνήθηκε, οριστική διευθέτηση του χρέους για να ανοίξει ο δρόμος προς την ανάκαμψη, δημιουργούσαν κατά καιρούς προμελετημένες διενέξεις μεταξύ Ταμείου (Τόμσεν) και Γερμανίας (Σόιμπλε), για την επιβολή και άλλων επιπλέον δυσβάσταχτων μέτρων τα οποία δεν προβλέπονταν στη συμφωνία. Με την απειλή ενός νέου Grexit άρχισαν να μιλούν και για τέταρτο μνημόνιο, μετά τη λήξη (το 2018) του τρίτου «που προκάλεσε τρόμο στην Ευρώπη». Τη «βρώμικη δουλειά», κατά την έκφραση της **Ναόμι Κλάιν**⁸⁴, την αναλαμβάνει πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, ενώ η ΕΕ φαίνεται να τηρεί «τη νομοθεσία της και τις απαράβατες πολιτιστικές της αξίες!».

Ο φόβος που προκάλεσαν τα αποτελέσματα των εκλογών του 2017, κυρίως στη Γερμανία και στη Γαλλία και ο σκληρός, για τους Ευρωπαίους, τρόπος αναπροσαρμογής της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής από τον Ντόναλντ Τραμπ, ηρέμησε κάπως τα «ανθρωποφάγα θηρία της λιτότητας». Το ΔΝΤ άρχισε πλέον να απαιτεί την (ευνοϊκή για την Ελλάδα) αναδιάρθρωση του χρέους χωρίς επιπλέον επιβαρύνσεις για τον ελληνικό λαό, ενώ η μετά τις εκλογές τρίτη αξιολόγηση από τους δανειστές πραγματοποιήθηκε σε μια ατμόσφαιρα παιδικής χαράς. Ίσως, αυτού του είδους οι συμπεριφορές και η απομάκρυνση

του Σόιμπλε και του Ντάισελμπλουμ από το Γιούρογκρουπ, να αποτελούν ευοίωνες ενδείξεις για μια έστω μικρή αλλαγή σε μια, μέχρι σήμερα, απωθητική και αποκρουστική Ευρώπη των τραπεζιτών και των κερδοσκόπων.

Η συνέχεια στο επόμενο Β' ΜΕΡΟΣ.

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (ΜΕΡΟΣ Β')

Άρθρο Νο 36

Αυτή η ανοιχτή επιστολή του Ντομνίκ Στρος-Καν αποτελεί έναν ύμνο στην ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης και καυτηριάζει τους υπεύθυνους που, για λόγους πολιτικούς και ιδεολογικούς παρά οικονομικούς, ταπεινώνουν και οδηγούν στη δυστυχία τον ελληνικό λαό, ενώ ταυτόχρονα δείχνουν προς τους ευρωπαίους πολίτες το βάρβαρο πρόσωπο μιας Ένωσης που οδηγείται, από την απληστία και την ιδεολογική τύφλωση, στην αποσύνθεση και στην αυτοκαταστροφή. Αυτό τον ολισθηρό δρόμο επισημίναμε και στη δική μας ερευνητική εργασία, ο οποίος οδηγεί χωρίς πλέον εμπόδια στον ευρωσκεπτικισμό και σε ακραίες ιδεολογικές και πολιτικές λύσεις. Μακάρι να διαψευστούν αυτές οι απαισιόδοξες προβλέψεις μας.

Είχαμε, ως τώρα, την ευκαιρία να διαπιστώσουμε την έλλειψη ταυτόσημων ιδεολογικών θέσεων και ισορροπίας ανάμεσα στους ηγέτες και στους λαούς. Ένα απλό παράδειγμα. Αν γινόταν ελεύθερα δημοψηφίσματα στις ευρωπαϊκές χώρες, χωρίς τη σταλινογκεμπελική προπαγάνδα των πολυεθνικών ΜΜΕ, ποιος λαός θα συμφωνούσε με την απόφαση των τεσσάρων ευρωπαίων ηγετών που συμμετείχαν στη συνάντηση του 2003 στις Αζόρες; Πόσοι πολεμοχαρείς ευρωπαίοι πολίτες θα ήθελαν να δουν τα ποτάμια αίματος στη Μέση Ανατολή και τα εκατομμύρια των προσφύγων να ξεχύνονται προς την Ευρώπη ή να πνίγονται στη Μεσόγειο; Ποιοί θα επιθυμούσαν να εξαλείψουν την τρομοκρατία πολλαπλασιάζοντας τους τρομοκράτες; Πόσοι και ποιοι πολίτες των ευρωπαϊκών χωρών θα ήθελαν να ζουν σε μια κατάσταση τρόμου και να τρέχουν αλαφιασμένοι κι' όταν ακόμα υποψιάζονται πως υπάρχει βόμβα σε ένα χαρτοκιβώτιο ξεχασμένο σε δημόσιο χώρο; Ποιός λογικός Ευρωπαίος θα επιδίωκε να επιβάλει με τη βία τη δημοκρατία και τις δυτικοευρωπαϊκές συνήθειες σε χώρες (όπως οι μουσουλμανικές) που έχουν το δικό τους τρόπο ζωής και τις δικές τους θρησκευτικές αντιλήψεις; Και με ποια κριτήρια «οι αρχές και οι αξίες» που ονειρεύονταν να επιβάλουν στον κόσμο ο Μπους και ο Τόνι Μπλερ, θα πρέπει να θεωρούνται πολιτισμένες, ενώ άλλοι λαοί τις θεωρούν διεφθαρμένες και εκφυλισμένες; Να λοιπόν κάποιες διαπιστώσεις και απορίες που θα πρέπει να απαντηθούν με λογικά επιχειρήματα.

Επιμένουμε στην άποψη πως οι παγκόσμιες εξελίξεις διαμορφώνονται από όσους έχουν την οικονομική δύναμη και την πολιτική εξουσία και μαζί τους, άξιοι συμπαραστάτες, τα «επιτελεία» των Γενιτσάρων (από αδίστακτα πολιτικά στελέχη, απάνθρωπους και τυχάρπαστους τεχνοκράτες, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, δημοσιογραφικά συγκροτήματα κλπ). Οι λαοί, με αυτούς τους διαμορφωτές της κοινής γνώμης, είναι βέβαιο πως θα οδηγηθούν προς την κατεύθυνση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ισχυρών. Αν επιχειρήσουμε να αναπαραστήσουμε μια τέτοια κατάσταση με μια πιο εύληπτη και ευκολότερα κατανοητή εικόνα, θα λέγαμε πως οι λαοί μοιάζουν με κοπάδια που οι βοσκοί, με τη βοήθεια «επιτελικών σκύλων», τους κατευθύνουν είτε προς εύφορα βοσκοτόπια είτε προς το γκρεμό. Το παραμύθι πως οι λαοί κυβερνούν είναι για τους αφελείς. Οι εκλεγμένοι ηγέτες, που εναλλάσσονται συνήθως κάθε τετραετία πάνω στις ίδιες κομματικές ράγες και εξυπηρετούν τα ίδια συμφέροντα, είναι αυτοί που αποφασίζουν και εκτελούν «εν ονόματι του λαού», ακόμα και για ζωτικά εθνικά και κοινωνικά θέματα που η κοινή γνώμη είναι διαμετρικά αντίθετη. Για παράδειγμα: Με ποιά λαϊκή εντολή άρχισαν οι πόλεμοι στη Λιβύη, στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ ή στη Συρία; Εκτός από τους ηγέτες και τα υπάκουα κομματικά επιτελεία των βουλευτών, ρωτήθηκαν οι λαοί με δημοψήφισμα; Με απόφαση ποιών λαών

καταργήθηκε η θανατική ποινή για τα ειδεχθή εγκλήματα και τους αμετανόητους κατά συρροή δολοφόνους (serial killers); Ποιοί λαοί αποφάσισαν για την ελεύθερη χρήση των ελαφρών ναρκωτικών, για τους γάμους και την υιοθεσία παιδιών από τους ομοφυλόφιλους ή για τη σιωπηρή νομιμοποίηση (σε μερικές βορειοευρωπαϊκές χώρες) ακόμα και της κτηνοβασίας; Αρκεί η αιτιολογία της ελευθερίας του ατόμου (που μπορεί να οδηγήσει σε ασυδοσία) ή της διφορούμενης (για κάποιους λαούς) έννοιας της «πολιτισμένης συμπεριφοράς της κοινωνίας», για να ληφθούν αποφάσεις από «πεφωτισμένους ηγέτες», όταν αυτές οι αποφάσεις επηρεάζουν μια ιδεολογικά διχασμένη κοινωνία πάνω σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα; Δεν πρέπει να ερωτηθεί ο λαός, όταν για κάποιο σοβαρό κοινωνικό πρόβλημα υπάρχουν αντιδράσεις από σημαντική μερίδα πολιτών; Δεν πρέπει να διερευνηθεί η βούληση του λαού, όταν κάποιος θέτουν ένα σοβαρό κοινωνικό θέμα (ίσως δίκαιο και λογικό), αλλά κάποιος άλλοι το αρνούνται; Σε μια δημοκρατία έχουν το δικαίωμα οι εκλεγμένοι ηγέτες να αποφασίζουν για τα πάντα και χωρίς προσωπική ευθύνη (όπως υπήρχε στην αρχαία αθηναϊκή δημοκρατία) ερήμην του λαού;

Στη σημερινή μετεξελιγμένη Ευρώπη το δημοψήφισμα, αυτή η πραγματικά δημοκρατική έκφραση ενός λαού, θεωρείται «το παιδί του διαβόλου». Αν εξαιρέσουμε την Ελβετία, στην οποία η πολιτική παρακαταθήκη των δημοκρατικών ιδεών του Ιωάννη Καποδίστρια επηρέασε θετικά την γενική αποδοχή αυτού του θεσμού, στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες η διαδικασία των δημοψηφισμάτων υπόκειται σε ποικιλόμορφους περιορισμούς, ενώ σε άλλες (όπως π.χ. στη Γερμανία) δεν προβλέπεται στα συντάγματά τους η δυνατότητα διενέργειας δημοψηφισμάτων. Ίσως θυμούνται κάποιος την άγρια αντίδραση, με προσωπικές επιθέσεις που αντιμετώπισε ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, όταν επιχείρησε να διενεργήσει «άτυπο» δημοψήφισμα για το θέμα της αναγραφής του θρησκευματος στις ταυτότητες. Η κυβέρνηση έλαβε μια απόφαση (δεν έχει σημασία αν ήταν σωστή ή λανθασμένη) που βρισκόταν σε απόλυτη αντίθεση με την πλειοψηφία του λαού. Η αντίδραση κάποιων πολιτικών στελεχών και ανθρώπων των γραμμάτων «στο όνομα της δημοκρατίας», ήταν από εξαιρετικά βίαιη ως βάρβαρη. Ο αρχιεπίσκοπος χαρακτηρίστηκε «θεομπαίχτης, θρησκευτικός απατεώνας ή φονταμενταλιστής Αγιατολάχ», ενώ κάποιος πανεπιστημιακός καθηγητής με σπουδές και στην Ευρώπη, τον ταύτισε με «το Χίτλερ, το Στάλιν και το Μουσολίνι», διότι αμφισβήτησε το κυβερνητικό δικαίωμα σε μια κοινοβουλευτική δημοκρατία. Μήπως η χυδαία αντίδραση του Σαρκοζί και των «άλλων πεφωτισμένων ηγετών» στις Κάννες ήταν διαφορετική, όταν ο έλληνας πρωθυπουργός αποφάσισε (σωστά ή λανθασμένα) να διενεργήσει δημοψήφισμα; Για ποιά Δημοκρατία μιλάμε όταν φοβόμαστε και αρνούμαστε την ελεύθερη βούληση των λαών;

Παρουσιάζοντας το βούρκο από τα ταπεινά συμφεροντολογικά ελατήρια των ευρωπαϊκών πολιτικών ηγετών που διαχειρίζονται τις τύχες των λαών της Ευρώπης, δεν θα ήθελα να σχηματισθεί η εσφαλμένη γνώμη πως εξαιρούνται οι έλληνες πολιτικοί. Κάποια από αυτά τα οργανωτικά μέτρα που επιβάλλουν οι σημερινοί δανειστές της Ελλάδας, θα έπρεπε (αν δεν υπήρχε το πελατειακό κράτος) να εφαρμοστούν από τους έλληνες πολιτικούς ηγέτες πριν από πολλές δεκαετίες. Η απάθεια, ο εκμαυλισμός και ο κομματικός εγωκεντρισμός της ελληνικής πολιτικής και πνευματικής ηγεσίας, οδήγησαν σε μια αντιπατριωτική και εγκληματικά αποσαθρωμένη οργάνωση του ελληνικού κράτους.

Προσπάθησα να αποφύγω την παρουσίαση κάποιας έρευνας για τα ελληνικά πολιτικά πρόσωπα των τελευταίων δεκαετιών, διότι έχουμε συνηθίσει (ακριβέστερα, μας έχουν συνηθίσει) να αποδεχόμαστε ή να αρνούμαστε την αντικειμενική κριτική με μοναδικό κριτήριο την ιδεολογική ή κομματική λογική. Όταν π.χ. κάποιος χαρακτηρίσει τον Ιωάννη Μεταξά στυγνό δικτάτορα θα θεωρηθεί αμέσως «προοδευτικός», αλλά αν στη συνέχεια προχωρήσει και εκφρασθεί θετικά για τη δημιουργία του πρωτοποριακού, για την εποχή του, κοινωνικού ασφαλιστικού συστήματος, μεταβάλλεται αμέσως σε «φασίστα».

Ποτέ δεν υπήρξα, όπως εκατομμύρια άλλοι συνηθισμένοι άνθρωποι σ' αυτό τον τόπο, ήρωας επαναστάτης ή ένας «αδάμαστος αντιστασιακός εναντίον της Χούντας». Πιστεύω όμως πως για τις δημοκρατικές και ανθρωπιστικές κοινωνικές μου ιδέες (αποκλειστικά για τις ιδέες), υπήρξα το «μαύρο πρόβατο» που γλίτωσε από τη σφαγή χάρη στη συμπαράσταση γνωστών και φίλων που γνώριζαν τον ήπιο χαρακτήρα μου και την αγάπη μου για την πατρίδα (χωρίς πατριδοκαπηλίες). Όταν κάποτε, σε φιλική συγκέντρωση υποστήριξα πως, στο παράνομο σύνταγμα του Παπαδόπουλου του 1973, υπήρχαν και θετικές διατάξεις που θα έπρεπε να συμπεριληφθούν στο δημοκρατικό σύνταγμα του 1975, όπως π.χ. η εκλογή του προέδρου της δημοκρατίας από το λαό, η δημιουργία συνταγματικού δικαστηρίου και η μείωση του αριθμού των βουλευτών, δέχτηκα καταιγισμό καλοπροαίρετων επιπλήξεων «διότι αυτοί που ήξεραν τον απαξιωτικό τρόπο με τον οποίο με αντιμετώπισαν τα τσιράκια της χούντας, δεν περίμεναν να εκφράσω τέτοιες αντιδημοκρατικές θέσεις». Αφού, είπαν, τις «εμπνεύστηκε ένας δικτάτορας ήταν, χωρίς καμιά αμφιβολία, φασιστικές».

Ο ιδεολογικός φανατισμός συσκοτίζει την κρίση και τη λογική. Υπάρχει σήμερα δημοκρατική ευρωπαϊκή χώρα που να μην έχει συνταγματικό δικαστήριο; Σε ένα πελατειακό κράτος, κάποιοι τριακόσιοι που ανακατώνουν με τις κουτάλες τους τη χύτρα με το μέλι της εξουσίας, είναι δυνατόν να αποφασίσουν να μείνουν οι μισοί; Μπορεί αγαπητέ αναγνώστη να με θεωρήσεις υπερβολικά δύσπιστο, αλλά προσωπικά δεν πιστεύω (σε μια εποχή που «οι πατρίδες» αντικαταστάθηκαν από «τα χρηματιστήρια και τις Αγορές»), πως υπάρχουν πολλές πιθανότητες να επιδειχθεί ένας τέτοιος πατριωτικός αλτρουισμός.

Η συνέχεια στο επόμενο Γ' ΜΕΡΟΣ, το οποίο αποτελεί το τελευταίο κείμενο της θεματικής σειράς για τους «έντιμους» συκοφάντες της Ελλάδας

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ - (ΜΕΡΟΣ Γ')

Άρθρο Νο 37

Τέτοιου είδους φανατισμοί και ιδεολογικά αγκυλώματα για φασίστες και δημοκράτες, δημιουργούνται από πελατειακούς κομματικούς μηχανισμούς ή από ολοκληρωτικές εξουσίες, για να καλλιεργούν κλίμα φανατισμού και αγεφύρωτων αντιθέσεων. Όποιος στην άλλοτε Σοβιετική Ένωση μιλούσε για ανθρώπινα δικαιώματα χαρακτηριζόταν ως φασίστας, ενώ στις ΗΠΑ όποιος μάχεται για τα κοινωνικά δικαιώματα των φτωχών θεωρείται κομμουνιστής. Αυτή η αντιπαράθεση με δημοκράτες και φασίστες χρησιμοποιείται και σήμερα στην Ελλάδα, σε μια προσπάθεια να εξοβελιστούν λογικά επιχειρήματα σε περίπτωση πολιτικής ή κοινωνικής διαφωνίας. Ήδη έχω τονίσει την περίπτωση του Ανδρέα Λεντάκη (ο οποίος βασανίστηκε άγρια στα χέρια της στρατιωτικής αστυνομίας) και τους χαρακτηρισμούς εναντίον του από κάποιους ψευτοαντιστασιακούς, όταν πρότεινε να επιδειχθεί επιείκεια στους φυλακισμένους δικτάτορες για λόγους εθνικής συμφιλίωσης. Αλλά και εκτός Ελλάδας, οι οξείς χαρακτηρισμοί των φανατικών φτάνουν σε όρια γελοιοτήτας. Ο ιδιόρρυθμος πρώην δήμαρχος του Λονδίνου Μπόρις Τζόνσον, κατηγόρησε τον αμερικάνο ηθοποιό Τζορτζ Κλούνεϊ ως «φασίστα», διότι δήλωσε δημόσια πως τα γλυπτά του Παρθενώνα θα έπρεπε να επιστραφούν στην Ελλάδα. Είναι μια περίπτωση αποκορύφωσης του παραλογισμού! Το παιχνίδι του «δημοκράτη και του φασίστα» φαίνεται πως αποδίδει, ως προπαγανδιστικό επιχείρημα και χρησιμοποιείται για ψύλλου πήδημα από τον κάθε υποκριτή και απατεώνα.

Οι κομματικοί φανατισμοί προξένησαν στην Ελλάδα πολλαπλάσιες καταστροφές, από ό,τι οι πόλεμοι για την ανεξαρτησία ή για τη διασφάλιση της ελευθερίας. Δυστυχώς, και οι σύγχρονοι έλληνες πολιτικοί δεν μπόρεσαν να αποβάλουν τις δημαγωγικές συνήθειες ενός Μαυροκορδάτου, ενός Κωλέττη ή ενός Βούλγαρη. Δεν μπόρεσαν από «βεζιρηδες του σουλτάνου» (κατά τον εύστοχο χαρακτηρισμό του πολύτιμου συνεργάτη του λόρδου Βύρωνα, του συνταγματάρχη Λεϊτσέστερ/Λέστερ Στανχόουπ) να γίνουν οι άξιοι ηγέτες που θα είχαν ως στόχο την προστασία της πατρίδας και την ιδανική οργάνωση του κράτους, αποβάλλοντας από τις δομές εξουσίας τους κομματικούς κηφήνες. Δεν δίδαξαν στο λαό να δείχνει σεβασμό στους νόμους, επιβραβεύοντας τους έντιμους και τιμωρώντας σκληρά, πολύ σκληρά όσους επαναλαμβάνουν τις ανέντιμες πράξεις τους. Κατηγορούν τους πολίτες φέρνοντας παραδείγματα σωστής πολιτικής συμπεριφοράς από του πολίτες άλλων χωρών, αλλά σιωπούν για τις εξοντωτικές ποινές που επιβάλλονται στους παραβάτες σ' αυτές τις χώρες, όπως π.χ. στους φοροφυγάδες. Είναι γνωστό και έχει κατά κόρον ειπωθεί σε μορφή αποφθέγματος, πως στην Αμερική είναι προτιμότερο κάποιος να κατηγορηθεί για δολοφονία παρά για φοροδιαφυγή. Οι απόδημοι Έλληνες, με την αξιοσύνη, την έντιμη επαγγελματική τους δραστηριότητα και την τήρηση των νόμων στα κράτη όπου ζουν και προοδεύουν, αποδεικνύουν πως οι ευθύνες που αποδίδονται στον ελληνικό λαό αποσκοπούν στο να τον καταστήσουν ένοχο για μακροχρόνιες παραλείψεις των πολιτικών και πνευματικών του ηγετών.

Ο ελληνικός λαός δεν φταίει για το σημερινό οικονομικό, εθνικό και κοινωνικό δράμα που ζει, κάτω από το βάρος μιας εξουσιαστικής κυριαρχίας ξένων ηγετών ή ανόητων και αλαζόνων τεχνοκρατών, που έχουν τους δικούς τους πολιτικούς στόχους. Γνωρίσαμε, στα κείμενα που προηγήθηκαν, την ποιότητα και το ηθικό περίγραμμα των ανθρώπων (ή τουλάχιστον κάποιων ανθρώπων) που μας κυβερνούν από ανώτατα ή ανώτερα πόστα εξουσίας της ΕΕ. Κανένας «εταίρος» δεν πρόκειται να μας σώσει, αν δεν επιχειρήσουμε να

σωθούμε μόνοι μας. Στις διεθνείς σχέσεις κανένας δεν επιχειρεί κάτι καλό για τον άλλο, αν δεν ωφεληθεί οικονομικά ή πολιτικά με βαριά ανταλλάγματα. Και ακριβώς σε τέτοιες κρίσιμες στιγμές χρειάζονται οι ταλαντούχοι ηγέτες. Τα φληναφήματα πως «όλοι μαζί τα φάγαμε» είναι επιχειρήματα για νήπια. Διότι αυτοί που τα «έφαγαν καλά και μέχρι σκασμού», ήταν οι μέχρι σήμερα πολιτικοί αξιωματούχοι και τα κομματικά επιτελεία των εκλεκτών. Ο φτωχός λαός «έφαγε ρουσφέτια». Ο διορισμός του ανίκανου σε καίρια θέση του κρατικού μηχανισμού, η ακύρωση μιας καταστροφικής για την οικογένεια μετάθεσης μιας παντρεμένης μωρομάνας, η εισαγωγή ενός παράλυτου σε δημόσιο ίδρυμα ή η παρέμβαση του πολιτικάντη για το επίδομα ενός τυφλού ή δήθεν τυφλού, αποτελούν τις μικρές παράνομες ωφέλειες των λαϊκών μαζών από τα πλούσια λάφυρα της λεηλασίας του δημόσιου πλούτου.

Εκτός από τις χοντρές μίζες κάποιων ελλήνων πολιτικών (π.χ. εξοπλιστικά προγράμματα, μεγάλα δημόσια έργα) και τις προμήθειες των αιρετών αρχόντων (δημάρχων και κοινοταρχών) από εργολάβους κατασκευών, οι υπόλοιπες ωφέλειές τους από «δωράκια» βιομηχάνων ή ξένων πολυεθνικών εταιρειών, είναι σαν τα ασήμαντα κέρδη των σαλιμπάγκων σε λαϊκά πανηγύρια. Η προσπάθειά τους με κουμπαριές, με μικροαπατεωνίες και μικρορουσφέτια, εντοπίζεται στη δημιουργία επίλεκτου στρατού αφοσιωμένων ψηφοφόρων. Τα κέρδη στην ουσία είναι πενταροδεκάρες. Να λοιπόν γιατί οι συνάδελφοί τους στην ΕΕ έχουν προοδεύσει στην τελειοποίηση του πελατειακού κράτους, ανεβάζοντας το επίπεδο των στόχων και το ύψος των αμοιβών, ενώ ταυτόχρονα θεωρούνται και «έντιμοι πολιτικοί».

Προσωπικά δεν πιστεύω, παρά το σοκ από το δράμα της οικονομικής κρίσης, πως στη χώρα μας έχει εκλείψει το πνεύμα του πολιτικού σαλιμπταγκισμού. Οι παλιοί πολιτικοί άφησαν στις νεότερες γενιές των διαδόχων τους το πνεύμα της πελατοκρατίας, που κι αυτοί κληρονόμησαν από τους «βεζίρηδες» οι οποίοι αναδείχτηκαν με τη δημιουργία του νεοελληνικού κράτους. Τους κόλλησαν την ίδια αρρώστια του κομματικού φανατισμού και την ωραιοποιημένη εικόνα του κράτους/φέουδου, με τον όρκο υποτέλειας αλλά και υλικής ανταμοιβής των οπαδών/ψηφοφόρων. Η πατρίδα είναι μια δευτερεύουσα έννοια μπροστά στην κομματική εξουσία. Τους βλέπουμε όλους αυτούς στα τηλεοπτικά παράθυρα να οργίζονται, να βρίζουν, να ασχημονούν αντιμετωπίζοντας τους κομματικούς αντιπάλους ως θανάσιμους εχθρούς. Διαπιστώνουμε πως επιδεικνύεται το ίδιο κομματικό πάθος που οδήγησε την πατρίδα μας σε μεγάλες και οδυνηρές καταστροφικές περιπέτειες, όπως ήταν η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 ή ο αιματηρός εμφύλιος του 1945. Με έκπληξη και πατριωτική αγανάκτηση διάβασα κάποτε μια «φιλική προειδοποίηση» έλληνα βουλευτή προς αλλοδαπό επιχειρηματία, να μην πραγματοποιήσει επενδύσεις διότι «θα χάσει τα λεφτά του» σε μια Ελλάδα που την κυβερνά το αντίπαλο αφερέγγυο και αναξιόπιστο κόμμα. Ο φανατισμός και η αντιπατριωτική παράνοια σε ένα κρεσέντο που αγγίζει τα όρια της εθνικής μειοδοσίας.

Τα μεγάλα οικονομικά και εθνικά προβλήματα, όπως η οργάνωση του παραλυμένου κράτους, η υπογεννητικότητα σε περιοχές των συνόρων οι οποίες στο μέλλον θα αποτελέσουν χώρους εδαφικών διεκδικήσεων, οι εξελίξεις για τη ρύθμιση του δημόσιου χρέους, οι σοβαρές συζητήσεις για την επίλυση του Κυπριακού, οι αξιώσεις της Τουρκίας για επανεξέταση του καθεστώτος των συνόρων, οι απαιτήσεις της Αλβανίας με ασαφείς εδαφικές διεκδικήσεις ή το πρόβλημα με την ονομασία της Βαρντάρσκα Μπανόβινα (FYROM), απασχολούν ελάχιστα τα κόμματα και τους επικοινωνιακούς φορείς εξουσίας. Οι αντιπαραθέσεις στα τηλεοπτικά παράθυρα ή στα άρθρα των εφημερίδων και για αυτά τα κορυφαία εθνικά θέματα, γίνονται (όταν και αν γίνονται) με εχθρικό λεξιλόγιο και παρανοϊκό κομματικό φανατισμό ή με χαρακτηρισμούς για «ψεύτες και για κλέφτες».

Οι παράμετροι των μελλοντικών εξελίξεων δεν είναι μόνο οικονομικοί, αλλά στο διεθνές προσκήνιο η μακροχρόνια συνέχιση μιας προμελετημένης οικονομικής αδυναμίας, οδηγεί και σε δυσμενείς εθνικές ταπεινώσεις και ήττες. Αν η Ελλάδα βγει, στα επόμενα χρόνια,

βαριά λαβωμένη και κολοβωμένη από τα σημερινά γεγονότα, ας μην βιαστούν να ρίξουν και πάλι τις ευθύνες στον ελληνικό λαό, όπως έκαναν με το «φαγοπότι» και όπως δικαιολογήθηκε σε ξένους δημοσιογράφους ο τότε έλληνας πρωθυπουργός του πρώτου μνημονίου, «πως κυβερνά μια χώρα διεφθαρμένων». Διεφθαρμένοι ή έντιμοι είναι όσοι κυβερνούν, όσοι χαράσσουν την πορεία που θ' ακολουθήσουν οι λαοί τους.

Σ' αυτή την ερευνητική σειρά άρθρων της ίδιας θεματολογίας, έγινε μια προσπάθεια για να αμφισβητηθούν κάποια στερεότυπα για τους Έλληνες αλλά και για τους λαούς όλου του κόσμου, αν και η έρευνα περιορίστηκε (για λόγους που έχω εξηγήσει) αποκλειστικά στον ευρωπαϊκό χώρο και ιδιαίτερα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Οι απλοί άνθρωποι, οι φτωχοί κι' ανώνυμοι πολίτες σ' όλα τα πλάτη και μήκη της γης, θέλουν να ζήσουν σε έναν ειρηνικό κόσμο, να υλοποιήσουν τα ασήμαντα όνειρά τους και να δουν τα παιδιά τους ευτυχισμένα. Είναι όλοι απλοί και ίδιοι, χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες και όνειρα. Σαν μάζα, οι ίδιοι άνθρωποι μπορούν να αποκτήσουν τελείως διαφορετικά ψυχοπνευματικά και πολιτιστικά χαρακτηριστικά, «αν διαπαιδαγωγηθούν» σε συγκεκριμένες πολιτικοκοινωνικές συνθήκες με τον Άλφα ή Βήτα τρόπο. Οι πολιτικοί και οι πνευματικοί ηγέτες μιας χώρας έχουν την εξουσία, με την πειθώ, την προβολή αρχών και ιδανικών αλλά και με την αυστηρή επιβολή των νόμων, να δημιουργήσουν μια κοινωνία Αγγέλων ή Διαβόλων. Έτσι, μπορεί κάποιος να λύσει την απορία του για το λόγο που στη Γερμανία, λίγο πριν και μετά το 1940, ξεπετάχτηκαν μυριάδες άγριες πολεμοχαρείς ύαινες που διψούσαν για αίμα, ενώ στην Ελβετία, από το 1815, βόσκουν σιωπηλά και ήσυχα αρνάκια.

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Ο Σωκράτης Σίσκος γεννήθηκε στον Εμμανουήλ Παπά του νομού Σερρών.

Περάτωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στις Σέρρες και αποφοίτησε από το Τμήμα Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών της Σχολής Νομικών και Οικονομικών Επιστημών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι σε θέματα «οικονομίας των μεταφορών» και συνέγραψε πλήθος άρθρων και δυο βιβλία συγκοινωνιακού περιεχομένου.

Εργάστηκε στους Ελληνικούς Σιδηροδρόμους και διετέλεσε πριν από την παραίτησή του, το 1992, προϊστάμενος Εμπορικής Εκμεταλλεύσεως στην Περιφερειακή Διεύθυνση Μακεδονίας/Θράκης. Στη συνέχεια προσλήφθηκε ως ειδικός σύμβουλος σε ιδιωτική εταιρεία.

Συμμετείχε σε μελέτες της Πολυτεχνικής Σχολής Θεσσαλονίκης και ως εισηγητής στην έρευνα για τη διακίνηση των επικίνδυνων φορτίων, με βάση τους κανονισμούς και τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την έρευνα πραγματοποίησε (1997-1998) το Εργαστήριο Συγκοινωνιακής Τεχνικής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Διετέλεσε μέλος της πρώτης Συντακτικής Επιτροπής και επιμελητής των οικονομικών και συγκοινωνιακών θεμάτων στην εγκυκλοπαίδεια "ΠΑΙΔΕΙΑ".

Τα λογοτεχνικά του έργα είναι:

- Ηλιαχτίδα σε ξανθά μαλλιά	Θεατρικό 1962
- Η συμμορία	Μονόπρακτο 1976
- Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο	Πεζογράφημα 1982
- Ο τελευταίος βασιλιάς
(<u>Α' βραβείο "Παρνασσού" 1984</u>)	Θεατρικό 1985
- Οι ευνουχισμένοι	Διηγήματα 1987
- Η προαγωγή	Πεζογράφημα 1987
- Η ματωμένη ολυμπιάδα	Μυθιστόρημα 1988
- Στις μέρες της Χαιρώνειας	Θεατρικό 1989
- ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ (ή ο άλλος Περσέας)
(<u>Α' βραβείο «Παρνασσού» 1990-Επανεκδόθηκε με νέο τίτλο το 2013 και 2015</u>)	Μυθιστόρημα 1991

- **Ο Ιταλός, ο Ολλανδός και η Μακεδονία του Κρατερού**
(διασκευάστηκε και σε θεατρικό) Πεζογράφημα 1992
- **Η ταβέρνα του Κρατερού**
Γ' βραβείο της Εταιρείας Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων, 1993 Θεατρικό 1994
- **Οράματα, (Μέρος Α)** Πεζογράφημα 1993
- **Οι φίλοι μας απ' τη Δανία** Μυθιστόρημα 1994
- **Οράματα, (Μέρος Β)** Πεζογράφημα 2006
- **Ο γιος του ΕΜΜ. ΠΑΠΑ στο Μανιάκι** Μυθιστόρημα 2009
- **Οι «Άτιμοι» ηγήτορες των Λαών** Άρθρα/Κείμενα 2011
- **Το ρόπαλο του Κάιν** Πεζογράφημα 2011
- **Ευλογημένοι και Καταραμένοι** Μυθιστόρημα
1ος τόμος 2012
2ος τόμος 2013
3ος τόμος 2015
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού** Πραγματεία 2015
- **Το Πελατειακό Κράτος** Δοκίμιο 2016
- **Ευρώπη: Οι άρπαγες και οι βιαστές των αξιών της** Δοκίμιο 2017
- **α) Ο Ελληνισμός και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης** (1^{ος} Τόμος) Άρθρα 2018
- **β) Η Ευρώπη και τα Ιδανικά της Νέας Τάξης** (2^{ος} Τόμος) Άρθρα 2018

Επανεκδόθηκαν

- **Η Ταβέρνα του Κρατερού**
(Γ' Βραβείο της Ε.Ε.Θ.Σ. 1993 – Α' Έκδοση 1994) Θεατρικό 2013
- **ΠΕΡΣΕΑΣ, ο βασιλιάς των Μακεδόνων**
(Βραβείο «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ» 1990) Α' Έκδοση 1991 με τίτλο «το Συνέδριο», **Β' Έκδοση 2013 με τον νέο τίτλο**, Γ' Έκδοση 2015 από τον εκδοτικό οργανισμό «Μαλλιάρης - Παιδεία», με μικρή τροποποίηση του τίτλου της Β' Έκδοσης. **Έγινε επανέκδοση το 2014, σε CD, της Β' Έκδοσης του 2013.** Μυθιστόρημα 2014
- **Στις Μέρες της Χαιρώνειας**
(Α' Έκδοση 1989) Θεατρικό 2014

- **Η Ματωμένη Ολυμπιάδα**
(Α΄ Έκδοση 1988) Μυθιστόρημα 2014
- **Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού**
(Α΄ Έκδοση Μάης 2015, Β΄ βελτιωμένη Έκδοση Ιούλιος 2015) Πραγματεία 2015
- **Οράματα (Μέρος Α΄)**
(Β΄ Έκδοση σε CD - Α΄ Έκδοση 1993) Πεζογράφημα 2016
- **Ευλογημένοι & Καταραμένοι**
(3 τόμοι - Γ΄ Έκδοση σε CD) Μυθιστόρημα 2016
- **Ο γιος του Εμμανουήλ Παπά στο Μανιάκι**
(Γ΄ Έκδοση σε CD) Μυθιστόρημα 2016
- **Το στραπατσαρισμένο πορτρέτο**
(Β΄ Έκδοση σε CD) Διήγημα 2016
- **Άγης Δ΄, ο βασιλιάς της Σπάρτης**
(Βραβείο «Παρνασσού» 1984). Α΄ Έκδοση 1985 με τίτλο «Ο Τελευταίος Βασιλιάς». Θεατρικό 2016

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- Τα τυπωμένα βιβλία του συγγραφέα δεν κυκλοφορούν στην αγορά βιβλίου και γι' αυτό δεν υπάρχουν στα βιβλιοπωλεία. Οι αναγνώστες μπορούν να τα βρουν στις κεντρικές δημοτικές βιβλιοθήκες πολλών πόλεων και κάποια, σε ψηφιακή μορφή, σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Προσωρινά οι αναγνώστες έχουν τη δυνατότητα να τα διαβάσουν και να τα εκτυπώσουν **ΔΩΡΕΑΝ** από την ιστοσελίδα: siskos-logotexnia.gr
- Όλα τα προαναφερόμενα λογοτεχνικά κείμενα, οι τίτλοι και οι πρόλογοι αυτών των έργων ανήκουν, χωρίς κανέναν περιορισμό, στην πνευματική ιδιοκτησία (copyright) του συγγραφέα.
- Ο έλεγχος και η μορφοποίηση των κειμένων δεν έγιναν από ειδικευμένο επιμελητή εκδόσεων, αλλά για τεχνικούς και οικονομικούς λόγους από τον ίδιο το συγγραφέα. Όσοι ασχολούνται με συγγραφή βιβλίων ή άρθρων γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο συντάκτης τους είναι ο χειρότερος επιμελητής. Κάποιες φορές, επικεντρωμένος στο βαθύτερο εννοιολογικό περιεχόμενο των κειμένων, του διαφεύγουν μικρά ορθογραφικά ή συντακτικά λάθη παρά τους επανειλημμένους ελέγχους. Για το λόγο αυτό οι αναγνώστες παρακαλούνται να κρίνουν με επιείκεια κάποιες μικρές αβλεψίες που, ενδεχομένως, θα διαπιστώσουν όχι μόνο στο παρόν αλλά και σε άλλα κείμενά μου.
- Η συνεχής επανάληψη μιας φράσης ή ενός θέματος σε ένα πεζογράφημα είναι ένα γεγονός δυσμενούς κριτικής για το συγγραφέα, διότι φανερώνει εκφραστική ανεπάρκεια και γλωσσική ένδεια. Σε ένα βιβλίο με άρθρα πολλών ετών, κάποιες επαναλήψεις επιβάλλονται από την ανάγκη πληρέστερης ενημέρωσης του αναγνώστη, δεδομένου ότι η συγγραφή τους πραγματοποιήθηκε σε διαφορετικές χρονικές περιόδους και ένα άρθρο, ως αυτοτελές κείμενο, θα πρέπει να επεξηγεί με επάρκεια τα θέματα τα οποία είχαν διερευνηθεί παλαιότερα κάτω από διαφορετικές συνθήκες.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- ¹.- «Il y a plus faux que le faux, c'est le mélange du vrai et du faux». Σε ελεύθερη μετάφραση «Υπάρχουν μεγαλύτερα ψέματα από το ψέμα. Είναι το μείγμα της αλήθειας με το ψέμα».
- ².- Ο συνταγματάρχης Ernst Meyer δικάστηκε, μετά τη λήξη του πολέμου, σε δεκαετή κάθειρξη, αλλά αποφυλακίστηκε σε έξι χρόνια, κατά την πάγια πρακτική της Δυτικής Γερμανίας να προστατεύει πρώην αξιωματούχους του ναζισμού (όπως του σφαγέα των Εβραίων της Θεσσαλονίκης Μαξ Μέρτεν), πολλοί από τους οποίους, με την ανοχή των δυτικοευρωπαϊκών δυνάμεων κατοχής για την αντιμετώπιση του «κομμουνιστικού κινδύνου του παραπετάσματος», κατέλαβαν ανώτατες θέσεις σε κρατικούς οργανισμούς ή σε διεθνή θεσμικά όργανα.
- ³.- Οι απόψεις αυτές του Ισοκράτη για την «εκπαίδευση» του λαού από τους ηγέτες του, σχολιάζονται εκτενέστερα στην τελευταία υποσημείωση του θεατρικού μου έργου «Στις Μέρρες της Χαιρώνειας».
- ⁴.- Είναι ένα μέρος του στίχου της δεύτερης στροφής του χορικού της προσευχής των εβραίων σκλάβων των Βαβυλωνίων. Ο πλήρης στίχος είναι «Οh mia Patria si bella e perduta» (Αχ πατρίδα μου, τόσο όμορφη και χαμένη).

Κατά την 150^η επέτειο της ένωσης των ιταλικών κρατών, στις 12 Μαρτίου 2011, η όπερα «Ναμπούκο» ανέβηκε στο Θέατρο της Όπερας της Ρώμης σε μια πανηγυρική παράσταση, με διευθυντή ορχήστρας τον Ρικάρντο Μούτι. Η μεγάλη αυτή καλλιτεχνική εκδήλωση μεταδόθηκε από τον γαλλογερμανικό τηλεοπτικό σταθμό ARTE. Οι θεατές χειροκροτούσαν επί αρκετά λεπτά και ζητούσαν την επανάληψη του χορικού των σκλάβων. Ο Ρ. Μούτι, πριν από την επανάληψη του χορικού, απευθύνθηκε στους θεατές και καταχειροκροτούμενος τους είπε, μεταξύ άλλων πατριωτικών παραινέσεων και τα εξής: «Ντρέπομαι γι' αυτό που γίνεται στη χώρα μου. Λοιπόν, θα δεχθώ το αίτημά σας για επανάληψη του "Va Pensiero". Αυτό δεν γίνεται μόνον από την πατριωτική χαρά που αισθάνομαι, αλλά και γιατί αυτό το βράδυ, τη στιγμή που διεύθυνα τη χορωδία που τραγουδούσε το "Αχ πατρίδα μου, τόσο όμορφη και χαμένη", σκέφθηκα πως αν συνεχίσουμε έτσι, θα δολοφονήσουμε τον πολιτισμό, την κουλτούρα, πάνω στην οποία χτίστηκε η ιστορία της Ιταλίας. Σε αυτή την περίπτωση, εμείς, η πατρίδα μας, πραγματικά θα είναι bella e perduta».

Σε αυτή τη ρεαλιστική διαπίστωση του μεγάλου και διάσημου ιταλού μαέστρου, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε πως και η Ευρώπη μας, αν συνεχίσει να πορεύεται με τον ίδιο τρόπο, κι' αυτή σε λίγα χρόνια «sarà anche bella e perduta» (θα είναι επίσης όμορφη και χαμένη).
- ⁵.- Φρ. Νίτσε: «Η Γέννηση της Φιλοσοφίας, στα χρόνια της ελληνικής τραγωδίας» 3^η Έκδ. 1975 -Εκδόσεις ΜΑΡΗ & ΚΟΡΟΝΤΖΗ.
- ⁶.- Το μέγεθος του καταλόγου των γερμανικών επιχειρήσεων που αποδεδειγμένα έχουν κατηγορηθεί για διαφθορά (όπως π.χ. η Siemens στην Ελλάδα), προκαλεί έκπληξη αν συγκριθεί με άλλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες. Η ενθάρρυνση από το κράτος των μεθόδων διαφθοράς αυτών των εταιρειών, οφείλεται στην ανοχή της γερμανικής νομοθεσίας για να διευκολύνει τους στόχους αύξησης των εξαγωγών των βιομηχανικών προϊόντων.
- ⁷.- Ως το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου του 1940 η FYROM, με πρωτεύουσα τα Σκόπια, ονομαζόταν «Βαρντάρσκα Μπανόβινα». Μετά τη λήξη του πολέμου και για λόγους γεωστρατηγικούς των χωρών του κομμουνιστικού μπλοκ (κάθοδος στο Αιγαίο με κατάληψη της ελληνικής Μακεδονίας), «βάφτισαν» τη ΒΜ και της έδωσαν το όνομα που θα διευκόλυνε αυτά τα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Δεν υπάρχει ούτε το παραμικρό αρχαιολογικό εύρημα (επίγραμμα, νόμισμα, γλυπτό κλπ) ή κείμενο σε αρχαίους Έλληνες ή ρωμαίους συγγραφείς, που να συνδέει την ιστορία του βουλγαρόφωνου αυτού λαού με την ιστορία της αρχαίας Μακεδονίας. Αυτή η τεχνητή πολιτική σύνδεση, υπήρξε η μεγαλύτερη πολιτιστική απάτη του 20^{ου} αιώνα. Παρά το γεγονός πως η δημιουργία μιας κρατικής οντότητας με το όνομα «Μακεδονία», είχε ως στόχους την κομμουνιστική επέκταση στο Αιγαίο, οι «κομμουνιστοφάγοι» των ΗΠΑ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για δικούς τους πλέον γεωστρατηγικούς στόχους (διότι γνωρίζουν Ιστορία) συνέχισαν αυτή την απάτη για την υλοποίηση του ιμπεριαλιστικού κομμουνιστικού σχεδίου. Θα πρέπει να τονίσουμε πως μέχρι σήμερα, κανένας Έλληνας πολιτικός ή διπλωμάτης δεν κατηγορήσε δημόσια και με πύρινη γλώσσα τις μεγάλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες (οι οποίες παθαίνουν αλλεργία και μόνο στο άκουσμα της λέξης «κομμουνισμός»), πως αγωνίζονται για να υλοποιήσουν αυτό το κομμουνιστικό όνειρο. Η εξευρωπαϊσμένη απάτη σε όλο της το μεγαλείο(!), ενώ οι Έλληνες πολιτικοί έχουν προσβληθεί από τη γνωστή ασθένεια των υποτακτικών και των δουλοπρεπών: την ΑΦΩΝΙΑ.

⁸.- Ο απίστευτος για την κοινή λογική αριθμός αυτών των εταιρειών/λόμπι, αναφέρεται σε σχετική ερώτηση του έλληνα ευρωβουλευτή Δημήτρη Παπαδημούλη, η οποία υποβλήθηκε στο Ευρωκοινοβούλιο το καλοκαίρι του 2015. Η έγκυρη πληροφορία βασίστηκε σε διαπιστώσεις του οργανισμού *Transparency International* (Διεθνής Διαφάνεια), όπου επισημαίνεται και ο ρόλος αυτών των εταιρειών οι οποίες δημιουργούν «ένα θεσμικό πλαίσιο που ευνοεί την αδιαφάνεια, τη διαφθορά και την απάτη».

⁹.- Για αυτή την «Τριμερή Επιτροπή», που από πολλούς θεωρείται ως η Παγκόσμια Κυβέρνηση, αλλά και για τη Λέσχη Μπίλντερμπεργκ, υπάρχουν λεπτομερέστερες πληροφορίες στην πολιτιστική πραγματεία μου «Το Θαύμα του Ελληνικού Πολιτισμού» (δωρεάν ανάγνωση και εκτύπωση στο [website: siskos-logotexnia.gr](http://www.siskos-logotexnia.gr)).

¹⁰.- Το σχετικό κείμενο στα αγγλικά έχει ως εξής: «**However, the organization also offers business development of its operations; some of these developments have a catastrophic result the natural habitat of some species and the homelands of indigenous who are not respected**». **Για τις καταστροφικές συνέπειες των** περιβαλλοντικών επεμβάσεων του Οργανισμού στις περιοχές των αυτοχθόνων, υπάρχουν πολλά αναλυτικά κείμενα, όπως του ακτιβιστή Ιρλανδού δημοσιογράφου και ερευνητή Jay Thomas Taber με τίτλο: «*Green Growth False Promise*» που δημοσιεύτηκε τον Ιούνιο του 2016. Σε αυτό το κείμενο, ο προαναφερόμενος δημοσιογράφος και ενεργητικό μέλος μιας ομάδας ερευνητών και αναλυτών του «Κέντρου Μελέτης του Κόσμου των Αυτοχθόνων» και συμπαραστάτης των ιθαγενών πληθυσμών σε προσφυγές τους στον ΟΗΕ και στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, αποκαλύπτει τις διασυνδέσεις των θεωρούμενων ως φιλοπεριβαλλοντικών οργανισμών TNC, Group 350 κλπ με τη Γουόλ Στριτ (κυρίως με τον μεγιστάνα των πετρελαίων Γουόρεν Μπάφετ, τους Ροκφέλερ, τον Μπιλ Γκέιτς κ.ά.).

¹¹.- Ο χαρακτηρισμός αυτός, ως πλέον μια γενικευμένη άποψη και αντίληψη των ευρωπαίων πολιτών, βρίσκεται και στον τίτλο του βιβλίου του δημοσιογράφου της «*Le Monde*» Μαρκ Ρος: «*La Banque - Comment Goldman Sachs dirige le monde*» και σε μετάφραση στα ελληνικά από τις εκδόσεις «Μεταίχμιο» (Η Τράπεζα-Πως η Goldman Sachs κυβερνά τον κόσμο).

¹² «*Ubi solitudinem faciunt, pacem appellant*». Είναι η φράση που, κατά τον ρωμαίο ιστορικό, είπε για τις «εκπολιτιστικές ρωμαϊκές εκστρατείες» ο Καληδόνιος πολέμαρχος Καλγκάκος, ο ηγέτης της τελευταίας Βρετανικής φυλής (στη Σκωτία) η οποία ακόμα δεν είχε υποταχθεί στους Ρωμαίους. Στην τελική πολεμική σύγκρουση το έτος 83 ή 84 μ. Χ. στο βουνό Γρόπιους, ο πεθερός του Τάκιτου, ο Γναίος Ιούλιος Αγκρικόλας, τους κατατρόπωσε και τους υπόταξε. Γι' αυτή τη νίκη του τιμήθηκε από τον αυτοκράτορα Τίτο Φλάβιο Δομιπιανό με την οργάνωση ενός «Θριάμβου» στη Ρώμη.

¹³.- Στις 10 του Σεπτέμβρη 2015, η Μονσάντο είχε καταδικαστεί στη Γαλλία από το Εφετείο σε πλήρη αποζημίωση ενός γάλλου αγρότη, ο οποίος είχε υποστεί μερική αναπηρία και άλλες επακόλουθες παρενέργειες από τη χρήση του τοξικού ζιζανιοκτόνου «λάσσο». Το γεωργικό αυτό φάρμακο είχε χρησιμοποιηθεί σε αγροτική καλλιέργεια αραβοσίτου και η επικινδυνότητά του οφείλονταν στις τοξικές του αναθυμιάσεις. Η εταιρεία, αν και γνώριζε τους μεγάλους κινδύνους του φαρμάκου για τους χρήστες γεωργούς, αφού είχε ήδη από το 1985 και μετά απαγορευθεί στον Καναδά, στο Βέλγιο και στη Βρετανία, το κυκλοφορούσε στη Γαλλία με εγκληματική ασυνειδησία. Μπροστά στο κέρδος η ανθρώπινη ζωή έχει μηδαμινή αξία.

¹⁴.- Ο πατριάρχης του δημοκρατικού σοσιαλισμού Ζαν Ζορές, σε λόγο του τον Οκτώβρη του 1911 διατύπωσε με σαφήνεια το ιδεολογικό στίγμα κάθε σοσιαλιστικής δράσης ως εξής: «**Partout l'action socialiste peut s'effectuer au profit d'une civilisation supérieure dans le sens de ce que l'humanité a rêvé de plus grand et de plus noble**» (παντού η σοσιαλιστική δράση μπορεί να πραγματοποιηθεί προς όφελος ενός ανώτερου πολιτισμού, υπό την έννοια αυτού που η ανθρωπότητα έχει ονειρευτεί ως το πιο μεγάλο και το πιο ευγενές).

¹⁵.- Η συνθήκη υπογράφηκε στο μικρό ολλανδικό χωριό Μάαστριχτ, στις 7 Φεβρουαρίου 1992 από τα 12 (τότε) συνολικά κράτη/μέλη της ΕΟΚ, στα οποία συμπεριλαμβάνεται και η Ελλάδα, και τέθηκε σε ισχύ την 1η Νοεμβρίου 1993. Αρχιτέκτονες και εμπνευστές της υπήρξαν ο Χέλμουτ Κολ και ο Φρανσουά Μιτεράν. Οι ηγέτες των δυο μεγαλύτερων χωρών της ΕΕ (ο ένας συντηρητικός και ο άλλος σοσιαλιστής) υπήρξαν οι δημιουργοί και οι στυλοβάτες του νεοφιλελευθερισμού στην Ευρώπη.

16.- Ο στρατηγός Σαρλ Ντε Γκωλ, όταν το 1958 εκλέχθηκε πρόεδρος της Γαλλίας, προέβλεψε αυτές τις επιδιώξεις των ΗΠΑ και έθεσε δυο φορές veto για την είσοδο της Βρετανίας στην ΕΟΚ, διότι τη θεωρούσε ως Δούρειο Ίππο των Αμερικανών (δικαιώθηκε το 2016 που η Βρετανία αποχώρησε με δημοψήφισμα από την ΕΕ). Θεώρησε πως η είσοδος της Βρετανίας και άλλων χωρών (ιδίως χωρών χωρίς ευρωπαϊκή κουλτούρα) θα τροποποιούσε πολιτιστικά τον χαρακτήρα της ΕΟΚ και θα την μετέτρεπε «σε μια κολοσσιαία ατλαντική κοινότητα υπό την εξάρτηση και τον έλεγχο των ΗΠΑ». Ήταν μια προφητεία για την αντίστροφη εξελικτική πορεία της ΕΕ, μετά την ομαδική είσοδο, το 2004, των πρώην κομμουνιστικών χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, τις οποίες οι Αμερικάνοι έθεσαν κάτω από απόλυτο πολιτικοστρατιωτικό έλεγχο και τις τίμησαν με τον πομπώδη τίτλο «της Νέας Ευρώπης». Όμως, οι μεταγενέστερες εξελίξεις, κυρίως μετά την ένωση των δυο γερμανικών κρατών και τη μεγάλη οικονομική κρίση του 2008/2009, ανέτρεψαν τα σχέδιά τους. Η Ευρώπη, μετά την κυκλοφορία του Ευρώ, άρχισε να ισχυροποιείται υπέρμετρα και να μετασχηματίζεται σε μια νεοφιλελεύθερη «Γερμανική Ευρώπη». Ο γερμανός υπουργός οικονομικών κατέστησε τα κράτη της «Νέας Ευρώπης» άβουλους δορυφορικούς εταίρους της στην Ευρωζώνη, με απόλυτη υπακοή στις υποδείξεις του. Έτσι επιβεβαιώθηκαν οι πρώιμοι φόβοι του «γερακιού» των δυο Μπους (πατέρα και γιου) Πολ Γούλφοβιτς, πως η Γερμανία (μετά τη Ρωσία) θα αποτελούσε στο μέλλον «έναν επικίνδυνο αντίπαλο» που, ενδεχομένως, θα μπορούσε να πλήξει ζωτικά οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ στον ευρωπαϊκό χώρο.

17.- Έτσι ονομάστηκε μια μικρή ομάδα νεαρών, κυρίως, οικονομολόγων από τη Χιλή, που μετεκπαιδεύτηκαν στη νομική και οικονομική σχολή του Σικάγου. Σ' αυτό το ιδιωτικό πανεπιστήμιο των Βαππιστών (Ευαγγελικών Προτεσταντών) που ίδρυσε η οικογένεια Ροκφέλερ και κυρίως στην οικονομική Chicago's School, οι ομόθρησκοί του Μίλτον Φρίντμαν, η σύζυγός του Ρόουζ, ο κουνάδος του Ααρών Νταϊρέκτορ κ.ά., είχαν διατυπώσει τη νεοφιλελεύθερη ή μονεταριστική θεωρία τους, όταν πρόεδρος του πανεπιστημίου (και στέλεχος της κυβέρνησης Τζ. Φορντ) ήταν ο Έντουαρντ Χιρς Λεβί. Αυτή τη θεωρία, με τη βοήθεια της κυβέρνησης του Τζέραλντ Φόρντ και του υπουργού του Χένρι Κίσινγκερ, τη δοκίμασαν στην πράξη στο δικτατορικό καθεστώς του Πινοσέτ. Τα «παιδιά του Σικάγου», υπό την καθοδήγηση του απόφοιτου της σχολής Σέρχιο ντε Κάστρο που διορίστηκε, το 1975, από το στρατηγό Πινοσέτ υπουργός οικονομικών, εφάρμοσαν τη νεοφιλελεύθερη θεωρία εκτοπίζοντας την μέχρι τότε επικρατούσα, σχεδόν σ' όλο τον κόσμο, κείνσιανή οικονομική θεωρία. Από τότε και μετά την κυριαρχία του παγκοσμιοποιημένου μονεταρισμού, τα «επιλεγμένα και εκπαιδευμένα» νεοφιλελεύθερα στελέχη που κατέλαβαν όλα τα κρατικά ή διεθνή πόστα εξουσίας, σε όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου (αλλά κυρίως στην Ευρώπη), διακρίνονται με αυτό το προσωνύμιο, με μια κάπως γενικευμένη εννοιολογική επέκταση του όρου.

18.- Οι επιτροπείς διορίζονται από τις κυβερνήσεις των κρατών/μελών. Για πρώτη φορά στις ευρωεκλογές του 2014 υπήρξαν 5 υποψήφιοι για την ανάδειξη του προέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με καθολική ψηφοφορία των Ευρωπαίων πολιτών. Παρά ταύτα, η ανάδειξη του πρώτου με βάση τη λαϊκή εντολή, δεν αποτελούσε και υποχρεωτική αναγνώρισή του ως προέδρου. Το Συμβούλιο Κορυφής των ηγετών της ΕΕ είχε το δικαίωμα να προτείνει στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο οποιονδήποτε άλλον ως πρόεδρο. Τελικά, μετά από διαβουλεύσεις, αντεγκλήσεις και συμβιβασμούς των ηγετών και των κομματικών ομάδων του Κοινοβουλίου, προτάθηκε και διορίστηκε ο εκλεγμένος από τους ευρωπαίους ψηφοφόρους Λουξεμβούργιος πρώην πρωθυπουργός Ζαν Κλοντ Γιούγκερ. Αυτή την πρώτη φορά, τα συμφέροντα των ισχυρών συνέπεσαν (αν και υπήρχαν έντονες ενστάσεις) με την εντολή των ευρωπαίων ψηφοφόρων. Στην τελική απόφαση είχε ληφθεί υπόψη το γεγονός πως, ο ιδεολογικός προσανατολισμός του νέου προέδρου συνέπιπτε με την ταυτόσημη κομματική πλειοψηφία του Ευρωκοινοβουλίου.

19.- Αποτελείται από τους εκλεγμένους ηγέτες όλων των χωρών της ΕΕ (τους εντός και εκτός Ευρωζώνης), οι οποίοι εκλέγονται με καθολική ψηφοφορία από τους λαούς τους. Για το λόγο αυτό συμμετέχουν είτε πρόεδροι (από χώρες με προεδρικό σύστημα διακυβέρνησης) είτε πρωθυπουργοί. Ως αιρετό όργανο (όπως και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) αποτελεί την πιο αντιπροσωπευτική έκφραση της άμεσης δημοκρατίας. Για σοβαρά εσωτερικά ή εξωτερικά θέματα ενεργεί συλλογικά ως «αρχηγός ενιαίου κράτους» επικυρώνοντας διεθνείς συμφωνίες ή λαμβάνοντας (σπανίως και κατ' εξαίρεση) πολιτικές αποφάσεις οι οποίες εμπίπτουν στην αρμοδιότητα άλλων θεσμικών οργάνων. Από το 2009 θεσμοθετήθηκε και θέση προέδρου του ΕΣ με θητεία δυόμισι ετών, ο οποίος όμως (όπως και ο πρόεδρος της Commission) δεν συμμετέχει στην ψηφοφορία των εκλεγμένων ηγετών. Απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή ώστε να μην ταυτίζεται το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο με το Συμβούλιο της ΕΕ (το εκάστοτε καθ' ύλην αρμόδιο συμβούλιο των υπουργών της ΕΕ) ή την Ευρωπαϊκή Επιτροπή (Commission). Είναι τρία διαφορετικά θεσμικά όργανα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

20.- Η ΕΚΤ κυριαρχείται απόλυτα από το λόμπι των τραπεζιτών και των μεγάλων αφεντικών του κεφαλαίου και των πολυεθνικών. Ο προηγούμενος διοικητής της, ο Ζαν Κλωντ Τρισέ, μόλις έληξε η θητεία του διορίστηκε

πρόεδρος του ευρωπαϊκού τομέα της Τριμερούς Επιτροπής (Trilateral Commission), στην οποία ανήκε και ο έλληνας υποδιοικητής Λουκάς Παπαδήμος, ο οποίος στον κατάλογο της Τριμερούς Επιτροπής του 2011 εμφανίζεται ως ο ένας από τους τέσσερις εκπροσώπους της στην Ελλάδα. Ο σημερινός διοικητής Μάριο Ντράγκι υπήρξε διευθυντικό στέλεχος του ευρωπαϊκού τομέα «του χταποδιού ή της φίρμας» (όπως χαρακτηρίζουν μερικοί την Γκόλντμαν Σακς).

21.- Τον γερμανό υπουργό οικονομικών.

22.- Με την ευκαιρία της επετείου των 10 χρόνων από τη ίδρυση της «Τριμερούς Επιτροπής», οι εκδότες Charles B. Heck και Francois Sauzey δημοσίευσαν στις 17-19 Απριλίου 1983 ένα ενημερωτικό έντυπο, στο οποίο εμφανίζονται οι ανώτατοι ηγέτες της Επιτροπής, όπως π.χ. ο πάπας Ιωάννης Παύλος II, ο Ζωρζ Μπερτουάν, ο πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας Ρεϊμόν Μπαρ, ο Χένρι Κίσιγκερ, ο Πωλ Βόλκερ κ.ά. Για την Ιταλία ως ανώτατα στελέχη της Επιτροπής παρουσιάζονται ο Μάριο Μόντι (μετέπειτα «διορισμένος» από την ΕΕ πρωθυπουργός, όπως στην Ελλάδα ο Λουκάς Παπαδήμος), ο Γκουλιέλμο Νέγκρι και ο Ρομάνο Πρόντι. Όταν ο Πρόντι ανέλαβε την προεδρία της Κομισιόν, το Σεπτέμβρη του 1999, επέλεξε και τον Μ. Μόντι ως επίτροπο στο χαρτοφυλάκιο του ανταγωνισμού. Θα πρέπει να σημειωθεί πως από το 2003 διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας ήταν ο Ζαν Κόντ Τρισέ, ο οποίος μετά τη θητεία του στην ΕΕ διορίστηκε πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής στην Ευρώπη. Υποδιοικητής της ΕΚΤ ήταν τότε και ο Λουκάς Παπαδήμος, παλιό κι' αυτός στέλεχος της Τριμερούς και φίλος του μετέπειτα διοικητή της ΕΚΤ Μάριο Ντράγκι (πρώην διευθυντή της Γκόλντμαν Σακς) και στενού φίλου και συνεργάτη του Ρ. Πρόντι. Ο Μ. Ντράγκι και ο Λ. Παπαδήμος εργάστηκαν μαζί στο MIT (Massachusetts Institute of Technology) των ΗΠΑ, ως βοηθοί ερευνητών και ειδικόί επιστήμονες.

23.- Ο Αντρεότι καταδικάστηκε το 2002 σε 24 χρόνια φυλάκιση για τις διασυνδέσεις του με τη Μαφία και για το σκοτεινό ρόλο του στην απαγωγή και τη δολοφονία του πρώην πρωθυπουργού Άλντο Μόρο από τις «Ερυθρές Ταξιαρχίες» (Brigate Rosse). Το 2003 το Δικαστήριο, μετά από έφεσή του, τον αθώωσε λόγω παραγραφής αλλά επιβεβαίωσε ότι είχε ισχυρές διασυνδέσεις με τη Μαφία και ότι χρησιμοποίησε τους μηχανισμούς της εγκληματικής αυτής οργάνωσης για να προωθήσει την πολιτική του καριέρα (διετέλεσε πρωθυπουργός επτά φορές).

24.- Με απόφαση του professore (σκωπτικό προσωνύμιο του Ρ. Πρόντι) ως προέδρου του κρατικού Ινστιτούτου Βιομηχανικής Ανασυγκρότησης (IRI), πουλήθηκαν μισομιής πολλές κρατικές εταιρείες. Πολύτιμοι συνεργάτες του Πρόντι σε αυτές τις «χρυσόφορες για τους μεσάζοντες» εκποιήσεις, ήταν κάποιοι υπάλληλοι κρατικών υπηρεσιών και πρώην στελέχη της Goldman Sachs, της Morgan Stanley και του πολυεκατομμυριούχου Rupert Murdoch, (όπως ο Claudio Costamagna και ο Massimo Tononi, ο οποίος χρηματοδότησε την προεκλογική εκστρατεία του Πρόντι με εκατό χιλιάδες ευρώ). Όμως, εκεί που προκλήθηκε μεγάλο σκάνδαλο και επενέβη η ιταλική δικαιοσύνη, ήταν η υπόθεση της πώλησης της Italgel, η οποία ενώ είχε κερδοφόρο ετήσιο κύκλο εργασιών 900 δισεκατομμύρια λιρέτες, πουλήθηκε στη Nestlé μόνο για 703 δισεκατομμύρια. Ένα θαυμάσιο φαγοπότι που μας θυμίζει την πώληση του ελληνικού ΟΠΑΠ !

25.- Για τα στατιστικά στοιχεία του δημοσιονομικού ελλείμματος του 2009 και για τη δικαστική δίωξη του πρώην προέδρου της ΕΛΣΤΑΤ, έχουν δημοσιευθεί κείμενά μου στην ΠΡΟΟΔΟ στις 6 και 7 Οκτωβρίου 2017.

26.- «Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει την ανάγκη μιας κριτικής κάλυψης». Με μια ελεύθερη και ευρύτερη μετάφραση της δικαστικής απόφασης στα ελληνικά, θα λέγαμε πως, η ΕΕ θα έπρεπε να διευκολύνει την έρευνα και την κριτική των πράξεων των στελεχών της, διασφαλίζοντας και την ελευθερία του τύπου. Ήταν μια απόφαση/κόλαφος για τις αντιδημοκρατικές μεθοδεύσεις της ΕΕ και τη χρησιμοποίηση αστυνομικών μέτρων για να καλυφθούν οι παρανομίες των διπλών λογιστικών βιβλίων της Eurostat. Μετά από έξι ή επτά χρόνια οι ίδιοι «έντιμοι απατεώνες» ξεφώνιζαν από αγανάκτηση για την «απάτη των Greek Statistics».

27.- Ένας από τους υφυπουργούς του Ρόναλντ Ρίγκαν, σε μια περίοδο που ο νεοφιλελευθερισμός και η παγκοσμιοποίηση είχαν πλέον παγιωθεί, είπε πως «the globalization is irrevocable» (η παγκοσμιοποίηση είναι μη αναστρέψιμη). Το ίδιο ακριβώς είπε σχετικά πρόσφατα (la mondialisation est irrévocable) και ο Σουηδός αξιωματούχος Lars Erik Lundin, ένα άτομο με ενεργό και ουσιαστικό λόγο στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, που παλαιότερα ήταν ο αρχηγός της αντιπροσωπίας της ΕΕ στους διεθνείς οργανισμούς της Βιέννης και από το 2011 είναι μέλος του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (OSCE).

²⁸ .- Marine Le Pen: « la nouvelle n'avait rien d' étonnant pour ceux qui savent que l'UE ne sert pas les peuples mais la grande finance».

²⁹ .- Pedro Felipe Soares: «Esta nomeação mostra que a elite europeia, que faz parte Barroso não tem vergonha».

³⁰ .- Michel Rocard: «Lettre aux générations futures, en espérant qu'elles nous pardonneront» (Επιστολή στις μέλλουσες γενιές, με την ελπίδα πως θα μας συγχωρήσουν). Είναι ένα κύκνιο άσμα με τις τελευταίες πολιτικές απόψεις του γνωστού γάλλου πολιτικού, με την τεράστια εμπειρία στις ευρωπαϊκές υποθέσεις, ένα σχεδόν χρόνο πριν από το θάνατό του. Οι σκέψεις αυτές του Μισέλ Ροκάρ, όπως διατυπώθηκαν στο διάλογό του με το δημοσιογράφο Mathias Thérot, κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις Bayard το 2015.

³¹ .- Οι ύμνοι του νεοφιλελευθερισμού για «την ελευθερία, τη δημοκρατία ή τα ανθρώπινα δικαιώματα», αποτελούν τη βάση της προπαγάνδας των κερδοσκόπων. Είναι τα «αξεσουάρ» (κατά την έκφραση της Ναόμι Κλάιν, της Καναδής δημοσιογράφου και συγγραφέα του βιβλίου «Το δόγμα του σοκ») για να καλυφθούν οι ολοκληρωτικές καθεστωτικές αντιλήψεις του «συστήματος». Το παγκόσμιο άγριο κυνηγητό του Τζούλιαν Άσαντζ και του Έντουαρντ Σνούντεν, οι οποίοι αποκάλυψαν τις φασιστικές μεθοδεύσεις «του ελεύθερου κόσμου» (κυρίως το αστυνομικό «φακέλωμα» των πολιτών όλης της υφής), δείχνει τη μοίρα όσων θα επιχειρήσουν να αμφισβητήσουν (με στοιχεία) «τις δημοκρατικές (!) αξίες του νεοφιλελευθερισμού».

³² .- Πρόσφατα (Νοέμβρης 2017) δολοφονήθηκε από ληστή σε νεκροταφείο της Αθήνας μια νεαρή γυναίκα. Ο δολοφόνος για να αρπάξει την τσάντα της η οποία περιείχε το ασήμαντο ποσό των 5 ευρώ και ένα κινητό τηλέφωνο (που το πούλησε για 20 ευρώ) της προκάλεσε με μαχαίρι περίπου δεκαπέντε θανάσιμα τραύματα. Είναι απόλυτα βέβαιο πως σε λίγα χρόνια θα βγει από τη φυλακή.

³³ .- Οι Έλληνες αναθεωρητές της ιστορίας (οι λεγόμενοι «εθνομηδενιστές»), επαναλαμβάνοντας τη θεωρία του Φαλμεράγερ, ισχυρίζονται πως το ελληνικό έθνος έχει εξαφανιστεί από την πλημμυρίδα των Σλάβων, των Αλβανών και των Τούρκων που, κατά καιρούς, είχαν κατακλύσει τον ελληνικό χώρο. Τα ίδια ανθελληνικά επιχειρήματα δημοσίευαν συνεχώς και τα γερμανικά έντυπα του συγκροτήματος «Springer», αφού ξέθαψαν την ατεκμηρίωτη θεωρία του Φαλμεράγερ. Ένα έθνος εξαφανίζεται από τις επιμειξίες των κατακτητών του, όταν εξαφανιστούν η γλώσσα του και τα βασικά πολιτιστικά του στοιχεία. Αν ήταν σωστή η θεωρία των αναθεωρητών της ιστορίας, θα έπρεπε να επικρατήσει η σλαβική ή η αλβανική γλώσσα και να αναδειχθούν οι σλαβικές πολιτιστικές παραδόσεις, πολύ πριν από την κατάκτηση όλης της νοτιοανατολικής Ευρώπης από τους Οθωμανούς. Σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν αδύνατη η ανάδειξη και η ορκωμοσία, τον 15^ο αιώνα στο Μυστρά, ως αυτοκράτορα του Βυζαντίου του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ο οποίος είχε απόλυτη συναισθηση της ελληνικότητάς του. Όσον αφορά στις επιμειξίες Ελλήνων και Τούρκων, τα ιστορικά στοιχεία οδηγούν σε αντίθετα συμπεράσματα. Στα πεντακόσια χρόνια οθωμανικής κατοχής, κανένας Οθωμανός δεν θα έχανε τα προνόμιά του αλλάζοντας ιθαγένεια και θρησκεία. Αντίθετα, ολόκληρα χωριά της Ελλάδας, των Βαλκανίων και ως τη νοτιοδυτική πλευρά των ρωσικών συνόρων, εξισλαμίστηκαν για να σώσουν τις περιουσίες τους. Με το παιδομάζωμα για τη δημιουργία Γενίτσαρων και τις αρπαγές όμορφων κοριτσιών για τα χαρέμια των οθωμανών αξιωματούχων, μολιάστηκε ο πληθυσμός της Τουρκίας (κυρίως της Μικρής Ασίας) από τις επιμειξίες του με τους νοτιοευρωπαϊκούς λαούς.

Όλοι οι λαοί έχουν υποστεί επιμειξίες από μετακινήσεις νομαδικών λαών και οι παγγερμανιστές, σαν τον Φαλμεράγιερ και τους συντάκτες του Springer, γνωρίζουν πολύ καλά με ποιες φυλές βαρβάρων έχουν υποστεί επιμειξίες οι πρόγονοί τους, οι επίσης βάρβαροι Οστρογόθοι (οι «αρχαίοι» Γερμανοί). Από τις επιμειξίες αυτές στις γερμανοκατοικούμενες περιοχές της Παννονίας και της Σουηβίας (Βαυαρίας) δημιουργήθηκε ένας λαός που «αγωνίζεται να ξεχάσει» την καταγωγή του. Είναι οι πολίτες ενός λαού, που μια πριγκίπισσά τους παντρεύτηκε τον Ατίλα και ο Ουίνστον Τσόρτσιλ τους αποκαλούσε «Ούννους» στη διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

³⁴ .- Ολόκληρη η φράση, από το εκδοθέν το 1997 βιβλίο της Άνας Φραγκουδάκη και της Θάλειας Δραγώνα με τίτλο «Τι είν' η πατρίδα μας;» και υπότιτλο «ο εθνοκεντρισμός στην εκπαίδευση» είναι: «**Η ελληνική εθνική ταυτότητα δεν υπήρχε πριν από τον 19ο αιώνα. Δημιουργήθηκε έξωθεν σε μια εποχή έντονου εθνικισμού, αποικιοκρατίας και επεκτατικού ιμπεριαλισμού. Κοντολογίς, κάποιοι από το εξωτερικό μας είπαν τον 19ο αιώνα ότι είμαστε Έλληνες κι εμείς το δεχτήκαμε για να τα κonomήσουμε, πουλώντας το παραμύθι ότι είμαστε απόγονοι των Αρχαίων Ελλήνων.**»

Οι δυο προαναφερόμενες είναι οι επιμελήτριες της έκδοσης, στην οποία συμμετείχαν ακόμα τέσσερις καθηγήτριες και ένας καθηγητής των πανεπιστημίων Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Θράκης. Η ερευνητική εργασία πραγματοποιήθηκε, όπως δήλωσαν σε συνέντευξή τους οι δυο επιμελήτριες, με βάση της οδηγίες για την εφαρμογή της νέας εκπαιδευτικής πολιτικής του τότε (1996) υπουργού Παιδείας Γεωργίου Παπανδρέου. Την ίδια εποχή (με κάλυψη των δαπανών έκδοσης από την ΕΕ, τον Τζ. Σόρος κλπ) εκδόθηκαν και μελέτες για την τροποποίηση της ιστορίας των χωρών της Νοτιοανατολικής Ευρώπης από το «Κέντρο για τη Δημοκρατία και τη Συμφιλίωση στη Νοτιοανατολική Ευρώπη» (υπεύθυνη συντονισμού της επιτροπής, η καθηγήτρια Χριστίνα Κουλούρη), αλλά και ριζικών αλλαγών στην ελληνική ιστορία (καθηγήτρια Μαρία Ρεπούση). Στο βιβλίο της Φραγκουδάκη και Δραγώνα καταγγέλλεται πως, στα ελληνικά σχολικά βιβλία γίνεται «πλήρης αποσιώπηση της σημασίας, της τεράστιας δύναμης, της έκτασης και του κύρους της οθωμανικής αυτοκρατορίας», ενώ στην υμνολογία των Οθωμανών και των Τούρκων που ακολουθεί σε άλλα σημεία, γίνεται κριτική για εθνοκεντρικό ρατσισμό στους χαρακτηρισμούς «τουρκοκρατία», «δουλεία», «τουρκικός ζυγός» ή για «υπόδουλο γένος». Ακόμα πως η εκπαίδευση, όπως προσφέρεται από τους δασκάλους και τα βιβλία, «πάσχει από μια θανατηφόρα, μια ανιάτη και φοβερή ασθένεια. Είναι η ασθένεια του εθνοκεντρισμού και η καλλιέργεια του πατριωτισμού..... Γι' αυτό πρέπει, πάση θυσία, να κοπούν και να καυτηριαστούν όλα τα κεφάλια αυτής της ολέθριας Λερναίας Ύδρας». Επίσης, εθνικιστικές τάσεις κρύβει και η επιθυμία να διδάσκεται στη μέση εκπαίδευση η αρχαία ελληνική γλώσσα, η οποία είναι μια «ξένη γλώσσα» και πως είναι παραπαισιωκός «ο μύθος» ότι τα αρχαία ελληνικά (δηλαδή «μια άλλη γλώσσα»), συντελεί στο να μάθουν οι μαθητές να μιλούν «σωστά τη γλώσσα τους».

³⁵.- Την 1^η του Οκτώβρη 1968, έξι μήνες μετά τα γεγονότα της εξέγερσης του Μάη, εντοπίστηκε από ρακοσυλλέκτη το πτώμα του σέρβου σωματοφύλακα του γνωστού ηθοποιού Αλαίν Ντελόν, του Στέφαν Μάρκοβιτς. Αρχικά, οι υποψίες στράφηκαν στο Ντελόν και στη σύζυγό του Ναταλί αλλά και στον κορσικανό μαφιόζο και στενό φίλο τους Φρανσουά Μαρκαντονί, διότι ο δολοφονημένος σωματοφύλακας ήταν πριν από καιρό εραστής της συζύγου του διάσημου ηθοποιού. Όμως η υπόθεση πήρε διαφορετική τροπή όταν έφτασε στα γραφεία της εφημερίδας «Figaro» μια ανώνυμη επιστολή. Αποκαλύφθηκε πως ο Μάρκοβιτς οργάνωνε «παρτούζες» με τη συμμετοχή επώνυμων προσώπων της παρισινής κοινωνίας. Σ' αυτά τα σεξουαλικά όργανα συμμετείχε (όπως διέρρευσε η φήμη μετά από μαρτυρικές καταθέσεις και αποκαλυπτικές φωτογραφίες) και η Κλοντ, η σύζυγος του Ζορζ Πομπιντού. Ο γάλλος πολιτικός και σημαίνον στέλεχος του κόμματος του Ντε Γκολ, μίλησε εξοργισμένος για συνωμοσία από εσωκομματικούς αντιπάλους του, οι οποίοι δεν επιθυμούσαν να διαδεχθεί το στρατηγό στην προεδρία της γαλλικής δημοκρατίας. Μάλιστα, λένε πως ένιωσε πικρία και οργή και προς το στρατηγό Ντε Γκολ, επειδή θεωρούσε πως τον «κάλυψε χλιαρά» από τις συκοφαντίες των πολιτικών του αντιπάλων.

³⁶.- Τον Ιούνιο του 2013, σε μια τιμητική συνεδρίαση της ελληνικής Βουλής για τα πενήντα χρόνια από τη δολοφονία του Γρηγόρη Λαμπράκη, η Αλέκα Παπαρήγα αναφερόμενη στις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες της εποχής, τόνισε πως «ο Κωνσταντίνος Καραμανλής θεωρείται από όλες τις πτέρυγες της Βουλής, κι εμείς του το αναγνωρίζουμε αυτό, ως εκσυγχρονιστής και μεταρρυθμιστής πολιτικός»

³⁷.- Τα σκάνδαλα της κρατικής εταιρείας πετρελαιοειδών Elf Aquitaine αφορούσαν σε υποθέσεις διαπλοκής στη Γερμανία και στην Αφρική. Στην πρώτη περίπτωση ο Μιτεράν επιδίωξε, το 1994, την ενίσχυση της προεκλογικής εκστρατείας του δεξιού γερμανικού κόμματος CDU με δεκαπέντε εκατομμύρια δολάρια, ώστε να επανεκλεγεί και να παραμείνει στην καγκελαρία ο Χέλμουτ Κολ, με τον οποίο διατηρούσε άριστες φιλικές σχέσεις. Οι δυο τους είχαν συνεργαστεί θαυμάσια για την ολοκλήρωση της συνθήκης του Μάαστριχτ και ο γάλλος πρόεδρος θα επιθυμούσε να έχει ως συνομιλητή από τη γερμανική πλευρά τον Χ. Κολ, για να υπάρξουν θετικές προοπτικές στη συμφωνία για την Ευρωπαϊκή Νομισματική Ένωση. Αλλά και πιο πριν, το 1992, η Ελφ Ακιτέν αγόρασε το γερμανικό διυλιστήριο «Λόινα» καταβάλλοντας ως προμήθεια το ποσό των 256 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων στον μεσάζοντα Αντρέ Γκελφί.

³⁸.- Από το 1935 και ως το 1943, ο Μιτεράν συμμετείχε ως απλό μέλος ή ως διακεκριμένο στέλεχος σε ακροδεξιές ομάδες και σε φιλοναζιστικές οργανώσεις («La Cagoule-Η Κουκούλα» και η «Γαλλική Λεγεώνα των Μαχητών»). Μάλιστα, ως αναγνωρισμένο ηγετικό στέλεχος της «λεγεώνας» είχε εγκατασταθεί, το 1942, στην έδρα της κυβέρνησης του στρατάρχη Πεταίν, στο Βισύ, και έλαβε τιμητική διάκριση (αναφέρεται ως décoration/παρασημοφορία) με πρόταση του αξιωματούχου της κατοχικής κυβέρνησης, του Γκαμπριέλ Ζαντέ. Στη διάρκεια του 1943 και όταν πλέον ήταν φανερό πως η Γερμανία άρχισε να εμφανίζει τεράστια προβλήματα στο ρωσικό μέτωπο αλλά και δυσκολίες με τις βρετανικές και αμερικανικές δυνάμεις στο δυτικό μέτωπο, ο Μιτεράν και κάποιοι άλλοι από τις συνεργαζόμενες με τους Γερμανούς παρακρατικές ομάδες, ήρθαν σε επαφή με ανταρτικές ομάδες για κοινή δράση κατά των δυνάμεων κατοχής του Βισύ. Οι Γερμανοί, όταν πληροφορήθηκαν το διπλό παιχνίδι του Μιτεράν αποφάσισαν να τον συλλάβουν. Δεν πρόλαβαν διότι τον

ενημέρωσε έγκαιρα ο Ρενέ Μπουσκέ, ο γενικός γραμματέας της αστυνομίας του καθεστώτος του Πεταίν. Έφυγε κρυφά από το Βισύ και το Μάρτη του 1944 βρέθηκε ως αρχηγός μιας ομάδας αντιστασιακών στη Νότια Γαλλία με το κωδικό ψευδώνυμο «François Morland» (Φρανσουά Μορλάν). Με το Μπουσκέ διατήρησε στενές φιλικές σχέσεις και μετά την εκλογή του στο αξίωμα του προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας. Για τις σχέσεις του αυτές με πρώην στελέχη της κατοχικής κυβέρνησης, δέχτηκε σφοδρές επικρίσεις από δεξιούς αλλά και αριστερούς συνεργάτες του. Όταν το 1993 ο Μιτεράν είχε εμφανώς εξασθενήσει σοβαρά από την αρρώστια του και πολιτικά με την άνοδο της Δεξιάς και την ανάδειξη του Σιράκ ως πρωθυπουργού, ο Μπουσκέ έχασε τον προστάτη του και μαζί του την προστασία των «Πυρήνων των Ηλυσίων». Στις 8 Ιουνίου του 1993 ο πρώην γενικός γραμματέας της κατοχικής κυβέρνησης του Βισύ δολοφονήθηκε στο σπίτι του από τον Κριστιάν Ντιντιέ, έναν ιδιόρρυθμο και με ψυχολογικά προβλήματα γάλλο πολίτη. Εκτός από το Ρενέ Μπουσκέ είχε παλαιότερα την πρόθεση να δολοφονήσει μέσα στις φυλακές τον γνωστό εγκληματία πολέμου Κλάους Μπάρμπι και το συνεργάτη των Γερμανών Πολ Τουβιέ, για να εκδικηθεί τα αθώα θύματα των ναζί στη γενέτειρά του. Οι δικηγόροι του Ντιντιέ, ο Τιερί Λεβί και ο Αρνό Μονμπούρ (μετέπειτα γνωστό μεγάλο στέλεχος του σοσιαλιστικού κόμματος) δικαιολόγησαν τη δολοφονία «ως έγκλημα στο όνομα της ιστορίας».

³⁹.- «La captive de Mitterrand»-David Le Bailly -337 pages

⁴⁰.- Yann Moncomble: «Quand la presse est aux ordres de la finance»-éditions «Faits et documents», 1986, pages 384

⁴¹.- Ο Ζαν-Εντέρν Αλιέ, συγγραφέας και σκληρός αρθρογράφος σκανδαλοθηρικών υποθέσεων, υπήρξε ανελέητος επικριτής του γαλλικού σοσιαλιστικού κόμματος και κυρίως της ιδιωτικής ζωής του γάλλου προέδρου. Το 1984 είχε την πρόθεση να εκδώσει ένα επικριτικό δοκίμιο με τίτλο «**η χαμένη τιμή του Φρανσουά Μιτεράν**», στο οποίο θα γίνονταν για πρώτη φορά αποκαλύψεις για την ύπαρξη της άγνωστης κόρης του προέδρου, για τη συνεργασία του με το γερμανόφιλο καθεστώς του στρατάρχη Πεταίν και για τον καρκίνο του προστάτη που είχε, τότε, διαγνωσθεί. Ο παρακρατικός αντιπρομοκρατικός «πυρήνας των Ηλυσίων», ενημερώθηκε, από τις μυστικές παρακολουθήσεις τηλεφώνων για τα σχέδια του Αλιέ και έθεσε σε εφαρμογή τις συνηθισμένες του διαδικασίες για να τον τρομοκρατήσει. Συνεχή νυχτερινά σιωπηλά τηλεφωνήματα, απειλές για τη ζωή του ίδιου και της οικογένειάς του, δυσκολίες στην επίλυση υποθέσεων του με κρατικές υπηρεσίες, αλλά και προειδοποιήσεις στους εκδότες να μην δημοσιεύσουν τα κείμενά του. Ο ξαφνικός και ύποπτος θάνατος του Ζαν Αλιέ έδωσε τροφή σε φήμες για προμελετημένη δολοφονία του από τον «Πυρήνα». Το δοκίμιο τελικά δημοσιεύτηκε από την οικογένειά του μετά από 12 χρόνια (το 1996), τον ίδιο χρόνο που πέθανε ο Μιτεράν.

⁴².- Την περίοδο εκείνη η θητεία των γάλλων προέδρων ήταν επταετής.

⁴³.- Αυτή η αμφιβολία διατυπώνεται, και σε γαλλικό κείμενο για το Μιτεράν, στην εγκυκλοπαίδεια Larousse και έχει ως εξής: «**Les commentateurs se sont souvent interrogés sur sa sincérité politique, doutant parfois de ses sentiments socialistes**» (οι σχολιαστές διερωτούνται συχνά για την ειλικρίνειά του, αμφιβάλλοντας μερικές φορές για τα σοσιαλιστικά του αισθήματα)

⁴⁴.- Στην πολυφωνική αριστερή κυβέρνηση του Λιονέλ Ζοσπέν, ο Μπερνάρ Κουσνέρ ήταν υφυπουργός υγείας από τον Ιούνιο του 1997 και ως τον Ιούλιο του 1999 και αργότερα διετέλεσε για λίγο υπουργός υγείας στην ίδια κυβέρνηση. Όταν άλλαξε πολιτικό στρατόπεδο και προσέγγισε το 2007 τον τότε πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί, ορκίστηκε υπουργός εξωτερικών και ευρωπαϊκών υποθέσεων στην κυβέρνηση του Φρανσουά Φιγιόν (Μάης 2007-Νοέμβρης 2010). Ο γνωστός για τις αποκαλύψεις πολιτικών σκανδάλων συγγραφέας και δημοσιογράφος του γνωστού περιοδικού «l'Express» και της σατυρικής και σκανδαλοθηρικών ερευνών εφημερίδας «Le Canard Enchaîné» Πιέρ Πεάν (Pierre Péan), στο 11^ο κεφάλαιο του βιβλίου του «Le monde selon K.» (Ο κόσμος σύμφωνα με τον Κ.), αναφέρεται στις ύποπτες «αφρικανικές υποθέσεις» του Κουσνέρ και στην άσκηση πιέσεων προς στις κυβερνήσεις του Κονγκό και της Γκαμπόν για να ευνοηθούν οι ιατροφαρμακευτικών δραστηριοτήτων εταιρείες Imeda και Africa Spes, στις οποίες ήταν σύμβουλος και εμπορικός εκπρόσωπος. Κατά τον Π. Πεάν στην περίπτωση αυτή υπήρχε σύγκρουση κρατικών και ιδιωτικών συμφερόντων. Τον κατηγορήσε επίσης πως πίσω από το φιλανθρωπικό του έργο και τη δράση του ως ηγέτης των «Γιατρών Χωρίς Σύνορα», κρύβεται ένας συνεργάτης του διαβόητου Τζορτζ Σόρος και ένας ακραιφνής υπηρέτης της παγκοσμιοποίησης και του νεολιμπεραλισμού. Ο Κουσνέρ (παιδί εβραϊολετονού μετανάστη), κατηγορήσε τον Πεάν ως διαστροφέα γεγονότων και ως αντισιωνιστή και ρατσιστή.

Άλλο σκάνδαλο για το οποίο κατηγορήθηκε ο Κουσνέρ ήταν η υπόθεση της ανθρωπιστικής και μη κερδοσκοπικής εταιρείας «Η Κιβωτός της Ζωής» (L'Arche de Zoé), στελέχη της οποίας συνελήφθησαν και

καταδικάστηκαν από της δικαστικές αρχές του Τσαντ για την προσπάθεια απαγωγής 103 παιδιών και την αποστολή τους στην Ευρώπη (προφανώς για να πωληθούν σε άτεκνες οικογένειες). Οι πολίτες του Τσαντ και άλλων αφρικανικών χωρών, θεωρούσαν πως γνώστες της παρανομίας ήταν ο Μπερνάρ Κουσνέρ και ο αδελφός του γάλλου προέδρου, ο Φρανσουά Σαρκοζί και κατηγορούσαν τις δικαστικές αρχές του Τσαντ πως υπέκυψαν στις γαλλικές πιέσεις για να συγκαλύψουν τις ευθύνες τους και κυρίως τις ευθύνες του γάλλου υπουργού εξωτερικών (Κουσνέρ).

⁴⁵.- Με τη φράση «un jospiniste aujourd'hui, c'est aussi rare qu'un canard mandarin dans l'île de Ré» ο Ζοσπέν ήθελε να πει πως, τον είχαν εγκαταλείψει όλοι και πως δεν υπήρχε ούτε ένας πιστός οπαδός του, συγκρίνοντας την κομματική πίστη με τη σταθερή «συντροφική πίστη» αυτού του σπάνιου και όμορφου εξωτικού πτηνού, το οποίο ελάχιστες φορές εμφανίζεται στο νησί «île de Ré» των δυτικών ακτών της Γαλλίας, προς τον Ατλαντικό ωκεανό. Η πάπια-μανδαρίνος (η επίσημη ονομασία της είναι *Aix galericulata*) συναντιέται στην Ασία όπου θεωρείται «σύμβολο σταθερής πίστης». Η ποικιλοχρωμία των φτερών της (ιδίως της αρσενικής) είναι απaráμιλλης ομορφιάς. Προφανώς σ' αυτό το λόγο οφείλεται και ο επιθετικός προσδιορισμός του ονόματος αυτής της αρχοντικής, σε εμφάνιση, πάπιας, δεδομένου πως και η αρχοντική κινεζική τάξη των μανδαρινών της Κίνας, είχε κατά την παράδοση δυο απaráμιλλης ομορφιάς και πολυχρωμίας επίσημες ενδυμασίες. Τα ζευγάρια αυτής της σπάνιας πάπιας παραμένουν ενωμένα ως το θάνατό τους. Γι' αυτό μια παλιά παράδοση της Κίνας, που τηρούνταν εθιμικά, θεωρούσε την προσφορά αυτών των πουλιών σε νεόνυμφους ως ευχή αιώνιας πίστης και ευτυχισμένης συμβίωσης ως το τέλος της ζωής τους.

⁴⁶ Ο Ντομινίκ ντε Βιλπέν ήταν για πολλά χρόνια πιστός συνεργάτης του Ζ. Σιράκ και ένας από τους ελάχιστους εναπομείναντες θαυμαστές της ρεαλιστικής και ανεξάρτητης πολιτικής του Ντε Γκολ. Ο ιστορικός λόγος του Βιλπέν στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, στις 14 Φεβρουαρίου 2003, είναι ένα εκπληκτικό μήνυμα ειρήνης και μια προσπάθεια να αποφευχθεί ένας αδικαιολόγητος πόλεμος που βασιζόταν σε εσφαλμένες εκτιμήσεις. Είναι κρίμα που έναν τέτοιο λόγο, ο οποίος θα τολμούσαμε να ισχυριστούμε πως είναι όμοιος σε μηνύματα και πολιτικές παραινήσεις με τον «Επίταφιο» του Περικλή, δεν έχουμε τη δυνατότητα να τον παραθέσουμε λόγω του περιορισμένου χώρου ενός άρθρου.

⁴⁷ Αυτός ο επίπλαστος αντιαμερικανισμός του προοριζόταν μάλλον για «εσωτερική κομματική κατανάλωση». Από τους Αμερικάνους θεωρούνταν ως ο μόνος γάλλος πολιτικός που θα μπορούσε να αποτελέσει, έστω μια αδύναμη επιβραδυντική τροχοπέδη, σε κάποια από τα «σοσιαλιστικά σχέδια» των επιγόνων του Μιτεράν. Γι' αυτούς ο Σιράκ δεν είχε τις διανοητικές ικανότητες του Μιτεράν. Γνώριζαν πως από φιλαρέσκεια κολακευόταν όταν τον εξυμνούσαν για υπαρκτά ή ανύπαρκτα προσόντα του. Και γι' αυτό ήξεραν «να τον διαχειριστούν» ποντάροντας στα ελαττώματά του. Στα αποκαλυπτικά κείμενα του δημοσιογράφου Βενσάν Ζοβέρ από τα δημοσιευμένα αμερικανικά αρχεία, όταν σε κάποιο σημείο γίνεται λόγος για τον Ζακ Σιράκ, υπάρχει η φράση που αποκαλύπτει πως στο επιτελείο του αμερικανού προέδρου «on sait comment l'amadouer» (γνωρίζουν πως να τον «καταφέρουν», πως να τον καλοπιιάσουν και να τον ξεγελάσουν). Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ τον είχε κατατάξει στους αφελείς και ανόητους φιλάρεσκους και ματαιόδοξους.

⁴⁸.- Για τη φιλοτουρκική και φιλοσκοπιανή πολιτική του Ζ. Σιράκ, είχα δημοσιεύσει σχετικό άρθρο σε εφημερίδα των Σερρών, τον Ιούλιο του 1995.

⁴⁹.- Η μητέρα του Ν. Σαρκοζί, η Αντρέ Μαλάχ, ήταν θυγατέρα της Γαλλίδας Αντέλ Μπουβιέ και του εβραϊκής καταγωγής χρυσοχόου από τη Θεσσαλονίκη Βενέδικτου Μαλάχ, ο οποίος εκχριστιανίστηκε όταν παντρεύτηκε την Μπουβιέ και από Ααρών μετονομάστηκε σε Μπενουά (Βενέδικτος). Πολλά μέλη της ευρύτερης οικογένειας Μαλάχ εξοντώθηκαν στα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα οποία μεταφέρθηκαν οι Εβραίοι της Θεσσαλονίκης.

⁵⁰.- Αυτή είναι η επίσημη εκδοχή της αριστοκρατικής καταγωγής του Ν. Σαρκοζί, αλλά σε κείμενο που δημοσιεύτηκε και στην εφημερίδα «Le Monde», υπάρχουν διαφορετικές πληροφορίες και για την οικονομική κατάσταση της οικογένειας Σαρκοζί στην Ουγγαρία, αλλά και για τους λόγους που ανάγκασαν τον Πολ ή Παλ Σαρκοζί (τον πατέρα του γάλλου προέδρου) να εγκαταλείψει τη χώρα του. Στην πραγματικότητα τα κτήματα ανήκαν σε έναν μακρινό ξάδερφο του Γκιόργκι Σαρκοζί (παππού του προέδρου). Ο Γκιόργκι ήταν ένας υπάλληλος της δημαρχίας της γενέτειράς του που αργότερα έγινε αντιδήμαρχος και κατηγορήθηκε για διαφθορά. Η εσπευσμένη φυγή της οικογένειας από την Ουγγαρία οφείλεται στο γεγονός πως θεωρούνταν πολιτικά προσκείμενη στο καθεστώς του Μίκλος Χόρτι, του εθνικιστή και φανατικού αντικομμουνιστή που κυβερνούσε την Ουγγαρία ως αντιβασιλιάς. Ήταν αυτός που, πριν από τη ναζιστική Γερμανία, εφάρμοσε τους σκληρότερους νόμους εναντίον των Εβραίων της Ουγγαρίας. Οι Σαρκοζί δεν θεωρούνταν σημαντικά στελέχη του καθεστώτος Χόρτι και δεν κινδύνευε η ζωή τους από τους κομμουνιστές, αν και προφανώς από φόβο,

αναχώρησαν για την Αυστρία πιστεύοντας πως θα κατηγορούνταν και θα τιμωρούνταν ως εθνικοσοσιαλιστές. Όταν βεβαιώθηκαν πως δεν υπήρχε κίνδυνος για τη ζωή τους ή για ποινική τους δίωξη, επέστρεψαν στην Ουγγαρία όπου και πέθανε ο παππούς Γκιόργκι το 1948, σε ηλικία 51 ετών. Ο πατέρας του Σαρκοζί έφυγε πάλι από την Ουγγαρία με άνεση και «με την ευχή, με την ευλογία της μάνας του» (sa mère lui donne sa bénédiction) όταν θα τον καλούσαν για να υπηρετήσει τη στρατιωτική του θητεία και κατατάχθηκε στη γαλλική «λεγεώνα των ξένων». Μετά είχε πλέον το νόμιμο δικαίωμα, ως λεγεωνάριος που πολέμησε και στην Ινδοκίνα, να διεκδικήσει τη γαλλική υπηκοότητα και να παντρευτεί μια Γαλλίδα, ώστε και αυτός και τα παιδιά του να αποκτήσουν την ιδιότητα του «καθαρόαιμου Γάλλου».

51.- Ένας δικαστής στο Παρίσι, ο οποίος από το 2001 ερευνούσε την υπόθεση δωροδοκιών στις πωλήσεις φρεγατών προς την Ταϊβάν, έλαβε επιστολές και cd από κάποιον πληροφοριοδότη που τις υπόγραφε με το ψευδώνυμο «le corbeau» (το κοράκι). Σ' αυτές κατηγορούνταν πολλοί επιχειρηματίες και πολιτικοί και μεταξύ τους ο Ν. Σαρκοζί (ο οποίος το 2003 ήταν υπουργός προϋπολογισμού), πως έλαβε προμήθεια από την πώληση των φρεγατών, το ποσό της οποίας κατέθεσε στον χρηματιστηριακό όμιλο/τραπέζα του Λουξεμβούργου Clearstream. Ο δικαστής ζήτησε από τον τότε υπουργό εσωτερικών, τον Ντομινίκ ντε Βιλπέν, να προβεί σε προκαταρκτικές έρευνες για τους πολιτικούς. Για το Σαρκοζί υπήρχε η καταγγελία πως η προμήθεια από την Clearstream είχε κατατεθεί σε μυστικό λογαριασμό στην ιταλική τράπεζα «Banca popolare di Sondrio». Διαπιστώθηκαν όμως πλαστογραφήσεις που αποδείκνυαν δόλια πρόθεση αγνώστων να συκοφαντήσουν τον Σαρκοζί. Το 2004 ο Βιλπέν, αυτή τη φορά ως υπουργός εξωτερικών επανέφερε την καταγγελία, στη συνεχιζόμενη ανάκριση για τις φρεγάτες και τις προμήθειες των πολιτικών. Ο Σαρκοζί θεώρησε πως η υπόθεση επανήλθε σκόπιμα για να υπονομεύσουν στο κόμμα τη διακηρυγμένη απόφασή του να διεκδικήσει, στις προκριματικές, την υποψηφιότητα για την προεδρία στις εκλογές του 2007 και υπέβαλε μήνυση «κατ' αγνώστων» για συκοφαντία. Η υπόθεση εξελίχθηκε με βασικά κίνητρα την πολιτική αντιπαλότητα των δυο ανδρών, με αποτέλεσμα ο Ντομινίκ ντε Βιλπέν να υποστεί μια ηθική και πολιτική ζημία, που τον οδήγησε σε κομματική περιθωριοποίηση. Τον Ιούλιο του 2007, δυο περίπου μήνες μετά την εκλογή του Σαρκοζί ως προέδρου, ο Βιλπέν παραπέμφθηκε ως κατηγορούμενος για συκοφαντική δυσφήμιση και κατάχρηση εμπιστοσύνης, με πρόθεση να βλάψει τον εσωκομματικό του αντίπαλο. Μετά από πολυετή διαδικασία τελικά αθωώθηκε το Σεπτέμβριο του 2011 από το εφετείο, αλλά πολιτικά είχε πλέον τεθεί στο περιθώριο. Ο Σαρκοζί, γνωρίζοντας πως ο Βιλπέν είχε καταστεί ακίνδυνος για την περαιτέρω πολιτική σταδιοδρομία του (είχε την πρόθεση να θέσει υποψηφιότητα το 2012 και για δεύτερη πενταετία), δήλωσε πως δεν θα επιθυμούσε να παραστεί στη δίκη ως «πολιτικώς ενάγων» και απέσυρε την καταγγελία. Είχε επιτύχει μια τεράστια προσωπική νίκη και ταυτόχρονα, με την ανάκληση της καταγγελίας, έπεισε τους οπαδούς του κόμματος πως δεν ήταν εκδικητικός αλλά μεγαλόψυχος.

52.- Ο απερχόμενος πρόεδρος του Eurogroup Γερούν Ντάισελμπλουμ δήλωσε με κυνισμό πρόσφατα (11 Νοεμβρίου 2017) στο Ευρωκοινοβούλιο ότι, το πρώτο Μνημόνιο που επιβλήθηκε στην Ελλάδα και τα προγράμματα λιτότητας που εφαρμόστηκαν και σε άλλες χώρες της ΕΕ λόγω της οικονομικής κρίσης, αποσκοπούσαν στη σωτηρία των ευρωπαϊκών τραπεζών, με τη μεταφορά του βάρους των ελλειμμάτων (κατά την άποψή του με λανθασμένο τρόπο) στους ευρωπαϊούς πολίτες.

53.- Το Νοέμβριο του 2011, οι αρχηγοί των 20 πλουσιότερων χωρών συναντήθηκαν στις Κάννες της Γαλλίας για να βρουν επειγόντως λύση στο θέμα του υπερβολικού χρέους της Ιταλίας. Για το Σαρκοζί η επιτυχία του επιχειρήματος για τη σωτηρία του ευρώ ήταν απαραίτητη για το κύρος του, δεδομένου ότι τον επόμενο χρόνο θα διεκδικούσε, για δεύτερη πενταετία, τη γαλλική προεδρία. Ο Μπερλουσκόνι, ο πρωθυπουργός της Ιταλίας, αρνήθηκε να οδηγηθεί η χώρα του στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) και γι' αυτό ο Σαρκοζί και ο αμερικανός πρόεδρος Ομπάμα, πίεζαν σκληρά την καγκελάριο Α. Μέρκελ να αυξήσει τις γερμανικές εισφορές για το «τείχος προστασίας» της ευρωζώνης και να αναλάβει η Γερμανία τη χρηματοδότηση του ιταλικού χρέους. Οι γερμανοί τραπεζίτες της Bundesbank αρνήθηκαν να αναλάβουν τη χρηματοδότηση για τη διευθέτηση του ιταλικού χρέους και η Μέρκελ έβαλε τα κλάματα, δηλώνοντας πως αν συναινούσε, χωρίς την έγκριση των τραπεζιτών, θα «αυτοκτονούσε πολιτικά». Μπροστά σ' αυτή την τραγική κατάσταση ο Γ. Παπανδρέου, που είχε ανακοινώσει τη διενέργεια δημοψηφίσματος, κλήθηκε στις Κάννες. Με την ανακοίνωση του δημοψηφίσματος οι λεγόμενες «Αγορές» αναστατώθηκαν. Οι αποδόσεις των 10ετών κρατικών ομολόγων της Ελλάδας αυξήθηκαν, σε μία μέρα, κατά 16,2%. Υπήρχε κίνδυνος το ευρώ να καταρρεύσει. Η ατμόσφαιρα στη σύνοδο ήταν εκρηκτική. Ο τότε πρωθυπουργός της Ισπανίας Χοσέ Λουίς Θαπατέρο, στο βιβλίο του «El Dilema-600 días de vertigo» (Το Δίλημμα-600 ημέρες ιλίγγου), δίνει μια κάπως πιο ήπια εικόνα στο σοβαρό επεισόδιο ανάμεσα στο Σαρκοζί και στον Παπανδρέου. Οι άνθρωποι όμως του περιβάλλοντος του γάλλου προέδρου μίλησαν με λεπτομέρειες στο γαλλικό τύπο. Ο Σαρκοζί, απευθυνόμενος στον Παπανδρέου, ανέβηκε στην καρέκλα του και πάτησε έξαλλος με το ένα του πόδι πάνω στο τραπέζι. Οι άνθρωποι της συνοδείας του

τον συγκράτησαν, αλλά εκείνος μαινόμενος και ωρυόμενος εξακολουθούσε «να εκφωνεί τα.... γαλλικά! του» στην αγγλική γλώσσα. Επειδή οι βρισιές του δεν θα πρέπει, για λόγους ευπρέπειας, να αποδοθούν στα ελληνικά, τις παραθέτουμε όπως δημοσιεύτηκαν σε γαλλικές και αμερικανικές εφημερίδες: *He also alleges that Sarkozy became enraged with Papandreou and called him a «fu @ @ing psycho».*

54.- Για το σκάνδαλο της Clearstream έχουμε εν εκτάσει αναφερθεί σε υποσημείωση του προηγούμενου άρθρου μας.

55.- Τον Απρίλη του 2015 υπήρχαν δημοσιεύματα στο γαλλικό τύπο για τις δηλώσεις του υπουργού οικονομικών της Γερμανίας Βόλφγκανγκ Σόιμπλε, για την ανάγκη «να πιέσει κάποιος το γαλλικό κοινοβούλιο», ώστε να ψηφίσει νόμους για τις απαραίτητες μεταρρυθμίσεις. Το τι σημαίνουν «μεταρρυθμίσεις» το γνωρίζουμε από τη διάλυση του κοινωνικού κράτους στην Ελλάδα. Η Γαλλία είχε λάβει ευνοϊκή διετή παράταση για την μείωση του δημόσιου χρέους της με μέτρα λιτότητας. Ο Ολάντ σιωπούσε και υπάκουε. Οι πιέσεις της Γερμανίας τον ανάγκασαν να προβεί στη σταδιακή εφαρμογή αντιλαϊκών μέτρων, τα οποία οδήγησαν όλες σχεδόν τις επαγγελματικές τάξεις στους δρόμους και στις μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις. Ο γάλλος υπουργός οικονομικών Μισέλ Σαπέν αντέδρασε θεατρinίστικα λέγοντας πως, η Γαλλία απεχθάνεται τις πιέσεις και τους εξαναγκασμούς, αλλά ο ίδιος στις συνεδριάσεις του Γιούρογκρουπ συμφωνούσε πειθήνια σε ό,τι αποφάσιζε ο Σόιμπλε και οι βορειοευρωπαίοι και ανατολικοευρωπαίοι «δορυφόροι» του. Εύστοχα ένας αναγνώστης της γαλλικής εφημερίδας «Libération» σχολίασε πως, ο Σαπέν και ο γάλλος επίτροπος Μασκοβισί (όταν συμμετείχε σε διαβουλεύσεις με το Γιούρογκρουπ) χρησίμευαν «για να παραγγέλνουν καφέδες και να αδειάζουν τα τασάκια με τα αποσίγαρα».

56.- Τον περασμένο Νοέμβρη (2017) ο Φρανσουά Φιγιόν δήλωσε πως αποσύρεται από την ενεργό πολιτική ζωή της Γαλλίας. Το δήθεν μεγάλο σκάνδαλο (χωρίς ποινικές συνέπειες) της εικονικά αμειβόμενης συμβούλου και συζύγου του Πενελόπ, είχε ως στόχο να απαξιώσει ηθικά και πολιτικά έναν σοβαρό γάλλο πολιτικό ο οποίος ήταν το φαβορί των προεδρικών εκλογών του 2017. Με τέτοιου είδους δολοπλοκίες εξουδετερώθηκαν παλαιότερα ο Ντομινίκ Ντε Βιλπέν και ο Ντομινίκ Στρος-Καν.

57.- Ο αγγλοαμερικανός αρθρογράφος και συγγραφέας Κρίστοφερ Χίτσενς γράφει στο βιβλίο του «Η δίκη του Χένρι Κίσινγκερ» πως, ο πρώην υπουργός εξωτερικών θα έπρεπε να δικαστεί για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, για δημιουργία πολύνεκρων εστιών πολέμου και για διευκόλυνση επικράτησης δικτατορικών καθεστώτων κ.ά., στην Κύπρο, στην Ινδονησία, στη Χιλή, στο Μπανγκλαντές κλπ. Για όλη αυτή την «ειρηνική προσφορά του» ο Κίσινγκερ τιμήθηκε το 1973 με το Νόμπελ Ειρήνης. Τις περισσότερες φορές τέτοιες τιμητικές διακρίσεις αποδίδονται για καθαρά πολιτικούς λόγους ή για να αποκτήσει ένα άτομο κύρος για μελλοντική πολιτική ανέλιξη που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα μιας οργανωμένης ομάδας διεφθαρμένων ή ακόμα όταν σκόπιμα ή από αφέλεια εξυπηρετούνται τα συμφέροντα κάποιας άλλης χώρας. Τέτοια περίπτωση τιμητικής διάκρισης ήταν η απονομή από τη Γερμανία στον Γ. Παπανδρέου βραβείου για την εύκολη και χωρίς αντιπροτάσεις αποδοχή του 1^{ου} μνημονίου, ώστε να επιτευχθεί η ολοκλήρωση της μεταβίβασης του τεράστιου όγκου των ελληνικών ομολόγων από τη Deutsche Bank στο γερμανικό κράτος. Η απονομή του γερμανικού κρατικού βραβείου «Quadrige» πραγματοποιήθηκε στις 3 του Οκτώβρη 2010 στο Βερολίνο, από τον πρόεδρο της τράπεζας «Ντόιτσε Μπανκ» Γότζεφ Άκερμαν.

58.- Στη δεύτερη επταετία της προεδρίας του Φρανσουά Μιτεράν (μετά το 1988) πραγματοποιήθηκαν παράνομες χρηματοδοτήσεις της πετρελαϊκής εταιρείας «Ελφ Ακίέν» σε αφρικανικές χώρες και χαριστικές χρηματοδοτήσεις στην εταιρεία κλωστοϋφαντουργίας του Μωρίς Μπιντερμάν. Το σκάνδαλο αποκαλύφθηκε το 1994 και αποδείχτηκε η ανάμειξη προσώπων του άμεσου κομματικού και κυβερνητικού περιβάλλοντος του Μιτεράν και κυρίως του υπουργού Ρολάν Ντιμάς. Ο πρώην υπουργός είχε μακρόχρονες δικαστικές περιπέτειες, κυρίως από τις αποκαλύψεις στο δικαστήριο της παλιάς ερωμένης του Κριστίν Ντεβιέρ-Ζονκούρ, αλλά και τις αφηγήσεις της στο βιβλίο της «La putain de la République» (Η πόρνη της Δημοκρατίας). Η Ζονκούρ καταδικάστηκε για συμμετοχή στο σκάνδαλο μαζί με άλλα τριανταεπτά στελέχη της εταιρείας, αλλά σε συνέντευξή της σε γαλλική εφημερίδα μίλησε για τους πολιτικούς που κρύβονταν για να μην αποκαλυφθεί ο ρόλος τους στο μεγάλο φαγοπότι και έτσι, ισχυρίζεται, «Je suis devenue la putain de la République pour sauver les putains au masculin» (Έγινα/κατάντησα η πόρνη της Δημοκρατίας για να σωθούν οι αρσενικές πόρνες).

59.- Από τη δεκαετία του 1960 ο Βίλι Μπραντ, ως δήμαρχος του Βερολίνου, εμπνεύστηκε την πολιτική της διεύρυνσης των σχέσεων της Δυτικής Γερμανίας με τις χώρες της κομμουνιστικής Ανατολικής Ευρώπης.

Αργότερα, ως υπουργός εξωτερικών και καγκελάριος, εφάρμοσε αυτή την πολιτική της «προσέγγισης» με υπέρβαση των φραγμών που απέκλειαν ως τότε το διάλογο ανάμεσα στα δυο στρατόπεδα της διχοτομημένης Γερμανίας. Στην προσπάθειά του αυτή, αλλά και στην πρόθεσή του για εφαρμογή μιας δίκαιης για το λαό οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, τον συμπαραστάθηκαν δημιουργικά οι συνεργάτες του και κορυφαία στελέχη του κόμματος SPD, ο Χέρμπερτ Βένερ, ο Έγκον Μπαρ και ο μετέπειτα μετριοπαθής καγκελάριος Χέλμουτ Σμιτ. Η «ostpolitik» και ο σοσιαλιστικός χαρακτήρας των οικονομικοκοινωνικών μετρων, αποτέλεσαν την αφορμή έντονων αντιδράσεων από ακραίες πολιτικές ομάδες. Τα συνθήματα μίσους έφταναν ως το σημείο «να στηθεί στον τοίχο ο προδότης καγκελάριος». Από τη μεταγενέστερη εξέλιξη των γεγονότων αποδείχτηκε πως, χωρίς την ostpolitik του Μπραντ, ο Χέλμουτ Κολ θα ήταν αδύνατον να επιτύχει την επανένωση των δυο Γερμανιών.

60.- Το μεγάλο αυτό γερμανικό βιομηχανικό συγκρότημα, σε υπόθεση που εκδικάστηκε το 1983 με κατηγορούμενο τον Καρλ Φλικ, είχε προβεί σε δωροδοκίες πολλών γερμανών πολιτικών για να επιτύχει νομοθετικές ρυθμίσεις στο κοινοβούλιο, ώστε να μειωθεί η φορολογία στα προϊόντα του. Αργότερα, έλαβε και την αυστριακή υπηκοότητα για να μειώσει περισσότερο τα χρέη και τις φορολογικές του υποχρεώσεις. Το 1986, η οικογένεια Φλικ πούλησε στη Deutsche Bank μεγάλο μέρος των περιουσιακών της στοιχείων που άγγιζε τα δύομισι δισεκατομμύρια δολάρια. Υποστηρίχθηκε πως, δήθεν, και αυτό το ποσό «επενδύθηκε με τρόπο ιδιαίτερα επωφελή για την εθνική γερμανική οικονομία», ενώ η διαχείρισή του φαινόταν σκοτεινή και ύποπτη. Ο Φρεντερίκ, ο πατέρας του Καρλ Φλικ, είχε καταδικαστεί από το συμμαχικό δικαστήριο της Νυρεμβέργης σε φυλάκιση επτά ετών ως εγκληματίας πολέμου, γιατί χρησιμοποιούσε, ως εργάτες, φυλακισμένους από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μεταπολεμικά, σε λίγα χρόνια, απέκτησε και πάλι μεγάλη περιουσία ώστε να θεωρείται ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου.

61.- Η Deutsche Bank, με τις ύποπτες και παράνομες διαδικασίες χρηματοδοτήσεων και τη συμμετοχή της σε χρηματιστηριακές συναλλαγές υψηλού κινδύνου (όπως π.χ. τα CDS, τα subprimes κλπ), κινδύνευσε με πτώχευση το Σεπτέμβριο του 2016, όταν η κυβέρνηση των ΗΠΑ της επέβαλε το κολοσσιαίο πρόστιμο των 14 δισεκατομμυρίων δολαρίων για παράνομες χρηματιστηριακές πρακτικές.

62.- Ο Φριτς Τίσεν, γιος του Αύγουστου Τίσεν και κληρονόμος του μεγάλου γνωστού βιομηχανικού συγκροτήματος, υπήρξε ένθερμος οπαδός, χρηματοδότης και σημαίνον στέλεχος του ναζιστικού κόμματος. Διαφώνησε με την ηγεσία του κόμματος σε ακραία γεγονότα αντισημιτισμού, όπως για τη «Νύχτα των Κρυστάλλων» και αναχώρησε για τη Γαλλία. Το φιλοναζιστικό καθεστώς του στρατάρχη Πetaίν τον παρέδωσε στους ναζί και φυλακίστηκε στο στρατόπεδο Ζαχσενχάουζεν. Η αρνητική αυτή στάση του στο θέμα των Εβραίων πιθανά να οφείλεται και στη συνεργασία του με αμερικανικά κεφάλαια για την ίδρυση της τράπεζάς του, η οποία όμως χρηματοδότησε αφειδώς το ναζιστικό κόμμα και συντέλεσε στη δημιουργία και ισχυροποίηση των παρακρατικών «Ομάδων Εφόδου». Συνεργάστηκε και ίδρυσε στη Σιλεσία κοινή εταιρεία με το βιομηχανικό συγκρότημα Φλικ, στην οποία εργάζονταν κρατούμενοι σε καταναγκαστικά έργα από το Άουσβιτς. Θα πρέπει να σημειωθεί πως κρατούμενους χρησιμοποιούσε, επίσης, και η μεγαλύτερη χαλυβουργική εταιρεία της Γερμανίας, η «Κρούπ», της οποίας ο υπεύθυνος και φιλοναζιστής Άλφρεντ, γιος του Γκούσταβ Κρουπ, καταδικάστηκε από το δικαστήριο της Νυρεμβέργης σε αποζημιώσεις των θυμάτων και σε δώδεκα χρόνια φυλάκιση, αλλά αποφυλακίστηκε ενωρίτερα με απόφαση της αμερικανικής στρατιωτικής διοίκησης (προφανώς με παρέμβαση αμερικανών επιχειρηματιών) και ανέλαβε πάλι τη διαχείριση του βιομηχανικού συγκροτήματος. Μετά την ήττα της Γερμανίας, ο Φριτς Τίσεν αναγνώρισε την ευθύνη του και διέθεσε το 15% της περιουσίας του για την αποζημίωση των θυμάτων της ναζιστικής θηριωδίας. Αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου και την ήττα της Γερμανίας, ο Τίσεν έλαβε μέρος, στις 10 Αυγούστου 1944 στο Στρασβούργο, σε μια μυστική σύσκεψη των γερμανών μεγαλοβιομηχάνων. Σ' αυτή τη σύσκεψη, στην οποία συμμετείχαν ο βαρόνος του άνθρακα Έμιλ Κίρντορφ, ο άρχοντας του χάλυβα Γκούσταβ Κρουπ (ο γιος του Άλφρεντ είχε συλληφθεί από τις συμμαχικές δυνάμεις κατοχής), ο Γκεόργκ φον Σνίζτερ της εταιρείας «Φάρμπεν» και ο τραπεζίτης Κουρτ φον Σρέντερ, προσπάθησαν, αυτοί οι πλουσιότεροι άνθρωποι της ηττημένης Γερμανίας, να βρουν τον τρόπο της μελλοντικής διατήρησης του ίδιου οικονομικού καθεστώτος του ναζισμού, με τη συναίνεση, φυσικά, και των οικονομικών παραγόντων των Αμερικανών και Δυτικοευρωπαίων νικητών. Το Μάρτη του 1999 οι εταιρείες Τίσεν και Κρουπ συγχωνεύτηκαν στον πανίσχυρο σιδηροβιομηχανικό όμιλο «ThyssenKrupp AG».

63.- Η διαφθορά στη χρηματοδότηση των γερμανικών κομμάτων αλλά και βουλευτών και υπουργών, είναι ένα γενικευμένο γεγονός που έχει τις ρίζες του στη σχετική νομοθεσία. Οι βουλευτές και οι υπουργοί έχουν το νόμιμο δικαίωμα να αμείβονται ως κρατικοί λειτουργοί, αλλά ταυτόχρονα να προσφέρουν υπηρεσίες συμβούλου (λομπίστα) σε μια ιδιωτική εταιρεία και να λαμβάνουν κανονική δεύτερη αμοιβή ή δωρεές για την

προεκλογική τους καμπάνια. Η πελατειακή διαφθορά σε όλο της το μεγαλείο! Εφόσον δηλωθεί «η δωρεά» για φορολογικούς λόγους, κανένας δεν επεμβαίνει για να ελέγξει αν το ποσό διατέθηκε για τα έξοδα των εκλογών, επιπλέον των ποσών της κρατικής επιχορήγησης ή αν δαπανήθηκε για προσωπικές ανάγκες του πολιτικού (π.χ. ταξίδια αναψυχής, διασκεδάσεις κλπ). Όλες οι γνωστές οργανώσεις κατά της διαφθοράς (ΟΗΕ, Transparency International, Global Integrity, G.R.E.C.O. κλπ) προβαίνουν σε συνεχείς συστάσεις προς τις γερμανικές κυβερνήσεις για την τροποποίηση της νομοθεσίας στα πρότυπα της υφιστάμενης διεθνούς πρακτικής και δεοντολογίας.

⁶⁴.- Η Μπριγκίτε Μπαουμάστερ, στο βιβλίο που έχει εκδώσει το 2004 με τίτλο «*Welchen Preis hat die Macht - Eine Frau zwischen Kohl und Schäuble*» (Ποια τιμή έχει η εξουσία-Μια γυναίκα ανάμεσα στον Κολ και στο Σόιμπλε), εξηγεί τους λόγους αποκάλυψης της δωροδοκίας του Σόιμπλε. Στις 288 σελίδες του βιβλίου, που κάποιος το χαρακτήρισε ως «βιβλίο εκδίκησης», η τρεις φορές εκλεγμένη βουλευτίνα στο γερμανικό κοινοβούλιο και πρώην ταμίας του CDU, περιγράφει με λεπτομέρεια τα γεγονότα της δωροδοκίας του Σόιμπλε με τις εκατό χιλιάδες μάρκα. Και στο βιβλίο αλλά και σε συνέντευξή της στη γερμανική τηλεόραση, δήλωσε πως δεν έκανε τις αποκαλύψεις από μνησικακία, αλλά γιατί πίστευε πως ο Σόιμπλε ήταν ακατάλληλος να αναδειχθεί πρόεδρος του κόμματος και μελλοντικός καγκελάριος. Τον χαρακτήρισε ως «ψυχρό, αλαζόνα και ως άνθρωπο με έμφυτη καταστροφική βαρβαρότητα». Γράφει ακόμα πως, ένας ηγέτης κράτους πρέπει να διαθέτει επιχειρηματική έμπνευση, διανοητική και πνευματική ικανότητα αλλά και ανθρώπινο μεγαλείο, δηλαδή προσόντα τα οποία στερείται ο Σόιμπλε.

⁶⁵.- Στις 12 του Οκτώβρη 1990, ο Σόιμπλε υπήρξε θύμα δολοφονικής απόπειρας εναντίον του, σε μια προεκλογική συγκέντρωση στην πόλη Όπενσauer, του κρατιδίου της Βάδης-Βυρτεμβέργης. Έμεινε ανάπηρος και από τότε κυκλοφορούσε με αναπηρικό καρότσι. Ο τριανταεξάχρονος δράστης Ντίτερ Κάουφμαν κρίθηκε από το δικαστήριο σχιζοφρενής και διατάχθηκε ο εγκλεισμός του σε ψυχιατρικό ίδρυμα. Ομολόγησε πως είχε προβεί σε αυτή την πράξη για να εκδικηθεί «τον φυσικό και ψυχολογικό τρόπο του (γερμανικού) κράτους», δολοφονώντας το Σόιμπλε, ένα ηγετικό στέλεχος που «ήταν το ιδανικό σύμβολο της σκληρότητας της κρατικής εξουσίας». Είναι βέβαιο πως χωρίς αυτή την αναπηρία του θα ανέπτυσσε σκληρότερη και πολλαπλάσια κομματική δραστηριότητα και θα κατατρόπωνε τους πολιτικούς του αντιπάλους.

⁶⁶.- Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο (οι ηγέτες των κρατών/μελών της ΕΕ) και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, έχουν χάσει τη θεσμική τους εξουσία από την περίοδο έναρξης της οικονομικής κρίσης. Η εξουσία αυτή μεταβιβάστηκε ipso facto στην άτυπη Ευρωμάδα (Γιούρογκρουπ), η οποία, με τη στήριξη του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, κυβερνά στην πραγματικότητα την Ευρώπη. Στη σημερινή νεοφιλελεύθερη ΕΕ, το άτυπο όργανο που ελέγχει «το χρήμα», είναι και ο πραγματικός κυρίαρχος του πολιτικού παιχνιδιού.

⁶⁷.- Τα δυτικοευρωπαϊκά ΜΜΕ προβαίνουν σε λυσσαλέες προσωπικές επιθέσεις εναντίον το Β. Πούτιν, εξυπηρετώντας, προφανώς, τα πολιτικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα των χωρών τους. Το μένος τους πηγάζει από το γεγονός πως, «το καλό παιδί» του μεθύστακα τέως προέδρου Μπόρις Γέλτσιν «έπιασε τους Ευρωπαίους και τους Αμερικανούς στον ύπνο». Με το Γέλτσιν και την πανίσχυρη Μαφία με τους ρώσους πρώην κομμουνιστές (και μετά τη μεταπολίτευση «νεοφιλελεύθερους») πολυεκατομμυριούχους ολιγάρχες, σαν τον Χοντορκόφσκι, τον Μπερεζόφσκι, τον Αμπράμοβιτς κ.ά., η Ρωσία οδηγούνταν, με μαθηματική ακρίβεια, στη διάλυση και στη δυτικοευρωπαϊκή πολιτική κυριαρχία και έλεγχο. Ο Πούτιν, ως παλιό στέλεχος των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών, όπως και στελέχη άλλων κρατών με παρόμοια εμπειρία (π.χ. ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζ. Μπους, ο πρεσβύτερος, που διατέλεσε αρχηγός της CIA), ήξερε να παίζει διπλωματικά και υποκριτικά το ρόλο του καλού μαθητή δίπλα στο Γέλτσιν. Κανένας δεν υποψιάστηκε ποιος σκληροτράχηλος και δυναμικός ηγέτης κρυβόταν πίσω από το «καλόβολο κι' αμίλητο παιδί». Είναι ένας άνθρωπος που η θητεία του σε υπηρεσίες αντικατασκοπίας του έμαθε να σιωπά, να κρύβεται, να υποχωρεί, να χαμογελά στους πράκτορες των (δήθεν) μη κυβερνητικών οργανώσεων ή να παριστάνει το «φίλο» σε άπληστους κερδοσκόπους του επιπέδου Σρέντερ, για να εξυπηρετήσει, όταν θα του δινόταν η ευκαιρία, τα ρωσικά συμφέροντα. Όταν οι Δυτικοευρωπαίοι κατάλαβαν ποιος πραγματικά «κληρονόμος» κρυβόταν πίσω από έναν άχρηστο Γέλτσιν που εξυπηρετούσε τους σκοπούς τους, ήταν πλέον πολύ αργά. Τα μένος τους μοιάζει με την εξαλλοσύνη του άμυαλου, ο οποίος έχασε τη μεγάλη ευκαιρία της ζωής του και χτυπά το κεφάλι του με μανία στον τοίχο. Οι υπηρεσίες αντικατασκοπίας της Δύσης πιάστηκαν στον ύπνο και δεν αντιλήφθηκαν έγκαιρα τις ικανότητες του ανθρώπου που κρυβόταν πίσω από «το παιδί για θελήματα» του Γέλτσιν. Όταν ξύπνησαν βρήκαν μια διαφορετική Ρωσία. Οι πόλεμοι στη Γεωργία, στην Ουκρανία (Κριμαία) και στη Συρία απέδειξαν πως, η Ρωσία του Βλαντιμίρ Πούτιν δεν έχει καμιά σχέση με την ξεψυχισμένη και μισοπεθαμένη Ρωσία που γνώριζαν όλοι στην εποχή του πολέμου της «Καταιγίδας της Ερήμου», το 1993, στο Κουβέιτ και στο Ιράκ.

68.- Όταν αργότερα ρωτήθηκε η Μέρκελ τι αισθάνθηκε όταν είδε το τείχος να γκρεμίζεται, απάντησε πως «δεν μπορεί να περιγραφεί με λέξεις αυτό που ένιωσα τότε».

69.- Ο Λόταρ ντε Μεζιέρ καταγόταν από γαλλική αριστοκρατική οικογένεια, που εγκαταστάθηκε στην Πρωσία τον 17ο αιώνα. Η Άνγκελα Μέρκελ ποτέ ίσως δεν ξέχασε τον ευεργέτη της. Το 2005 που αναδείχτηκε καγκελάριος, διόρισε υπουργό τον ξάδερφο του Λόταρ, τον Καρλ Ερνστ Τόμας ντε Μεζιέρ και από τότε ο Καρλ υπηρέτησε, πάντα ως υπουργός και στις τρεις κυβερνήσεις της Μέρκελ. Μαζί με την Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, θεωρείται από τους πλέον πιθανούς διαδόχους της καγκελαρίου. Ο Τόμας ντε Μεζιέρ είναι για πολλά χρόνια και μέχρι σήμερα υπουργός εσωτερικών της Γερμανίας.

70.- Μερικοί προσπάθησαν να μπλέξουν και τη Μέρκελ, σ' αυτό το υποκριτικό παιχνίδι εκκαθαρίσεων ηγετικών στελεχών του κομμουνιστικού καθεστώτος, λόγω των φιλικών δεσμών της με τους Μεζιέρ και Κράουζε. Όμως, οι εκκαθαρίσεις γίνονταν μόνο προς τη μια πλευρά της ενωμένης Γερμανίας. Όλοι γνωρίζουν και κυρίως οι Εβραίοι που δημιούργησαν ειδικές ομάδες εντοπισμού αξιωματούχων του ναζιστικού καθεστώτος πως, στη Δυτική Γερμανία, ο κρατικός μηχανισμός είχε κατακλυσθεί από φανατικούς ναζιστές ή φιλοναζιστές. Σήμερα, κάποιοι τέτοιοι «δημοκράτες» ή οι επίγονοί τους βρίσκονται σε βασικά πόστα της γερμανικής κρατικής μηχανής και της ΕΕ.

71.- Ο Μαξ Βέμπερ υπήρξε ένας διαπρεπής οικονομολόγος και κοινωνιολόγος και δίκαια θεωρείται, μετά τον Εμίλ Ντιρκέμ, ο δεύτερος πατέρας και θεμελιωτής της επιστήμης της κοινωνιολογίας. Το έργο του «Η προτεσταντική ηθική και το πνεύμα του καπιταλισμού» (Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus), γράφτηκε σε δυο άρθρα το 1904 και 1905 που δημοσιεύτηκαν ενιαία και ολοκληρωμένα το 1907. Ο καπιταλισμός της εποχής του ήταν διαφορετικός από τον σημερινό νεοφιλελεύθερο των χρηματιστών και των τραπεζιτών της καζίνοαγοράς και της ασύδοτης κερδοσκοπίας. Παρά ταύτα, το έργο έχει την ίδια αξία όπως πριν από εκατόν δέκα χρόνια, διότι προβαίνει σε μια εκπληκτική ανάλυση της αμετάβλητης ηθικής και των επιδράσεων του προτεσταντισμού στη λειτουργία ενός καπιταλιστικού συστήματος, το οποίο, σήμερα, είναι διαρθρωμένο μέσα σε μια παγκόσμια αγορά που κινείται με όρους απάτης και αρρωστημένης μανίας για εύκολο κέρδος. Αυτή η διαφορά διακρίνεται και στην εισαγωγή του βιβλίου του όταν τονίζει πως «η αχαλίνωτη βουλμία για κέρδος δεν ταυτίζεται καθόλου με τον καπιταλισμό, αλλά και πολύ περισσότερο (δεν ταυτίζεται) με το πνεύμα του». Ο ίδιος είναι εθνικιστής και προτεσταντής, αλλά προβαίνει σε μια αμερόληπτη ανάλυση των θρησκευτικών στοιχείων του προτεσταντισμού και της ηθικής του καπιταλισμού.

72.- Η Ευαγγελική Εκκλησία της Γερμανίας (Evangelische Kirche in Deutschland-EKD) στην οποία αναφερθήκαμε εν συντομία στο προηγούμενο άρθρο μας για τον Β. Σόιμπλε, είναι μια χριστιανική οργάνωση, η οποία ιδρύθηκε αμέσως μετά τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (το 1945) και περιλαμβάνει 20 περιφερειακές αυτόνομες προτεσταντικές εκκλησίες. Στην ουσία αποτελεί τη συνέχεια της «Γερμανικής Ευαγγελικής Εκκλησίας-DEK» η οποία δημιουργήθηκε από το ναζιστικό καθεστώς το Φεβρουάριο του 1933, αλλά για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας άλλαξε μεταπολεμικά η σειρά των λέξεων και των ακρωνυμίων, μεταφέροντας το «D» από την αρχή στο τέλος του συντομειμένου τίτλου. Με τη δημιουργία της DEK το χιτλερικό καθεστώς αναγέννησε, με αρχική μήτρα την εθνικιστική εκκλησιαστική οργάνωση των «Γερμανών Χριστιανών» (Deutsche Christen) του 1930, την Προτεσταντική Εκκλησία του Ράιχ, με πρώτο αρχιεπίσκοπο το στρατιωτικό εφημέριο Λούντβιχ Μίλερ. Με τον τρόπο αυτό αναμόρφωσε τις θεωρητικές βάσεις του χριστιανισμού, με σκοπό να διαχωρίσει τις ιουδαϊκές επιρροές της Παλιάς Διαθήκης από τη διδασκαλία του Χριστού, όπως αυτή αναδεικνύεται μέσα από τα κείμενα της Καινής Διαθήκης και τη διδασκαλία του Λούθηρου.

73.- Ο Θουκυδίδης αναφέρεται (στο II βιβλίο, παραγρ. 59-65 της «Ιστορίας» του) σ' αυτόν τον πατριωτικό λόγο του Περικλή, όταν η επιδημία (ο «λοιμός») αποδεκάτιζε τους κατοίκους της πόλης και η κατάσταση στο θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων ήταν απελπιστική για τους Αθηναίους σε αυτή τη φάση του Πελοποννησιακού Πολέμου. Το σχετικό αρχαίο κείμενο που παρατίθεται παρακάτω, είναι από το δίτομο έργο «ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ» του Αναστασίου Γεωργοπαπαδάκου, του εξάιρετου φιλόλογου και συγγραφέα (βραβευμένου από την Ακαδημία Αθηνών) αλλά και του ακέραιου, του έντιμου Ανθρώπου. Τον γνώρισα όταν τον συνάντησα για πρώτη φορά και συνεργαστήκαμε (εκείνος ως γενικός επόπτης και ο υποφαινόμενος ως επιμελητής), στην πρώτη συντακτική ομάδα της εγκυκλοπαίδειας «ΠΑΙΔΕΙΑ»:

«.....ο τε έχων αμφοτέρα, τη δε πόλει δύσνους, ουκ αν ομοίως τι οικείως φράζοι, προσόντος δε και τούδε, χρήμασι δε νικωμένου, τα ζύμπαντα τούτου ενός αν πωλοίτο».

74.- Κατά τον ψυχίατρο Ε. Πολυζόπουλο αλλά και άλλους γιατρούς, το «Σύνδρομο της Στοκχόλμης» είναι μια σύνθετη ψυχολογική κατάσταση κατά την οποία ο όμηρος ή η απαχθείσα και βιασθείσα γυναίκα αρχίζουν να εκφράζουν συναισθήματα συμπόνιας και συμπάθειας ή και αγάπης προς τους απαγωγείς ή βιαστές τους. Το θύμα αποσυνδέεται από το τεράστιο προσωπικό άγχος επιβίωσης που βιώνει εξαιτίας του φόβου που ασκεί ο θύτης. Το θύμα αρχίζει να συμφωνεί με τις απόψεις και θέσεις του εγκληματία και υιοθετεί ορισμένες πτυχές της προσωπικότητάς του, ενώ ταυτόχρονα ενοχοποιεί τον εαυτό του. Η αυτοενοχοποίηση είναι το κλειδί για την πλήρη υποταγή «στον κυρίαρχο αφέντη». Με τον τρόπο αυτό το θύμα αρχίζει να «αυτοεκπαιδευτεί» και να επεξεργάζεται τρόπους για να κατευνάσει και να ευχαριστήσει τον θύτη, ώστε να διασφαλίσει ευνοϊκή μεταχείριση.

75.- Ο Ντάισελμπλουμ έχει πτυχίο αγροτικής οικονομίας και αρχικά, στα έτη 1996 ως 1998, χρημάτισε σύμβουλος στο ολλανδικό Υπουργείο Γεωργίας πριν μεταπηδήσει το 2012, παρά τα σχεδόν ανύπαρκτα προσόντα του, στο Υπουργείο Οικονομικών και επιλεγεί, το 2013, ως πρόεδρος του Γιούρογκρουπ. Ο δημοσιογράφος των «Φαίνανσιαλ Τάιμς» Πολ Μέρφι έγραψε πως όλες οι αποφάσεις του ήταν «ανάπηρες» (ακρωτηριασμένες), η εφημερίδα «Λεζ εκό» σημείωσε πως «δεν είχε την παραμικρή ιδέα από οικονομικά» και στην ιστοσελίδα της TV France 24 δημοσιεύτηκε άρθρο, στον τίτλο του οποίου τονίζονταν πως ο επικεφαλής του Γιούρογκρουπ «ήταν ένας κατ' επανάληψη γκαφατζής (un gaffeur en série à la tête de l'Eurogroupe)». Ένας τέτοιος πολιτικός ως ηγέτης σε ένα άτυπο όργανο της ΕΕ αλλά στην πράξη με εξουσίες που το καθιστούσαν τον πραγματικό κυβερνήτη των ευρωπαϊκών λαών ήταν, κατά τον ανταποκριτή της «Libération» στις Βρυξέλλες Ζαν Κατρεμέρ, αναμφισβήτητα «μια προαναγγελθείσα καταστροφή».

76.- Η ξεκάθαρη θέση του Ντομινίκ Στρος-Καν κατά τη διάρκεια του πολέμου στο Ιράκ, το 2003, υπέρ του Ισραήλ, δεν άφηνε αμφιβολίες πως θεωρούσε τον εαυτό του ως έναν Εβραίο της διασποράς. Σε δηλώσεις του στα ΜΜΕ είχε εκφράσει την πεποίθησή του πως, **«όλοι οι Εβραίοι της διασποράς, σε όλο τον κόσμο, παίρνοντας υπεύθυνες πολιτικές θέσεις, θα βοηθήσουν το Ισραήλ»**. Γενικά και σε ότι αφορούσε τον ίδιο, από τα (υπηρεσιακά) καθήκοντά του και καθημερινά στη ζωή του, μέσα στο σύνολο των δραστηριοτήτων του, **«θα προσπαθούσε να βάλει το πετραδάκι του για το κτίσιμο/κατασκευή (construction) και την ενδυνάμωση του Ισραήλ»**.

77.- Ο Αμνόν Καπελιούκ ήταν (πέθανε το 2009) γαλλοεβραίος δημοσιογράφος, ο οποίος με το βιβλίο του «Sabra et Chatila, enquête sur un massacre» αποκάλυψε την αγριότητα των σφαγών που διέπραξαν, σε παλαιστίνιους άμαχους το Σεπτέμβρη του 1982, οι Μαρωνίτες Χριστιανοί παραστρατιωτικοί φαλαγγίτες του Λιβάνου. Αυτοί είχαν συμμαχήσει με τους Ισραηλινούς κατά τη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου μεταξύ Χριστιανών και Μουσουλμάνων και εντάχθηκαν στις δυνάμεις του ισραηλινού στρατού. Εκείνη τη χρονιά ο στρατηγός Αριέλ Σαρόν, ως υπουργός άμυνας στην κυβέρνηση του Μεναχέμ Μπεγκίν, διέταξε την προώθηση, ως την πρωτεύουσα του Λιβάνου, των ισραηλινών δυνάμεων και των λιβανέζων φαλαγγιτών. Οι Φαλαγγίτες, επί τρεις μέρες, από 15 ως και 17 του Σεπτέμβρη, προέβησαν σε άγριες σφαγές γυναικόπαιδων στους προσφυγικούς παλαιστινιακούς καταυλισμούς της Σάμπρα και Σατίλα. Στις φωτογραφίες που δημοσίευσαν ευρωπαϊκές εφημερίδες, απεικονίζονταν συγκλονιστικές σκηνές ανείπωτης φρίκης. Οι στενοί δρόμοι ανάμεσα στα πρόχειρα καταλύματα ήταν απροσπέλαστοι από πτώματα παιδιών, γυναικών και γερόντων. Οι σκοτωμένοι παλαιστίνιοι έφηβοι και άνδρες ήταν ελάχιστοι. Οι περισσότεροι έλειπαν από τους καταυλισμούς, επειδή πολεμούσαν στο πλευρό των μουσουλμάνων εναντίον των λιβανέζων χριστιανών και στο νότο, εναντίον των Ισραηλινών. Μετά τη λήξη του πολέμου, η ισραηλινή ανακριτική επιτροπή Καχάν (commission Kahane) που, μετά τη διεθνή κατακραυγή, διερεύνησε τα γεγονότα, θεώρησε προσωπικά υπεύθυνο τον Αριέλ Σαρόν καθώς δεν έλαβε υπόψη του την «πιθανότητα αιματοχυσίας αθώων αμάχων». Παρά ταύτα, ο Σαρόν όχι μόνο δεν τιμωρήθηκε αλλά, μετά τη συνταξιοδότησή του, διετέλεσε πρόεδρος του ακροδεξιού κόμματος Λικούντ και εκλέχτηκε πρωθυπουργός του Ισραήλ.

78.- Τα άγρια επεισόδια αποδόθηκαν από τη ναζιστική προπαγάνδα στην «αυθόρμητη και ανεξέλεγκτη οργή του γερμανικού λαού», εξαιτίας της δολοφονίας ενός χαμηλόβαθμου νεαρού διπλωμάτη της γερμανικής πρεσβείας στο Παρίσι, του Έρνστ Φομ Ρατ, από έναν Εβραίο, ενώ είχαν με επιμέλεια οργανωθεί από το υψηλόβαθμο στέλεχος του Γ' Ράιχ, τον Ράινχαρντ Χάιντριχ. Τέτοια οργανωμένα πογκρόμ «λαϊκής αγανάκτησης» είναι μια συνηθισμένη πρακτική σε ολοκληρωτικά ή δήθεν δημοκρατικά καθεστώτα. Σε τέτοια «αγανάκτηση του λαού» αποδόθηκε και η οργανωμένη «τελική λύση» για τους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, με σφαγές, λεηλασίες και βιασμούς γυναικών το Σεπτέμβρη του 1955, μετά την προβοκατόρικη έκρηξη βόμβας στο τουρκικό προξενείο Θεσσαλονίκης.

⁷⁹.- Προτεστάντες (Διαμαρτυρόμενοι) είναι οι πιστοί των δυο κύριων ευαγγελικών εκκλησιών, των Λουθηρανών και των Καλβινιστών, ενώ συμπεριλαμβάνονται και άλλες μικρότερες ομολογίες/ομάδες που είτε αποσπάρθηκαν από αυτές τις δυο εκκλησίες, όπως είναι οι Βαπτιστές, οι ανεξάρτητοι ευαγγελικοί Λουθηρανοί, οι παλιοί ευαγγελικοί της μεταρρύθμισης του Καλβίνου, οι Πρεσβυτεριανοί, οι Μεννονίτες κλπ., είτε είναι ομολογίες πιστών από την Αγγλικανική Εκκλησία (όπως π.χ. οι Μεθοδιστές), η διδασκαλία της οποίας είναι ένα μείγμα Καθολικισμού και Λουθηρανισμού. Από τον 18^ο αιώνα έγινε προσπάθεια, από μεμονωμένους μονάρχες ή από κρατικές εξουσίες, να συνενωθούν όλοι οι ευαγγελικοί σε μια ενιαία εκκλησία, με σκοπό τον πολιτικό έλεγχο της για την καλύτερη καθοδήγηση των πιστών προς τους στόχους της κρατικής εξουσίας. Η πραγματική συνένωση των προτεσταντών έγινε μόνο το Φεβρουάριο του 1933 από το Χίτλερ, όταν ιδρύθηκε η ενιαία Ευαγγελική Εκκλησία της Γερμανίας (στην οποία αναφερθήκαμε σε προηγούμενο άρθρο μας), η οποία με ελαφρά αλλαγμένο τίτλο διατηρήθηκε και μετά την ήττα του ναζιστικού καθεστώτος.

⁸⁰.- Ήταν ένα μαοϊκής ιδεολογικής έμπνευσης κίνημα, που απέρριπτε τη λενινιστική εκδοχή του οργανωμένου επαναστατικού αγώνα και πίστευε στην «αυθόρμητη επαναστατική δραστηριοποίηση των μαζών». Ο Γίοςκα Φίσερ περιέγραφε αυτή τη δραστηριότητα ως «αναρχο-μαο-σποντέξ». Ο όρος «Mao-spontex» παρέπεμπε σε ένα πολιτικό ρεύμα μαρξισμού και κινημάτων εξέγερσης, το οποίο εμφανίστηκε στη Δυτική Ευρώπη στις δεκαετίες 1960-1970. Είναι ένας νεολογισμός από τις λέξεις «Μαοϊστής» και «Σποντανεϊστής» (αυτός που ενεργεί αυθόρμητα).

⁸¹.- Ο Μ. Τρεμόπουλος είναι δικηγόρος, δημοσιογράφος και συγγραφέας, με μεταπτυχιακές σπουδές στις ΗΠΑ σε θέματα κοινωνικής οικολογίας. Όπως σχεδόν όλοι οι αναθεωρητές της ελληνικής ιστορίας (οι χαρακτηριζόμενοι και ως εθνομηδενιστές) που μετεκπαιδεύτηκαν ή εκλέχτηκαν καθηγητές σε αγγλοσαξωνικά πανεπιστήμια (με επώνυμες ή ύποπτες ανώνυμες χρηματοδοτήσεις), στο «μακεδονικό(!) πήρε απροκάλυπτα θέση υπέρ της αλυτρωτικής και επεκτατικής προπαγάνδας των σλαμομακεδόνων και της «μακεδονικής γλώσσας!». Στις 13 του Νοέμβρη 2006, βρισκόταν στο πάνελ της παρουσίασης του «Μακεδονικού Ανγνωστικού(!)» στο εργατοϋπαλληλικό κέντρο της Θεσσαλονίκης, δίπλα από το πανό με την προσωπογραφία του εθνικού ήρωα της Βαρντάρσκα Μπανόβινα (FYROM) Γκότσε Ντέλτσεφ. Ο γνωστός διαφημιστής, συγγραφέας και γερμανομαθής φιλόσοφος(!) Νίκος Δήμου που δεν μπόρεσε να παραστεί στην εκδήλωση, «ευχήθηκε το βιβλίο αυτό να λειτουργήσει για την αφύπνιση (των Ελλήνων), διότι Ναι, υπήρχε και θα υπάρχει μια μειονότητα στη Βόρεια Ελλάδα με γλωσσικό και εθνικό αυτοπροσδιορισμό». Οι ξενοσπουδασμένοι φραγκολεβαντίνοι έχουν μετατραπεί, από αγκυλωμένη ιδεολογία ή από «τα τριάκοντα αργύρια», υπονομευτές της ίδιας τους της πατρίδας και χαρακτηρίζουν όλους τους άλλους Έλληνες φασίστες ή ρασιιστές. Ο Νάνος Βαλαωρίτης σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Πρώτο Θέμα» χαρακτήρισε τον Τρεμόπουλο «κρατικοδίαιτο επαγγελματία πολιτικό» για τα ποσά που κέρδισε από την Μη Κυβερνητική του Οργάνωση «Αντιγόνη» που επιδοτούνταν από το ελληνικό δημόσιο.

⁸².- Η εκπομπή «Apostrophes» του Μπερνάρ Πιβό στη γαλλική τηλεόραση, αποτελούσε ένα λογοτεχνικό γεγονός παγκόσμιας εμβέλειας. Ο λιτός χώρος της παρουσίασης και κριτικής των βιβλίων, μέσα σε ένα πολιτισμένο πλαίσιο ανταλλαγής απόψεων με τους συγγραφείς, έδιναν στην εκπομπή ένα ανεπανάληπτο πνευματικό κύρος. Αυτός είναι ο λόγος που ο Πιβό διατήρησε την εκπομπή του για δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια και, εκτός από τις πολλές τιμητικές διακρίσεις του, επιλέχτηκε ως μέλος της Ακαδημίας Goncourt, ενώ το 2014 εκλέχτηκε στη θέση του προέδρου της Ακαδημίας. Τον Ιούνιο του 1990 πραγματοποίησε την τελευταία 72^η εκπομπή του, με μια εντυπωσιακή συγκέντρωση ανθρώπων των γραμμάτων και της τέχνης. Είχα την τύχη και την ευκαιρία να παρακολουθήσω κάποιες από τις εκπομπές του από τον γαλλικό δορυφορικό σταθμό TV5, του οποίου τα προγράμματα αναμεταδίδονταν από την ελληνική τηλεόραση.

⁸³.- Ο Χ. Πίντερ γεννήθηκε τον Οκτώβρη του 1930 στο Λονδίνο από φτωχούς Εβραίους γονείς και πέθανε το Δεκέμβρη του 2008 από καρκίνο του ήπατος σε ηλικία 78 ετών. Στα εφηβικά του χρόνια ξεκίνησε τη λογοτεχνική του καριέρα ως ποιητής, για να στραφεί σύντομα στη συγγραφή θεατρικών έργων και στη θεατρική σκηνοθεσία. Εκτός από τις θεατρικές του επιτυχίες, έγινε επίσης γνωστός από την πολιτική ακτιβιστική του δραστηριότητα, κάποιες φορές μαζί με τον διάσημο αμερικανό συγγραφέα Άρθουρ Μίλλερ. Άσκησε αυστηρή κριτική στο νεοφιλελευθερισμό της Μάργκαρετ Θάσερ και του Ρόναλντ Ρίγκαν.

⁸⁴.- Η Ναόμι Κλάιν είναι εβραιοκαναδή δημοσιογράφος και συγγραφέας. Έγινε παγκοσμίως γνωστή από το βιβλίο της «Το Δόγμα του Σοκ» (The Shock Doctrine), μια εμπειριστατωμένη έρευνα και ανάλυση των βάρβαρων επιδράσεων του νεοφιλελευθερισμού στην οικονομία και στους ανθρωπιστικούς κανόνες της

κοινωνίας. Σε συνέντευξή της στις αρχές του 2010, «εκλιπαρούσε» τους έλληνες πολιτικούς να μην δεχτούν την υπαγωγή της χώρας σε «ένα ληστρικό ίδρυμα που αναλαμβάνει τις βρώμικες δουλειές» και το οποίο θα οδηγούνταν σε πτώχευση, όταν το έδωξαν με τις κλοσιές όλα τα νοτιοαμερικανικά κράτη, στα οποία επί χρόνια οργίαζε κατακλέβοντας τους φτωχούς αυτούς λαούς. Αλλά και αργότερα, τον Οκτώβρη του 2010 που η Ελλάδα είχε υπογράψει τη δανειακή σύμβαση, επανέλαβε πως το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, μετά την εμπειρία του με την Αργεντινή, «ήταν έτοιμο κυριολεκτικά να χρεοκοπήσει, τόσο ιδεολογικά όσο και οικονομικά», αλλά η Ελλάδα φαίνεται πως θα είναι η σωτηρία του. Σε άλλο σημείο των δηλώσεών της δείχνει πως έχει ταυτόσημες απόψεις με τον Ισοκράτη στο θέμα της εκπαίδευσης των λαών από τους ηγέτες: «Η Ελλάδα θυσιάστηκε για να σωθεί η Ευρωζώνη. Και για να γίνει αυτό, σας εκπαιδεύουν να αισθάνεστε ένοχοι γι' αυτό που είστε. Έχουν ήδη διαγνώσει ότι είστε άρρωστοι». Διότι η αρρωστημένη νοστροπία ενός λαού που νιώθει ένοχος από ταπεινώσεις και εξευτελισμούς (απατεώνες, κλέφτες, ρατσιστές, μη Έλληνες, με λαμπρό αρχαίο πολιτισμό που ισχυρίζονται πως δεν του ανήκει κ.ά.), απενοχοποιεί τους τραπεζίτες και όσους άλλους έχουν σκοτεινά πολιτικά κίνητρα εις βάρος των εθνικών συμφερόντων της χώρας, και τους διευκολύνει «να μεταφέρουν το βάρος της κάθε αποτυχίας από τους ώμους των ελίτ (εσωτερικού και εξωτερικού) στους ώμους των απλών ανθρώπων». Οι προβλέψεις της Ν. Κλάιν υπήρξαν προφητικές. Το ομολόγησε ο Γερούν Ντάισελμπλουμ μετά από επτά χρόνια ληστρικής οικονομικής πολιτικής για τη διευθέτηση του ελληνικού δημόσιου χρέους. Είπε πως «έπρεπε να σωθούν οι ευρωπαϊκές τράπεζες».